

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

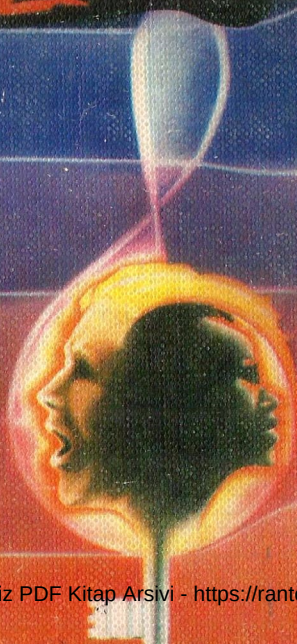
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JERZY KOSINSKI

CELİK BİLYE

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kitabın Orijinal Adı PINBALL
Yayın Hakları (c) JERZY KOSINSKI
KESİM AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Türkçesi HÜSEYİN BOYSAN
Kapak Resmi YÜKSEL ÇETİN
Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK
Dizgi Baskı ALTIN KİTAPLAR MATBAASI
1. BASIM / NİSAN - 1984

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres

Celal Ferdi Gökçay Sok. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JERZY KOSINSKI

CELİK

BİLYE

TÜRKÇESİ :

Ücretsiz PDF Kütüphaneleri için <http://www.kitapci.com.tr>
HÜSEYİN BOYSAN

**İçinde müzik olmayan insan,
Tatlı seslerin uyumuyla heyecanlanmayan insan,
Hainliklere, kötü hilelere, yağma ve yıkımlara
yatkındır;
Ruhunun içgüdüleri geceler kadar uyuşuktur
Ve duyguları cehennem kadar karanlık;
Güvenilmez böyle bir insana... Müziği dinle**

**SHAKESPEARE
Venedik Taciri**

**Bir kez dinlemesi gerektiğini bilen insan,
bir daha hiçbir şey duyamayacağını
bilse de, bilmese de,
her zaman dinleyecektir...
Sessizlik bir kez bozulunca
bir daha tam olamayacaktır asla.**

**BECKETT
Adlandırılmayan**

Patrick Domostroy kontak anahtarını çevirdiğinde ne motorun sesi duyuldu, ne de göstergelerde ışıklar yandı. Bir daha, bir daha denedi, boşuna. Akü boşalmış.

Bu civarlarda tamirci bulmanın ve onu buralara getirmenin en az bir saatini alacağını bildiğinden, aküyü çıkarıp her zaman bagajında bulundurduğu eski püskü bir çuvala koydu. Sonra büyük bir dikkatle yükünü park sahası boyunca sürükledi ve caddeye çıkar çıkmaz bir taksi çevirdi.

Birkaç dakika sonra Güney Bronx'un en büyük araba servis istasyonunun önüne varmıştı bile. Ana girişin üzerinde koskoca ışıklı yazılarla, «Ustalığımızdan yararlanmak istemez misiniz?» yazılıydı.

Yükünü sürüye sürüye, göbekli bir adam olan yöneticiye yöneldi. Adamın mavi iş gömleğinin göğsünde adı yazılıydı: Jim.

«Akümü doldurabilir misiniz?» diye sordu Domostroy.

«Elbette,» dedi Jim. «Getirin halledelim.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

«Buyrun öyleyse,» diye Domostroy çuvalı yere bıraktı.

Jim önce çuvala, sonra da gözlüklerinin üzerinden Domostroy'a baktı.

«Arabayı,» dedi heceleri vurgulayarak. «Arabayı burayı getirin.»

«İmkânsız,» diye yanıtladı Domostroy. «Boşalmış aküyle yürümez ki.»

«Bir başkasına bağlayarak çalıştıramaz mısınız?»

«O da yetmez. Adamakıllı şarj istiyor. Aküyü çıkardım, bir taksiye atlayıp buraya getirdim işte.»

Ayağının ucuyla çuvalı açtı. Jim başını yukarı kaldırdı ve kaderine boyun eğermişcesine sordu.

«Araba nerede?»

«Old Glory'nin park yerinde.»

«Bu mereti...» Jim aküyü işaret ediyordu. «Taksiyle mi getirdiniz?»

«Elbette. Yaya getirmeyeceğim kadar ağır.»

Jim'in tutumu değişti. Gözlüklerini çıkardı, bir tekmede çuvalın ağzını kapadı, yardımcılarında birine seslendi.

«Pete, biraz buraya gelir misin?»

İnce uzun bir delikanlı olan Pete, Jim'le Domostroy'a bir göz attı ve elindeki İngiliz anahtarını yere bıraktı. «Geliyorum.»

Jim, Pete'e dönüp yerdeki çuvalı işaret etti. «Bil bakalım bunun içinde ne var?» Televizyon yarışmalarında bilmece soran sunuculara benzemişti.

Pete'in bakışları önce çuvalı taradı, sonra müşteriye yöneldi, yine çuvala kayd, sonra Jim'e takıldı. «Bilmiyorum,» dedi omuzlarını silkerek.

Jim onun omzuna vurup, «Tahmin et canım,» dedi.

Pete bakışlarıyla önce Domostroy'u, sonra çuvalı tarttı.

«Kirli çamaşır mı desem?»

«Bilemedin,» diye sevinçle haykırdı Jim.

«Bovling topu mu?»

«Yine bilemedin. Haydi, son bir hak daha tanıyorum,» dedi Jim onu yüreklendirmek istercesine.

Pete biraz durakladı. «Köpek ölüsü.»

«Evet, ölü, ölü ama köpek ölüsü değil,» diyen Jim çuvalı açiverdi. «Ölü bir akü. Ve bu bey de...» Domostroy'u işaret etti. «Onu buraya kadar getirmiş.» Yarattığı etkinin tadını çıkarmak için bir süre durduktan sonra ekledi. «Taksiyle!»

«İyi ama araba nerede?» diye sordu Pete.

«Boş aküyle arabanın bir yere kıpırdayacak hali yoktu ki...» diye söze karıştı Domostroy. «Akü de arabasız geldi.»

«Taksiyle mi?» diye sordu Pete.

«Evet, taksiyle. Zaman kazanmak için...»

Pete kafasını sallayarak uzaklaştı. Jim bir sipariş fişi hazırlamaya başladı.

«Yirmi yıldır şu servis istasyonunda çalışırım. Her gün aküsü boşalmış arabasını buraya çektirenlere rastlamışımdır, ama ilk kez arabasını bırakıp aküsünü taşıyan birini görüyorum.» Sustu. «Ne iş yaparsınız?»

«Müzisyenim.»

«Diliniz biraz çalıyor. Nerelisiniz?»

«Güney Bronx'tan.»

«Hayır, yani ondan önce..? Yahu bu dili nereden edindin?»

«Yeni Atlantis'ten,» dedi Domostroy. «Ama müzikte kimsenin aksanı iplediği yoktur.»

Jim güldü. «Ne tür müzik?»

«Ağır,» dedi Domostroy. «Ölümcül derecede ağır.»

«Eğer o da bu akü kadar ölüyse, hazır eliniz değişmişken müziğinizi de buraya taşısanız iyi olurdu. Onu da şarj ediverirdik...» Fişini incelerken hâlâ gülüyordu. «Bu Yeni Atlantis'in adını sanını duymadım yahu. Nerede bu?»

«Sesler ülkesinde,» dedi Domostroy. «Bu konuda Francis Bacon bir kitap yazmıştı.»

Akü doldurulurken, Domostroy aküyle birlikte çuvala atmış olduğu mektuplarını gözden geçirmeye başladı. Faturaları, her zamanki kredi kartı hesaplarını cebine attı, sonra reklam broşürlerini elden geçirdi. Ulusal Vasektomi Kulübünün yazısı şöyle başlıyordu: «Vasektomi yaptırdınız mı? Eğer vasektomi yaptırmış binlerce kişiden biriyseniz, Ulusal Vasektomi Kulübüne yazılın ve başkalarını da gönüllü kısırlaştırma yoluyla nüfus kontroluna yardımcı olmaya çağırın.» Birkaç dolar karşılığı kulüp yakaya takılacak gümüş bir rozet ya da bir kravat iğnesi, bir üyelik kartı ve otomobile yapıştırılacak bir çıkartma vermedi taahhüt ediyordu.

Domostroy durup düşündü. Eğer ani bir hevese kapılıp vasektomi yaptırmaya karar verse - şu an olacak gibi değil elbet - hangi hakla kendini kısırlaştı-

racaktı? Haydi diyelim, vasetomi yaptırmış bir Amerikalı olarak ötekilerden farklı olduğunu belirtmek için - yine ona çok uzak olan bir fikir - o kravat iğnesini ya da rozetini nerelerde kimlere gösterecekti? Kokteyllerde mi? Baş başa yemek yediği bir kadına mı? Kilisede mi? Ya üyelik kartı? Ne zaman ve nerede işine yarayacak? Onu kime gösterecek? Birden otayolda aşırı hızdan durdurulduğunu düşledi, trafik polisine ehliyetiyle birlikte Ulusal Vasetomi kartını da uzatarak, «İşte memur bey. Gördüğünüz gibi, nüfusu hızla arttıranlarla uğraşmam gerek. Bunun için acelem var,» diyecekti herhalde.

Bir başka zarftan da Candy Pants, yüzde yüz yenebilen şekerli iç çamaşırlarının resimli ilanı çıktı. «Karamel, kiraz, muz, portakal ve limon kokulu. Herkese uyabilen tek beden.» Domostroy, Andrea'nın üzerinde bu tür çamaşırları yerken düşledi kendini. Sonra da, neden, diye sordu kendi kendine, neden kadın beni bunca tahrik ederken iç çamaşırlarını yemekle vakit kaybedeyim? İç çamaşırlarını yemek boş zaman kaybı değil miydi? Ya kendisi o karamelli, muzlu, kirazlı donları tıkınıırken Andrea ne yapacaktı? Çiğneyip yutmasını izleyip, tadı iyi miydi, diye mi soracaktı? Bir an yenecek çamaşırlar yüzünden zehirlenmiş birinin davasını görür gibi oldu. İmalatçı bir sürü soruyla karşılaşacaktı: Bu yenebilir çamaşırlar sağlık için, örneğin sıradan şekerlemelerden daha mı tehlikelidir? Karı koca ilişkilerini daha mı iyiye götürürler? Baştan çıkarıcı bir unsur mudurlar? Cinsel iştahı azaltırlar mı, çoğaltırlar mı? Kampüslerdeki erkek öğrencilere hazmedebileceklerinden daha fazla iç çamaşırı çalmaları yasaklanmalı mı? Ve nihayet

bir yenilikçi olarak, imalatçının sorumluluğu ne derecedir?

Akünün işi bitince, bir zamanlar Güney Bronx'un en büyük balo ve düğün salonu olan Old Glory'ye dönmek üzere bir taksi çağırırdı. Koca salon bombostu şimdi. Civardaki gangster çeteleri ve suç yüzdesinin artması sonucu, çoğu Yahudi olan ve düğünlerde derneklerde toplaşan müşteriler el etek çekmişlerdi. Etraftaki pek çok harabenin sahibi olan yaşlı malsahibi de binayı kapatıp satışa çıkarmış ve Florida'ya çekilmişti.

On yıl kadar önce, Domostroy şöhretinin zirvesindeyken, Güney Bronx'daki korunmaya muhtaç çocuklara yardım amacıyla Old Glory'de birçok konser vermişti. Bu iyilikleri unutmayan malsahibi de iki yıldır balo salonunun yanındaki soyunma odalarında oturabilmesi için izin vermişti ona.

Yeni alacak olanın da Old Glory'yi eski günlerindeki gibi yaşatacağını uman malsahibi tüm mobilya ve araç gereci içerde bırakmıştı. Muhteşem mutfak hâlâ bin iki yüz kişilik yemeği bir anda çıkarabilirdi. Dans pistinin yanındaki alçak podyumun üzerinde koskoca konser piyanosu ve yanında çok kullanılmış, hepsi akort ve tamir isteyen bir alay müzik aleti yer alıyordu. Bir arp, bir çello, elektrikli gitarlar, akordiyonlar ve modern teknolojinin ürünü çeşitli aletlerin seslerini veren, bir elektronik müzik aygıtı.

Hâlâ görünürde bir alıcı yoktu. Domostroy malsahibinin cömertliğine karşılık olarak, alıcı çıkana ka-

dar Old Glory'le içindekilerin bekçi ve bakıcılığını üstlenmişti.

Taksiyi koskoca park sahasında tek başına duran otomobilinin yanında durdurdu. Şafak vakti otomobilden inerken, balo salonunu, geçici bir iniş alanına konmuş dev uzay gemisine benzetiyordu. Daha önceleri de bu tür izlenimlere kapılmıştı. Odası, tek yolcusu olduğu bu geminin pilot mahalli gibiydi, son bir keşif gezisine çıkacaktı sanki. Geceleri rakip çeteler arasındaki sokak kavgalarının gürültülerini, polis arabası, cankurtaran ve itfaiyenin cıglık cıglığa sirenlerini, dış dünyanın ona gönderdiği sinyaller gibi algıladı. Bunları dinledikçe gırtlığına dek batmış olduğu bu hayatın aynı zamanda dışında yaşıyor-muş gibi hissederci kendini.

Domostroy aküyü yerine yerleştirdi ve motoru çalıştırdı. Motorun sessiz çalışması, iri kıyım deri koltuklar, gaz pedalına hafifçe dokunur dokunmaz oluşan güç ve hız hoşuna gidiyordu. Araba kullanmaktan her zaman hoşlanmıştı ve elinden geçen bunca arabanın içinde en sevdiği şimdikiydi. Eski ve saygıdeğer bir araba, Detroit'te, fabrikası sınai gücünün zirvesindeyken imal edilmiş Sedan'ların en büyüğü. On beş yıl kadar önce bir araba salonundan onu aldığı anda, bunu göçebeliğinin ve zenginliğinin bir simgesi olarak görmüştü. Konserler verdiği günlerde sıradan bir paket gibi onu da her gittiği yere taşımıştı. Kaliforniya'ya, Karayib'lere, hatta İsviçre'ye... Şimdiyse araba geçmiş parlak günlerinden kalan tek eşya, hatta onu o günlere götüren tek bağıdı. Ama

yine de nereye çalışmaya glderse gitsin onu da götürüyordu, başkalarını etkileyen tek malı buydu. Bir rock yıldızı için küçük, özel bir jet neyse - uzay çağının uçan barı - Patrick Domostroy için de bu eski araba oydu.

Öteki bağ da müzik yeteneğiydi. Artık yeni besteler yapmadığından, eski plaklarının satışından da hemen hiç gelir sağlayamadığından, son on yıldır Domostroy kendini kiralayarak hayatını kazanıyordu. Kıyı köşedeki küçük gece kulüplerinde çeşitli müzik aletleri çalışıyordu. Piyano, akordiyon, klavsen, hatta yarı yaşındaki rock ve pop müzikçilerinin pek tuttukları elektronik synthesizer. Ara sıra gruplarla ya da başkalarına eşlik etmek amacıyla da sahneye çıkıyordu. Şarkıcılar, dansçılar, hokkabazlar ya da sihirbazlar. Paraya fazla ihtiyacı olduğunda, bazı resepsiyonlarda, davetlerde ya da küçük oyun yerlerinde bile çalışıyordu.

Geçen yıl bir ara Kreutzer'in yerinde çalışmıştı. Oranın müşterisi pek değişken değildi. Genellikle civarda oturan altmışına yaklaşmış çiftlere rastlanırdı. Ama bazıları basında çıkan «bedava park yeri, canlı müzik, tek içki fiyatına iki içki, meze tabağı, sarmısaklı ev ekmeği, hepsi yemek fiyatına dahil,» gibisinden ilanlara kanıp, taa Queens'den, Brooklyn'den, hatta New Jersey'den gelirlerdi. Bir de orta yaşlı, gezgin satıcılar olurdu, bunlar ya kadın bulmaya gelirler ya da civar barlardan buldukları frapan giysili kadınları getirirlerdi. Sırf dans etmek için çevrede oturan genç çiftler de gelirlerdi. Bazen de bir doğum-

günü ya da yıldönümü kutlamaya gelmiş sekizli, on ikili, on altılı gruplara rastlanırdı, bunlar genellikle aynı aileden olurlardı elbet. Bara gelince, burada her yaştan bir sürü yalnız adam bulunurdu; televizyona bakarlar, müzik dolabından şarkı seçerler, elektronik oyuncaklarla, tilt makineleriyle oynarlar, arada sırada da barda oturan üç dört gece güzeline kaçamak bakışlar atarlardı. Bu dilberlerin patronun arzu-larını yerine getirmek ve kazançlarını fedaiyle pay-laşmak şartıyla, çizgiyi aşmadıkları sürece barda o-turup müşteri tavlamaya izinleri vardı.

Her akşam kalabalık doluşmadan önce, Domostroy köşedeki masalardan birinde genellikle tek başına, bazen de şef garson ya da patronla birlikte yemeği yerdi. Sonra oradan erkekler tuvaletine gider, smokinini giyerek aynada kendini uzun uzun incelerdi. Şarkıcı ya da öteki müzikçilere eşlik etmek hoşuna gidiyordu, tek başına müzik yapmaktan kurtuluyor, böylece solistlik geçmişiyle iplerini tümüyle koparıyordu. Bu yolla kendi kendini de kandırmamış olmaktaydı.

Beste yapmadığı sürece yaşamını müziğine değil de kendi varlığına adayabiliyordu. Ve yakın geleceğini düşlemek bir ölçüde kolay olduğundan - müziği konusunda bu olanaksızdı elbet - yaşamı oldukça basitleşmiş, endişe ve kaygılardan arınmıştı. Yaşamıyla da arabasıyla olduğu gibi uğraşıyor... şurayı biraz elden geçirmeli, burayı biraz parlatmalı... ve her şey tıklar tıklar işlediğinde mutlu oluyordu.

Eğer kraliçe Viktorya çağında ya da içki yasağı döneminde yaşamış veya gençliğini geçirdiği totaliter rejim altındaki Orta Avrupa'da kalmış olsaydı,

her türlü ahlak prensiplerinin oluşturduğu köstekleri çok keyfi ve çok zorlayıcı bulacaktı kuşkusuz. Buna karşılık, tüm insancıl ve doğal zenginliklerinden uzak, stereotip davranışların yöneteceği, elektronik beyinlerin ve teknolojinin istilası altındaki gelecek kuşağın da kendisine heyecan vereceği, hatta ilgisini çekeceğini hiç sanmıyordu.

Böylece başarı hayalleri ve birikmiş parasının sağlayabileceği aldatıcı güvenlik duygusundan uzak, hayatını arzu ettiği gibi yaşayabildiği için mutluydu. Besteci olarak acısını çektiği tutukluk, hiç değilse ona bu özgürlüğü sağlamıştı. Kimseye, hatta kendine bile zararı dokunmadan, kendi öz ahlak yasalarına uyarak - bu yasalara göre karar verme özgürlüğü temel ilkeydi - istediği yerde, istediği gibi yaşıyordu.

Ama yalnızdı. Dostları yoktu. Ünlü olduğu günlerde ilişki kurmuş olduğu kişilerin çoğu, başarı ve başarısızlığın iki paralel yol izlediğine ve bu yolların kesişmediğine inanırlardı. O da bir zamanlar aynı fikirde olduğundan, şimdi onlara karşı çıkmak, başarısızlığının nedenlerini anlatmak, onları başardıklarından dolayı suçlamak ya da onları yeteneklerinin gerçekliğinden kuşkulara düşürmek kendisine zor geliyordu. Hakkında ne düşündüklerini çok iyi biliyordu. Onların gözünde bu yeni yaşam tarzı, özellikle geçimini sağlama yolu, yalnızca bir başarısızlığın simgesi değildi; bu, tüm gülünç ve acıklı yanlarıyla tam bir bozgundu. Asla onları gerçeğe inandıramayacaktı... dibi boylamış bile olsa, oturduğu yer pek rahattı.

Kreutzer'in müşterileri boşaldıktan sonra, sık sık

arabasına atlar ve Üçüncü Caddedeki köprüden geçerek Manhattan'a giderdi. Şafak vakti, uçsuz bucaksız caddeler, önünde notaların boş satır çizgileri gibi uzanırlardı. O zaman hiçbir gürültünün sessizliği bozmadığı ıssız bir sokağa arabasını park eder ve bir gün bu dev kentin ıssız sokakları kadar dilsiz olan kurumuş müzik kaynağının tekrar coşup taşacağını düşleyerek otururdu. Bunu beklerken. hayatın her anını, anlamını kaçırmamak için dikkat ederek yaşaması gerektiğini biliyordu.

Böylece yalnızca meslek hayatının iniş çıkışları nedeniyle değil, kendi seçimiyle de Domostroy hayatını hep şimdiki zamanı yaşarmış gibi düzenlemeyi başarmıştı. Gerek yaşları, gerekse eğitimleri ve zevkleri açısından adını duymamış, eskiden ünlü olup olmadığını hiç umursamayan kişilerle arkadaşlık ediyordu. Onların kendi hakkındaki hükümleri ve de kendinin onlar hakkındaki yargıları, hep bu gelgeç ilişkiler sırasında takındığı tavırlara bağlı oluyordu, yoksa geçmişi hakkında bilinenlere değil. Bestecilik dönemini bilenler, geçmişteki başarılarının, azalmakta olan şöhretinden, son zamanlardaki beste kısırlığından, ardı arkası kesilen paradan ortalıkta görünmesinden daha baskın olduğuna onu inandırmaya çalışıyorlardı. Domostroy özellikle de bunlardan kaçıyor.

Yavaş yavaş kendi küçük evrenini sıkı korunan bir kale haline getirmeyi başarmış ve bugüne dek orada bulmuş olduğu huzuru altüst edecek herkesten uzak kalmayı becermişti.

Domostroy, Andrea'ya giderken arabanın teybine en sevdiği kasetini koydu. Müzik genellikle ruhsal durumunu da belirlerdi, ses dalgalarının havada yoğunlaşıp azalmasına aşırı duyarlılığı vardı. Kendini kimliğiyle değil duygularıyla algıladı. Bu video çağında zamanın gerisinde kaldığı kanısındaydı, kendini gördükleriyle değil duyduklarıyla karşılık vermeye eğitmişti; görüntüden çok sestten etkilenen bir yaratıktı. İnsanların giderek kalabalıklaşan dış dünyadan korkuları arttıkça, kendilerine elle tutulur, gözle görülür, somut bir alan yaratma isteklerinin de o ölçüde arttığı ve bu isteklerini televizyondan fotoğrafa kadar çeşitli görsel sanatlarla yansıttıkları kanısındaydı.

Domostroy'u yöneten işitme duyusuydu. İnsanlarla nesneler arasında binlerce rastlantı ve birleşmenin yerine ses, yer, uzaklık, duygu ve ruhsal durumun gizemli bileşimini koyan müzik, zaman ve mekânın sınırlarını yıkarak onun ruhsal dünyasını genişletiyordu. Onun ruhunu etkileyenler, ozanlar, yazarlar, müzikçiler ve özellikle Sheakespeare'in ünlü âşıkları gibi «gözleriyle duyanlar»dı.

Dinlediği iki saatlik kasette, bir düzine kadar müzik parçası ya da parçanın kısa bir bölümü vardı, bunlardan bazıları ancak birkaç dakika sürüyordu. Yılların birikimi sonucu seçtiği bu parçaların onu kısa zamanda istediği duygu dünyasına sürükleyeceklerini bilirdi.

Kendine uygun müziğe teslim olmayı öğrendiği için zamanla reflekslerini de kendisi yaratma yeteneğini geliştirmişti. Zihnini istediği duruma sokabiliirdi: Bekleyiş, dinginlik, heyecan, cinsel açlık, hatta

beste yaptığı günlerde, müzik yaratma arzusu. On yıl kadar önce yayınlanan son röportajında şöyle demişti: «Beste yapmak benim hayatımın temelidir. Neyle meşgul olursam olayım, hepsi beni şu tek soruya götürür: Gelecek bestemde bunu kullanabilir miyim? Kullanmayı ister miyim? Kullanmam gerekir mi? Kendi müziğimi dinlerken her seferinde sanki tüm hayatım sözkonusuymuş gibi olurum, yalnızca bir nota her şeyi ifade edecek gibi gelir. Kendilerinden söz edebileceğim ne bir çocuğum, ne ailem, ne akrabalarım, ne işim, ne de malım mülküm var. Müziğim tek eserim, kafamdakilerin hepsi oraya yansımakta.»

Kimi zaman eski yaratıcılık günlerini anımsayan Domostroy hayatının özünün ne olduğunu sorardı kendi kendine. **Musical Commentary** dergisinin müzik eleştirmeni kendisini «şifa bulmaz bir münzevi olmaktan hoşlanmakla» suçlamakta haklı mıydı acaba? Müziği, bir başka eleştirmenin iddia ettiği gibi, yaratıcısını, gırtlığını kesmeye kadar götürecek derecede kasvetli ve yalın mıydı?

Domostroy yine on yıl kadar önce televizyonda katıldığı bir söyleşi programını anımsadı. Programın öteki konuğu Florida'da sürgün olarak yaşayan yabancı bir askeri liderdi. ABD'nin desteğine rağmen bu subay ve ideolojisi, on yıla yakın savaş sürdürüp sonunda yenilmişlerdi. Sunucu programın sonunda, «Daha birkaç dakikamız var, baylar,» diyerek askere dönmüş ve şöyle sormuştu: «Sayın general, bunca parlak bir meslek hayatından sonra neyin yolunda gitmediğini bize söyleyebilir misiniz?» Bu soru Domostroy'a yöneltilmiş olsa herhalde paniğe kapılıp ne karşılık vereceğini şaşırırdı. Oysa general en ufak

bir telaş belirtisi göstermeden önce elmasla bezeli kol saatine bir göz atmış, sonra gülerek sunucuya bakmış, sonra da heyecanla kendisini izleyen halko dönmüştü.

«Yolunda gitmeyen neydi?» diye yinelemişti. «Savaşı kaybettim. İşte yolunda gitmeyen bu oldu.» Bir asker açısında savaşı kaybetmiş olmak, yaşamında başarısızlığa uğramanın nedeniydi elbet. Ama acaba hangi yanlış nota, genç bir bestecinin kompozitörlük dönemini mahvedip, onun beste yapma hevesini kırardı?

Domostroy arabasını cephesi yenilenmiş, hantal bir binanın önüne park etti. İçeri girip basamakları ikişer ikişer tırmandı, beşinci kata vardığında soluk soluğa kalmıştı. Bir dakika kadar kalp ve ciğerlerinin yatışmasını bekleyip kapıya vurdu. Andrea kapıyı açıp onu içeri aldı. Manto ve elbiselerle dolu bir portmantoya ceketini astı ve onu üzerine yamalardan oluşan bir örtü serilmiş, çok alçak ve büyük bir yatağın üzerine oturttu. Yatağın bir yanına üzerinde radyo duran bir masa, öte yanına da televizyon alıcısı konmuştu. Oda tıklım tıklık değildi ve oldukça iyi döşenmişti. Birkaç antika mobilya, duvarlarda Rafael öncesi tabloların çok başarılı kopyaları, kenarda duran bir başka masanın üzerinde de oldukça zengin bir antika parfüm şişesi koleksiyonu vardı.

Her biri odanın birer ucuna yerleşmiş olan mutfak ve banyo sanki birbirinden yer çalmak peşindeydiler. Domostroy bu güzel dairede oradan oraya salınarak içki hazırlamaya uğraşan Andrea'yı izliyordu.

Sade fakat pahalı giysiler vardı kızın üzerinde; ipek bluz, ince yünlü bol bir etek.

Bir gece önce kızı ilk kez Kreutzer'de gördüğünde gençliği ve baş döndürücü görünüşü dikkatini çekmişti... anlam dolu gözler, geniş bir ağız, ipek gibi yumuşak ve havalı saçlar, biçimli göğüsler, uzun bacaklar... Onu görür görmez içinde birtakım isteklerin uyandığı, onun için değil de —hiç değilse şimdilik— sanki ona benzeyen bir başkası için arzu duyduğunu hissetti. Belki de geçmişten gelen bir keman sesi gibi, onda yalnızca bir kadını arzulama isteği uyandırmıştı.

«Gerçekten geleceğinizi pek sanmıyordum,» dedi Andea. İçki bardağını uzattı ve gidip yatağın yanındaki masaya tünedi. «Dün akşam Kreutzer'de size o küçük notu iletirken kendimi bir orkestra çömezi gibi hissettim.»

«Orkestra çömezi mi?» diye sordu Domostroy, duyduğuna pek inanmamışçasına.

«Müzik gruplarında yardımcı eleman, bir çırak» diyerek güldü genç kadın.

Hafif bir hareketle yatağın üzerine kayıverdi, elinde bardağı, masaya dayanarak yüzünü ona çevirdi; bacaklarını öyle bir uzatmıştı ki, ayakkaabılarının Domostroy'un baldırına değmesine bir iki santim kalmıştı.

«Tiyatro ve müzik okuduğum Julliard'da öğrencilerin çoğu sizin yapıtlarınızı çok beğenirler. Onlara göre siz gerçek bir pro'sunuz.»

«Evet, yıllardır hiçbir yeni plak çıkaramamış, tüm yapıtları müzede küflenmiş bir profesyonel.»

«Ne münasebet,» diye bağırdı Andrea. «Bir ay

önce Etude Classies, Juliard'ın müzik arşivine en iyi plaklarından bir bölümünü armağan olarak verdi. Sizinkilerin hepsinden vardı.»

«Doğrusu Etude'dekiler çok nazik, hâlâ şaheserlerimi yayınlamaya devam ediyorlar, sonra da onlardan kurtulmak için sağa sola armağan ediyorlar.»

Andrea ayağa kalktı, odanın bir duvarını kaplayan plak ve kitaplarla dolu raflara doğru gitti. Ağır ağır, teker teker Domostroy'un sekiz plağını kapılarından çıkarıp pikaba yerleştirdi. Aleti çalıştırdıktan sonra radyodaki sunucuların sanki sır vereceklermiş gibi konuşmalarını taklit ederek, «Bayanlar, baylar,» dedi. «Bu akşam programımız Ulusal Müzik Ödülü almış, ünlü Amerikan bestecisi Patrick Domostroy'un eserlerinin tümüne ayrılmıştır.» Tekrar yatağa oturmak üzere yanından geçerken ona dokundu, Domostroy kızın saçının kokusunu duyabilmişti.

Müzik odanın iki ucundan, duvarlardaki destekler üzerine konmuş iki büyük hoparlörden yayılıyordu. Her zamanki gibi plaklarını dinlerken, kendi müziği, bir zamanlar içindeki kulakla yakalamış olduğu sesler onu şaşırttı. Bu kez de tepkisinden emin değildi, müziğini sevip sevmediğine bir türlü karar veremiyordu. Aslında müziğiyle özdeşleşiyor, her notayı, her müzik cümlesini tanıyor, onları biraraya getirebilmek için harcadığı zamanı ve yeri anımsıyordu. Eserlerinin her birine önce konser salonunda, sonra radyo, daha sonrada ara sıra televizyonda dinlerken gösterdiği tepkiler de anımsadıkları arasındaydı. Ya plaklarının piyasaya çıkışlarını beklerken duyduğu azap, kendine itiraf etmekten çekindiği başarı

umutları ve heyecanın doruğu olarak eleştirilerin beklenmesi...

Gözlerinin içine bakarak, «Besteci olmak sizi pek mutlu etmiyor sanırım,» genç kadın.

«Artık beste yapmıyorum!»

«Büyük bir konser de vermeyecek misiniz?»

«Bitti, büyük konserler de bitti,» dedi kesin kararlı.

«Neden?»

«Dinleyicilerimi kaybettim.»

«Ama... neden? Herkes sizi severdi.»

«Herkes... dinleyiciler, eleştirmenler... değişti. Ben değil. Belki de bunun tam tersi.»

«Plaklarda hâlâ yıldız sayılırsınız. Plaklarınız konserlerden çok daha fazla kişiye hitap ediyor.»

Yakarı dolu, yumuşak bakışlarını üzerinde hissetti, bir çocuk gibi güven doluydu, birden canı onu öpmek istedi.

«Madem plaklarım size bu kadar dokunuyor, ben de dokunabilir miyim?»

«Gerçekten istiyor musunuz?» Andrea uzandı, dirseğine dayanmış Domostroy'la yüz yüze geldi. Bu hareketi yaparken göğsü onun eline değmişti.

«Sizin istemeniz şartıyla.»

«Benim istemediğimi de nereden çıkardınız?» diye sorarken aralık dudaklarını iyice yaklaştırmıştı.

Andrea'nın yüzünü incelerken, kendi kendine ne yapmak gerektiğini soruyordu. Bir gün Oslo'da başından geçenler aklına geldi. Genç bir kadın gazeteci akşam yemeği boyunca onu sorguya çekmiş, son-

ra da oteline kadar getirmişti. Gazeteci kadın arabasıyla tekrar aynı yolu yapmaktansa geceyi onun odasında geçirip geçiremeyeceğini sormuştu. Evet, kadını çok çekici bulmuştu, ama yine de bütün gece boyunca hiç yüz vermediğinden bu teklifine çok şaşmıştı. Tüm açıksözlülüğüyle odasında tek yatak olduğunu söyleyiverdi. Genç kadın buna karşılık, durumun kendisi için hiç önemli olmadığını, daha gençken arkadaşlarıyla sık sık aynı yatağı paylaştığını söyledi. İskandinavlıların cinsel konulardaki aşırı özgür tutumlarını bilen Domostroy hemen kadına, yemek boyunca hep onunla akla gelen her türden sevişmeyi düşlediğini, şimdi düşlerini gerçekleştirebileceği için çok sevinçli olduğunu söyledi.

Kadın birden öfkeye kapıldı. «Yanlış anladınız galiba,» dedi. «Benim tek istediğim yatağınızı paylaşmaktı. Onunla birlikte sizi de paylaşmak değil. Bence yatağınızı paylaşmakla, birlikte yüzmeye gitmek arasında hiçbir fark yoktur. Yüzerken yüzmenin lafını da eder misiniz siz? Şöylesini mi seversiniz, böylesini mi seversiniz, sırtüstü mü olsun, karınüstü mü, filan der misiniz? Yüzersiniz hepsi bu. İşte sevişmekte böyledir. Neden bu konuları bir de bu türlü düşünmüyorsunuz?»

Öfkeli kadın çekip gitmişti. Verdiği derse gelince, ne yazık ki, Domostroy'un bundan yararlanması olanak dışıydı, çünkü çocukken bir kez boğulma tehlikesi geçirmiş, ondan sonra da sudan korkar olmuştu.

«Bana dokunmanızı istemediğimi de nereden çıkardınız?» diye yineledi Andrea. «Bir kere, Kreutzer'e gelip de seni dinleyen, sonra da sana psula gönderip hoşuma gittiğini bildiren ben değil miyim?» Yine yerini değiştirdi. Bu kez soluğu boynunda, göğüsleri göğsünde dolaşıyordu. Domostroy bir hamlede kızı altına alabilirdi, ama kıpırdamadı.

«Daha önce başka müzikçilerle de çıktın mı?»

Şaşırmış gibi adama baktı.

«Çıktım mı?»

«Yani demek istiyorum ki...»

«Yani 'yattın mı' demek istiyorsun. Elbette! Ben müzik okuyorum bunu unuttun mu? Ya sen? Kreutzer'de dolanan bütün o kızları yatağına atmıyorsun galiba?»

Domostroy doğrulup kızıdan uzaklaştı.

«Sen oraya sırf eğlenmek için gelmedin. Belli bir amaç peşindeydin.»

«Evet. Seni tanımak.»

«Ama... Müziğimi biliyordun zaten. Bu yetmedi mi? Müzik fazla bir şey istemez. Besteciler içinse aynı şey söylenemez.»

«Senin isteyeceklerinden korkmuyordum.»

«Beni tanıımıyorsun ki!»

«Ben kendimi tanıyorum.»

«Eğer ben, ben olmasaydım da, örneğin piyano akortçusu olsaydım, beni yine de davet eder miydin?»

«Akortçular beni ilgilendirmez. Ben Patrick Domostroy'la ilgileniyorum.»

Yaklaşıp elini Domostroy'un baldırına koydu, sonra da boynundan öptü. Domostroy hafiften ürper-

di, derinden bir heyecan dalgasının yükseldiğini hissederek kıza sarıldı. Andrea birden onu bırakıp geri çekildi. Domostroy'un da arzusu söndü.

Bakışlarıyla erkeğinkileri yakalamaya çalışarak, «Seninle sevişmenin tek ilgimi çeken konu olduğu iddiasında değilim,» dedi. «Senin, yalnızca senin halledebileceğin bir durum var.»

Sanki falsolu bir ses çıkmıştı.

«Neymiş o?» Kızın kendisinden para isteyeceğinden korkmuştu.

«Beni Goddard'la tanıştırmamı istiyorum.»

«Goddard mı? Hangi Goddard?»

«Goddard. Bir tanecik Goddard var.»

«Rock şarkıcısı Goddard mı?» İyice şapşallaşmıştı Domostroy.

Goddard adının çağrıştırdığı para, şimşek gibi çakan başarılar, koca koca isimler ve pop müziği gibi kavramların kendisiyle ne gibi bir ilişkisi olabileceğini anlayamıyordu bir türlü.

«Elbette,» dedi Andrea. «Goddard'ı tanımak istiyorum. Şahsen. Ve senin bu girişimimde bana yardımcı olmanı istiyorum. Tek arzum bu.»

Domostroy gülümsemekten kendini alamadı. Kız dalga geçiyordu herhalde. Bütün bu çok bilmiş hallerine rağmen kız çok şaşırtıcıydı.

«Hepsi bu mu?» diye sordu alaylı alaylı.

«Evet, hepsi bu. Kim olduğunu bul. Ya da daha iyisi onun kendini bul. Onu tanımak istiyorum.»

Bir an düşkürlüğüne uğradığını sandı. Kızın çocuksu güveni sinirine dokunmuştu. Demek bu nedenle gelip onu bulmuştu... Bu genç kadın kendisine yardımcı olabilecek, çocukluk düşlerini gerçekleştire-

recek olgun bir adam arıyordu.

«Benim Goddard'ı bulabileceğim nereden aklı-na geldi?» diye sordu sert bir sesle.

«Neden bulamayasın?» diye karşılık verdi göz-lerini onunkilerden ayırmadan. «Sen ünlü değil mi-sin?»

Domostroy'un sabrı taşmıştı artık.

«Dinle, beş ya da altı yıldır Goddard ülkenin plak-ları en çok satan şarkıcısı, bir yıldız. Buna karşılık sadece bir ses ve bir an o. Gerisi tam bir sır. Şimdi-ye dek onu gören, onun hakkında en küçük bir bilgi kırıntısı verebilen kimse yok. Hiç kimse! İlk uzun-çaları piyasaya çıktığı günden beri tüm der-giler, gazeteler, televizyonlar, radyo istasyonları, gös-teri sanatıyla ilgilenen tüm profesyonel ve amatörler onun kimliğini bulmaya çalıştılar. Ama bugün bile hakkında ilk günkünden fazla bir tek bilgi yok. Ve sen de gelmiş benden onun kimliğini bulmamı istiyorsun!» Güldü. «Sen benim kim olduğumu biliyor musun ki?»

«Senin kim olduğunu biliyorum,» diye kız da öf-keyle karşılık verdi. «Ve senin onu bulabileceğini de biliyorum. Bulabilirsin... ama bir şartla, yeterince is-tersen. Eğer bulmaya değer, diye düşünürsen onu ininden çıkarabilirsin. Yapacağın tek şey onu bulma-yı istemektir. Senin hakkında epey soruşturma yap-tım ve bilgi topladım. **Oktavlar** adlı eserine Ulusal Müzik Büyük Ödülünü almışsın. İngiliz Film ve Te-levizyon Akademisiyle Amerikan Müzik Yazarları Der-neği senin **Şans** için yaptığın müziği yılın en iyi film müziği seçmişler.»

«Daha, daha?» diye yarı alayla sordu Domost-roy. Kızın bu çocukça ukalalığı hoşuna gitmişti.

«O zamanlar sahne ve müzik âleminin tüm yıldızlarını tanıdığını biliyorum. Senin, o günlerin pop şarkıcıları, gösteri dünyasının parababaları, sinema yıldızları, televizyon patronları, moda desinatörleriyle çekilmiş bir alay resmini gördüm. Uluslararası Sanatçı ve Müzisyenler Sendikasına iki dönem başkanlık edip sonunda görevden ayrılırken, bestecilerin, söz yazarları ve yorumcuların senin için yazdıkları yazıyı okudum. Dünyadaki tüm müzikçilerin haklarını korumak için birçok kararlı atılımda bulunduğunu, sorumluluklar yüklendiğini ve bu çalışmalarının gelecek için de verimli olacağını yazıyorlardı. Madem sen onlara bu kadar büyük iyiliklerde bulundun, onların da sana küçük bir yardımları dokunabilir, değil mi? Fazla bir şey yapacak değilsin, sağa sola telefon edecek, bir iki soru soracak ve seni Goddard'a götürecek birkaç yolu izleyeceksin. Anladın değil mi?»

Geçmiş başarılarının anılması, içinde bulunduğu yürekler acısı durumdan söz edilmemiş olması Domostroy'u etkilemişti.

«Bir zamanlar tanıdığım adamlara telefon açıp onları kullanacağımı söylemek pek kolay değil,» dedi yumuşak bir sesle, kızı fazla kırmak istemiyordu. «Hâlâ ülkenin tüm gazeteci, diskcokey, dedikodu yazarı, yorumcu ve müzikçilerinin Goddard'ın kimliğini senden fazla merak ettiklerini anlamıyor musun? Nasıl oluyor da benim bir iki eski tanıdığa telefon açıp, 'Ben Patrick Domostroy, yahu laf aramızda şu Goddard kim allahını seversen?' diye sormamla her şeyin hallolacağını sanıyorsun?»

«O kadar da saf değilim.» Bu kez kız onu yatış-

tırmak niyetindeydi. «Ama yine de bir yerlerde Goddard'ın kim olduğunu, nerede yaşadığını, neye benzediğini, ne yiyip içtiğini, kimlerle yattığını, kafayı bulmak için ne kullandığını bilen birileri vardır herhalde. Bunları bilen bir sürü insan olmalı... akrabaları, dostları, sevgilileri, plak şirketinin yöneticileri, muhasebecileri, vergiciler, avukatları, memurları, sekreterleri, doktorları, hemşireleri ,teknisyenleri... Goddard ne denli büyük ya da kurnaz veya akıllı ya da zengin olursa olsun, bütün bunları bir başına yapmış olamaz. Anlamıyor musun, bir sürü insan ona yardım etmiş olmalı. Şimdi de yanında çalışanlar vardır. Senin tek yapacağın bunlardan birini bulmak. Bir tanesi yeter!»

«Diyelim ki, bunlardan birine rastladım... bunca yıldır ağzı dili bağlı durmuş olan adam neden benim için bülbül kesilsin?» Başını salladı.

Kız yine alttan aldı. «Canım olmaz demeden önce hele adamı bir bul! Sonra da adam mı, kadın mı neyse, o kişiyi iknaya çalış.» Susup ondan gelecek tepkileri bekledi. «Eğer onu bulabilmek için elinden geleni yapmayı kabul edersen, ben de sana elimden gelen her şeyi yaparım. Her şeyi, Patrick. Şimdi sana Kreutzer'de altı ayda aldığını parayı vereceğim. Geri kalan da ikimizi yaşatmaya yeter. Bunların hepsi ailemden geliyor.»

Hemencecik nakit paraya kavuşma olasılığı - arabası da tamir istiyordu - ve kızla birlikte yaşama fikri son derece çekiciydi.

Ayağa kalkarak odayı arşınlamaya koyuldu. «Ne zamandan beri bunları kuruyordun kafanda?» diye sordu.

«Seninle tanışmayı mı?»

«Hayır, Goddard'ı bulmayı.»

«Aşağı yukarı bir yıldır.»

«Başka birine bundan söz ettin mi?»

«Hayır.»

«Neden?»

«Bu çevrede çok tanıdığım yoktu. Yakın zamana kadar sana yaklaşmaya da çekiniyordum, çünkü senin ilgini çekebilecek bir şey sunamamak kaygısındaydım.» Sustu, dudakları sinsi bir gülümseyişle aralandı. «Ve tam senin hakkında yaptığım araştırmalardan da vazgeçeceğim sırada, çok ilginç bir yazıya rastladım. Birkaç yıllık bir yazıydı... ama senin zevklerinden söz ediyordu, sonunda bana karşı pek ilgisiz kalamayacağın fikrine kapılıp yeniden umutlandım.»

«Acaba bu Washington Post'ta çıkan portrem miydi?»

«Hayır, o değil.» Kız şeytanca bir kahkaha attı. «**Hetero**, özgür ahlâk dergisinde çıkan bir yazı. Derginin ahlakla en ufak bir ilgisi yoktu elbet. Okudun muydu?»

«Belki o zamanlar okumuşumdur. Hakkımda öyle saçma sapan şeyler yazılmıştı ki...»

«Bu yazı Miss Ample Bodice adlı, ara sıra 'sıcak' yerlerde röportajlar yapan, üçüncü sınıf bir seks yıldızı tarafından kaleme alınmıştı. Yazıda Miss Bodice, Catskills'deki 'sınırsız cinsel düş gücü' olan çiftler için açılmış Büyücünün Çırağı adlı özel kulüpte geçirdiği bir haftasonundan söz ediyordu. Orada sana rastlamış kadın. Yazdığına bakılırsa sen, bir seks kölesi gibi davranan, kedi gibi küçük bir kızlaymışsın.

Cinsel fantazilerin sergilendiği o haftasonu boyunca senin kız durmadan kıyafet değiştirmiş, kâh bir yeniyetme, kâh bir orospu, bazen de temiz ailenin kolejli kızı havasına giriyormuş. Ve her kılık değiştiriş, makyajından elbisenin en küçük ayrıntısına kadar kusursuzmuş. Bir kez olsun kendi kendini yinelenmemiş.» Andrea sustu, ondan bir tepki bekliyordu. Ayağa kalktı, Domostroy'un tam karşısına geçip oturdu. Bacak bacak üstüne atmış, en gizli yerlerini görmesini sağlamıştı. Sakin sakin Domostroy'a bakıyordu, sanki onun da kendisinden hiçbir saklısı yokmuş gibi.

«Nerelerden nerelere geldin! Büyük büyük müzikler besteleyip, milleti Carnegie Hall'deki konserlere koşturmaktan, Old Glory'de barınıp, kendine gece kulübü süsü veren langırt salonu Kreutzer'de piyano tangırtdatmaya geldin! Pek uzun bir yol! Biraz yön değiştirmek istemez misin?»

«Bu 'uzun yol' dediğin benim tüm yaşamım ve ondan bir şikâyetim yok.» Bu sözleriyle kızın ileri sürdüklerini çürüteceğini umuyordu. «Hem langırt salonlarını da fazla küçümseme!» Sonra daha yumuşak bir sesle sürdürdü konuşmasını. «Langırtı bulan Earl Henry, müzik dolaplarını da icat eden kişidir. Bu müzik dolapları olmasaydı, senin Goddard'cığın nelerde olurdu acaba?»

Andrea duymazlıktan geldi. «Bak Domostroy, tüm söylediklerimin özeti şu: Benimle çalışırken, daha önceleri seks ve müzikte nasıl yaratıcı idiysen, şimdi de yaşamında öylesine yaratıcı ol. Goddard'ı bulmama yardım et. Pişman olmayacaksın. Ben de seks kölesi rolünü oynar, kılıktan kılığa girerim, bunu

da biliyor muydun?»

«Bundan hiç kuşum yok, ama ben 'efendi' rolü yapamam artık.»

Domostroy birden ayağa fırladı, ceketini alıp gitmeye davrandı.

Kız onu yakaladı, bir elini omzuna koydu, ötekiyle de gömleğinin düğmelerini çözdü, çıkarıp yere attı. Sonra tam karşısına geçip durdu, gözlerini gözlerine dikmiş, onu kendine bakmaya zorluyordu. Adamın hakkından geldiğini biliyordu.

«Para, kazanacaklarının sadece yarısı olacak,» dedi. «Bu da...» Kalçalarını ona sürerken başıyla yatağı işaret ediyordu. «Öteki yarısı. Hiç değilse artık vaktini langirt salonlarında öldürmezsin.»

«Hayır ama bu kez de Goddard'ı aramakla öldüreceğim.»

«O vakit öldürmek sayılmaz!» Gülerek ayakka-bılarını fırlattı. Elleri gövdesi boyunca süzüldü, fermuarını açıp eteğiyle külotunu çıkardı, sonra bluzunun düğmelerini çözüp onu da yere attı. Çırılçıplak yatağa uzanırken, Domostroy'un plaklarından bir başkası çalmaya başlamıştı.

Onun bir şeyler söylemesini ya da yapmasını bekleyen Andrea parmak uçlarını kendi göğüslerinde gezdiriyor, sonra ağır ağır ellerini karnına doğru indiriyor, daha da ilerliyor, bastıra bastıra kalçalarını okşuyordu. Ayakta dikili duran Domostroy, kadının bakışlarının tutsağıymış gibi, kendini rahatsız ve keyifsiz hissediyordu. Orada öylece durmuş, itibarını kurtarmaya, genç bir kadının cinsel armağanlarına karşılık, orta yaşın verdiği deney ve erdemlerini pazarlamaya çalışıyordu. Kızı kendi eliyle soymayı ister-

di. Oysa bir büyölteç ardından kendini izleyen Andrea olmuştu.

Son plağı da bitmeden önce, aleti radyoya çevirdi, kızın her zaman dinlediğı istasyona ayarlıydı zaten.

Kızın soyunurken yaptığı hareketler dikkatini dağıtmıştı, bir an cinsel isteğinin söndüğünü sandı. Andrea'nın bunu farketmesinden korkarak, sanki pantolonunu çıkarmak için gerekiyormuş gibi otururdu. Sırtı kıza dönük, oturduğu yerde iç çamaşırlarını çıkarmaya koyuldu. Sonra da sönmüş isteğini göstermemeye kararlı olduğundan, kıza doğru süründü ve omuzlarını okşamaya, boynunu öpmeye başladı. Usul usul kızın vücudunu kendi altına kaydırıyor, elini kızın kalçaları arasında tutuyor, başını göğüslerine eğmiş, öpüyor, uçlarına dudaklarını dilini sürüyordu. Yeniden isteklenmeye başlamıştı. Kızın kendini daha da tahrik edip hızlandırmaya çalıştığını anlayınca frenlemeyi yeğledi. Ateşleri başına vurup erkeklerini bir an önce boşalmaya zorlayan kadınları dizginlerdi hep. Çünkü kadınlar bunu erkekleri tahrik ettiklerinin ve bu işin kendi kontrollerinde olduğunun bir kanıtı sanırlardı. Bir kere boşaldıktan sonra arzularının sona ereceğini şehvet dalgalarının bir süre için bile olsa durulacağını bildiğinden, Domostroy bu evrede hemen yönetimi ele alırdı.

Andrea yatağın yanındaki ışığı söndürmek için doğruldu, hoparlörlerden yükselen müziğın ritmi ve karanlığın etkisiyle Domostroy daha fazla karşı koymadan kadının onda uyandırdığı hayallere kaptırdı kendini. Genç vücudun her zerresini kendisinininkiyle birlikte duyumsuyordu. Birden erkek sesine benzer

bir fısıltı çalındı kulağına. Öksürüğe benzer biçimde yükselip alçalıyordu ses. Nerden geldiğini keşfetmeye çalıştı... Tavandaki bir delikten ya da duvarın tepesinden gelir gibiydi. Bu durumun ilgisini dağıttığını fark edince, bilinçli bir çabayla kendini toparladı ve dikkatini tümüyle cinsel eyleme verdi.

Andrea da bu gayretlere katılmış, ona sarılmaya, orasını burasını mincıklamaya, daha hızla okşamaya koyulmuştu. Domostroy tam ona sahip olmaya, onu bağirtmaya, bir mızrak saplanmış gibi çırpındırmaya hazırlanıyordu ki, yine o ses duyuldu. Ama bu kez fısıltı gibi değil de, İspanyol aksanlı güçlü bir sestti.

«Haydi Jose, ne dedin? Bir daha söylesene be adam.»

Sonra ses kayboldu, yerini müzik aldı. Kanter içinde, yüreği çarpan, biraz da korkmuş olan Domostroy kızıdan sıyrıldı. «Bu neydi yahu?» Bir yandan da el yordamıyla örtüyü bulup kızı da, kendini de örtmeye çabalıyordu.

«Ne? Ha şu mu?» Kız bir sıçrayışta altından sıyrılıverdi ve doğrulup ışığı yaktı. Saçını başını düzeltirken, Domostroy'un şaşkın yüzüne bakıyordu. «Bunlar,» dedi sırrının tadını çıkararak, bir yandan da gülüyordu. «Herhalde taksi veya ağır vasıta sürücüler. Ara sıra, böyle gecenin ortalık yerinde, kimbilir hangi elektronik mucize sonucu, benim aygıtım, aralarında konuştukları sırada onların seslerini alıverir.»

Sesler bir kez daha kızın sözlerini kesti. Sanki birilerinin kendilerini dinlediklerini bilerek, keyif için gevezelik ediyorlardı.

«Bak ahbap, sana diyorum ki...»

«Haydi be Jose! Ne demek istediğimi anlıyorsun.»

Sesler yine müziğin içinde yitip gittiler.

«Titriyorsun,» dedi kız. Sonra tekrar güldü. «Korkuttular seni değil mi?»

«Sanırım öyle. Ne garip şey. Ama burası buz gibi. Kalöriferi açayım mı?»

«Bir dene istersen, ama vana sıkışmış. Kapıcı gelip düzelemedi bir türlü.»

Yataktan kalkıp pencerenin altında gömülü duran radyatöre yaklaştı. Kıza sırtını dönmeye özellikle dikkat ederek diz çöktü, madeni kapağı açarak vanayı çevirmeye çalıştı. Ama vana çok sıkışmıştı, birçok kez denemesine karşın bir türlü yerinden kıpırdatamadı. Vana yerinden oynamamakta ısrar ediyordu. Buz gibi parkeye diz çökmüş, pencerenin altından gelen hava cereyanı bacaklarını donduruyordu. Kendini son derece rahatsız bir durumda ve gülünç buluyordu. Bir kez daha tüm gücünü toparlayıp iki eliyle vanaya yapıştı. Kıpırdayacağını hissetti, sonra bağlantı yerinin koptuğunu duydu. Öne doğru düşerken kopuk yerden fışkıran buhar, dirseğinin ve baldırının hemen yanı başından geçiverdi. Bundan kurtulmak için kendini geri atarken, ayağı, sandalyeye takıldı ve masanın üzerine yıkıldı. Yoğun bir buhar dalgası odayı kaplamaya başlamıştı. Yanında bir kıkırtı duydu, Andrea gülüyordu, ama ayağa kalktığı anda kızın çıplak vücudunu hayal meyal seçebildi. Sonra hiç göremez oldu. Kendisi de ayağa kalkıp, bembeyaz buharlar arasından pencerenin altında tıslayıp duran musluğa doğru ilerledi. Andrea'yla birbirlerine seslendiler, sonra tepeden tırnağa ıslak, ılık su damlacıklarıyla kaplı olarak çarpıştılar ve birbirlerine sarıldılar. Domostroy pencereyi bulup açtı.

Odaya dalan buz gibi soğuk hava dalgası onları yatağa attı ve titreşe gülüşe örtünün altına büzüldüler. Birkaç dakika sonra radyatörde toplanan ısı tümüyle boşalmış, hava serinlemiş ve sis dağılmıştı. Tavanelerinden, duvarlarından, mobilyalarından sular sıran oda yağmur sonrası bir bahçeye benzemişti.

«Fırtına dindi,» dedi Andrea. «Deliğe bir havlu tikiyacağım.» Sonra aynı ses tonuyla, «Sence neden seninle yattım?» diye sürdürdü sözlerini. «Sana âşık olduğumdan mı, yoksa seni kullanmak istediğim için mi?»

«Bana ihtiyacın olduğu için yatmış olmanı yeğlerim,» dedi Domostroy.

«Sahi mi? Yani kullanılmış olmak seni etkilemiyor mu?»

«Bunu anlayabilirim... hiç değilse nedeni açık seçiktir.»

«Ya aşk?»

«Aşk bambaşka bir konu. Üstelik benim şimdiki yaşam tarzıma hiç uymuyor.»

Manhattan'dan arabayla yirmi dakika uzakta, Güney Bronx'ta yer alan Kreutzer gece kulübü bir zamanlar oldukça şık bir dinleyici kitlesini çekerdi, bu kişiler ülkenin en kaliteli hafif müzik şarkıcılarını dinlemeye gelirlerdi. Domostroy geçmişe daldı, bir zamanlar... yirmi yıl kadar önce, o sıralarda etütlerini bitirmiş ve ilk eseri **Quintain Kuşu** en ünlü orkestralar tarafından çalınmıştı... Sevgililerini hep Kreutzer'e götürürdü. Birlikte güzel bir müzik dinlenir, tatlı tatlı dans edilir ve ünlü Borçia salonunda nefis

İtalyan yemekleri yenilirdi. O zamanlar Kreutzer'de de, öteki gece kulüplerinin çoğunda olduğu gibi ırk ayrımı yapılırdı. Patron siyahların kulübe girmesini yasal açıdan engelleyemediğinden, onları salonun dibindeki en arka masalara oturtur ve garsonlara da onlara hizmet etmemelerini tembihlerdi. Sonunda bu istenmeyen müşteriler ya kendiliklerinden kalkıp giderler ya da seslerini yükselterek hır çıkarmaya kalkışırldı, o zaman hemen polis çağrılır - polis de müesseseye karşı son derece anlayışlıdır - müşteriler dışarı attırılırdı. Bir akşam, en iyi smokininin üzerine ipek şeritli vikunya mantosunu çekmiş, kolunda süslü püslü bir genç kadın, prenslere benzer bir Domostroy program saatinden çok önce Kreutzer'e geliverdi. Orta Avrupa aksanını daha da belirginleştiren telaşlı bir ses tonuyla şef garsondan, akşam yemeğine Birleşmiş Milletlerden bir düzineye yakın önemli kişiyi davet ettiğinden kendilerine kulübün en güzel iki masasının hazırlanmasını istedi. Cömert bahşişlerle gayretlenen personel hemen işe girişti, en parlak gümüş takımlar çıkarıldı, en ince örtüler serildi, ortadaki iki masanın üzerine taze çiçeklerle dolu vazolar yerleştirildi.

Birden kulüp tıka basa doldu ve Kreutzer'in yöneticileri büyük bir zevkle bir sürü foto muhabirinin geldiğini gördüler. Domostroy birçok uluslararası yetkilinin geleceğini basına da iletmişti.

Tam gösteri başlayacaktı ki, kapı ağzındaki itişip kakışmadan, konukların teşrif ettikleri anlaşıldı. Şef garson ve arkasındaki bir alay yardımcısı konukları karşılayıp masalarına götürmek için kapılara koşuştular. Fotoğrafçılar makinelerine ve flaşlarına dav-

randılar. Yeni gelenler masalar arasında ilerlerken müdür, şef garson ve garsonlar sabırsızlıkla beklenen önemli konukların yalnızca zenci olmayıp, üstelik kılık kıyafet ve konuşmalarına bakılırsa Harlem'li Amerikalılar olduklarını dehşetle fark ettiler. Davetliler masalarına yerleşip şampanya kadehlerini şerefe kaldırdıklarında, fotoğrafçılar da flaşlarını patlatmaya başlamışlardı. Oyle ki, ertesi sabah, Kreutzer'e tüm saltanatlarıyla yerleşmiş bu zencilerin fotoğrafları gazetelerin çoğunda yer alıyordu. Basın biraz da iğneli bir dille, en seçkin konukları seçmede Kreutzer'in üzerine olmadığında birleşiyordu. İşte o gecedan itibaren Kreutzer'de ırk ayrımı kalktı ve kulüp de bir daha eski havasını bulamadı.

Yirmi yıl kadar önce olmuştu bu. Şimdi Kreutzer'dekilerin hiçbirisi bu olayı anımsamaz - ya da anımsasa bile - Domostroy'un kulübün tarihine geçen bu olaya olan katkısını bilemezdi. O günden beri Domostroy'un şöhret ve yaşam düzeni nasıl değişmişse, Kreutzer'in şöhret ve seviyesi de değişmişti. Güney Bronx giderek tehlikeli bir bölge olmaya başladığından, Manhattan'lı kibcir müşteriler o civarda dolaşmaktan çekinir olmuşlar, kulüb de onlar olmaksızın en lüks gece kulübü sıfatını koruyamamıştı. Sonunda kulüp el değiştirdi ve bir tür batakhaneye dönüştü. Sıra sıra langırt masaları, müzik dolapları ve elektronik oyuncaklar, bir zamanlar dans pisti olan o pırıl pırıl parkeyi istila ediverdiler. Müşteri çekebilmek ve tatsız yemekleri yutturabilmek için Obol d'Amore salonunda yine geceleri özel gösteriler düzenleniyor, ama gösterilere katılanlar genellikle geçkin bir opera sanatçısı, semt çocuklarından oluşan

bir rock grubu, Manhattan kulüplerinde dikiş tuttu-ramamış bir striptizci oluyordu. Ve tabii haftanın dört gecesi bu kişilere Patrick Domostroy eşlik ediyordu. Kâh bir laterna, kâh çeşitli müzik aletlerinin seslerini veren elektronik bir aygıt kullanıyordu. Bu öyle bir aygıttı ki, yalnızca piyano, akordiyon, saksofon, trombon, gitar, flüt ve trompet sesi vermiyor, bunlara ritm seksyon ve karışık bir koro sesi de ekliyordu.

Domostroy ilk kez Andrea Gwynplaine'i, Kreutzer'de salına salına ilerlerken gördüğünde, bir an içini bir sıkıntı kaplamıştı. Kızın kendisini etkilediğini fark edince o da onu etkilemek istemişti. Ama fazla büyük umutlara da kapılmamıştı. Dolayısıyla kız yanına gelip ona bir mektup uzatarak alçakgönüllü bir tavırla okumasını rica ettiğinde çok şaşırılmıştı. Kızın duygu ve düşüncelerini bir anda böylesine altüst etmesine inanamıyordu.

Başını kaldırdığında Andrea'nın kendisini gözlediğini fark etti. Kız yaklaştı, yastıkları üst üste koyup üzerlerine yaslandı ve eliyle saçlarını düzeltti.

«Hakkında okuduğum bunca yazısının hiçbirinden neden ilk eserine **Quintain Kuşu** adını koyduğunu çıkaramadım. Neden bu adı koydun?»

Domostroy kızın gösterdiği bu ilginin içtenliğine inanmadığından karşılık vermeden önce bir süre durakladı.

«Ortaçağda Quintain, şövalyelerin turnuvalara hazırlanmak için kullandıkları tahta bir direktir. Te-

pesinde oynak bir tahta haç vardır. Haçın bir ucunda tahtadan boyalı bir kuş, öteki ucunda da bir kum torbası vardır. Atlı şövalye mızrağıyla tahta kuşa vurmak, atını mahmuzlamak ve ağır kum torbası kendisine vurup yere yuvarlanmadan önce eğilerek tahta haçın altından geçmek zorundadır. Bu tahta kuşun benim eserimin simgesi, tahta yaşamımın simgesi olduğunu düşünmüştüm.»

«Okuduğum yazılarda karından, çocuklarından, aileden söz edilmiyordu.»

«Ailem yok,» dedi Domostroy.

«Neden yok?»

«Anamı babamı küçük yaşta yitirdim. Sonra müzik tüm zamanımı ve enerjimi aldı. Bence beste yapmak herkese ait olmak, her dili konuşmak, her heyecanı tatmak demektir. Bir besteci olarak insanların en özgürü bendim. Aile özgürlüğümü kösteklerdi.»

«Ya spor ve diğer özel uğraşlar?»

«Onlara da ayıracak pek zamanım olmadı.»

«Hetero'ya bakarsak, yatak sporları hariç.»

«Seks bile benim için bir fırsat meselesiydi.»

«Hangi fırsatlar?»

«Bir eş bulduğum zamanlar. Solodan hoşlanmam.»

«Peki en gözde eşleriniz kimlerdi?»

«Hanım dostlar, artistler, müzisyenler, yazarlar.»

«Ya şimdi kimler?»

«Ara sıra grubundan ayrı düşmüş bir müzisyen çırağı... Caz dünyasından atılmış bir caz şarkıcısı. Son günlerde birlikte olduğum kadınlar bunlar.»

Genç kadın hüznle baktı ona. «Desene, bugünlerde besteleyebileceğin tek şey aşk. Sana ait bir ka-

dının olmaması seni hiç etkilemiyor mu?»

«Hayır... Hem zaten... ben de kimseye ait değilim ki...»

«Yani beni de bir başkasıyla paylaşmaya razı olur muydun?» Bunu sorarken bir yandan da erkeğin orasını okşuyordu.

«Kiminle?»

«Sevgilimle.»

«O senin ihtiyacını gideriyor, sen de benim.»

Kız güldü. «Sevgilim falan yok, ama... kuzum, sen hiçbir şeye benimdir demez misin?»

«Yeni deneyimler benim... geçen zaman da...»

«Öyleyse o zamanı benimle geçir. Goddard'ı bulmak için.»

«Neden ille de onu bulmak istiyorsun?»

«Bir tür tutku bu. Günün birinde de Tudor stili bir evim olacak, içini gerçek Rafael öncesi tablolarla dolduracağım. Ama hepsinden önce Goddard'ın kim olduğunu öğrenmek istiyorum.»

«Neden Goddard da, bir başkası değil?»

«Neden o olmasın? Ben onun hayranlarındayım. Bilmek hakkımdır.»

«Adını, yüzünü, yaşamını, saklamak da onun hakkı.»

«Bana bunu yapamaz. Onu müziğinden ayrı tutamam.»

«Ama görünüşe göre o bu ayrımı yapıyor.»

«Vızgelir.» Uzandı, bir kez daha ona dümdüz karnına hayran olmak fırsatını tanıyordu.

Birkaç gün sonra, «Söylesene, Patrick,» dedi Andrea. «Bir kadının yanında kendini tam anlamıyla özgür hissettiğin oldu mu hiç?»

Baştan çıkarıcı bir pozda yatağa, Domostroy'un yanı başına uzanıvermişti.

«Yani aklına geliveren her delice isteği o kadınla paylaşabilme özgürlüğün oldu mu? Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda onunla bir kez, iki kez, sayısız kez seviştiğin ya da hiç sevişmediğin oldu mu? Onun hakkında tüm bilmek istediklerini, kendini içgüdülerine bırakarak bulabildiğin, ondan almak, onda tatmak istediklerinin tümünü alabildiğin bir kadının oldu mu?»

«Seninle özgürüm.»

«Eğer öyleysen bunun nedeni bana âşık olmandır. Çünkü kendin olarak kalmakla hiçbir şey yitirecek değilsin.»

«Elbette! Herhalde geçimini sağladığın adamın tutup da sana âşık olmasını beklemiyordun!» Kızla dalga geçmek istemişti biraz. «Stendhal ne demiş... 'Âşkta paylaşılan para arzuları arttırır, verilen para aşkı öldürür.' Haklı da, düşün hele, birden senin Goddard'a olan tutkuna dayanamayacak olsam, ne çekilmez olurdu.»

Sustu ve vücudu kızinkini iyice ezene dek ağır ağır ona yaklaştı.

Andrea sanki müzik ve tiyatro dersleriymiş gibi, seks konusundaki bilgilerini arttırmaya da aynı ciddiyet ve özeni gösteriyordu. Doğum kontrol hapının ve spiral, diyafram, hatta sperm öldürücü jel gibi ge-

beliği önleyici araçların kadın sağlığı üzerindeki kötü etkileriyle ilgileniyor, Domostroy'un gözleri önünde, hiç çekinmeden içine yerleştirdiği koruyucularla övünüyordu.

Düzenli olarak, son cinsel çılgınlıkları yansıtan dergileri alıyor, cinsel kıyafet, aksesuar ve yeniliklerin satıldığı mağazaları sık sık yokluyordu. Dolabı bir sürü ıvır zıvır cinsel aletle dolmuştu, hatta Domostroy hayretle bunların içinde iki cinsiyetlilerin kullandıklarına da rastladı. Gerçekten eşine az rastlanır, bilgili bir yatak arkadaşıydı Andrea. Erkeğin isteklerini anında seziyor ve onu tatmin ediyordu. San ki kız yalnızca müzisyenlik geçmişini incelemekle kalmamış, erotik zevklerini de keşfetmeyi başarmıştı. Andrea'nın en çok hoşlandığı, onu iyice tahrik etmek sonra bir kaset değiştirmek ya da içki getirmek gibi bahanelerle ondan uzaklaşmaktır.

Bu kaçırmelerden sonra, çoğunlukla çıplak çıktığı yatağa bambaşka bir kıyafetle dönerdi, hem de ne kıyafetler! Bir gün tepeden tırnağa siyahlar içinde bir punk şarkıcısı kılığında gelmişti. Boynunda çivili meşin bir tasma, daracık kırmızı deri bluz ve kısacık deri etek, dirseklere varan deri eldivenler, dizlere kadar uzanan kırmızı deri çizmeler, hepsi dapdaracık. Bir başka kez de, banyodan bol parfümlü bir striptizci kılığıyla çıkmıştı. Başında sarı bir peruk, gözler kömürlük penceresi gibi, dudaklar ala bulanmış, üzerinde yalnızca kara bir sütyen, siyah ipekli bir külot, jartiyer, ipek çoraplar ve iğne tapuklu ayakkabılar. Bir akşam ortadan kayboldu ve yüzündeki tüm makvayı silmiş olarak geri döndü. Tepeden tırnağa tertemiz, taptaze, saçları yumuşacık,

ipek gibi, sırtında basma bir entari ve ayaklarında sandallar. Kıyafet ve görünüşünü değiştirdiği gibi, tüm davranışları da değişiyordu. Bazen son derece saldırgan olup Domostroy'un canına okuyor, bazen bir köle gibi boyun eğerek, erkeğin tüm enerjisiyle kendisine saldırmasına, vücudunu istediği gibi kullanmasına ses çıkarmıyordu. Ama nasıl giyinirse giyinsin, görünüşü nasıl olursa olsun, bu kızıdan öylesine bir cinsel güç yayılıyordu. ki, Domostroy hem adi, hem zarif, hem gururlu, hem utanmaz olan bu kıza bir hükümdar ya da bulaşıcı bir hastalıkmişçasına boyun eğiyordu.

Başlangıçta kızın onu tahrik etmek için bunca eziyete girmesinin nedeni olarak, numara yaptığını, rol kestiğini, erkeğin hem izleyici, hem de iştirakçi olduğu bir cinsel maskaralık yarattığını ve sadece onun eğlenmesi ve zevk alması için çalışmakla yetindiğini sandı. Ama daha sonra, sevişirken kesik solumalarını duyduğunda, göğüslerinin aynı ritimle kalkıp indiğini gördüğünde, kalp atışlarının hızlandığını hissettiğinde, doyuma ulaşırken soluk soluğa kalıp haykırdığını işittiğinde, kızın da bundan kendisi kadar hoşlandığını, onu hazzın doruğuna ulaştırmak için harcadığı çabaların kendisini de tahrik ettiğini ve onun da zevk aldığını anlamıştı.

«Ben bir adamı kafama koydum mu isterse Notre Dame'ın kamburu olsun vız gelir! Dış görünüşünün, yaşının, işinin hiç önemi yoktur. Beni yalnızca kafası ilgilendirir. İsterse sapık olsun, o da önemli değil. Kendimi özgür, güvencede hissederim. Tüm arzularına boyun eğirim, kendi isteklerimi de yerine getiririm. Benim yapımı bu, hoşuma giden tüm erkekle-

ri baştan çıkardım. Her seferinde başarılı oldum.» Çenesini erkeğin omzuna dayadı. «Sadece bir tanesi dışında: Goddard. Ama artık o da yalnızca bir zaman sorunu.»

«Birini anımsadım,» dedi Domostroy. «Yıllar yılı her gün, ister yağmur yağsın, ister güneşli olsun, her gün sırtında leş gibi paçavralarla Carnegie Hall'ün karşısındaki kaldırımda dikilir, ünlü opera arya-ları söylerdi. Sesi fena değildi, ama öylesine gürdü ki, bir blok öteden bile duyulurdu. Şarkı söylerken kendini çok zorladığından yüzü âdeta morarırdı. Ve şekilden şekile girer, dişsiz ağzını gösterirdi herkese. Yanından geçenler bu görüntüden öylesine ürkerlerdi ki, sese dikkat bile etmez, adamı deli sanırlardı. Ve aryaları söylediği tüm bu yıllar boyunca etraftakilerde yalnızca korku ve huzursuzluk yarattı. Goddard da bir bakıma bu adamın tam tersi. Kendisi gözüküyor, yalnızca sesini duyuyoruz İşte bu nedenle adamın kim olduğunu bu denli merak ediyoruz.»

«Ama ya Goddard rock müziğinin kılık kıyafete, surata, fiziğe, hareketlere ve büyük yıldızların özel hayatlarına olan bağlılığına bozuluyorsa, o zaman asla gözükmez. Böylece kendi yüzünü saklayarak rock'unkini kurtardığını sanır.»

«Göze görünmemesi için çok önemli bir nedeni olmalı,» dedi Domostroy. «Yeni bir reklam numarasından çok daha önemli bir şey... Üstelik bu, adama epey pahalıya patlıyor!» Bir an sustuktan sonra yeniden konuştu. «Birkaç yıl önce Bob Dylan bir konser verdiğinde, altı milyon kişi bilet peşindeydi ve sadece altı yüz altmış yer vardı. Sen de benim gibi

bilirsin ki, yarın Goddard New York, Los Angeles ya da başka bir büyük kentte tek bir konser vermeye kalksa, yüzbinlerce hayranı biletin fiyatına aldırış bile etmeden kuyruğa girer. Saklandığı yerden bir çıksa, karşısına ilk çıkan TV istasyonu ona tek bir konser için milyonlar verir. Herhangi bir Hollywood şirketi de yaşam öyküsünün telif hakkını satın almak için televizyonun verdiğini üç katına çıkarır.» Durakladı. «Neden bunu yapmıyor? Belki sakattır? Öylesine çirkin, öylesine iğrenç bir görünüşü vardır ki, kesinlikle kimseye görünmek istemez.»

Andrea kuşkulu gözlerle bakıyordu ona.

«Belki de halka karşı allerjisi vardır. İğrenç ya da değil, onu bulmamız gerek. Hâlâ kim olduğunu öğrenmek istiyorum.»

Domostroy'un yeniden harekete geçmesini, onu kendisine çekmesini bekliyordu. Erkek orali olmayınca Andrea onun elini alıp derinliklerine kadar götürdü. Sonra öteki eliyle adamın dudaklarını aralayıp ıslak elini ağzına sürdü. Domostroy kendi tükürüğüyle karışmadan önce ıslaklığın kekremsi tadını farketti.

Andrea'nın sesi rüyadaymış gibi dalgalanıyordu.

«Bir gün, Goddard'ın kim olduğunu öğrendiğimde, karşısına çıkacak ve kendisinin ne biçim bir adam olduğunu suratına haykıracağım.»

«Ya ne biçim adam olduğunu biliyorsa?» dedi Domostroy.

Kızın teklifini ve parasını kabul etmiş, Kreutzer'in hapisanesinde altı ayda alabildiğini bir kerede, üstelik nakit olarak almıştı. Paraları öylesine gıcır gıcır-

dı ki, onları ilk eline alanın kendisi olduğunu düşündü.

Ama kızın kendine fırlattığı bu çetin cevizin kabuğunu kırabilmek için nereden başlaması gerektiğini henüz bilemiyordu. Besteler yaptığı, plaklar doldurduğu, devamlı halkın önüne çıktığı, kısacası mesleğinin doruğunda olduğu günlerde bile bir ölçüde insanlardan uzak kalmıştı. Çünkü Domostroy her şeyden önce bir yaratıcıydı. Müzik âlemiyle ilişkileri, bağlı olduğu plak firması Etude Classics'de çalışanlarla sınırlıydı. Sonraları halkın klasik müziğe olan ilgisi azalmış ve gelir öylesine düşmüştü ki, Etude Classics artık bestelerini pazarlamayı ve dağıtmayı kaldıramaz duruma gelmişti. Bu son yıllarda Etude'nün tüm plaklarının dağıtımını, merkezi Manhattan'da olan ve aslında rock müziği üreten büyük bir şirket, Nokturn Records üstlenmişti. Bu yeni bağlantı nedeniyle birçok kez Nokturn'ün sanat danışmanları ve yöneticileriyle karşılaşmış, ama hiçbirisiyle tam bir ilişki kuramamıştı.

Öteki mesleki ilişkilerine gelince, bunların çoğu sözleşmeler konusunda ara sıra kendilerine danışmak zorunda kaldığı avukatlarıydı. Kendi başına hareket etmekten hoşlandığından hiçbir zaman emprezaryo tutmamıştı. Avukatlarıyla da çok temas etmemiş, genellikle yeni bir sözleşmenin hazırlanışı sırasında, birtakım çetrefil soruları aydınlatmak amacıyla danışmıştı onlara.

Müzik dünyasının ileri gelen kişilerini, bestecileri, icracıları, emprezaryoları, gösteri düzenleyenler ve öteki kitle iletişim araçlarının patronlarını ünlü olduğu dönemde tanımışsa da, bugün artık onlarla da

ilişkisi kalmamıştı. İki yıl üst üste Müzisyen ve Besteciler Sendikasının başkanlığını yapmış, New York Solistler Odasının yönetim kurulunda görev almış ve Sanatsal ve Bilimsel Kayıtlar Ulusal Akademisinde, Amerikan Kayıt Endüstrisi Birliği ve Popüler Müzik Ulusal Akademisinde etkin çalışmalarda bulunmuştu. Ama şimdi oralara uğradığı yoktu.

Eğer bu resmi kanallar aracılığıyla Goddard'ı bulacaksa, müzik endüstrisini iyice incelemesi, hangi kuruluş ve kişilerin kendisine bu araştırmalarında yardımcı olabileceklerini saptaması gerekmekteydi.

Eğer gençliğinde olduğu gibi totaliter rejimle yönetilen bir ülkede yaşasaydı ya da tek partili veya tek patronlu bir tekelle karşı karşıya olsaydı, kilit noktadaki kişiye şirin görünerek ya da onu yoldan çıkararak —ya da başkalarına bu izlenimi vererek— istediği bilgilere erişebilirdi, Dışa kapalı, totaliter, tek partili bir ülkede tüm kapıları açacak tokmağı bulmak, serbest rekabetin kol gezdiği bu açık Amerikan toplumunda aradığı, kendisini Goddard'a götürecek olan kapıyı bulmaktan çok daha kolaydı.

Bundan başka, özgürlüğüne sınırsız bağlı, kendi kararlarını kendi veren bir sanatçı olarak Domostroy ne büyük sanayi gruplarına, ne de büyük şirketlere güvenirdi. Organizasyonları, bürokratik mekanizmaları öylesine kurulmuştu ki, bireylerin kişiliklerinin sadece bir bölümünün ortaya konmasına izin verilerdi, o da meslektaşlarıyla uyuşabilen bölüm olurdu. Söz konusu bireyin gerçek bir kişiliği olduğunu belirtecek öteki cepheleri asla.

Dolayısıyla müzik endüstrisinden yardım aramak yerine, hiçbir bağlantının, hiçbir ilintinin müzik dün-

yasına girip çıkmasına engellemediği, kendi gibi bağımsız birinden bilgi toplamaya karar vermişti Domostroy.

Sidney Nash bunlardan biriydi. Henüz otuzunda bile olmayan bu bağımsız gazeteci belki on yıldır Amerikan müzik endüstrisi ve büyük kuruluşların karmaşık dünyasıyla ilgileniyordu. Müzik endüstrisinin işleyişini ele alan son yapıtı. **Onların kulaklarına göre müzik: Amerikan Plak Sanayi** ona Pulitzer Odülünü kazandırmış, en önemli kitabı **Ayıışığı Sonatı: Amerikan Toplumunda Müzik, Kişilik ve Kâr** daha şimdiden bir klasik, belgesel bir araştırma modeli olmuştu. Titiz araştırmaları ve sayısız ilişkileri gözönüne alınırsa Nash için müzik dünyasında bilmediği yok denebilirdi.

Besteciliği bırakmadan kısa bir süre önce Domostroy onu tanımış, hatta genç eleştirmenin hayranlığını kazanmış, ama yıllardır Nash'ı görmemişti. Nash iyi bir New York'lu olduğundan, ivedi çıkarlarına öncelik tanımakla birlikte, yine de geçmişten gelen bu sese kulak verirdi. Hem Nash eski dostunun, başarının yönlendirdiği kişilerin yer aldığı kent sahnesinden neden uzak kaldığını da başkalarından daha iyi anlardı.

Nash hemen o akşam, yeni bir punk grubuyla söyleşi yapacağı Greenwich Village'daki küçük bir pop kulübü olan Fuzz Boys'da buluşmak üzere randevu verdi. Domostroy içeri girdiğinde, saçları canlı renklere boyanmış dört çocuk mendil kadar sahnedeki numaralarını bitirmek üzereydiler. Bir masada tek başına oturan Nash onu görünce el salladı. Önemli kazancına ve giderek artan ününe rağmen

hiç değişmemiştir. Bağı çerçeveli gözlükleri, eski tütün kostümü ve kendisini durmadan terleten ucuz polyester gömleğiyle haylaz bir öğrenciye benziyordu.

Ayağı kalktı ve yıllar sonra çok sevdiği bir hocasına rastlamış iyi bir öğrenci gibi, Domostroy'u içtenlikle karşıladı. Domostroy'un ne içtiğini anımsadığından ona bir Cuba Libre, kendine de bira ısmarladı. Bir de etrafa çaktırmadan esrarlı sigara sardı kendine, Domostroy'a da teklif etti, ama reddedildi. Bir süre hal hatır sorduktan sonra Domostroy doğrudan konuya girdi.

«Bir yardıma ihtiyacım var,» dedi. «Plak konusyla ilgilenen biriyle ortak bir projemiz var. Bu kişi Goddard hakkında bilgi toplamamı istedi. Nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmediğimi itiraf edeyim.»

Özür dilermiş gibi, biraz da heyecanla konuşuyordu. Nash anlayışlı bir biçimde gülümsedi.

«Ne öğrenmek istiyor?»

«Bulabileceğim her şeyi,» deyiverdi Domostroy. «Herkesin bildiklerinin dışında, ne olursa...»

«Herkesin bildikleri,» dedi Nash kollarını açarak. «Müziğinin dışında... hiçbir şey. Acaba arkadaşınız Goddard hakkında ne kadar çok şey istenirse o denli az bilineceğini duymamış mı? Onun görünmeyen adam olduğundan haberi yok galiba.»

«Elbette haberi var,» dedi Domostroy. «Ama o benim tanıdıklarımın... yani anlıyorsunuz ya... örneğin sizin gibi...» Cümlesini tamamlayamadı.

«Anlıyorum,» dedi Nash. «Bakın, size tek anlatabileceğim birtakım olaylardır,» diye ekledi içini çekerek. «Sizin de bildiğiniz gibi, ilk plağını doldurdu-

ğu günden beri Goddard bugüne dek tüm pop şarkıcılarından daha çok plak satmıştır. Altı yılda altı tane 33'lük çıkardı, bunların her biri liste başında aylarca kaldı, içlerinden dördü milyonun üzerinde sattı.» Birasını yudumladı. «Daha ne söyleyeyim? Bu herif bir sır olarak kalmak niyetinde.»

«Ona hiç rastlamadınız mı?» diye sordu Domostroy usulca.

«Pek niyetim de yok,» dedi Nash eğlenir gibi. «Bu pek iyi korunan bir sır. Ülkenin en büyük gösteri şirketi Amerikan Müzik Limited, Nokturn'ü yalnızca Goddard'ın plaklarını basmak ve dağıtmak için değil, ama özellikle onun kimliğinin iyi gizlenmesi için kurdu. Hissedarların ona ve müziğine yaptıkları yatırımlar da cabası.» Sustu. «Dikkatinizi çekerim, öyle üç beş kuruştan değil, büyük paralardan söz ediyorum. Bu ülkede plak satışları, sinema, televizyon ve tüm spor gösterileri gelirlerinin toplamına eşittir. Ve bu alanda en çok para kazanan da Goddard, adam tüm rekorları kırıyor. Yaa! Bunu biliyor muydunuz?»

«Biliyordum,» dedi Domostroy. «**Times**'daki yazınızı okumuştum.»

«Aferin size. Öyleyse rock alanında en büyük başarıyı aşırılıkları olanların kazandığını da bilirsiniz. İşte bu nedenle Goddard'ın plakları böyle iyi sattığı sürece, kimse Nokturn'ün sırrını çözemez ve Goddard'ı akşam yemeğine davet edemez.» Toparlandı. «Ya da daha doğrusu, Nokturn kanalıyla Goddard'ı yemeğe davet edebilirsiniz elbette, ama istediğiniz iddiaya varım, yemeğinize gelemez.»

Garson kıza bir işaret çaktı, kendine bir bira daha istedi, Domostroy'a da bir Cuba Libre söyledi.

«Müziği hakkında ne düşünüyorsunuz?» diye sordu Domostroy.

«Çok güzel. Belki bu alanda yapılan en iyi müzik. En iyi iynin düşmanıdır, derler. Ama bu alanda geçersiz. Goddard hep kendini aşmak çabasında. Evet, müziğinde birtakım etkilenmeler olduğunu kabul ediyorum. Ama bu da çok tutarlı bir biçimde oluyor. Neyin peşinde olduğunu biliyor ve sağdan soldan yakaladıklarıyla duyduğumuz en güzel pop müziğini yaratıyor. Onu sevmediğinizi söylemeyin. sakın.»

«Pek değil,» dedi Domostroy.

«Buna kuşaklararası uçurum denir,» dedi Nash alaycı bir tavırla. «Belki de kıskançlık kimbilir? Gerçekten tutarlı kaç sanat eseri var ki?»

«Ya güfteleri?» diye sordu Domostroy kendini savunurcasına.»

Nash yeni bir sigara sarmaya başlamıştı.

«Kişisel olarak müziği kadar sözlerinden de hoşlanırım. Şu 'Kayalardan' adlı güfteye bak. Başka hangi rock şarkıcısı William Butler Yeats'in dizelerini oestelemeye kalkardı?

Kayalardan

Umarsız kaynaklardan

Aşk fışkırıp yolunu bulur.

Ya 'Bir Dünya Son Bulur'a ne dersiniz? Sizce Archibald Macleish'in bu eşsiz şiirine kim müzik uydurabilirdi?» Coşkuyla dizeleri okumaya başladı.

«Benzetmesi tükenince bir dünya son bulur.
Her şey bir yana, bir yaş bir çağ olur,
Keyiflerine düşkün şairler
Ruha hoş gelen simgeler uydururlar gururlanarak
İnsanoğlunun asla anlayamayacağı
Anlamlar dile getirir bu simgeler
Ama insanın düşlediği imgeler şunu gösterirler:
Görülseier bile anlamları kalmayınca yok olur
bu imgeler...

Ve işte bu şarkı tek başına milyonlarca sattı.
Kolay iş değil, siz de öyle düşünmüyor musunuz?» di-
ye sordu Nash.

«Olabilir,» dedi Domostroy. «Ama ya 'Sivilce Ha-
nım' gibi bir şarkıya ne dersiniz? Kozmetik reklamı-
na benzeyen şu sözcük oyununun zevkli olduğunu
söyleyebilir misiniz?»

Kuru ciltler, yağlı ciltler
Çatlak dudaklar, nemli dudaklar
Kızıl lekeler, sivilceler
Hep aynı dertler...

'Pornotopya Utopyadır' da ise şöyle diyor:
Doğurmak yaratmaktır,
Doğum kontrolü tam bir aldatmacadır,
Masturbasyon ise cinsel pehrizdir.

Bunların budalaca olmadığını iddia edemezsiniz
herhalde?»

«Belki, ama bu tür şeyleri ilham eden bugünkü
kültür düzeyimiz için de aynı şeyleri söylemelisiniz.

Goddard bütün bunlarla dalga geçiyor, Domostroy. Üstüne üstlük onun söylediklerini genç dinleyicileri - hayranları - çok iyi anlıyorlar. Bunları sevmemeniz herhalde yaşınızdan dolayı olacak. Bunu aklınıza sokun.»

«Bilseniz neler neler sokuldu o kafaya,» dedi Domostroy. «Televizyon reklamlarının eblehçe sloganları ve müzik dolaplarından çıkan o gıcırtilar beni yaşlanmaktan korumuyorlar.»

«Şunu kabul edin, Domostroy. Gerek müzik ve gerekse güfte açısından Goddard rock alanında kendinden önce gelenlere büyük fark atar! Elvis Presley, John Lennon, Bob Dylan, Elton John, Bruce Springsteen gibi ustalar bile onun yanında solda sıfır kalırlar. Tony Bennett, Nat King Cole gibi hafif müzik ustalarından etkilendiğini inkâr etmiyorum elbet. Goddard'ın müziğinde Karlheinz Stockhausen'in tüm müzik cümlelerini ve elektronik yenilikleri bulmak mümkün. Akla gelebilecek tüm elektronik aletleri ve buluşları kullandı müziğinde.»

Domostroy dikkatle dinliyordu. Kısa bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. «Yine de kimsenin kimseyi durduramadığı, bilgi toplama hummasına tutulmuş bu toplumda pop yıldızlarının en ünlüsünün kimliğini kimsenin keşfedememiş olmasına inanamıyorum.»

««Herkes şansını denemekte özgür!» dedi Nash. «Ve inanın bana, hemen herkes bu işi denedi. Pop dergilerinin Goddard'ın kimliğini bulan ya da fotoğrafını getirenlere çeşitli ödüller vaat ettikleri dönemi anımsasanıza. Hepsi Goddard olduklarını iddia eden yüzlerce kişi çıkıvermişti ortaya, hem bunların bir

bölümü de tıpkı onun gibi şarkı söylüyorlardı. Ve Goddard'ın ilk altın plağını almak için bile ortaya çıkmadığı gün, gazeteler ve radyo istasyonları onun peşine düştüler. Bütün Sherlock Holmes yavruları, disk-cokeyler, düşünebileceğiniz tüm hafiyeler, Amerikan Plak Sanayi Birliğinin casusları, söz yazarları mafyası, müzik taşaronları, tüm plak şirketleri bu işe sıvandılar. Sonunda ne buldular? Her zamanki palavra ve dalaverelerden başka hiç! Sakat olduğu için ortaya çıkmıyormuş. Bir araba kazası sonucu yüzü gözü paralanmış. Kora hastalığına tutulmuş. Önsezisi ona, kimliği ortaya çıktığı gün hayranlarından birinin çiçek ya da öpücük yerine suratına bir kurşun yapıştıracağını söylüyormuş. Onun sırrını çözdüklerini iddia edenler ise, şifa bulmaz bir esrarkeş, tedaviden kaçınan bir eroınman olduğunu iddia ediyorlardı. Dahası var, sıkı durun, onun tümüyle robotlaşmış bir canavar olduğunu, beynindeki bir sürü elektrik telinin yardımıyla yine kendi gibi robotlaşmış sevgilileriyle saatler süren elektroseks yapabileceğini söylüyorlar. Ve nihayet bazıları da onun görünmezliğinin tek nedeninin plak firmasının bir numarası olduğunda birleşiyorlar. Gelmiş geçmiş en büyük numara! Böylelikle hem halkın merakı gıcıklanıyor, hem yıldız şarkıcı çılgınlardan korunuyor. Kimse Goddard'ı tanımadığına göre, kimse ona kurşun sıkamaz. John Lennon'u anımsadınız mı?»

Nash birasını bitirdi ve saatine baktı. «Ben sizin yerinizde olsam bu işin peşini bırakırdım,» diye görüşmeyi noktaladı. «Çünkü artık herkes bu işin peşini bıraktı. Goddard, Joyce'un **Ulysses**'inden bestelediği 'Ben görünmezlik yeteneği olan bir çocuğum'u,

söylerken olayı pek güzel özetliyor. Hem neden görünmezliğinin tadını çıkarmasın? Onun gibi bir dâhi bir sır olarak kalmak istiyorsa, bence varsın kalsın. Zaten artık hâlâ Goddard'ın kim olduğunu gerçekten öğrenmek isteyen birinin olup olmadığını da merak ediyorum.»

«Benim sözünü ettiğim dostum var,» dedi Domostroy. «Ona ne diyeceğim?»

«Gelip beni bulmasını söyleyin. Müzikten anlarım, bir rock yıldızına da benzerim ve en önemlisi kimseden de saklamam.»

New York Halk Kitaplığına giden Domostroy bu konuda çıkan tüm yazıları iyice gözden geçirdi. Hepsi daha önce bildiklerini sıralıyor, hiçbir yenilik getirmiyordu. Her yıl Goddard'ın plakları liste başını tutmaya devam ediyor ve müziği halkın beğenisini kazanarak tüm müzik programlarının baştacısı ediliyordu. Kimsenin onun kimliğini keşfedememesine rağmen tüm radyoları kaplamıştı sesi. San Francisco'lu bir müzik eleştirmeni Goddard'ın Berkeley Üniversitesinden eski bir öğrencisi olduğu iddiasını ileri sürdü. O çocuk da zamanında tıpkı Goddard'ın-kiler gibi besteler yaparmış. Adam bu benzerliği sezinince eski öğrencisini bulmaya çalışmış, ama genç kaybolmuş ve hiçbir arkadaşı onun hakkında sağlıklı bilgi verememiş. Manhattan'lı bir diskcokey de Goddard'ın çiftçilik yaptığını, evli ve üç çocuk babası olduğunu ve New York eyaletinin kuzeyinde, kalabalıktan uzak bir çiftlikte yaşadığını öne sürmektaydı. Ünlü bir İngiliz rock gitarcısı da her ikisinin de

tanımadığı bir dönemde Goddard'la sık sık Londra'daki bir caz kulübünde rastlaştıklarını söylemişti.

Bazı dergiler ve müzik gazetelerinde çalışan kaçıkların çoğu bu esrarengiz adamın çeşitli portrelerini çiziyorlardı. Bunlardan biri Goddard'ın küçük bir kentte yaşayan, hastalık derecesinde utangaç bir genç olduğunu ve yattığı özel bir klinikte besteleri yapıp banta kaydettiğini yazıyordu. Bir başkası onun büyük bir sanayi merkezinde yaşayan bir hapçı olduğunu ve sağlık durumunun belli dönemlerde hastaneye yatmasını gerektirdiğini iddia ediyordu. Bir üçüncüsüne bakacak olursanız, adamın hiçbir esrarengiz yanı yoktu, kırsal kesimden bir halk şarkıcısı olup, Hollywood'lu ünlü bir emprezaryo olan metresinin ve etkili dostlarının sayesinde bugüne dek sırrını saklayabilmişti.

Domostroy istemeye istemeye Goddard Beat Kulübüne bir göz atmaya karar verdi. Batı Yakasında iyi tanınan bu kulüp Goddard'ın adını almış ve sadece onun müziğini yayınlar olmuştu. Goddard Beat öteki diskolardan farklıydı; programı diskcokeylere bırakmak yerine, en başarılılarından pop ya da rock grupları, müzisyenler kiralıyorlardı. Bu müzikçilere göre, Goddard Beat'de çalışmak kutsal kenti ziyaret etmek gibi bir şeydi.

Domostroy diskolardan nefret ederdi, ünlü olduğu yıllarda, dostları davet ettiği zaman bile bu tür yerlerden uzak durmaya bakardı. Nedeni de gayet basit: Bilgisayarın miks ettiği bir robotun güçlendirip yayınladığı ve insan - otomatlarca dans edilen

disko müziğinin sanatla bir ilişkisi yoktu.

Domostroy, Goddard Beat'e girerken peşpeşe çıkan orkestralardan birinin müzisyenleri sahnedeki elektronik aletlerini topluyor, onları izleyen gruptakiler de kendi aletlerini yerleştiriyorlardı. Barda bir yer bulabilmek için kanter içindeki kalabalığı yararlanarak kendine yol açmaya çalışan Domostroy, orkestranın ilk parçasına başlamasıyla birden etrafında kasap çengeline asılı koca et yığınları gibi birbirlerine sırlanmış, sallanıp duran çiftler arasında kalıverdi.

Sonunda bara ulaştı ve bir Cuba Libre ısmarladı. Koca bıyıklı, Latin Amerikalı barmen ona bir göz atıp, «Ne istediniz?» diye sordu.

«Bir Cuba Libre,» diye yineledi Domostroy sesini yükselterek.

«Cuba ne?» diye sordu adam öfkeyle.

«Bir Cuba Libre,» dedi Demostroy ağır ağır, kendini kontrol etmeye çalışarak. «Siz barmen değil misiniz? Rom ve Coca Cola, şimdi ne demek istediğimi anladınız mı?»

«Cuba Libre'nin ne olduğunu bilirim. Ben Kübalıyım,» diye yanıtladı barmen. «Libre'nin 'özgür' anlamına geldiğini de bilirim ve Kübalıların özgür olmadıklarını da burada benden iyi kimse bilemez. Öyleyse Rom-Coca Cola'ya Cuba Libre adını vereceğinizde, ki bu bir yalandır, senyor, bu içkiyi Büyük Yalan diye adlandırmanızı öneriyorum. Anladınız mı?»

«Anlıyorum,» dedi Domostroy şaşkın şaşkın. «Madem öyle bana bir Büyük Yalan verin, duble olsun. Ha, içine bir dilim limon atın.»

Barda, Domostroy'un yanında oturan kız gülmeye başladı, Domostroy kendini savunmak istercesi-

ne hışımla kıza döndü. Kız da Latin Amerikalı tipindeydi. Derin, anlamlı kahverengi gözleri, kuzgun kanadı siyah saçları, âdeta fazla beyaz denebilecek dişleri vardı.

Kız gülerek yüzüne bakmayı sürdürdüğünden Domostroy kendini zor durumda hissetti, ama gözlerini ondan kaçırmadı. Bu arada biraz kalınca olan silüetine rağmen, güzel, dik göğüsleri de gözünden kaçmadı.

«Kızma, baba,» dedi kız. «Bir daha sefere ondan bir Gündoğuşu Tekila istersin.»

«Ben senin baban değilim,» dedi Domostroy.

«Olabilirdin.» Konuşmayı sürdürebilmek için taburesini ona doğru döndürdü.

«Bir alay şey olabilirdim,» dedi Domostroy. Kızın yalnızlıktan sıkılan biri mi, yoksa profesyonel bir orospu mu olduğunu anlamaya çalışıyordu, orospuya verecek parası yoktu.

«Örneğin, saçına daha iyi bir biçim verebilirsin.» dedi kız yüzünü inceleyerek.

«Bunun nesi var?»

«Çok kısa kestirmişsin,» dedi kız emin bir tavırla. «Yüzünün biçimine hiç gitmiyor.»

«Ne yapayım öyleyse?» Biraz alaylı, biraz öfkeli sormuştu Domostroy.

«Bir iki ay hiç dokunma, bırak biraz uzasın. Sonra kestirirsin. Ama adam gibi birine kestir.»

«Kime?»

Kız çapkınca göz kırptı.

«Bana örneğin.»

«Neden sana?»

«Ben güzellik uzmanıyım. Üstelik kuaförlük dip-

lomam da var.» Çantasına uzanıp içinden bir kart çıkararak Domostroy'a uzattı.

«Angelina Jimenez ,güzellik uzmanı. Eski Excelsior Oteli, San Juan, Porto Riko.»

Karttaki adres Manhattan'ın tam göbeğine düşüyordu.

«Herkes bana Angel der.»

Domostroy da kendini tanıttı ve kıza verecek bir kartı olmadığından özür diledi.

Kız sahnedeki orkestrayı işaret ederek, «Bunların saçlarını da ben kestim,» dedi övünerek. «Bu Yeni Dalga müzisyenlerinin çoğunun saçını ben keserim.» Susup adamın takdirlerini sunmasını bekledi; Domostroy'dan ses çıkmayınca yeniden söze girişti. «Yeni bir pop, rock, punk ya da funk müziği albumünün kapağında şöyle aynalı bir saç biçimi görürsen, bunun benim elimden çıkmış olduğundan emin olabilirsin. Hepsine bambaşka bir kişilik kazandırırım ve hepsini de şahsen tanırım.»

«Aferin sana.» Bir fırsat yakaladığını seziyordu. «Aslında sen tam aradığım kişisin.» Taburesini yaklaştırdı.

«Sakin sen de kuaför olduğunu söyleme.»

«Hayır, ben plak yaparım. daha doğrusu yapardım.»

«Yok yahu! Ne tür müzik?»

«Kendi müziğim.»

Kız uzun uzun baktı. «Seni tanıyor olabilir miyim?» Sesinde birazcık saygı bile vardı. «Yani bestelerini duymuş muyumdur?»

«Bundan kuşkuluyum. Ben beste yaptığımda sen daha doğmamıştın.»

«O kadar yaşlı değilsin ya canım.» Kız adamı da bu sözlere inandırmak ister gibiydi. Sonra ciddi bir tavırla ekledi. «Dişlerinin hepsinin kendinin olduğuna iddiaya girerim.»

«Hemen hemen. Bazıları dolgulu ama yine de benim.»

«Senin dişlerin sağlam, ama beynin dolgulu. Bu John Lennon'undur. Ee, gelelim senin müziğe.»

«Buradakilerle hiç ilgisi yok.» Eliyle belirsiz bir hareket yaptı.

«Örneğin, hiç Hall'e çıktın mı?»

««Hangi Hall?»

«Carnegie Hall! Hani şu büyük pop yıldızlarının resital verdikleri yer.»

«Evet, Carnegie Hall'de birkaç konser verdim.»

«Ya Garden de?»

«Hayır. Orada değil. Madison Square Garden benim müziğim için çok fazla büyük.»

«Senin plaklarından piyasada bulunur mu?»

«Bulunabilir. Ama bugün onlarla artık yalnızca koleksiyoncular ilgilenir.»

Birer içki daha ısmarladı.

«Ya şimdi ne yapıyorsun?»

Domostroy gülümsedi. «İçkimi içiyor ve de saçımı uzatıyorum.»

«Şu anda demedim canım... Yani hayatta ne yaparsın?»

«Ben.. Şey.. yani şu an iki plak arasındayım»

«Anladım. O zaman yeni plağına geçmeden önce beni arayacağına söz ver. Sana şahane bir saç kesimi yaparım ve yeni plağının kapağı için de fiyalkalı bir makyaj çekerim. Emin ol, iyi bir foto pek çok şeyi etkiler.»

«Bana bak, Angel,» dedi. Domostroy içkilerini yudumlar. «Acaba tesadüfen Goddard'ın da saçını kestini mi?»

«Kesmedim diyemem,» diye karşılık verdi, pırıl pırıl dişlerini göstererek.

«Kimbilir, belki de kimliğini bilmeden onun da saçlarını kesmişsindir?»

«Belki de haklısın. Nereden bilebilirim ki, ha?»
Düşünceli bir hali vardı.

Domostroy orkestradakileri göstererek, «Hatta şunlardan biri bile olabilir,» dedi.

«Olamaz. Bu çocuklar kayıtlar sayesinde birbirlerinin sesini bütün incelikleriyle bilirler. Goddard'ı şıp diye tanıyiverirler.» Parmaklarını şaklattı.

«Goddard'ın kim olduğunu merak ediyorlar mı?»

«Elbette, yıllardır onun kimliğini keşfetmeye çalışıyorlar. Onun kendine özgü stilinden, titreşimli sesinden, kimi zaman mırıldanır gibi şarkı söylemesinden, aletleri çalışından, temposundan, üst üste çektiği kayıtlardan, kısacası pek çok şeyinden söz edip duruyorlar, ama hâlâ bunları anlayamıyorlar.»

«Neyi anlayamıyorlar?»

«Bu işi neden böyle aşağılık bir tilt oyununa döndürdüğünü anlayamıyorlar. Oyundaki top gibi, Goddard'ın da şarkılarında nereye varmak istediği belli değil.»

«Onun özelliği nedir ki?»

«Önce emprovizasyonları. Bazı notalarla hiç kimse yapamadığı gibi oynuyor. Punk'ların bir bölümü Goddard'ın halk önünde prova yaptığına dair yemin ediyorlar. Bunu biliyor muydun? Bu güce, bu kişiliğe ancak etten kemikten bir dinleyici kitlesi ö-

nünde erişilebilirmiş.»

«Onlara göre, kendine ait özel stüdyosu var mı?»

«Kuşkusuz! Biliyor musun, bugün artık kendine ait bir kayıt stüdyosuna sahip olmak o kadar ender rastlanılan bir olay değil. Ben müşterilerimin çoğunun saçını kendi yerlerinde keserim. Örneğin, bir punk rock'cu tanırım, içinde bütün kayıt aletleri, elektronik zimbirtılarıyla müthiş bir stüdyosu var. Hem de York Avenue'da, kentin göbeği sayılır. Üstelik o funk delisi çocukların parçalarından hiçbiri de listelere falan girmedi.»

«Peki, onlara göre, Goddard kimlerle çalışıyor?»

«Bazıları, ardında Nokturn olduğuna göre, mutlaka en iyi profesyonellerle çalışıyor, diyorlar. Ama ben bir sürü adamın saçını yaptığımdan, birçok müzikçinin de bütün bu ses numaralarını kendi başına yaptığına inandıklarını biliyorum. Stevie Wonder gibi, üstüne üstlük kör bir adam, kazandığı paralarla aldığı stüdyoda **Aklımın Müziği** gibi albümü tek başına besteleyip, kaydedip çıkardığına göre, neden Goddard gibi bir dâhi aynı şeyi yapamasın? Neden kendi aletleri, synthesizer'leri, konsolları, amplileri, teypleri, bantları, kısacası bu iş için elinde nesi varsa kullanarak Stevie Wonder'ın yaptığı gibi kayıt yapamasın?»

«Goddard'ın kimliğini bildiğini iddia eden birini tanıyor musun?»

«Ohhooo! Tanıdıklarımın hepsi bu iddiadalar. Onlara bakarsan, hepsinin bu konuda bir bildiği var.» Omuzlarını silkti. «Ama söz aramızda, hepsi palavra. Tek bildikleri, kimsenin onun tırnağı bile olamayacağı.»

«Peki, onlara göre, nereden çıkmış bu adam? Zenci mi, beyaz mı?»

«Herkes aynı şeyi soruyor. Çoğu onun zenci olmadığını kanısında, ama bu da kesin değil. Ben ancak İspanyolca bilip bilmediği konusunda konuşabilirim, üstelik bu konuda da kararsızım.»

«Ne demek yani?» diye sordu Domostroy.

«İspanyolca şarkılar yaptı. Bilmiyor muydun?»

«Hayır. Bilmiyordum.»

«Yaptı, yaptı! Meksika şarkıları! 'Volver, Volver, Volver' ve 'El Rey' eski halk şarkıları. Güney Amerika'da herkes bilir bu şarkıları.»

«Peki, İspanyolcası nasıl Goddard'ın?»

«Fena değil, ama bir garip aksanı var. Kimileri Meksika kökenli olduğunu söylüyor, ama pekâlâ benim gibi Porto Riko'lu bir Amerikalı da olabilir,» dedi gururla. «Bir gün ünlü müzik dergilerinde adı geçen herkesi tanıyan bir tipin saçını kestim, ona bakılırsa Goddard...» Durakladı. «Yahudiymiş, ünlü bir müzik otoritesi...»

«Yani?»

«Yani hepsi buradaymış...» dedi işaret parmağıyla alnına dokunarak. «Goddard'ı can kulağıyla dinlersen konservatuardan, hem de bayağı esaslı bir konservatuardan geçmiş olduğunu anlarsın. O zıpcıklılara benzemez.» Eliyle sahnedeki müzisyenleri işaret ediyordu.

Orkestradan iki müzikçi yanlarına yaklaşarak gideceklerini söylediler. Angel de ayağa kalkıp onlara katıldı. Domostroy'a ısmarladığı içki için teşekkür ederken, bir yandan da yüzüne ve ellerine dik dik baktı. «Derin kurumaya yüz tutmuş,» dedi. «Bir nem-

lendirici kullanmalısın. En iyisi yine saf vazelindir, bunu biliyor muydun?» Tüm dişlerini göstererek sırttı. «Eller için gliserin ve oksid salık verebilirim. Ya da biraz daha değişik olsun diye stearik asit, gliserin ve purselin yağı karışımı bir preparat kullanabilirsin.» Görünüşe göre mesleki bilgileri sayıp dökmekten hoşlanıyordu. «Purselin yağı harikadır. Ördeklerin, kazların salgı bezlerinden elde ediliyor. Bu numara sayesinde su ördeklerin kanatlarından kayıp gidiyor.» Bunları söyledikten sonra kapıda bekleyen arkadaşlarına katılmak üzere çekip gitti.

Domostroy artık müzik şirketleri, iş çevreleri ve resmi kanallardan Goddard konusunda bir iz bulabilme girişimlerinin boşa çıkacağına iyice inanmıştı. Andrea'nın yardımıyla bile olsa bu tür araştırmalara girişmek için ne imkânı, ne de enerjisi vardı; üstelik herkesin çuvalладыğı bu alanda kendinin başarılı olacağına inandıracak hiçbir belirti de yoktu.

Goddard'a götüren bir yol mutlaka ve mutlaka vardı. Ama hangisi?

Domostroy gözlerini kapatıp saatler boyu Goddard'ın müziğini dinlemeye koyuldu. Melodi yapısı her zaman olduğu gibi çok orijinaldi, tempolar tahrik edici bir çarpıntı yaratıyorlardı. Şarkıcının sesi güçlü, renkli, titreşimli ve diksiyonu da iyiydi. Güfteye gelince, kâh yumuşak, kâh öfkeli, müziğin dramatik yoğunluğuna hiç aykırı düşmüyordu.

Bir süre sonra, Goddard'ın bir synthesizer sayesinde elektronik aletleri depo ettiği çeşitli çalgıların seslerini büyük bir ustalıkla birbirine karıştırdığı-

nı ve bir düğmeye basmak suretiyle de birçok alet ya da orkestranın kendisine eşlik ettiğini keşfetti. Domostroy, Goddard'ın yalnız bir kez kendine ait olmayan bir besteyi kullandığını fark etti - Angel'in sözünü ettiği o iki İspanyolca şarkı - yine de şarkıları yeniden düzenleyerek o ünlü Goddard sesine ulaştırmıştı. Bu iki parça zamanında bir sürü Latin Amerikalı şarkıcı tarafından defalarca söylenmişti. Goddard bu şarkıların haklarını satın almak, onları yeniden düzenlemek, tercüme etmek, kayıt etmek zahmetine girdiğine göre, bu şarkılar onun için çok önemli olmalıydılar. Oysa öteki plaklarında en ufak bir Latin etkisi bile yoktu. Kimbilir, belki de bir yolculuk sırasında, birtakım Meksika kabarelerinde ya da Latin Amerika müziği festivalleri dolayısıyla bu şarkıları işitmiş ve zamanını, yeteneğini ve enerjisini, onları ABD'de de sevdirmek için harcayacak kadar hoşlanmıştı onlardan. Kim bilebilir? Buna benzer on başka neden ileri sürülebilirdi bu konuda.

Domostroy, Nash'le görüşmesinden birkaç gün sonra, genellikle her alandan sanatçıyı, özellikle de müzisyenleri temsil eden büyük hukuk danışmanlığı firmasının başkanı Samuel Scales'i görmeye gitti. Birkaç yıl önce Domostroy'la Etude Classics arasındaki sözleşmenin hazırlanmasına Scales yardım etmiş ve o zamanlar iki adam iş nedeniyle sık sık birlikte olmuşlardı. Scales'in son zamanlara kadar Doğu Yakasında olan yazıhanesi, Amerika'daki müzik sanayinin baş döndürücü yükselişinin kusursuz bir simgesi sayılırdı. Yazıhane şimdi, Manhattan ufuklarını

süsleyen gökdelenlerin en büyüklerinden olan Hammerklavier Binasının altıncı katını işgal ediyordu.

Bekleme odasında Domostroy'dan başka rock şarkıcısı bir çift zenci ve yaşı geçkince ama havası yerinde bir sinema yıldızı vardı. Scales'in bürosuna gitmek üzere sekreteri izlerken üzerleri elektrikli yazı makineleri, teleksler, telefon ve fotokopi makineleriyle dolu sıra sıra bir sürü masanın arasından geçti. Bir alay yepyeni, karmakarışık aletle cebelleşen sekreterlerin görünümü onu şaşırttı ve oraya geliş nedeni anımsayınca utandı.

Scales gül ağacından yapılmış dev yazı masasının ardında doğruldu. Arkasında bir duvardan ötekine uzanan camekândan elli kat aşağıdaki Madison Avenue görünüyordu. Kusursuz yanmış bir ten, özenle arkaya atılmış gümüş rengi saçlar, gergin bir yüz... estetik cerrahinin mucizeleri sayesinde alın ve yanaklar davul gibi gerilmiş... Scales orta yaşlı bir Beverly Hills playboyuna benzemişti. Domostroy'u odaya buyur etti. «Vay vay! Hakınızda işittiğim onca korkunç olaylardan sonra sizi böyle formunda görmek beni şaşırttı» diye takıldı gülerek. Domostroy da ağız kulaklarında sırtarak karşılık vermek zorunda kaldı.

«Neymiş o korkunç olaylar?»

«Duyduğuma göre göçebe hayatı yaşıyor, karanlık köşe bucaklarda geceliyormuşsunuz. İçkinin de en zehirliisini içiyormuşsunuz.» Yine güldü ve Domostroy'u oturmaya davet etti. «Doğru mu, yalan mı?»

«Doğru,» dedi Domostroy. «Ancak bu şekilde form tutabiliyorum.»

Scales dirseklerini rahatça dayayabilmek için

önündeki kâğıtları bir kenara itti. «Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?» diye sordu. «Yoksa bize yeni bir şaheser mi getirdiniz? Yeni bir Oktavlar! Olur mu olur!»

«Pek değil. Birisiyle... bir numara üzerinde çalışıyorum,» diyen Domostroy gücünü kuvvetini toplamış gibiydi.

«Müzik alanında bir işbirliği mi?» Scales ilgiyle soruyordu.

«Bir bakıma. Ama fikir danışmak ihtiyacımdayım. Fazla da sürmez.» Birden Scales'in bir zamanlar uyguladığı akıl almaz danışma ücretlerini anımsamıştı.

«Sizi dinliyorum.»

«Evet. Şunu öğrenmek istiyoruz.. Goddard'ı kıştırabilmek şansımız ne kadar?»

Scales kaşlarını kaldırdı. «Goddard mı? Şu ünlü Goddard mı?»

«Evet.»

«Ama neden?»

«Çok önemli bir nedenim var, inanın bana.»

«Yani ne? Cinayet mi? Goddard'ın birini hakladığını mı iddia edeceksiniz yoksa?» Scales sabırsızlanmaya başlamıştı.

«Hayır ama...»

«Çünkü eğer böyle bir durum yoksa, vaktinizi boşa harcamamanızı tavsiye ederim.» Bir süre düşündü, sonra tekrar konuştu. «Hem zaten böyle bir iddianız bile olsa, yine de onu bulmanız pek kolay olmazdı. Bir zamanlar epey gürültü çıkaran bir olayla ilgilenmiştim. Leavenworth'lu bir tutuklu, on iki yaşında suç işlemeye başlamış olan bu adam çeşitli suçlardan dolayı yirmi beş yılı kodeste geçirmiş-

ti. Suçları arasında tutuklu arkadaşlarından birini öldürmek, bir diğerini ağır yaralamak da vardı. Hapisteyken, dünyanın gözünden uzak, folk ve western türü şarkılar bestelemiş, sözlerini yazmış, bunları dışardaki bazı müzik otoritelerine ulaştırmayı başarmıştı. Bir deha keşfetmiş olduklarına inanan bu adamlar da şartlı olarak salıverilmesini sağlamak üzere benden yardım istemişlerdi. Böylece adamımız 37 yaşında Nashville'e çıkageldi ve folk ve western uzmanlarınca yeni bir Johnny Cash olarak karşılandı. Müziği hoş olmakla birlikte, sözleri hiç hoş değildi. Çıkarıcı, cahil ve genelde ahlaksız bulunduğu toplumu yeriyor, aşağılıyordu. Ona göre adam olmak ve itibarını korumak için sana karşı çıkan kişileri öldürmeliydin. Büyük reklam kampanyalarıyla öyküsünü peri masalına çevirdiler: Garibanın teki nasıl zengin ve saygıdeğer oluyor! Şiddetle müziği eşdeğerli olarcık kabul eden bu adamın bundan böyle kendini sırf müziğe vereceğini, temiz kalpli bir yabancı olarak kalacağını, müzik aletlerinin ve bestecilik yeteneğinin tutsağı olarak kurtulacağını sanıyorlardı. Neyse, fazla söze gerek yok, o iğrenç metinlere karşın, müziği büyük övgü topladı, folk ve western türünde şimdiye dek görülmemiş bir üne ulaştı. Buna rağmen...» Scales arkasına yaslandı.

«Buna rağmen,» diye devam etti. «İki hafta kadar sonra bir kafeteryaya giriyor ve tuvaletlerin nerede olduğunu soruyor. Barmen, o da 22 yaşında bir müzisyen, üstelik yeni evli, tesiste tuvalet olmadığını söylüyor. Gerçekten de yok, ama bizim saf yürekli vahşimiz inanmıyor ve... herhalde yanındaki iki genç hanımın gözünde itibarını korumak için yalan

söylediği iddiasıyla barmeni bıçaklayarak öldürüyor. Sonra da ortadan kayboluyor. Polisten kurtulmayı başarıyor, bir alay yeni şarkılar besteleyip başka adlarla yayınlıyor. Ve yeni şarkıcılar tarafından okunuyor. Bildiğim kadarıyla, adam hâlâ beste yapmayı sürdürüyor, hâlâ firarda ve hâlâ onu hiç gören yok. Bugün onun nasıl biri olduğunu kimse bilemez, başkalarını öldürüp öldürmediği, kendisine kimlerin yardımcı olduğu da bilinmiyor, eğer bir yardımcısı oluyorsa! Bu adam cinayetten aranıyor! Eğer bu adam hâlâ saklanabiliyor, gizlice besteler yapıyorsa, Goddard'ın bulunabilme şansını varın siz hesap edin!» Scales kederli bakışlarını Domostroy'a dikmişti.

«Size göre, Goddard'ı aramak yalnızca bir zaman kaybı mı olur?»

«Bence öyle. Hem binlerce kişi zaten bu alanda yeterince vakit kaybettiler.»

«Yani onu bulabilmemize hiçbir ihtimal yok mu diyorsunuz?»

«Tastamam öyle demek istiyorum.»

«Ya Nokturn Records? Goddard'la görüşmelerde bulunuyorlar değil mi? Nasıl? Müziğini onlara nasıl ulaştırıyor?»

«Herhalde postayla. Goddard üzerine yaptıkları ilk basın toplantısında da buna benzer sözler etmişlerdi. Personelden hiç kimsenin şimdiye dek Goddard'a rastlamadığını, kimsenin onun nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyorlar. Ustelik Nokturn istese de onun sırrını ortaya dökemez.»

«Onlara inanıyor musunuz?»

«Yalan söylediklerine dair en ufak bir belirti var mı?»

«Peki ya hükümet?» Domostroy ısrarlıydı. «Hükümetten birileri Goddard'ın kim olduğunu biliyor olmalı.»

«Haydi Domo,» Scales sertleşti. «Bütün bunlardan hükümete ne? Goddard rock şarkıcısının teki, ne tebdil gezen bir devlet başkanı, ne de ellerinden kacırdıkları bir Sovyet casusu!»

«Ama Goddard, Noktürn'den para alıyor değil mi? Eeee? Vergileri ne oluyor? Yoksa devlet artık vergilerinin peşine düşmüyor mu? Benim yakamı hiç bırakmazlardı. Beste yaptığım, plak doldurduğum zamanlar her yıl didik didik ederlerdi defterlerimi.» Domostroy'un konuşması giderek sinirli bir hal alıyordu

«Ne yaptıklarını biliyorum,» dedi Scales sakın bir sesle, «Hatırlarsanız, o dönemde sizin danışmanınız bendim.» Koltuğunda doğruldu. «Eğer yanılmıyorsa, Goddard'ın ilk 33'lüğünün piyasaya çıkışından hemen hemen bir yıl sonra, büyük paralar kasalara akmaya başladığında, bir parlamento komisyonu, maliyeden Noktürn'le Goddard arasında yapılmış tüm sözleşmelerin sıkı bir şekilde incelenmesini istemişti. Araştırmacılar Noktürn'ün aleyhinde hiçbir şey bulamadılar. Noktürn'ün başkanı olan Oscar Blystone'un açıklamalarına göre, firma Goddard'ın telif haklarını, federal yönetim, New York eyaleti ve belediyeye ait vergilerin tümünü kestikten sonra İsviçre'deki numaralı bir hesaba gönderiyormuş. Bu durumda, yine vergicilerin açıkladıklarına göre, Goddard kimliğini açıklamamakla ABD vergi yasalarına göre bağımsız bir sanatçının yararlanabileceği kesintilerden, vergi iadelerinden bile yararlanamıyormuş.

Kısacası, geliri en yüksek tarifieden vergilendirildiği sürece, Goddard'ın vergi memurlarından korkması için hiçbir neden yok. İsviçre'nin, gerçek zenginlerin sırlarını saklamadaki garantisi de bilindiğinden Goddard'ın ne büyük bir servete sahip olduğunu tahmin edebilirsiniz! Oradan dünyanın herhangi bir yerinde gerçek adıyla açtırmış olabileceği hesaplara ya da herhangi bir isme, meydana çıkma korkusu olmaksızın istediği gibi para transfer edebilir. Bana sormak istediğiniz başka bir şey var mıydı?» Scales bu sözleri söylerken masanın üzerinde açık duran ajandasına da bir göz atmıştı.

«Hayır, yok. Her şeyi söylediniz.» Domostroy oyağa kalktı. «Bana başka ne tavsiye edersiniz?» Scales onu kapıya götürüyordu.

«Beste yapın,» dedi elini sıkarken. «Benim tavsiyem bu. Hâlâ Etude'e mi bağlısınız?»

«Evet. Plaklarımı çıkarmaya devam ediyorlar.»

«Bakın, Etude'ün plaklarının dağıtımını da Noktrun yapar, demek beste yapmayı sürdürürseniz Goddard'la aynı gemide olursunuz. Onu bulmak için bundan iyi yol mu olur?»

«Ama şirkette filanın değil de falanın Goddard olduğunu nereden anlayayım?»

«Anlayamazsınız. Mesele burada zaten,» dedi Scales gülerek, ardından kapıyı kapadı.

Goddard'ın müziğini dinler ve kendi koderini düşlerken Domostroy güzel günlerini anımsıyordu. Konserler vermek üzere turneye çıktığı günlerini ya da son plağının satışlarını. O zamanlar plakları satı-

lıyor ve müziği iyi tanınıyordu. Ülkenin çeşitli istasyonlarında müzik programlarına, sohbetlerine katılmak üzere sık sık radyo ve televizyona çıkıyordu. Hayranlarından o kadar çok mektup alıyordu ki, Etüd bunları bir elemeye tâbi tutup bir bölümünü ona gönderiyordu. Hepsini okuyamıyordu elbet. Etude'ün sekreterlerinden biri bu elemeyi yapmakla görevlendirilmişti, ona yalnızca eleştirmenlerden, müzik öğrencilerinden ya da ciddi dinleyicilerden gelenleri iletiyordu. Doğrudan doğruya çöp sepetine giden ötekilerin çoğu da masum aşk ilanlarından oluşmaktaydı. Tabii sekreter kız bunlara da usulüne uygun karşılıklar veriyordu.

Domostroy bir zamanlar ünlü bir Hollywood yıldızıyla aralarında geçen konuşmayı anımsadı. Aktör hayranlarından gelen mektupların çoğunun, içlerinde çok cazip ya da çok güzel kadın fotoğrafları bulunanlar da dahil, pek sıradan ve adi olduklarını, yazarların suratlarını bile görmek istemediğini söylemişti.

«Tipik hayran mektubunda mutlaka uzun zamandır bana duyulan büyük bir aşktan söz edilir,» demişti. «Mutlaka beni görmek istiyordur. Ah, bir de birlikte hoş vakit geçirebilsek! Benim de kendisiyle yatmak isteyeceğimden emindir. Hep kendinden, hep kendi isteklerinden söz eder! Peki ama, yâ ben? Yani yalnızca arzuladıkları yıldız olduğum için Amerika'nın bütün cici kızlarıyla yatmak zorunda mıyım? Bu şımarık, alık karılardan biri, bir saniye için bile benim kişiliğimle ilgilenmiş olsa, beni tanımak için gereken yolun benimle yatmak olmadığını anlayabilirdi. İstediğim zaman, istediğimle yatabilirim. Şu ve-

ya bu yolla beni anladığını göstermesi gerekirdi. Küçük rollere çıktığım ilk filmlerim dahil, bütün çevirdiklerimi görmüş mü? Hakkımda yazılanların tümünü okumuş mu? Röportajlarda sorulara neden şu değil de bu karşılığı verdiğimi anlamış mı? Ne zaman içten olup, ne zaman oimadığımı söyleyebilir mi? Filmlerimin neden bazılarını sevip, neden bazılarından nefret ettiğimi, neden rollerimin tümünden değil de, bazılarından gurru duyduğumu anlamış mı? Bunlar bir yana, neye ihtiyacım olduğunu bilip, rastlayabileceğim hiçbir kadının veremeyeceği şekilde bana bunu verebileceği konusunda da beni ikna etmesi gerek. İşte benim istediğim hayran tipi bu! Ama böyle bir tip varsa bile, inanın daha bana mektup yazmadı. Neyse, hic değilse ilerde kaçırmak istemeyeceğim bir randevu olasılığım var. Ya siz Domostroy? Sizi anlayan bir hayranınız oldu mu hiç?»

«Bir kişi galiba,» diye kaçamak bir karşılık vermişti Domostroy. «Ama onu da ben anlayamadım.»

Domostroy, «Şimdiye dek aklıma gelen yolların hepsi boş çıktı,» dedi. Andrea'ya. «Bu yolların hepsi sakat, çünkü tek yönden gidiyorlar: Bizden Goddard'a doğru.»

«Başka bir yön var mı?»

«Evet. Ondan bize doğru. Maskesini dırşürmek için şimdi yaptıklarımız yerine, onu ininden çıkarmamız gerek.»

«Özel bir ini olduğunu sanmıyorum. Bütün dünya Goddard'a in görevi yapabilir.»

«Kuşkusuz. Bak ne yapacağız... Goddard'a, se-

nin sunabileceğin ideal davetiyeyi göndereceğiz. Bunu, onu deliğinden çıkarıp seni arayıp bulmaya yönelteceğini umarak yollayacağız.»

«Ya! Goddard hangi nedenle bana kadar gelebilir ki?»

«Mektupta yazacağın nedenlerle. Onda seni tanıma arzusunu uyandırmak gerek. Onu nasıl anladığını merak edecek. Eğer bunu başarırsan seni bulmakta çok gecikmeyecek.»

«Onu anlamak mı?» diye yineledi kız. Sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bağırdı. «Besteci olan sensin, Patrick! Sen onu benim olsa beceremeyeceğim kadar iyi, anlıyorsun. Seninle yapılan ilk röportajlardan birinde, 'Müzik benim yaşamımın tek manevi eseri,' diyordun. Bir başkasında da, 'Yalnızca bestecilerin birbirlerini anlayabildiklerini düşünmek ne korkunç,' demiştin. Onun müziğini düşünsene, Patrick... Müziği onun manevi kişiliği. Bize onun kim olduğunu söyleyebilir.» Sustu, heyecanlanmıştı, sonra sözlerini sürdürdü. «Belki de nelerden etkilendiğini çözebilirsin, şu ya da bu besteciden etkilenmiş olabilir. Ya da filan profesör? Aranjman ve aletlerinin seçimini kim yüklenmiş olabilir? Şu ya da bu ses mühendisi, filan teknisyen ya da örneğin elektronik müziğin yeni cadılarından biri! Müziğinden yola çıkarak onu keşfedemez misin?»

Düşünce çizgisi ve heyecanı Domostroy'a da buluşmuştu.

«Deneyebilirim,» dedi. «Goddard'ın kullandığı ritimler, armoniler, melodiler ve müzik formları, sanırım onun hakkında burcu ya da elindeki çizgilerden daha çok şey söylerler. Güfteleri de cabası!» Bir an

sustu. «Örneğin, şarkılarından birinin adı **Fugue**. Evet, müzikte füğ'ün anlamı, kontrpuan stilinde bir temanın peşpeşe çeşitlemeleridir. Ama psikiyatri alanında bu sözcüğün anlamı gerçeklerden kaçma isteğidir. Bu tür şeyler sanırım onun fiziksel özelliklerini bilmemizden daha önemli.»

«Fiziksel özelliklerden kastın ne?» Dirseklerini dayamış ve ona doğru eğilmişti.

«Karşına doğrudan doğruya Goddard olarak çıkacağını hiç sanmıyorum. Belki de rastlayacağın ilk herif odur, ne bileceksin?»

«Ya önceden ona rastlamışsam? Ya komşum, her rastladığımda bana iyi günler dileyen şu sırtık, Goddard'ın ta kendisiyse?»

«Eğer oysa, hayat boyu bu gerçeği söylemez, sana bile. Bunca zamandır böyle füğler, saklambaçlarla oyalanan bir tipin, günün birinde karşına çıkıp elini uzatarak, 'Ben Goddard'ım,' demesini beklemiyorsun herhalde, değil mi? Pop şarkıcıların çoğunda olduğu gibi gerçek sesinin, plaklarındaki sesinden çok daha değişik olduğundan eminim. Goddard'ın kimliğini saklamak başlangıçta çok pahalıya mal olmuştur, ama sonradan getirdiği götürdüğünü aşmıştır. Onu çok seven bir hayranının ustaca yazılmış bir mektubu yüzünden Goddard ya da arkasındakiler bu durumu değiştirmeye kalkışmazlar elbette. Mektubunu çok beğense, seninle tanışmak istese bile, o ya da ortakları, büyük bir clasılıkla önce seni görmesi ve bunun bir tuzak olmadığı kanısına varması için bir başkasını göndereceklerdir.»

:Örneğin, kimi gönderebilirler?»

«Ne bileyim? Belki bir adam, belki bir kadın,

belki de bir çift. Herkes olabilir, bir kokteyl sırasında sana asılacak biri, kapına gelmiş bir seyyar satıcı, hatta bitişik dairendeki sırık bile olabilir bu. Kimin onun emrinde çalıştığını bilemeyiz ki! Goddard gerçekten sana âşık olsa bile, eminim önce kimliğini belirtmeden herhangi bir kılıkta gelip seni görecektir ve başarısı, serveti ve ünü gibi ağır konulara asla değinmeyecek, senin gönderdiğin mektuptan da söz etmeyecektir. Goddard'la bir güzel sevişirsin, itiraf-larını dinlersin, hatta sana hayatını bile anlatabilir, ama karşındakinin o olduğunu anlayamazsın.»

«Yani şu sihirli mektubumu yolladıktan sonra, yu Goddard'sa, diye karşıma çıkacak ilk garibanı koynuma mı alayım?»

«Tabii, olabilir. Koynuna aldığında da mektubu-nu okuyanın o olup olmadığını anlamaya çalışırsın.»

«Ama karşıma çıkacak ilk garibanın yatağına gir-meye hiç niyetim yok benim!»

«O zaman da Goddard'ı yakalama konusundaki tüm şansını yitirsin. Düşün ki, onun görünmez ol-masının, gizli kalmasının ve bunda başarısının tek nedeni de, tam anlamıyla sıradan bir kişi olarak gö-rünmekten hoşlanıyor olması.»

Andree bir süre sessizce onun söylediklerini dü-şündü, sonra sordu.

«Bu mektubu nasıl göndereceğiz?»

«Noktrun eliyle,» dedi Domostroy.

«Ama Nokturn'e, Goddard'a ulaştırılması için günde yüzlerce mektup gitmez mi?»

«Öyle olmalı. Ama ona yazacak başka adresimiz yok. Nokturn'e bakılırsa, hayranlarından haftada bin-lerce mektup gelirmiş ve bununla uğraşacak özel bir

ekipleri varmış. Herhalde bu bir yığın mektuptan ancak bir avucunu ona iletirler.»

«Benim mektubumun eline geçmesi için ne yapmalı?»

«Henüz bilemiyorum. Mektubu çok olağandışı ve... inandırıcı bulmalı.»

«Patrick, şunu unutma,» dedi Andrea. «Bu mektup görünmez adamın eline asla ulaşamayabilir. Belki bizim mektubumuzun ona gönderileceği hafta adamın hayran mektubu okumaktan başka yapacak çok daha önemli işleri vardır. Ya da yolculukta! Ya da ne bileyim...» Sözlerini bitiremedi.

«Ya da mektubu okuduğu halde hiç ilgisini çekmezse diyeceksin.»

«O da mümkün,» dedi kız.

«İşte bu nedenle ona bir sürü mektup göndermemiz gerek,» dedi Domostroy. «Birbiri ardına.»

Domostroy ölümden korkardı, ölümü çağrıştıran hastalıktan, acıdan ya da giderek kötüleşen sakatlıklardan filan değil, düpedüz ölmekten korkardı: Birden yok oluvermek, yaşamın sona ermesi, Patrick Domostroy'un gerçek ve somut öyküsünün noktalanması.

Sık sık aklına gelirdi bu; Gündüz bir neşe ya da zevk anında olduğu gibi, gece de ölümcül kâbuslarla uyanır ve karanlıkta, tek başına yattığı yerde bilinçli bir dehşete daldardı.

Herkes her an ölebilir, insanların çoğu için geçmişlerdi, yaşadıkları ölümün onlardan çekip alamayacağı tek gerçektir. Yine de ölüm Patrick Domost-

roy'un fiziksel varlığına bir son verse bile, onun müziğinin yaşamasını, soyut bir varlık olarak geleceğe uzanmasını engelleyemezdi. Müziği önüne yansımış bir gölge gibiydi ve beste yaptığı sürece Domostroy kendini, geçmişi olmayan bir varlık, yaşamını sürdürme imkânlarını kendisi yaratan bir kişi olarak görürdü.

Beste yaptığı dönemde Domostroy müziğini kendisine geleceğin kapısını açabilecek bir anahtar olarak düşünürdü. Hayranlarının çoğu genç olduklarından, kendisi yok olduktan sonra bile onlar yaşayacaklar ve gelecek yıllarda onun sözcüleri, savunucuları olacaktı. Müziği tanınıp kendi de üne ulaştığında, bu kapının kilit ve menteşelerinin hep iyi yağlanmış olmasına özen gösterdi. Genç kız ve delikanlıların yazdıkları sayısız mektubu mutlaka yanıtlardı. Bunların çoğu başarısından dolayı onu heyecanla kutlardı; sanatını her zaman tam kavramış oldukları söylenemezdi, ama son derece içtendiler. Ara sıra, biraz kendi gururunu okşamak için, ama genellikle geleceğini garantilemek amacıyla bu hayranlarını yüreklendirir, hatta bunların en dişlilerinden biri, ikisiyle görüşmek üzere randevulaşır bile.

Özellikle birini çok iyi anımsıyordu. Michigan'ın bir yerlerindeki bir müzik okulunda öğrenim gören bir kızdı bu. Ona, müziğinin kendisi için çok büyük bir anlam taşıdığını ve hayatının en önemli olayının onunla karşılaşmak ve konuşmak olacağını yazmıştı. Sonra amacının asla onun canını sıkmamak, yalnızca birkaç plağıyla notalarını imzalatmak olduğunu altını çizerek belirtmişti. Domostroy'un uygun olacağı bir zamanda New York'a gelmeye de hazırdı, sadece

lütfedip telefonla zamanını bildirsin yeterdi. Bu rica mektubuna bir de fotoğraf eklenmişti. Genç, güzel, incecik bir kız resmi. Domostroy ona telefon edip New York'ta bulunabileceği bir haftasonunun tarihini bildirdi. Kızın sesi de epey masumdu, nasıl teşekkür edeceğini şaşırdı. Kenti pek iyi bilemediğinden kalacağı otelde buluşmayı kararlaştırdılar.

Otelin barında bir masaya oturmuş beklerken kız içeri girdi, onu hemen tanıyiverdi. İnce uzun, zarif endamlı; kızıl kahverengi saçların çerçevelediği oval bir yüz, iri mavi gözler, masasına yaklaşıp kendini tanıttı. Giysileri sade olmakla birlikte ona yakışıyordu, rahat ama şıktı. Kız gözle görülür derecede utanmıyordu. Elini uzatırken öylesine heyecanlandı ki, koltuğunun altındaki plaklarla notaları düşürdü. Birlikte yere saçılanları toplamak üzere eğildiklerinde başları masaya çarptı. Kız kendisini beceriksiz ve sıkıcı bulacağından çok korktuğunu itiraf etti, bu durumda onda çok kötü bir izlenim bıraktığından emindi.

Domostroy onu rahatlatmaya çalışarak içkilerini ısmarladı. Kıpırmızı kesilmiş kızcağız içkisini yudumlarken, alaycı bir tavırla ona, böylesine sevimli ve genç bir kızın karşısında ne yapacağını şaşırdığını söyledi. Bunun üzerine kız yavaş yavaş gevşedi. Kendisinden, okulundan söz etti ve Domostroy'a müziğini ve eserlerini ilk tanıtanın bir sınıf arkadaşı olduğunu anlattı. Besteleri sayesinde şimdiye dek hiç tatmadığı heyecanları tattığını itiraf etti.

Gece ilerledikçe Domostroy da bu kızın kendinde uyandırdığı izlenimleri çözmeye çalışıyordu. Bir seçim yapması gerekliydi. Ya bu görüşme uzayacak ve geceyi birlikte geçirecekler ya da kızı burada bi-

rakıp, genç bir Fransız viyolonselistin doğumgünü şerefine arkadaşlarının verdikleri bir partiye katılacaktı. Söylenenlere göre, bu Fransız kız da epey seksi görünümlü olup, hoşuna gidebilecek tiplerdendi. Parti RCA kulesinin tepesindeki bir gece kulübünde, Rainbow Room'da veriliyordu.

Domostroy önemsiz konularda seçim yapmıkta büyük zorluk çekerekdi. Yemeğe nereye gitmeli, kiminle buluşmalı, bir davette ne kadar kalmalı gibi. Aydın dostları bu kronik kararsızlığı «Dr. Jekyll Mr. Hyde» sendromuna bağlıyorlardı, yıldız falı hastaları onu durmadan iki ters dürtü arasında bocalayan, tipik bir «İkizler» olarak görüyorlardı.

Bu arada Michigan'lı hayranını da Rainbow Room'a götürür, dostlarına takdim eder, sonra da otele kadar ona eşlik edebilirdi. Ya da tek başına kulübe gidip Fransız kızla tanışır, onunla ertesi ya da daha ertesi gece için randevulaşır, sonra tekrar otele gelip geceyi hayranıyla geçirebilirdi.

Durumu bir de sorumluluk açısından değerlendirilmeye kalkıştı. Kızla yatmak, kendine olan güvenini tatmin için ondan bir eşya, bir gençlik ve saflık simgesi olarak yararlanmak, durumu istismar etmek olmaz mıydı?

Öte yandan, diye düşünüyordu, kız kendisini yaratıcılık ve olgunluğun simgesi bir sanatçı olarak görüyordu. Kafasındaki bu fikirle tatmin oluyor, zehirli madde nasıl esrarkeşi etkisi altına alırsa, bu düşünce de ona öyle egemen oluyordu.

Hayranı, saatine bakıp çok zamanını aldığını söylediğinde, duraksamalarını onun da farketmiş olduğunu anladı. Kız tekrar teşekkür ettikten sonra bir

itirafta bulunacağını ekledi. Belki bunu söylemekle hata ediyordu ama bu karşılaşmayı neden bu kadar çok istediğini açıklamak ihtiyacını duyuyordu. İliklerini, karaciğerini, lenfatik sistemini saran, akut bir lösemiye yakalanmıştı. Bu konuda okuduğu tüm kitaplara ve doktorlara bakılırsa, yıl sonundan önce ölecekmiş. Hastalığın son devresinde hastaneye yatırılacağını bildiğinden, her zamanki utangaçlığını yenip, yaşamını en çok zenginleştiren kişi olan Patrick Domostroy'la karşılaşmak için elinden geleni yapmaya karar almış.

Dikkatle inceledi kızı. Ne görünüşü, ne de hareketlerinden hastalığın etkileri sezilebiliyordu, tam tersine sağlık fışkırıyordu her yanından. «Bugün her şeye bir çare bulunabiliyor,» dedi. Pekâlâ iyileşip daha uzun yıllar yaşayabilir, hattâ dostları ve ailesindeki-lerden bile daha uzun ömürlü olabilirdi. Kimbilir, belki de lösemiden değil bir trafik kazasından ölebilirdi. «Yalnızca alinyazısı yaşamamızın olağan görünüşünü altüst edebilir. O kadar ki, insanın ileri sürebileceği tek mazerettir ve dolayısıyla mantık dışına karşı bir tür tesellidir.»

Konuşurken bir yandan da kızı inceliyordu; teninin yumuşak ve pürüzsüzlüğü, saçlarının gür ve parlak oluşu dikkatini çekmişti. Soluk alıp verışı de son derece düzenliydi, yakasındaki bir ipliği almak bahanesiyle boynuna ve yanağına dokundu, teninin gerginliğini ve tazeliğini hissetti.

Birden onun hiç de hasta olmadığı izlenimine kapıldı. Ziyaretine bir neden olarak, acıma duygusu uyandırmak için bu hikâyeyi uydurmuştu, böylelikle kendisini ilginç kılacak ve gençlik, saflık ve körü kö-

rüne hayranlıktan başka sunacak bir şeyi olmayan bir başka hayranından çok daha fazla kendisiyle kalmaya zorlayacaktı onu. Bu oyuna gelmeyip hemen ortadan kaybolmaya karar verdi. Hesabı istedi, gelmesini beklerken de bütün plak ve notaları imzaladı. Sonra kibarca, kıza asansöre kadar eşlik etti, yanından öpüp iyi geceler diledi.

Birkaç dakika sonra RCA kulesinin süper hızlı asansörü onu Manhattan ışıklarının 65 kat üzerindeki gece kulübünün kapısına bırakıyordu.

Bu olayı izleyen aylarda yaşamının yoğunluğu, gündüzleri beste yapmak, akşamları dışarı çıkmak, seyahat etmek, konserler vermek, akılla erkeklerin, düşgücüyle kadınların eşliğini aramak nedeniyle Michigan'lı hayranını tümüyle unutmuştu. Ve günün birinde bir avukat telefon edip hayranının adını verdiğinde ve onu mutlaka tanıdığını iddia ettiğinde, Domostroy'un canı sıkıldı. Adamın nereden bu kaniya vardığını merak etmişti. Kısa bir sessizlikten sonra avukat küstahlığından dolayı özür diledi ve kızın şifa bulmaz bir hastalıktan öldüğünü, aile ve dostlarını şaşkınlığa düşürerek, her şeyini Domostroy'a bırakmış olduğunu bildirdi. Kaderin cilvesine bakın ki, en değerli malları, bestecinin birkaç ay önce New York'ta imzalamak inceliğini gösterdiği plak ve notalarıydı. Avukat kızın bu ziyaretten vasiyetinde de söz ettiğini ve bunun kısa yaşamının en heyecan verici deneyimi olduğunu yazdığını bildirdi. Avukat daha sonra şöyle ekledi: Acaba Domostroy hayranının bu yolculuk için varını yoğunu harcadığını biliyor muydu?

Domostroy, «Hiçbir sanatçı, hiçbir değerli icracı hayranlarından vazgeçemez,» dedi Andrea'ya. «Goddard'ın plaklarını dinlerken, onun sadece gerçek bir dinleyici kitlesine gereksinme duyduğunu anlamakla kalmıyorum...» Durdu. «Onların önüne çıkmak istediğini hissediyorum. Bu da onun bir çılgın, bir münzevi ya da bir 'fil adam' olduğu varsayımlarını ortadan kaldırır.»

Andrea pek de inanmayan gözlerle baktı. «Dinleyici kitlesi önüne mi dedin?»

«Evet. Goddard Beat'te konuştuğum bir kız bu savı ileri sürdü. Bence pek de yanılmıyor. Goddard'ın son plağında bazı sözcükleri telaffuz ediş şekli bazı cümleleri ritme sokuşu, icrasındaki tartışılmaz enerji, bütün bunlar bana bazı şarkılarını plağa kaydetmeden önce halk önünde prova ettiğini gösteriyor.»

«Goddard yalnızca şarkılarını denemek amacıyla halk önünde konser vermek gibi bir rizikoya girer mi sence?»

«Şarkılarını değil, kendini denemek için.» Kıza doğru eğildi. «Bütün pop şarkıcılar gibi Goddard da stüdyoda şarkı söylemenin, duş altında söylemeye benzediğini bilir. İnsan kendi sesi yerine banyonun duvarlarında yansıyan sesleri duyar. Kabare şarkıcıları için de durum aynıdır. Tıklım tıklım bir kulüp bambaşka bir olaydır. Carnegie Hall, Kennedy Center ya da Madison Square Garden ise daha başka. Geniş bir alana yayılmış, kalabalık bir dinleyici topluluğu şarkıcıyı gücünün sınırlarını zorlamaya sürükler, başarılı olabilmesi için kendi enerjisi tüm dinleyicilerinkinden üstün olmalıdır. İşte stüdyo kaydı sı-

rasında da iyi bir şarkıcı, halk önündeki becerisine yaklaşmak, o sıcaklığı ve coşkuyu, o atmosferi yakalamak zorundadır, bu nedenle canlı yayınlarını rehber olarak kullanabilir.»

«Ama Goddard sesi tanınmadan halk önüne neredede çıkabilirdi ki?»

«Herhangi bir büyük kentte. Bugün işe yeni başlayan şarkıcıların yarısı ona benzeyebilmek için ellerinden geleni yapıyor ve pek çoğu da bunu başarıyor. Goddard'ın karşılarında olduğu kimsenin aklına bile gelmez. Hem sonra, kimse ne onun asıl adını biliyor, ne de neye benzediğini.»

«Sence neredede sahneye çıkmıştır?»

«Belki Meksika'da, ABD sınırına yakın bir kentte.»

«Neden orası?»

«Sınırın öte yanında, sırtlarında gitarlarıyla ortalıklarda dolanan bir sürü genç Amerikalının arasında Goddard fazla dikkati çekmez. Herhangi bir küçük meydanda, ya da bir sokak kahvesinde şarkı söyler, gitar çalar ve halkın tepkisini ölçer, kimliğinin anlaşılması konusunda pek bir rizikoya giriyor da sayılmaz.»

«İyi ama neden Paris... ya da Amsterdam gibi herkesin Amerikan müziğini tanıyıp dinlediği kentler olmasın?» diye sordu Andrea.

«Bunun için iyi bir neden var sanırım, onun yaşantısıyla ilgili. Albümündeki yedi parçanın ikisi Meksika halk şarkılarından uygulama... ya da yorumlama diyelim. 'Volver, volver, volver,' ve 'El Rey'... Goddard bunların birkaç dizesini İspanyolca, gerisini İngilizce söylemiş. Geçen gün, Broadway'de La-

tin Amerika müziğinde uzmanlaşmış bir plakçıya git-
tim, şu iki Meksika şarkısının orijinallerini aldım ve
bunları Goddard'ın uygulamalarıyla karşılaştırdım.
Bunun sonucu olarak, Goddard'ın İspanyolca olarak
okuduğu bazı sözlerin, şarkıların orijinalinde bulun-
madığı ortaya çıktı. Bunları Goddard yazmış, hem de
İspanyolca!»

«Bu şarkıları bilirim,» dedi Andrea. «Her zaman-
ki bestelerinden daha duyguludurlar.» 'Volver, Volver,
Volver'i mırıldanmaya başladı.

**«Aşkım huzursuz
geri dönmek için.
Çılgınlığa doğru yürüyorum
her şey hüznün doluyken...
Sevmek istiyorum
ve geri dönmek için
ölüyorum.»**

Sonra şarkıyı kesip sordu. «Goddard'ın eklediği
İspanyolca sözlerin anlamı ne?»

«El Rey'de şarkının aslını şu özgün sözler izli-
yor.» Söylemeye başladı.

**«İster param olsun, ister olmasın,
İstediğimi yaparım
Ve hep kral kalırım.»**

«Birinde, kendini Del Coronado gibi yalnız hisset-
tiğini, sevgilisini görmek için aştığı sınırdan, işe ya-
ramaz savaş gemilerine benzediğini söylüyor. Diğе-
rinde ise, 'El Rosarito'da saklanıp şarkı söylemeli.

      oraya döner o, döner o, hep bu son kez diye döner o, diyor. Sonra, sessizlik ve huzurdan yorulduğunu... söylüyor ve     le ekliyor: 'Ayrılan sevgililer bir aşk cinayeti işlerler.'  

Giderek heyecanlanıyordu Andrea.

  Ba  ka ipuçları da var mı?   diye sordu.

  Bence olabilir. Alb  m  n son bölümüne Goddard, Schubert'in üç parçasından motifleri ustaca yerleştirmiş: 'Kent', 'Deniz Kenarında' ve '  ift'. Bunlardan '  ift'in karamsar akorlarını durmayan yineliyor, bunları ancak son bir dizi akorla kesip çok başka ama çok ustaca araya sokulmuş arabesk türü bir armoniye geçiyor... Sanki bu tekdüze saklambaç oyunundan bıkan Goddard çiftinin öteki yüzü, diyelim ki, iki zi birden ortaya çıkıp kendini ya da gerçek duygularını ortaya d  k  veriyor.  

Domostroy bir süre sessiz ve düşünceli durdu.

  Arabeks mi?   diye sordu Andrea.

  Evet, arabesk. Arabesk, nakı  ta, süslemede nasıl kolayca tanınırsa müzikte de öyle ortaya çıkıverir.  

  İyi, iyi, devam et.  

  San Diego'yla Tijuana arasındaki sınırda, eski ve   nl   Del Coronado Otelinin sadece birkaç kilometre uzağında bir Amerikan deniz   ss   vardır. Kuşkusuz Goddard şu ya da bu nedenle oraya gitti, belki de ne pahasına olursa olsun, ruhsal durumunu birisine - bence sevdiği birine - a  mak istiyordu. Duygularını tam olarak yansıtacak bir şarkı bestelemeye vakit bulamadığından, bu Meksika   arkılarına başvurup onlara bir Arap motif ve birkaç yeni s  z  k eklemiş olması mümkündür, bir tür gizli mesaj.  

«Bir kadına iletilmek istenen bir mesaj mı?»

«Neden olmasın? Ona İspanyolca hitap ettiğine göre kadın büyük br olasılıkla Meksikalı olmalı. Ona Del Coronado Otelinde rastlamış olabilir. San Diego'ya giden Meksikalıların çoğu sınırdaki şu ünlü perili gemilerden geçtikten sonra oraya uğrarlar. Hem kim bilir, kadın belki nişanlı, hatta evlidir.» Sustu, sonra yine başladı. «Eğer durum böyleyse, ailesinin, nişanlısının ya da kocasının kuşkularını uyandırmadan kadını görebilmenin tek yolu, kahve ya da restoran gibi halka açık bir yerde sahneye çıkmaktır.» Domostroy varsayımını sürdürüyordu. «Mektupta ona, bu Meksika şarkılarını seçmeyi ve orijinal sözcükleri değiştirmeyi Meksikalı sevgilisinin mi ilham ettiğini sormalıyız. Eğer yanılmışsak, eğer bu Latin numaralarını yalnızca New York'taki Latin Amerika Festivaline katılmakla uydurmuşsa, bu varsayımını senin taşkın düşgücüne yoracak. Eğer tutturursak boğayı köşeye sıkıştırmış sayılırız.»

«Boğa dedin de,» dedi Andrea, derinlere dalmış gibiydi. «Kaliforniya'da oturan Amerikalıların çoğunun Tijuana'ya boğa güreşi izlemeye gittiklerini bilir miydin?» Karşılığını beklemezsizin devam etti. «İspanya'dayken bende boğa güreşi izlemiştim; bu bende cesur bir matadorla azgın bir boğa arasındaki bir tür erkeklik gösterisi izlenimini uyandırdı. Zaten bir bakıma boğa bacaklarının arasında sallanan o koca, kara organıyla bana hep bir erkeklik simgesi olarak gözük müştür, matadoru da onu baştan çıkarmaya çalışan bir dişiye benzetirim. Süslü püslü, oynak mı oynak bir dişi, onu kovarmış gibi yapıp onun tarafından becerilmeye can atar, sanki bekâret kanı-

na, boğanın boynuzlarının deştiği karnının kanına kanına batmış gibi kıpkızıl örtüsüyle erkeği tahrik eder, kışkırtır, her hamlede yanından sürünerek geçmesine izin verir aşifte. Ancak boğa bitkin düştüğünde, dişisini kovalamaktan yorulup ayakları yere çakılı, baş eğik durduğunda, matador horgördüğü aşığını cezalandırmak isteyen, terkedilmiş bir kadın gibi kılıcını kaldırır ve onu insanoğlunun en zayıf noktasına daldırır: Erkek kalbine.

Bazen Andrea da çocukluğundan söz eder, inatçı bir ihtiyar olan büyükannesini anlatırdı. Kadın saçlarının güzelliğiyle öylesine gurur duyardı ki, yaşlı bir kadının uzun saçlarla dolaşmasını doğru bulmayan Gwynplaine ailesinin tüm karşı çıkmalarına rağmen, yıllarca onları kestirmeyi reddetmiş. Sonunda saçları belini bile aşmış. O zamanlar epey küçük olan Andrea bu büyükanneye bir ders vermeyi kararlaştırmış. Gece geç vakit, ihtiyar kadın derin derin uyurken, usulca odasına sızar, makasıyla saçlarının ucunu keser, yastığının orasına burasına küçük yumaklar halinde serpiştirmiş. Sonunda çok uzun ve ağır olduklarından onları kaybetmeye başladığını sanan büyükanne çılgına dönmüş ve kalanları yitirmemek için saçlarını öyle kısa kestirmiş ki, ancak ensesini örter olmuş.

Andrea, Domostroy'a bir de lise son sınıftayken hayranlarına yaptığı bir şakayı anlattı. Oğlanın döküğü dillere kanar görünüp odasına girermiş, çocuk bir heves onu kollarında sıkmaya, öpmeye girişirmiş. İşte, onun bakmadığı bir sırada, usulca eğilip çantasından, genellikle kırmızı şaraba batırılmış bir pamuk

alır ve tavana çarpıp orada yapışıp kalması için hızla yukarı fırlatırmış. Oğlan bir süre dehşet içinde tepedeki ıslak pamuğu ve yere süzülen kırmızı damlaları izlermiş; yüzünde, âdet kanıyla ıslanmış herhangi bir maddeye dokunma olasılığının bir erkekte uyandırdığı tiksinti ifadesi belirirmiş. Hemen usulen bir iki özür sözcüğü mırıldanarak kıza el sürmeden evine bırakırmış.

Domostroy bu hikâyeleri ya da buna benzerlerini dinlerken, Andrea'nın kendisine de böyle garip maskaralıklar yapıp yapmayacağını soruyordu bazen. Kızın kavrayış yeteneği karşısında sık sık bir şamar yemiş gibi oluyorsa da, onun davranışlarına kanıp alındığı da oluyordu.

Bir gece epey geç saatlerde, ertesi sabah erkenden katılacağı bir cenazede org çalmak üzere, çoktan uyumuş olan Andrea'yı bırakıp arabayla Long Island'daki Passion Play kilisesine gitmek zorunda kalmıştı. Ama apartmanı terkettikten on dakika sonra cüzdanını unutmuş olduğunu fark edince, müthiş canı sıkılmıştı. Geri döndü, Andrea'yı uyandırmak için ayaklarının ucuna basarak içeri girdi, ama az önce paylaştığı yatağı bomboş buldu. Kız gitmişti. Sabahın köründe tek başına nereye gitmiş olabileceğini düşündü. Üstelik neden kendisine yalan söylemiş, döndüğünde birlikte kahvaltı etmek için kendisini uyandırmasını tembihlemişti.

Kilisede tabutu ara yolun tam ucuna yerleştirmişlerdi. Domostroy org çalarken bir yandan da ara sıra gözü iç karartıcı görünümüne takılıyor ve canlılara sadece birer zincirin halkalarından ibaret olduklarını hatırlatan, içindeki ölüyü düşünüyordu. Ama bu

fikir onu kötü yönde etkileyeceğine, tersine rahatlat-
tı. Ölümle burun buruna geldiğinde, yaşamın ona sa-
vuracağı öteki ültimatolara göğüs gerebilmek için,
burada bulunduğundan dolayı kendini mutlu hisset-
ti.

O sabah, az sonra apartmana döndüğünde And-
rea'yı sanki orayı hiç terketmemiş gibi yatağında uyur
buldu. Enayi yerine konulmuş olmak sinirine dokun-
duğundan kızı uyandırıp iyi uyuyup uyumadığını sor-
du. Esneyen, gerinen Andrea doğrulup ona sarıldı
ve iyi günler diledi. Sonra da sonunda bir kez olsun
derin derin, hiç kesintisiz uyumuş olduğunu bildirdi.
Bu genç ve diri vücudun sıcaklığı onu da mutlu et-
mişti, kızın öpüp okşamalarına bıraktı kendini ve ge-
reksiz açıklamaları, tartışmaları çekecek hali olma-
dığından sabaha karşı yaptığı sürpriz ziyaretten hiç
söz etmedi.

Bir başka sefer de Andrea, ona, kafa yapısı ola-
rak kendisini yarı erkek, yarı kadın hissettiğinden söz
etmişti. Sonra da ara sıra erkek kılığına girip, punk
rock müzisyenleri olan dostlarından bazılarıyla Man-
hattan'ın Alt Batı Yakasındaki eşcinsel kulüp ve bar-
larda boy göstermekten hoşlandığını söylemişti.

18 yaşlarında, kadınlardan olduğu kadar erkek-
lerden de hoşlanan bir gence âşık olduğunda, ilk kez
erkek cinsine karşı âdeta büyülenmişcesine bir ya-
kınlık duymaya başladığını anlatmıştı. Delikanlı erkek
avına çıktığında, bazen bu günah seferlerine o da
katılır, hatta sevdiğine adam ayartabilmek için kendini
bile kullanırdı. Bunun bedeli olarak dostu, kendisi er-
keklerle sevişirken kızın da onları izlemesine izin ve-
rirmiş. İşte bu izlemeler sırasında bir şeyin farkına

varmıştı: Tahrik olan, uyanan, içindeki dişi değil, erkekti. Hep dostuyla sevişmek, ama onu ancak bir erkeğin tatmin edebileceği gibi tatmin etmek istemişti... tutulmuş olduğu bir erkek gibi. Hayalinde, düşünce hep o delikanlıyla sevişirken, kendisinin de aynen onunki gibi bir erkeklik organına sahip olduğunu görmeye başlamıştı.

Andrea işvesine, cilvesine kimsenin dayanamamasıyla gururlanırdı. Sık sık, gecenin bir vaktinde, uykuya tutmadığı zamanlar telefon rehberini alır, sıradan bir erkek adı seçip numarayı çevirir ve boğuk bir sesle kendini takdim ederdi... Laura, Penelope ya da Rachel... Az önce uyandığını ve tekrar uyuyabilmek için küçük bir erotik sohbete ihtiyacı olduğunu söylardı. Eğer karşı taraftaki kapatırsa, bir başka numara çevirir ve aynı gösteriyi tekrarlardı. Kendisinden çekinmeyen erkeğin adını sorar ve onu uzun bir konuşmaya, hatta daha da ötekilerine sürüklerdi. Bu arada yanında yatmakta olan Domostroy'dan da gözünü ayırmaz, onun tepkilerini ölçer, böylece ağızından çıkan her sözcüğün etkisini gözüyle görürdü.

«Sevgilim,» derdi ahizeye. «Benimle rahat olmanı istiyorum, bak, ben de seninle rahatım. Sende şu anda benim yaptığım gibi kendi kendini okşayacaksın, önce benim başlamamı mı istersin? Oldu, öyle yapalım... Zaten müthiş tahrik oldum. Sesine de bayıldım... Bana, senin yanı başındaymışım etkisi yapıyor. Şu elini bana bırak, nereye istersen oraya koyarsın... evet burası! İşte tam oramı okşamamı istiyorum. Şimdi sıra sende. okşamaya başla kendini, dokunduğun her yerde ellerinin benim ellerim olduğunu düşünle...»

Ses tonu ve yaptıklarını düşlemenin verdiği heyecanla, telefon arkadaşı da kıza Domostroy'un dayamayacağı bir şeyler fısıldardı. Kız mırıldanır, boğuk ve kesik soluğuyla ahizeye inler, Domostroy'un üzerine abanıp memelerini adamın göğsüne dayar, yüzünü yüzüne yaklaştırırdı. Kadının elindeki telefon ahizesi onları ayıran tek sınır olurdu.

Telefoncu yüreklendirici sözler fısıldamayı sürdürürken, bir yandan da Domostroy'un kulağını yalar, dudaklarını öper, serbest kalan eliyle orasını burasını tutar, sıkır, mincıklardı.

«Daha hızlı, daha hızlı sevgilim,» diye âdetâ hay-kırırdı ahizeye, aletten gelen sesleri dinlerken. Sonra birden Domostroy'dan uzaklaşıverir, onu öylece tahrik olmuş bir durumda ortalık yerde bırakırdı. Telefonu kapatır ve sanki bozulmuş gibi şöyle bağırdı: «İşte namussuzun teki daha üzerimden geçti, üstelik ilk buluşmamızda, ne kadar sinirlendiğimi anlıyorsunuz ya!»

Bir sabah, Domostroy son buluşundan söz edeceği sırada, Andrea ondan önce davranıp adamı şaşırttı.

«Goddard takma ad kullanan bir yazara benziyor,» dedi, sonra da Domostroy'u inceledi. «Genellikle bu tür adların adamın gerçek adıyla doğrudan hiçbir bağlantısı yoktur, ne de yaşamıyla, çünkü bunu zaten bir maske, bir tür kamuflaj olarak seçer. Oysa geçen gün, sen bana Goddard'ın neden bu adı seçtiğini sandığınızı söylemiştin. Şimdi söyle bakalım nedir bildiğin?»

«Bir iz üzerindeyim,» dedi Domostroy. «Plaklarını dinlerken iki tema dikkatimi çekti ve bunların ikisi de daha önce yapıtlarını tanıdığım başka bestecilerce kullanılmıştı, bundan eminim. Tanıdığımı sandığım bir müziğin çok ustaca yorumları... Günlerdir yüzlerce plak, bant, eskileri, yenileri, Amerikalı ve yabancıları dinledim. Bir türlü orijinalini keşfedemedim. Bunun nedeni de, bu iki temanın dünden bugüne pek çok bestecinin müziğini çağırıştırıyor olması. İşte bu temalardan birini buluverdim.»

«Kiminmiş?»

«Lieberson'un... şahsen tanıdığım olduğum, birkaç yıl önce ölmüş birinin. Lieberson Columbia Records Masterworks'un başkanıydı. Klasik müzik alanında olsun, popüler müzikte olsun başarılı çağdaş bestecilerimizin çoğunu o tanıtmıştır. **Güney Pasifik, Batı Yakasının Hikâyesi** gibi ünlü müzikallerin gerçekleşmesine katılmış, yedi ödül, bir o kadar da altın plak almıştır. Bunun dışında müzik dünyasının en değerli ve en yetkili kişilerinden biri sayılırdı.»

Andrea, «Bir dakika,» diye sözünü kesti sabırsızlıkla. «Anlaşılan büyük bir patrondan söz ediyorsun. Bunun Goddard'ın müziğinde bulduğun temalarla ne ilgisi var?»

Domostroy usulca eğildi, genç kadının mis gibi kokusunu içine çekerek Andrea'nın dipdiri kalçasını yanağıyla okşadı, sonra öteki yanağını kadının tüyleri alınmış organına bastırdı.

«Lieberson aynı zamanda çok yetenekli ve başarılı bir besteciydi de,» diye ekledi usulca; «Bir hayli de eser vermiş. **Alis Harikalar Diyarında** için sahne müziği, bir bale, yaylı çalgılar orkestrası için bir süit, bir

senfoni, derken efendim, üç Çin şiirine fon müziği, yirmi enstrümanlık bir süit, 'Gençliğin Yakınmaları' diye bir parça, 'Piyano İçin Dokuz Melodi' adlı bir başkası, James Joyce'un, Ezra Pound ve başkalarının metinleri üzerine sayısız besteler. Hatta yazdığı bir romanı **Yatak Odasında Üçlü**'yü bile okudum. Bundan çekilen filmde Gloria Swanson oynamıştı.»

«Ne ilgisi var bütün bunların, sadede gel,» diye bağırdı Andrea. Uzandığı yerde, iki bacağının arasındaki adamı sıkıyordu. Ne bir adale düzgün bacaklarının biçimini, ne de tüyler yumuşaklığını bozuyordu.

«Önemli olan şu: Goddard, Liebersson'un eserlerinden birindeki bir muvmanın tümünü yorumlamış.»

«Ne olmuş yani? Herkes bir şeylerden esinleniyor. Piyano edebiyatı derslerinde öğrendiğime göre Chopin, 'Fantalsie Impromptu'sünde Moscheles'in bir impromptu'sünü yorumlamış, bu da yanlışlıkla Chopin'in nokturnlerinden oluşan bir derlemede yer almış. Chopin bu benzerlikten öylesine utanç duymuş ki, yirmi yıl şaheserinin yayınını yasaklamış. Goddard herhangi bir yerde duymuş olabileceği bir eserin bir pasajından esinlenmiş olabilir!» Andrea düşünceliğine uğramış gibiydi. «Belirgin bir bağ kurabilmek için bu yeterli değil bence.»

«Seninle aynı fikirdeyim, yeterli değil,» dedi onu öperek. Dili bazen bastırarak bazen de hafifçe dokunarak her yerde geziniyor, kıvrımları aralayıp kendine yol açıyordu.

Okşayışları kızı tepeden tırnağa titretliyordu. Soluk alışları kesik kesik, gözleri kapalıydı; başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, vücudu çırpınarak kıvrılıp bükülüyordu.

Domostroy bir an durdu. «Bunlara ek bir bağ daha var. Lieberson'un ilk adının ne olduğunu tahmin et?»

«Neden?» Ellerini Domostroy'un omuzlarına koydu, kıvrınması geçmişti.

«Haydi, tahmin et.»

«Victor. Hayır, dur, Hector.»

««Yanlış.»

«Goddard'la Lieberson'un adının ne ilişkisi var?»

«Hem de çok yakın bir ilişki,» dedi Domostroy. «Lieberson'un adı Goddard'dır.»

Andrea yüzüne dökülmüş saçlarını geri itti ve oturdu.

«Nasıl?»

«Adı Goddard Lieberson.» Kızı inceliyordu.

«İnanılır gibi değil! Bu bir rastlantı mı?»

«Rastlantı mı? Önce Lieberson'un adı, sonra müziği ha! Bu bir rastlantı değil, bir bağlantı.» Domostroy bir an sustu. «Ama ne tür bir bağlantı? Lieberson'un ünlü olduğu günlerde sevgili Goddard'ımız büyük bir olasılıkla, senin gibi, henüz liseye giden bir çocuktü.»

Kız oturduğu yerde derin düşüncelere dalmıştı.

«Bana Goddard'ın iki besteciden esinlendiğini söylemiştin, Lieberson birincisi, ötekini de buldun mu?»

«Henüz değil,» dedi Domostroy.

Birkaç gün sonra sanki çalışıp çalışmadığını sınırmış gibi sordu Andrea.

«Goddard'ın etkilendiğini sandığın öteki temayı buldun mu?»

«Tüm çabalarımın rağmen, ne besticiyi, ne de eseri yerine oturtabiliyordum. Pırıl pırıl ama usul usul uçup gidiveren bir müzik bu sanki... Biraz modası geçmiş, hafiften egzotik, XIX. yüzyıl Rus romantikleri Borodin, Balakirev, Mussorgski filan... Oysa sanki bu müziği bizzat bestecisinin icrasından dinlemişim gibi geliyordu bana, hem de çok yakın bir zamanda. Ve birden aradığımı buldum. Goddard bu temayı Boris Pregel'dan almıştı. Lieberson gibi, şahsen tanımış olduğum bir başka besteciye bu.»

«Boris Pregel mi? Ne adını duydum, ne de eserlerinden söz edildiğini?»

«O da senin çağdaşın sayılmaz. Rusya'da doğmuş ve altı yaşında müziğe başlamış. Fevkalade bir piyanist ve ses sanatçısı olan annesinden almış ilk derslerini. Sonra Odessa Konservatuvarında müzik eğitimi görmüş. Daha sonra yön değiştirmiş ve mühendislik eğitimi görmeye başlamış. Rusya'dan kaçıp Fransa'ya yerleşmiş. Oradan da ver elini ABD. Önce bir mucit ve atom enerjisi uzmanı olarak ortaya çıkıyor. Üstüne üstlük son derece girişimci bir yaratılışı var, uranyum ve öteki radyoaktif madenler üzerinde yaptığı hizmetler ve çalışmalarının önemi nedeniyle Pregel, New York Bilimler Akademisi Başkanlığına seçiliyor; de Gaulle, Eisenhower ve Papa gibi dünyanın en çok madalya alan kişileri arasına giriyor.»

«Ya müziği?»

«Birinci sınıf. Romantik Rus müziği geleneğine bağlı. Romantik Süit'i, Re Majör Fantazi'si ve öteki bestelerinin çoğu ABD'de çalındığı gibi Avrupa'da da, D'Artega yönetimindeki Milano ve Roma senfoni orkestraları bunları seslendirdi.» Bir an sustu. «İnsanın birden anımsamaya başlaması ne garip... D'Artega'yı unutmuştum, orkestra şefi olması yanında bir filmde de oynamıştı. **Carnegie Hall** filminde Çaykovski'yi canlandırmıştı.»

«Müzik dünyasını en kuytu köşelerine kadar tanıyorsun, değil mi?» dedi Andrea etkilenmiş gibi.

«Sen de kendini versen, benim kadar tanırırsın. Örneğin Pregel'in melodileri de, Lieberzon'unkiler de genellikle çok ünlü şairlerin eserlerinden esinlenmiş kompozisyonlardır.»

Sustu ve düşündü.

«Çözemediğim bir nokta var... Goddard nasıl oluyor da, hem Goddard Lieberzon'un, hem de Boris Pregel'in temalarından yararlanıyor? Aradaki bağı kavrayamıyorum?»

«Belki onların müziğini seviyor... Olamaz mı?»

«Evet, ama ne rastlantı. Pregel ve Lieberzon yaşarlarken bile müzikleri pek bilinmezdi. Geniş halk kitleleri ne birine, ne de ötekine aşınaydı, hele ikisine birden asla. Goddard aynı zamanda Lieberzon'la Pregel'i tanımış olabilir mi?»

«Neden olmasın?» Kız pek heyecanlanmış gibiydi. «Goddard genç bir genel müdür, bir tür çağdaş Pregel ya da Lieberzon olabilir! İşte, belki de aradığımız bağlantı buradadır.»

«Sanmam. Bir kere Lieberzon ve Pregel'in klasik patron tiplerine benzer halleri yoktu. İkisi de sa-

natçı, yaratıcı, aydın ve son derece bilgili, iyi yetişmiş kişilerdi.»

«Sence Goddard da onlarla aynı seviyede sayılmaz mı?»

«Kesinlikle hayır. Bunların ikisi de yetenekli müzisyenler, kusursuz sanatçılardır. Bizim Goddard'ımıza gelince Nash ve öteki eleştirmenier ne yazarlarsa yazsınlar, yalnızca yüzeyde bir piyano bilgisine sahip. Müziği basit, dümdüz, hiçbir derinliği yok. Ritm, armoni ve melodi uygulamaları, synthesizer oyunlarına dayanıyor, hava cıva. Sesli harfleri derinleştirmeyi beceremiyor. Bence iyi bir şarkıcı olabilmeyi de başaramadı. Sesi de repertuarı kadar sıradan, elektronik güçlendiriciler olmasa tam bir sıfır.»

«Hiç değilse eğlendirmesini biliyor,» dedi Andrea. «Goddard halkın müzik kültürünü geliştirmek için besteler yapıyor. Ona hayranlık duyulmasının başlıca nedeni de bu. Ve yine bu nedenle sıradan bir rock yıldızından çok daha üstün. Gershwin gibi bir yenilikçi.»

«Halk kitleleri, doğası gereği, hüküm vermek teneğinden yoksundur, otantik olanla, geçerli olan arasındaki, orijinallikle, sözde yenilik arasındaki farkı ayırt edemezler. Goddard özellikle elektronik müzik alanında emprovize etmeyi bilen, orta yetenekte bir şarkıcıdır, hepsi bu. Chopin bir gün, anlamdan yoksun bir müzikten daha iğrenç bir şey olamayacağını söylemişti. Goddard'ın müziğinde gizli hiçbir yan yok. İşte bu nedenle müziğinin ardına bu derece ustalıkla gizlenebiliyor. Bence en büyük kozu görünmezliği!»

Başını Andrea'ya doğru kaldırdı ve konuşmasının onu kızdırdığını fark etti. «Yenilikçi olsun olmasın,» diye daha yumuşak bir tonda sürdürdü sözlerini. «Müziğini izleyerek onun nasıl hem Lieberson, hem de Pregel'le ilişkisi olduğunu öğrenemeyiz. Ama belki Columbia Records arşivleri, belki de New York Bilimler Akademisindekiler bize bunları öğretebilir.»

Andrea mektubu okuduktan sonra, «Harika,» dedi içini çekerek. «Ve çok etkileyici. Eğer Goddard olsaydım, tek bir arzum, bunu yazan kadını tanımak olurdu, bundan eminim!» Bir kez daha okudu, ağır ağır, sözcüklerin her birini içine sindire sindire, tadına vara vara. Sonra başını kaldırdı. «Benim erotik düşlerimin bu derece ayrıntılı anlatılmasına gerek var mıydı?»

«Bu mektupta senin erotizm diye adlandırdıkların piyanonun pedalı görevini yapacak. Seni onun hayalinde güçlendirecek.»

«Kendim yazabilmiş olmayı isterdim,» diye mırıldandı. «Güzel bir mektup.»

«Senden gelecek.»

«Evet, ama benim buna tek katkım, imzam.»

«İmza filan olmayacak,» dedi Domostroy, «Ne de gönderenin adresi.»

«Neden? Madem mektup gerçekleri dile getiriyor...»

«Gerçeğin imzaya ihtiyacı yoktur.» Mektubu elinden aldı. «Eğer bunu senin yazdığına inanırsa, senin kim olduğunu bilememek onu büsbütün meraklandırır. Yeniden yazacağını bekleyerek günleri sayacak,

gelecek mektubunu imzalayacağın ümidi ve bir gün sana rastlama olasılığı onu umutlandıracak.»

«Bir tek mektup bütün bu söylediklerini başlatabilir mi?»

«Şüpheli! Ama birkaç mektup... sözgelişi beş... sonunda belki bunu başarabiliriz. Epey yıllar önceydi, o tantanalı günlerimde, tanlarla hayran mektubu alıp hepsininde birbirinin eşi olduğuna inanmaya başladığım sıralarda, gerçekten bambaşka, ötekilerine hiç benzemeyen bir mektup aldım. Bir kadın olan yazarı, beni sadece eserlerimden, birkaç konser ve televizyon programından tanıdığını söylüyordu, ama müziğim hakkındaki incelemesi öylesine derin, arzularımı ve hırslarımı, kimselere söz etmediğim, yaşamımın yeraltı akıntılarını algılayışı öylesine isabetliydi ki, kelimenin tam anlamıyla beni esir aldı...

«Benimle hiç karşılaşmadan, kişiliğimin en gizli köşelerini bu derece başarıyla günışığına çıkardığına göre, karşılaşmamızı maskeleyecek hiçbir duygusal ya da sanatsal cicilik olmadan onunla yüz yüze gelip beni incelemesini ne kadar istediğimi anlayabilirsin herhalde. Ama mektubun sonuna geldiğimde, büyük bir düş kırıklığına uğrayarak imzasını atmamış, daha doğrusu paraf yerine 'Chopin'den birkaç nota yazmış olduğunu fark ettim. Adını yazmayı unuttuğunu sandım ve benden haber alamadığından tekrar yazacağını umdum.

«Biraz hafta sonra ikinci mektup geldi, bu kez şeytani bir kavrayış yeteneğiyle üzerinde çalışmakta olduğum kompozisyonun türünü tahmine çalışıyordu... süresi, tonu, yararlandığım esin kaynakları... yazdığı her şey bir mucize denecek kadar gerçeğe

yakındı. Yine bu kez mektup Chopin'in bir müzik cümlecğiyle noktalanmıştı, ama bu kez bir başkası. Böyülikle bu imza yokluğunun bir unutma değil, kasıtlı olduğunu anladım.

«Bunları daha başka mektuplar izledi, hepsi Chopin'de pasajlar taşıyordu. Hep benim eserlerimden söz ediliyordu, ama giderek kendi duygularını ve isteklerini de aşar olmuştu, yavaş yavaş erotik düşlemlerinin de sözünü eder oldu. Birlikte yataktaki geçirebileceğimiz sahneleri en küçük ayrıntılarına kadar anlatıyor, aramızda geçebilecek konuşmaları da eklemeyi unutmuyordu. Ona neleri nasıl söyleyeceğimi, ne karşılık vereceğini, olayın her evresinde vücutlarımızın hangi pozisyonlarda olacağını hep belirtiyordu. İnanılmaz bir sezgiyle, şaşmaz bir kesinlikle en değişik arzularımı bile bulabiliyordu... kolaylıkla kabulenebileceklerimden, asla itiraf etemeyeceğim, hele hele hiç uygulamaya koyamayacaklarıma kadar.

«Bazı kereler gerçeğe o kadar yakınlaşmıştı ki, kadının müthiş bir algılama yeteği olduğuna inanmaya başladım. Daha kötüsü, esrarengiz hayranımın daha önce rastladığım bir kişi, tanıdıklardan birinin dostu, eski bir metres, bir macera, bir meslektaş ya da sıradan bir tanıdık olduğunu sanıyordum. Ama yine de bu derece tutkulu ve doğru tahminler yürütebilen bir kişiyle tanışmadığımdan emindim.

«Sonunda hem cinsel düşlemlerimin, hem de işinin iyi yürümesi için, sanki varolmam için gerekli yaşamsal enerjiyi taşıyan bu mektuplara teslim oldum. Aylar boyu, her mektup gelişinde bu kez kimliğini açıklayacağına, sonunda birbirimizi görebileceğimiz ve ona yaşamımdaki yerinin önemini anlatabi-

leceğime inanır oldum. Ama böyle bir şeye yanaşmadı ve bir yıl sonunda artık mektup gelmez oldu. Önceleri sanki beynimin kabloları koparılmış gibi oldum. Sonra çeşitli varsayımlarla kendimi avutmaya çalıştım, kadın yaşlı ve hasta olabilirdi. Belki de ölmüştü. Ya da yaşıyorsa bile, zekâsına rağmen sinir hastası, dengesiz, hatta şizofren olabilirdi. Sonunda ona sıradan bir kişilik yakıştırdım, görünüş olarak çirkin, hatta tiksinti verici olduğunu düşündüm. Ve zamanla onu tümüyle kafamdan sildim.

«Birkaç yıl sonra İsviçre’de, sanatçıların biraraya gelmekten pek hoşlandıkları Crans Montana Müzik Haftaları Festivaline katıldım. Festivalin onur konluğu, yaşı henüz otuza varmamış olduğu halde, zamanın en başarılı piyanistlerinden biri sayılan bir kadındı. Olağanüstü güzelliği sayesinde geniş halk kitlelerince de tanınmış, tutulmuştu. Onu pek çok kez dinlemiş, izlemiştim, her seferinde de cinsel çekiciliğinin beni müziğinden çok etkilediğini fark etmiştim. Festivalin son gecesi birçok konukla birlikte bu piyanist ve genç bir işadami olan kocasının masasında yer aldım. Yemek boyunca piyanistin ara sıra bana kaçamak bakışlar fırlattığını sezdim, hatta bir keresinde uzun bir bakışını yakaladım. Güzelliği ve kocasının da aramızda oluşu beni korkuttuğundan, onunla sadece mesleki konularda bir iki söz edebilmek imkânını buldum. Sanatçının hem toplumdan uzak, hem de halkla ilişkisini koparmadan yaşaması konusunda konuştuk, bu durum öteki konuklarca pek anlaşılamadıysa da ikimiz de aynı fikirdeydik.

«Bir ara masadan kalktım, tuvaletlere giden karanlık merdivenlerden inerken arkamdan bir kadının

bana seslendiğini duydum. Piyanistti bu.

«'Yemek boyunca bakışlarımla sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Domostroy.'

«Aksine çok hoşuma gitti,' diye karşılık verdim. 'Ne zamandır sizinle tanışmak istiyorum.'

«'Ama siz beni zaten tanıyorsunuz. Hem de çok eskiden.' İyice yaklaşmış, yüzü aydınlığa çıkmıştı. Bir kez daha güzelliğinin çekici gücünü hissettim.

«'Evet, sizi pek çok kez dinledim, ama karşılaş-tığımızı sanmıyorum.'

«'Yüz yüze gelmemiştik,' derken elini omzuma koydu. 'Ama ben size çok yazdım. Bir sürü imzasız mektup yolladım. Onları bir iki notayla noktalıyordum.'

«Tepeden tırnağa titredim. Kalbim delicesine çarpmaya başlamıştı.

«'Chopin'in Mazurkasından' notalar,' dedim ve bana göndermiş olduğu notaların sözlerini okumaya başladım.

Gökyüzünde güneş olsam ,
Yalnızca senin için parlardım

Bu koruda bir kuş olsam,
Başka hiçbir yerde ötmezdim,

Hep senin pencerenin altında
Ve yalnızca senin için.

«Mektuplarının ve onlarda canlandırdıklarının anıları beni yenmiş olacak, onu böyle karşımda canlı görünce dayanamadım, kollarından tuttuğum gibi kendime doğru çektim, ellerini arkasında hapsedip yüzümü yüzüne dayadım.

«'Mektuplarını sevmiştim,' dedim. 'Durmadan seni düşünmeye zorladılar beni, seni hiç kimseyi beklemediğim kadar sabırsızlıkları bekledim. Üzerinden beş yıl geçti. Eğer o zamanlar karşılaşmış olsaydık bu beş yılda neler olabileceğini bir düşün.'

«Ellerimi ellerine aldı.

«'Yemek sırasında ellerine baktım,' dedi. 'Ve onları üzerimde hissetmek için her şeyimi feda edebileceğim o dönemi anımsadım. Müziğin, sen ve seninle ilgili her şey beni çılgına çeviriyordu. Televizyonda hep seni izliyor, gazetelerde hakkında çıkan bütün yazıları okuyor ve tüm resitallerine gidiyordum. Tek bir isteğim vardı: Bana âşık olman.'

«'Eğer kim olduğunu söyleseydin bunu da başardım. Ben de bana bu mektupları yazan kadına tutulmuştum. Durmadan onu, birlikte geçirebileceğimiz yaşamı düşünüyordum. Onunla yeni bir hayata başlamak için her şeyi terketmeye hazırdım.' Onu kendime çekip yüzümü saçlarının arasına gömdüm. Kollarımın arasında sarsılır gibi oldu. 'Hâlâ da bunu yapmaya hazırım. Seni hâlâ seviyorum. Birlikte olabilmek için neler yapmamı istediğini söyle bana.'

«Duraksadı ve yüzüme bakamadan evli olduğunu hatırlattı.

«'Onu seviyor musun?' diye sordum.

«'Seviyor muyum? Hayır, belki de sevmiyorum.

Ama onu kaybetmek istemiyorum. Ve bir çocuğumuz var.'

«Hiç değilse sevgili olabiliriz,' diye ısrar ettim. Yüzünü benimkinden uzaklaştırmıştı.

«Daha önce de sana âşık olduğumu yazmıştım. Hâlâ da seviyorum, ama bu aşkıma açıklamayıp gizleseydim, onu saptıracağımı, doğal bir eğilimi utanç verici bir şey haline getireceğimi seziyordum.'

«Ona daha sıkı sarılarak, 'Öyleyse saklamaya ne gerek var?' diye sordum. 'Seni bir daha kaybetmek istemiyorum.'

«Kollarımdan sıyrıldı.

«'Kocam beni seviyor. Çok cömert davrandı her zaman. Onun desteği olmasaydı bugünkü duruma gelemezdim. Onu terkedemem.'

«Arkasını dönerek gitmeye davrandığında peşinden koşup bağırdım.

«'Yalvarırım yine bana yaz!'

«Sonra kayboldu. Ertesi gün kocasıyla birlikte Crans-Montana'yı terkettiler.»

«Sevdiğim kadını kollarımda tutmuş oimokla müthiş bir coşkuya kapılmıştım, ancak çok sonraları neler kaybettiğimin bilincine vardım. Mektuplarını beklerken, dünyanın en çılgın düşlerine kapılıyordum, konserlerinden sonra, her çeşit gizli yerde çırılçıplak sevişirken düşünüyordum ikimizi... New York'un Batı Yakasındaki bütün o büyük otellerde, Paris, Roma ya da Viyana'da gözden irak küçük otellerde, Los Angeles motellerinde, Rio de Janerio'daki seks palaslarının özel dairelerinde... Ne var ki, kadın yazmıyordu, günlerimi eski mektuplarını tekrar tekrar okumakla geçiriyordum. Böyle anlarda kendimi, müzi-

ğimi, her şeyimi küçümsüyordum, çünkü önüme çıkan tek fırsatı değerlendirememiş, onu elde edememiştim. Telefonun görünüşü bile bana müthiş acı veriyor, ama onu arayamıyordum. Müzik hocasına umutsuzca tutulmuş bir öğrenci gibi onun izini bulmak, sonra da rastlantı sonucu karşılaşmışız numarası yapmak için karmakarışık planlar kuruyordum, daha sonra durumumdan utanç duyup bu yeniyetmelik oyunlarına boşveriyordum. Birkaç ay önce kocasının bir otomobil kazasında öldüğünü öğrendim.»

«Sahi mi?» diye soran Andrea elini saç fırçasına attı. «Eee! Peki niye onu bulmaya çalışmadın?»

«Ne için arayacaktım?»

«Onunla beraber olmak için.» Saçlarını omuzlarına dökmüş, ağır ağır fırçalıyordu. «Sen onun geçmişinin en güzel yanısın.»

«Ama o benim için aynı şey değil,» dedi Domostroy umursamaz görünmeye çalışarak. Ayağa kalkıp gerindi. «Hem o bana yazdığı sıralar ben bir kompozitördüm. Oysa şimdi becerebildiğim tek kompozisyon mektup yazmak, üstelik başkasının mektuplarını!» Sırtarak kollarını uzattı ve Andrea'yı yatağa yıktı. Kızın dağınık saçlarıyla göğsünü örttü ve yumuşak dokunuşlarla göğüslerini okşamaya başladı.

«Bu piyanistle karşılaştıktan ne kadar sonra bes-teciliği bıraktın?» Andrea bu soruyu ertesi gün, son derece soğuk bir sesle sormuştu.

«Aşağı yukarı bir yıl kadar sonra,» dedi Domostroy. Sonra da hafifçe gülümseyerek ekledi. «Unutuluş başlayınca, yaratıcılığın kaynağı da kurudu de-

mek istiyorsun herhalde.»

«Artık ona âşık değil misin?»

«Ona mı? Hayır. Yalnızca mektuplarına âşığım. Mektup dedim de, Goddard'a gidecek ilk mektup dün postaya verildi. Yıllardır bir anı olarak sağladığım Beyaz Saray antetli zarflardan birine koyup yolladım onu. Bunlar düğün davetiyeleri gibi bir başka zarf içine konulup yollanan kabartma zarflardır. Ne kullanılmış, ne de eskimişler.»

«Nereden buldun onları?»

Domostroy karşılık vermeden önce kıza baktı.

«Washington'daki her konserimden sonra bu zarflar içinde Başkanın danışmanlarından biri olan bir hayranımdan tebrik yazıları alırdım. Böyle bir zarfa konacak bir hayran mektubu mutlaka Goddard'ın eline geçer.»

«Herhalde benim Beyaz Sarayda çalıştığımı sanacak.»

«Olabilir. Ya da ülke yöneticilerinden birinin Goddard gibi kimliğini saklamayı yeğ tutan karısı ya da kızı. Senin kimliğini bildirmemekte ısrar edişin onu umutsuzluğa sürükleyecek, işte bu nedenle Beyaz Saraydan gelecek her zarfın mutlaka kendisine ulaştırılmasını isteyecek.»

«Eee! Öteki zarflardan neler çıkacak?»

«Kendisi, müziği, yaşamı hakkındaki fikirlerin... belki de ne kadar güzel olduğunu görebilmesi için birkaç fotoğrafın...»

«Neye benzediğimi ona göstermek için biraz erken değil mi?» Sonra da kendi sorusunu kendi yanıtladı. «Evet, çok uzaktan çekebiliriz ya da başımı çevirim.»

«Hiç de fena fikir değil.»

«Mektuplarımı imzalamadığıma göre yuzumu de göstermemem gerek. Yüz vücudun imzası değil midir?»

Domostroy güldü.

«Senin çok resmin var mıdır?»

«Pek yok.» Sustu, sonra birden haykırdı. «Hey, belki de yenilerini çekebiliriz. Şöyle seksi pozlarda. Onun için soyunurum bile.»

«Al sana iyi bir fikir daha... ama sakın bir başka erkeğe böyle pozlar verdiğin için seni kıskanmaya kalkmasın.»

«Elbette kıskanacak, ama bunun bilincine varmamalı. Bu resimleri kendi kendime çektiğim izlenimini veremez miyiz?»

«Yapabiliriz sanırım. Bu fotoğrafların neye yarayacağını umuyorsun?»

«Sadece onun aklını başından alsın, vücudumu görmek bile onu tahrik etsin yeter.»

«Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?» Domostroy etkilenmiş gibiydi.

«Öyle gerek. Bak Patrick, Goddard bunca zamandır sırrını, herkese ve her şeye rağmen saklayabildiğine göre çok kurnaz olmalı. Bu demektir ki, biz ondan daha kurnaz olmalıyız. Tamam mı? Ona göndereceğim fotoğraf ve mektuplarda parmakizlerimiz olmamasına da dikkat etmeliyiz sanırım. Eğer bana ilgi duymaya başlarsa, hakkımda ipuçları elde etmesine yardımcı olmak istemiyorum. Biz onu bulmadan o bizi bulamamalı, değil mi?» Gözlerini devirerek bir kahkaha attı.

«Bunda gülünecek ne var?»

«Bütün bunları yapıyoruz ama, ya Goddard erkeklerden hoşlanıyorsa?»

«Bu durumda,» dedi Domostroy ağzı kulaklarına vararak. «Hiç değilse başlangıçta ortak bir noktanız var demektir.»

Kızın evinin taraçasından cırılçıplak uzanmış güneşleniyorlardı Andrea ona sokulmuş başının altına havlusundan yastık yapmış uyuyordu. Boynundan süzülen bir ter damlacığının göğsüne düşmesini, memesinin tepesinde durup yana akmasını, sonra da hiçbir engele rastlamadan dümdüz karnı boyunca süzülmesini izledi.

Sonra kendine baktı. Ter damlacıkları derisinin tümseklik ve katları arasında gölcükler oluşturmuşlardı. Sıcağa çok dayanıklı olmadığından mayosunu giyip ayağa kalktı. Aşağılarında kıvıl kıvıl Manhattan sokakları kaynaşıyordu. Hafif bir meltem katran kokusu getirdi. Hudson nehrinde romorkörlerin eşlik ettiği bir nükleer uçak gemisi Ambrose Light'a doğru yol alıyordu, uçuş güvertesindeki uçakların kanatları açılmış bir akordiyon gibi güneş ışınlarıyla oynuyorlardı.

«Şu senin Beyaz Saray antetli zarflar hikâyesi yutmadım,» dedi arkasından bir ses.

«Neden?» diye sordu başını çevirmeksizin.

«Bu, zarf içinde bir başka zarf hikâyesi bana biraz zorlama geldi,» dedi Andrea sakın bir sesle. «Küçük bir soruşturma yaptım. Bu tür durumlarda Beyaz Sarayda çifte zarf kullanılmazmış. Yalan söyledin,

Domostroy. Şimdi de nedenini açıkla.»

«Bu zarfların işimize yarayacağını düşünmüştüm, onları nasıl bulduğum konusundaki gerçeğin değil.»

«Gerçek işe yaramak zorunda değildir. Gerçek gerçektir sadece.»

«Ben de onu gizledim.» Bakışlarını uçak gemisinden ayırmamıştı.

Konuşurken bir an, gerçeği kendinden de saklayıp saklamadığını düşündü. O an sırtını dönmüş olduğu genç kadının emrine girmektense şu geminin personeli arasına katılmış olsa daha doğru olmaz mıydı? Müziğini değiştirdiği gibi kaderini de değiştirmeye çabalasa, kendine karşı daha dürüst davranmış olmaz mıydı? Amerikan Ulusal Marşı «Star Spangled Banner»'in 1812'ye kadar Londra kabarelerinde söylenen «To Anachreon in Heav'n» adlı bir sarhoş şarkısı olması kimin umurundaydı? Ya da Chopin'in o şahane Polonez'inin ilk kez **A Song to Remember** adlı, bestecinin yaşamını anlatan tatsız tuzsuz bir filmle geniş halk kitlelerinin ilgisini çekmesinden ve «Cheek to Cheek» in aynı Polonez'in ana temasının swing versiyonu olmasından kime ne?

«Haydisene? Bana gerçeği söylesene, Patrick! Bu zarfları nasıl ele geçirdin?» Andrea ısrarlıydı.

«Pekâlâ. Sana anlatacağım. On yıl önce bir üniversitenin tiyatro bölümünde müzik analizleri dersi veriyordum. Kız öğrencilerimin arasından bir tanesi... açık söyleyeyim, çok hoşuma gidiyordu... asistanlık için başvurduğunda onu hemen kabul ettim.»

«Bir de üniversitelerde tarafsızlıktan söz edilir!» diye patladı Andrea. «Julliard okulunda da aynı yöntemlerin geçerli olduğunu iddia edebilirim.»

«Ailesinin tanıdıkları sayesinde,» diye sözlerini sürdürdü Domostroy. «Üniversiteden pek uzak olmayan büyük bir kır evinin alt katını tutmuştu. Birinci katta oturan ev sahibi emekli bir savcıydı. Gençken Beyaz Sarayın önemli danışmanlarından olmuş, sonra Washington'un en büyük hukuk bürolarından birini yönetmişti.»

«Ve evinin her yanı resmi zarflarla doluydu, öyle mi?» Andrea alaylı alaylı gülümsüyordu.

«Öyle olsaydı bile o zamanlar, ilerde bir kadın kimliğiyle meçhul bir kişiyi etkilemek üzere bu zarfları iç etmekten çok daha önemli işlerim olurdu herhalde, üstelik bir rock şarkıcısının gözünü boyamak amacıyla!..»

«Daha önemli işler nelerdi acaba?»

«Beste yapmak. Bu, Baobap Konçerto'sunu yazdığım yıldı.»

Andrea suratını buruşturdu.

«Eğer belleğim beni yanıltmıyorsa, birkaç yıl sonra bu konçertoyu beğenmediğinden yeniden kompoze etmeye karar verdim. Anlaşılan ilk seferinde kafanda başka şeyler vardı. Örneğin, bu genç asistan kız olabilir.»

«Tastamam,» dedi Domostroy. «O olmasa derslerim çekilmez bir alışkanlık haline dönüşürdü. İşte bu ihtiyar savcı tek başına yaşıyor ve ilerlemiş yaşına rağmen kendi yemeğini kendi pişiriyor, aşçı tutmaktan kaçınıyordu.»

«Bir pazar sabahı asistanım telefon edip hemen gelip gelemeyeceğimi sordu. Bana bir sürpriz hazırladığını, müzik açısından da bana ilham verebileceğini ekledi.

«Eve vardığımda kızı bahçede buldum, ayağında modası geçmiş çok yüksek topuklu ayakkabılar, üzerinde bir başka devirden kalma, neredeyse içi görünecek kadar saydam, muslin bir elbise vardı. Bana doğru gelirken bir rüzgâr elbisesini vücuduna yapıştırıp tüm hatlarını meydana çıkardı. Tate Galery'deki Waterhouse'un tablosunda görülen Lady Shallot gibi elimden tutup beni eve götürdü, sonra bir fularla gözlerimi bağlayıp merdivenlerden çıkardı.

«Bir odaya girmiştik. Kitap ve eski deri kokusuna bakılırsa, ihtiyarın çalışma odası olmalıydı.»

«Beni deri bir kanepeye götürüp yatırdı. Sonra birden gözümdeki bağı çözdü. Gözlerimi açtığımda onu gördüm, üç metre kadar ötemdeki yazıhanesine oturmuş, başını ellerine dayamış, gözleri sanki başka yere dönemezlermişcesine bizim üzerimizde sabitleşmişti.»

«Kimdi o?»

«İhtiyar elbet, başka kim olabilirdi ki? Ama kıpırdamıyordu ölmüştü.»

«Ne zamandan beri?» diye sordu Andrea, kılı bile kıpırdamamıştı. «Birkaç saat olmuştu. Kız o sabah **New York Times** gazetesini almadığını fark etmiş. Yukarı çıktığında adamı yazı masasının başında oturur bulmuş, ama daha sıcakmış. Birden garip bir dürtüyle adamın başını ellerine dayamış ve beni çağırmış. Bu kız ölümle ilgili konulara garip bir merak duyuyordu.»

«Ben de punk deri takımımla seni şaşırttığımı sanmıştım!» diye söylendi Andrea. «Sonra olanları anlat bana.»

«Pek bir şey yapmadık. Eşyaları karıştırdık, çek-

meceleri, dosyaları, yazı masasını. Adamın varlığı kı-
zı besbelli tahrik ediyordu... hayata bakan ölüm fik-
ri. Hemen orada seviştiğimiz takdirde bunun Hierony-
mus Bosch ya da Dali'ye lâyük bir tablo oluşturacağı-
nı söyledi.»

«Umarım ihtiyarın görevi sadece bakmak olacak-
tı,» diye sözünü kesti Andrea. «Yoksa senin asis-
tan kız daha da tehlikeli deneylere mi girişmek niye-
tindeydi?»

Uçak gemisi yok olmuş, küçük gemiler dört bir
yana dağılmışlardı.

«Peki, ya zarflar?»

«Yazı masasının üzerinde duran bir paket Beyaz
Saray zarfını aldım. Hatıra olarak.»

«Hatıraymış!» diye mırıldandı Andrea. «Acaba
neyi hatırlatması için?»

Domostroy'un hiç beklemediği anlarda onu sars-
mak Andrea'ya garip bir zevk veriyordu. Bir gün de
durup dururken şöyle dedi:

««Dedem emekli olduktan sonra yemeği içmeyi
kesti, doktorlar açlıktan ölmesini engellediklerinde
de, işe yaramaz bir yaşamı sürdürmekten yorulduğu
için Hemingway gibi bir av tüfeğiyle beynini dağıttı.
Sen neden öyle yapmadın?»

«Çünkü kendimi hâlâ işe yarar buluyorum,»

«Ben buna işe yaramak demem,» dedi Andrea
alay edercesine. «Ben buna egosunu sıvazlamak de-
rim.»

Ara sıra da Goddard'ı bulur bulmaz Domostroy'u
kapı dışarı edeceğini bildiriyordu. Sanki üzerinde an-

laşılmış bir konunun altını çizer gibi, sakın sakın söylerdi bunu. Domostroy'la yaşamalarının tek nedeni Goddard'ın bulunmasıydı. Bunu seviştikten hemen sonra, adamı yeniden uyarmaya çalıştığı, tüm sınırları aşmaya zorladığı zamanlar anımsatırdı. Artık yatıştırılacak bir gerilimi kalmadığı zaman kıza kendisini imkânlarının ötesine zorlamaması için yalvardığı, sonra da bitkin düşerek uyuyakalıp, tatmin olmuş ve sakın bir şekilde yanında uyandığında Andrea bunu hatırlayıverirdi.

Bu sözler onda kaçınılmaz bir şekilde, kızı tanımadan önce duyduğu o korkuyu uyandırırdu: Her akşam arabasıyla Kreutzer'den Old Glory'ye yalnız dönme korkusu, tüm evreninin parçalanacağı o kara uçurum korkusu.

Domostroy mektuplar ve Andrea'nın fotoğraflarının Goddard'ı yeterince meraklandığı takdirde, ünlü şarkıcının onu ele geçirmek üzere aramaya koyulacağını biliyordu. Bu işde bütün incelik, Andrea'nın şarkıcının kimliğini tesbit etmesinden önce Goddard'ın onu bulamamasındaydı. Çünkü eğer kızın kimliğini öğrenirse kendini ele vermesine hiç gerek kalmaz ve harcanan tüm çabalar boşa giderdi. Goddard, Andrea'ya rastladığını, onun sevgilisi olduğu, hatta ayrı yatakta yan yana, cıvılcıplak yattıkları sırada bile kızı dış görünüşünden tanımamalıydı. Onun Beyaz Saraydaki kadın olduğundan emin olabilmesi için Goddard'ın kızla uzun konuşmalar yapması, mektuplarında kullandığı bir cümle, bir benzetme, bir fikri ima ederek kendini ele vermesini beklemesi

gerekmekteydi. Domostroy'un bütün umudu uzun konuşmalar sonucu Goddard'ın mektuplardakilerden söz ederek kendini tanıtacak ipucunu Andrea'ya vermesiydi.

Bu düelloda tüm kozları Andrea'ya verebilmek için Domostroy onun sıradan bir otel ya da motel odasında resimlerini çekmeye karar verdi. Evinde çekse Goddard bazı şeyleri çıkarabilirdi. Bir de kızı tepeden tırnağa değiştirmek gerekiyordu. Saçlarını değişik renkte bir boyayla yıkadı, bir kurutucuyla şeklini ve görünüşünü değiştirdi. Sonra özel bir fondöten kullanarak göbek deliğini değiştirdi, biraz büyüttü, göğüs tepelerinin etrafını kararttı, sırtına ve baldırlarına bir sürü yeni benler yerleştirdi. Kız orasını hep traş ettiğinden, oraya da bir postiş yerleştirdi, bu, travesti ve hermafroditlerin başvurduğu bir numaraydı, böylece dişilik organı gerçektekinden daha büyük, daha yüksekte ve daha geniş görünüyordu.

Andrea'nın fotoğraflarında Domostroy'un hiç görünmemesi gerekliydi. Resimlerde, Andrea'nın ne pozlarında, ne de ifadesinde odada bir erkeğin bulunduğunu belirtecek hiçbir işaret olmamalıydı. Her poz için kızı hazırladıktan sonra ondan uzaklaşıyor, makinenin görüş açısını, Andrea'nın vücudunu ve fotoğraf makinesinin aynadaki görüntüsünü saptayacak şekilde ayarlıyor, kızın yüzünü saklıyordu.

Andrea çıplak, buruşmuş çarşaflar, altüst olmuş yastıklar arasında yatağa uzanıyordu. Domostroy önce onun omuzlarını, boynunu, göğsünü, karnını, baldırlarını yağıyor, sonra da kendisi sürünüyor-

du. Kızın ya yanına oturarak ya da ata biner gibi üstüne çıkarak belkemiğinin yukarisından başlayıp sırtı boyunca ona iyice masaj yapıyordu. Sonra onu sırtüstü çeviriyor, bu kez elleriyle göğüslerinden başlayıp bacak üstlerine dek her yerini yağla ovuyordu. Sonra duruyor, biraz daha yağlanıp kıza haber vermeden ansızın kalçalarını kaldırıp onunla birleşiyor, olanca gücüyle hareket ediyordu. Andrea'nın kendinden geçip inlemeye, kıvranmaya başladığını görür görmez kalkıp makineye koşuyor, objektifi yatakta kıvranan kadına tutuveriyordu. Polaroid makineden filmi çıkarır çıkarmaz, daha resim tam belirmeden, pozu, konumu inceliyor, sonra vücut ve tenin en ufak ayrıntısına dek gözden geçiriyordu.

Makinenin yerini değiştiriyor, gidip kızı tekrar mıncıklıyor, duruşunu ya da göğüs, karın veya organı üzerindeki ellerinin biçimini değiştiriyor ve yine sanki ter içindeymiş gibi, ıslak, pırıl pırıl fotoğraflarını çekiyordu. Sonra yeniden Andrea'ya dönüyordu. Genç kadın soluk soluğa Domostroy'un dudaklarını arıyor, altında titreyerek debeleniyor ve ellerini erkeğinin kalçaları boyunca dolaştırıp onu yakalayarak içine almaya çabalıyordu. Böylece Domostroy bir kez daha Andrea'nın üzerinde ritmik hareketlerine başlıyor, onun titreyip soluduğunu fark edince de durup hemen makineye koşuyordu.

Tek tek çekiyordu fotoğrafları, kızı her seferinde tatmin edilmemiş durumda bırakıyor, o da ardından bağırıp çağırıyor, onun kalpsiz ve sadist olduğunu söylüyordu. Andrea adamakıllı sapıttığında yaklaşıp elinin tersiyle onu tokatlıyor, öbür elini de kızın orasına götürüyordu. Andrea o eli alıp alev alev yanan

bacaklarının arasındaki en duyarlı noktaya ulaştırıyordu. Tekrar makineye gidip organı üzerindeki parmakların büyük plan fotoğrafını çekebilmek amacıyla aleti yaklaştırdığında, Andrea yine küfürler yağdırmaya başlıyordu. O zaman Domostroy da nasıl tahrik olduğunu gösterip, Goddard'ın aklını başından almayı isteyen kızın kendisi olduğunu söylüyor ve kıskançlık krizine kapılmış bir koca gibi Andrea'nın göğsüne, karnına, kalçalarına vuruyordu. Bu fasıl da bitince kızı yüzükoyun yatırıp güçlü kollarının arasına kısıtıyor ve bu kez de ona böyle sahip oluyordu. Kızı hiç bırakmadan, her hareketiyle onu biraz daha inciterek sevişmeyi sürdürürken, Andrea yüzü yastığa gömülü, çırpınıp duruyor, kendisini rahat bırakması için yalvarıyordu.

Kızın sakın zamanlarda da resimlerini çekiyordu. Banyonun kenarına oturmuş ya da içinde veya elinde bir krutma makinesi, yüzü gözükmesin diye saçları dağılmış olarak poz veriyor, sonraki hazırlanışında her evresini görüntülüyordu: Külotla, çoraplarını, ayakkabılarını giyerken, bluzunun göğsü açık, düğmeli, eteğini giyerken ya da eteğini çengellerken.

Zamanla Domostroy, Andrea'nın yaşamındaki yerini bir başka gözle görür oldu. Hâlâ ona gereksinim duyuyor, ama bu bağılıktan da nefret ediyordu. Yine de bir an önce yanına varabilmek, kadının ona sunduğu aşkın kırıntısını bile kaçırmamak için acele ediyor, öte yandan onu yakından tanıdıkça, ona duyduğu tutkudan dolayı kendini kınıyordu. Bu ilişkilerinin sonunda esrar gibi sekse düşen erkek ve kadınlara

benzemekten korkuyordu. Bu insanlar özel seks tutkularının tatmin edileceğini garantileyen özel kulüplerin gedikli müşterisi oluyorlardı.

Domostroy'un isyanının bir başka nedeni de vardı. Goddard'ın görünüşüne ve kişiliğine karşı doyum-suz bir merak besleyen, onun yaşamı, serveti, aşkları, yolculukları hakkında varsayımlar yürüten Andrea, kendisinin en önemli saydığı unsuru, yani müziği çok geri plana atıyor, bir ayrıntı düzeyine indiriyor, bu da Domostroy'a bir hakaret gibi geliyordu.

Domostroy, «Bir gün,» dedi Andrea'yı kollarının arasına çekerek. Dudakları birbirine değecek kadar yakınlaşmış, sözlerini kızın ağzına üflüyordu. «Bir gün belki bir yabancı... Goddard da olabilir bu... kollarında olacaksın ve o sana mektuplarında okuduğu bir fikirden, bir benzetmeden, bir imgeden söz edecek. Kendini buna hazırlamalısın!» Acıyla kasılana kadar sıktı omuzlarını. «Durumu kolaylaştırmak için şu an Julliard'da okuduğun bazı konulara değindim mektupta, örneğin Chopin'in yaşamı ve mektuplarına. Ama yine de dikkatli olmalısın. Yatakta, iş üzerinde bile neler yazdığımı anımsayıp, mektupları senin yazıp yazmadığın konusunda yapabileceği yaklaşımları sezecek yetenekte olmalısın.»

Andrea onun kollarından sıyrılarak alaycı bir tavırla karşılık verdi. «Saçmalamayı bırak, Patrick. Goddard benimle yatağa girince senin gibi beni sınavdan geçirmeyi düşünemez. Kafasında bambaşka şeyler olur onun.»

«Acaba yüzümü görememek Goddard'ın zihnini kurcalayacak mı? Ya çirkin ya da sakat olduğumu düşünürse?»

«Olabilir ama ona gelinceye kadar senin öteki yanlarına nasılsa tutulmuş olacak.»

«Bir başka sevgilisi de olabilir...»

«Mümkün. Ama eğer onunla çok içli dışlı olmuşsa, kız da onun kimliğini biliyorsa, bu işin hiçbir gizli kapaklı yanı kalmamış demektir. Dolayısıyla kızın da bir sırrı yoktur. Eğer Goddard'ın dehasını kabullenmişse onun gururunu okşayamıyordur artık. Oysa sen mektuplarında onu tatlı tatlı gıdıklıyorsun. Eğer metresiyse, en çok yapabileceği isteklerini uyandırmaktır. Oysa sen arzunun borazancıbaşısı olan gururu uyandırabilirsin. Onunlayken anlaşıldığını hissediyor. Seninleyken beğenilip arzulandığını. Bu durumda seninle olabilmek için nasıl arzudan çıldıracağını bir düşün!»

«Bir de benim arzumu düşün...»

«Ben de öyle yapıyorum ya. Ama bildiğim bir şey daha var, Goddard senin peşini kovalayabilecek bir iz bulduğu anda, seninle ben buluşmak için bambaşka bir yer peylemeliyiz. Burası emin sayılmaz. Old Glory de olmaz. O ya da casusları bizi gözleyebilirler. Herhalde Patrick Domostroy'u saklayabilmek uğruna Goddard'ı kaybetmeyi kabulleneceğini söylemeyeceksin?»

«Tabii söylemeyeceğim?» diye haykırdı Andrea. Sonra ekledi. «Goddard benim kim olduğumu nereden keşfedebilecek ki.»

«Ona göndereceğimiz mektuplara kaydıracağım ipuçları sayesinde bunu yapabilecek. Onu senin izi-

ne süreceğim. Sakın endişelenme.»

«Ya beceremezse?»

«Başka mektuplar gönderirsin. Başka ipuçları koyarım.»

Kız esnedi ve gerindi.

«Acaba bizim esrarengiz adamımız şu anda ne yapıyordur?»

«Belki de senin kim olduğunu merak etmeye başlamıştır bile.»

2

James Osten, Beşinci Caddedeki bir saatçi dükânının önünde durup vitrindekileri iyice inceledikten sonra içeri daldı. Genç bir satıcı hemen saldırıya geçti.

«İyi günler, efendim.» Satıcı genç belirgin bir İtalyan şivesiyle konuşuyor, Osten'e hayranlık dolu gözlerle bakıyor ve tezgâhın ardında bir balerin gibi kıvrıyordu.

«Size yardımcı olabilir miyim?»

«Evet,» dedi Osten, «Dolaylı olarak.» Sonra da vitrindeki altın bir kol saatini işaret ederek ekledi. «Bu saati çok beğendim.»

«Zevkinize hayran kaldım,» dedi sırtık satıcı, vitrinden saati çıkarırken. «Bu şimdiye dek yapılmış en yassı saattir. Üstelik,» diye ekledi, bakışlarında anlamlı ışıltılar yanıp sönerken. «Her iki cinsin de kullanacağı bir modeldir.»

Osten saati inceledi, onun Donna'nın kara bileklerinde nasıl duracağını gözlerinin önüne getirdi. «Kaça bu?»

Fiyatı bildirirken satıcının suratında mekanik bir gülümseme belirip kayboldu.

«Bu saat zamana karşı durur. Değeri asla düşmez. Bu nedenle enflasyona karşı mükemmel bir önlem sayılır... Bir Cadillac fiyatına olsa bile!»

«Bunu kendimi enflasyona karşı korumak için alıyorum. Hediye olarak alacağım.»

«Harika bir seçim,» diye mırıldandı satıcı. «Üstelik, biliyor musunuz, bu su geçirmez.»

«İsabet,» dedi Osten. «Dostum sudan nefret eder.»

Satıcı alayı anlamazlıktan geldi. «Dostunuz herhalde bu siyah kadranı çok şık bulacak.»

«Hem de nasıl. Dostum da siyahtır.»

«O bey bu armağana çıldıracak.»

«Bey değil hanımdır,» diyen Osten cebinden bir tomar para çıkardı ve birer birer sayarak paraları deste deste tezgâhın üzerine sıraladı.

«Bütün bu parayı üzerinizde mi taşıyordunuz?» Satıcı tomar tomar paradan çok etkilenmiş benziyordu. «Çaldırmaktan korkmuyor musunuz?»

«Yok canım. Ben istediğim zaman görünmez olurum.» dedi gülerek, «Hah! aklıma gelmişken, lütfen şu saatin kadranını değiştirin ve markası yazılı olmayan bir kadran takın.»

«Markasız mı?» Tezgâhtar dehşetle gözlerini açmıştı. «Ama o zaman kimse bunu tanımaz ki! Dünyada tek model olduğunu kimse bilmeyecek!»

«Dünyada tek olsun olmasın bir saatin görevi zamanı bildirmektir! Değil mi? Yalnızca müzik insana zamanın geçişini duyurur. Kız arkadaşım da müzikle ilgilidir, zamanla değil!»

Satıcı tek söz etmeden kol saatini alıp mağazanın arka bölümüne çekildi. Birkaç dakika sonra geri döndü.

«İşte, istediğiniz gibi oldu,» dedi saati Osten'e uzatırken. Sonra sırtarak mırıldandı. «Neyse ki, karaderili sevgilinizin gözüne girmek için tik-tak sesini tam-tamla değiştirmek istemediniz.» Dükkânın çelik kaplı kapısını açıp Osten'e yol verdi. «Eh, öyle bir isteğinizi hemen anında yerine getiremezdik!»

Osten adama hiç bakmadan çıkıp gitti.

Broadway dışı iki varyete tiyatrosunun arasına gömülmüş, küçük bir otel seçti kendine. Resepsiyonda uyuklayan, ayna gözlüklü, sombrerolu ihtiyar bir zenci olan kapıcıyı uyandırıp banyolu bir oda istedi.

«Yalnız size mi? Yoksa iki kişilik mi?» diye uyuklu sesle sordu, gözlerini ovuşturarak.

«Yalnızım,» dedi Osten.

«Mutlaka öyledir, hepsi öyle söylerler,» diye içini çeken kapıcı raftan bir anahtar aldı. «Ne kadar kalacaksınız?»

«Bir gün. Ama eğer bitişikte sahneye çıkan yosmalardan birine tutulursam size iki kişilik parası veririm.»

Parasını uzattı.

«Bagaj yok mu?» diye homurdandı ihtiyar.

Osten başını işaret etti.

«Neyim varsa bunun içinde.»

Osten odada yalnızca tuvaleti kullandığı sürece kaldı. Sonra koridoru izleyip telefon kulübesini buldu. İçeri girdi, kapıyı sıkıca kapattıktan sonra Nokturn Records'un numarasını çevirdi.

«Nokturn Records, Goddard'ın şirketi, iyi günler, sizi dinliyorum,» diye konuştu santral kız. Sesi sanki banttan geliyor gibiydi, bu kişisiz, anonim sözler Goddard'ın bilinmezliğiyle kıyaslandığında Osten'e çok gülünç geliyordu.

Konuşmadan önce öksürdü. Böylece gırtlığındaki adaleleri hafiften kaşıyor, sesini kalınlaştırarak ona boğuk ve genizden gelen bir ton veriyordu. Sık sık baş vurduğundan bu küçük numara bir alışkanlık haline almıştı. Osten, şirketin patronu Oscar Blystone'la görüşmek istediğini söyledi. Sekreterine bağlandılar. Osten, Blystone'la konuşmak için ısrar etti.

«Kimin aradığını öğrenebilir miyim?»

«River, Swanee River.»

«Bay Swanee River mi?» diye kuşkulu bir sesle tekrarladı.

«Ta kendisi.»

«Bay Blystone'u şu anda rahatsız edemem. Toplantıdalar. Özür dilerim. Bana numaranızı bırakırsanız...»

«Haydi beni kırmayın,» diye sözünü kesti Osten. «Ona sadece Swanee River'in kendisiyle konuşmak istediğini söyleyin, yeter. Benim telefonumu bir çağrı gibi bekliyor. Evet, evet,» diye güldü. Çok geçmeden Blaystone'un o meşgul işadamı sesi duyuldu.

«Alo? Bay River mi? Swanee River mi? Sizi kendi özel hattımdan arayayım. Neredesiniz?»

«Yapış yapış bir delikte!»

«Yapış yapış bir delik mi?»

«Yaz ortasında, Manhattan'dayım,» dedi Osten. Blaystone'a telefon kabinesinin numarasını bildirdi. Kapatalı ancak bir dakika olmuştu ki, Blaystone aradı.

Sesi sitemli çıkıyordu.

«Yeni şifre adınızı bildiren telgrafınızı alalı iki hafta oldu. Ve o zamandan beri de aramanızı bekliyorum.»

«İşlerim başımdan aşkındı,» dedi Osten. «Hem son görüşmemizden beri çok zaman geçmedi.»

«Çok zaman geçmedi mi? Altı ay oldu!» Sesinde acıklı vurgulamalarla sözlerini sürdürdü. «İhtiyacımı olduğu zaman sizinle temasa geçecek hiçbir imkânım... ama hiç... olmadığını hatırlınızdan çıkarmayın. Ve bugün müthiş ihtiyacım var. Goddard'ın imzalaması, hem de hemen imzalaması gereken bir sürü kâğıt birikti. Benim tek ulaşabildiğim şu telefondaki sesiniz, küçük konuşmalarımız ve her sefer yenisinin eskisini iptal ettiği bu çeşit çeşit şifreli adlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?»

«Anlıyorum. Sizi her arayışımda bunu söylüyorsunuz. Başka bir şey var mı?»

«Evet. Önce, son albümünüzün dış ülkelerden gelecek telif haklarını transfer edebilmem için sizin yeni bir yetki belgenize ihtiyacım var. Bir ay olmadan, bu plağın satışları aldığınız avansı kapattı. İngiltere'de şimdiye kadar erişilmiş plak satış rekorlarını altüst ettiniz. Durumun farkında mısınız? Sadece İngiltere'de bu! Latin Amerika'da sizin o İspanyolca şarkılarınız öyle bir sattı ki...»

«İsviçrede'ki aynı hesap, aynı numarayı kulla-

nın. Sizinle son görüşmemizde verdiğim numarayı yanı,» diye kestirdi Osten.

«Oldu. Ama yeni vergi formları için sizin Goddard imzanıza da ihtiyacım var. Ve rica ederim, bu kez imzalarken, geçen sefer yaptığınız gibi G harfinin biçimlni değiştirmeyin. Sonra bunu onaylatabilmek için sizi hiçbir yerde bulamıyoruz. Maliyeyle aramızda sizin kimliğinizi saptamak için tek bağ bu. Sonra birde şu Etude Classics'in durumu var. Goddard olarak sizin iki yıl daha Noktrun'ü mali açıdan destekleyeceğinizi, Etude Classics'in devamı ve dağıtımı için her türlü masrafı üstlendiğinizi bildirdim. Tabii bu yeni anlaşma da bir önceki gibi tümüyle gizli kalacaktı. Etude Classics'in bundan hiç haberi olmayacak, ancak sizin sayenizde ayakta kalabildiklerini tahmin bile edemezler.»

«Bunun böyle gizli kalması sizin çıkarınıza. Etude benim sayemde ayakta durabilen tek şirket değil. Şunu bilin ki, Nokturn de aynı durumda.»

«Elbette, elbette,» diye onayladı Blaystone telaşla. «Ama bunu bilmeyen yok zaten.» Bir süre sustuktan sonra devam etti. «Yine de, sizin yardımlarınız olmasa Etude Classics'in yıllar önce batmış olacağının farkındasınız umarım. Eğer aynı şekilde onları desteklemeyi sürdürürseniz, korkarım sizin de sonunuz pek parlak olmaz. Onlara para akıtmanızın size nelere mal olduğu hakkında bir fikriniz var mı acaba? Bu kadar parayla Beethoven'i bile canlandırabilirdiniz.»

«Etude Classics'i hayatta tuttuğum sürece buna gerek duymuyorum.»

«Aman biliyorum, biliyorum,» dedi Blasytone,

Osten adamın sesinden samimi olduğunu anladı. «Ama Etude Classics'i yöneten o ihtiyar züppeyi, o yeteneksizi her görüşümde, özellikle klasik plaklarının dağıtımını bize bırakmakla bizi ne derece onurlandırdığını söylerken, hep içimden gülmek geliyor. Gerçeği bir bilseydi! Bize gelen dağ gibi iadeleri görmesini isterdim.»

«Son iadeleri ne yaptınız?»

«Sizin talimatlarınıza uyduk. Satılmayanları - bunların binlerce olduğunu da belirteyim - okullara, hastanelere ve dünyadaki tüm halka açık plak arşivlerine hibe ettik. Korkmayın, bütün bu hibelerin kaydı sağlam tutuluyor.»

«Pek iyi.» dedi Osten. «Daha başka?»

«Telif haklarınızın ne tuttuğunu da bilmek istersiniz herhalde, değil mi? Hem az önce söylediğim gibi, imzalamanız gereken vergi formları da var. Sonra basına dağıtacağınız bazı bildiriler için de onayınız gerekiyor. Ha, bir de hayranlarınızdan gelen mektuplar var. Son pakette Beyaz Saraydan gelen bir mektup bile çıktı. Üzerinde 'Kişiyi Özel' yazılı resmi bir zarf.» Kıkırdadı. «Hiç fena değil! Hem de hiç! Yüksek çevrelerde de hayranlarınız olmasına ne dersiniz?»

«Bütün bunları ne zaman alabilirim?» diye sordu konuşmayı bir an önce bitirmek isteyen Osten.

«Ne zaman isterseniz.»

«Kim getirecek?»

«Ben de tam öğle yemeğine çıkmak üzereydim. Bizzat bırakabilirim. Yerini söyleyin yeter.»

«Taksinizi Kırk Yedinci Sokakla Broadway'in keşiştiği dörtyol ağzının güneybatısında durdurun. Meksika şapkalı, ayna gözlüklü bir tip sizi orada bekle-

yecek. Camı indirin ve bütün vereceklerinizi içine doldurmuş olacağınız büyük zarfı ona uzatın.»

«Neden taksiyle? Şirketin arabasını alamaz mıyım?»

«Taksiye binin,» diye emretti Osten. «Halkın arasına dalmış olursunuz. Bir kez olsun, sizin için bir değişiklik olur.»

«Halkın arasına dediniz de, acaba halk sizin yeni plağınızda ne vakit kavuşacak?»

«Halk mı? Nokturn mü? Giderek arsızlaşıyorsunuz vallahi!»

«Olabilir,» dedi Blaystone. «Ama hayranlarınız da öyle. Bana bir küçük ipucu da veremez misiniz?»

«Yeni bir numara üzerinde çalışmaktayım. Hazır olduğunda size bildiririm.»

«Bekliyorum. Şaka bir yana, biz sizin plak şirketiniz.»

«Doğru, bu konuda üstünüze yok. Haydi, davranın, bir taksiye atlayın ve benim Zapata'yı bulun.»

«Başuştüne efendim,» diye karşılık verdi Blystone şaka yollu. «Başka emirleriniz yok mu?»

«Var. Benim kurallarına göre hareket edin. Bu kâğıtları nereye götüreceğinizi kesinlikle kimseye söylemeyin. Şunu da aklınızdan çıkarmayın: Bizim bu cici anlaşmamızda en küçük bir terslik olursa... müziğime veda edersiniz.»

«Hiç sözünüzden dışarı çıktım mı?» Blaystone tumturaklı bir tavırla sözlerini sürdürdü. «İnanın, Nokturn'ün sayenizde iyi durumda olduğunu biliyorum. Neden durup dururken her şeyi berbat edeyim? Rakiplerimizin kimliğinizi öğrenmelerini hiç mi hiç istemiyoruz, yoksa ayaklarınızın kapanıp sizi paraya

boğarlar.» Güldü. «Oldu, Zappa'nıza söyleyin, yirmi dakikaya kadar posta servisimiz başlıyor.»

«Zappa değil Zapata!» diye düzeltti Osten. «Bugünkü bu kadar mı?»

«Sanırım,» dedi Blaystone. «Yok, durun! Bir daha ne zaman arayacaksınız ve ne ad kullanacaksınız?»

«Zapata hiç fena değil,» diyen Osten telefonu kapattı.

Osten otelden çıkmadan önce resepsiyona uğradı. Kapıcı ufaktan kestiriyordu. Uyandırdı.

«Bir saatliğine şapkanızı ve gözlüğünüzü ödünç alabilir miyim?»

Adamın karşılığını beklemeden tezgâhın üzerine birkaç dolar bıraktı.

Yarı uykulu adam sordu. «Ne için, ahbab?» Sonra parayı gördü ve hemen gözlükle şapkayı uzattı.

«Hemen bir fişek atıp geleceğim. Benim fıstık, adı Sunshine'dır, ancak kafamda koca bir şapka, gözümde kara gözlükler olursa tahrik oluyor.»

«Yapma yahu,» dedi adam hayretle, ama Osten çoktan kapıdan çıkıp gitmişti.

Sarı taksi henüz kaldırıma yanaşmıştı ki, Osten arkadan dolanıp camı tıklattı. Blaystone camı indirdi ve Osten yüzünü sombrerosuyla gizleyerek hiç konuşmadan adamın uzattığı kahverengi büyük zarfı aldı. Sonra arabaya iki kez vurdu. Blaystone camı kaldırdı ve taksi hareket etti.

Osten şapkasıyla gözlüğü hafif hafif horlayan kapıcının kucağına bırakarak odasına çıktı. Büyük zarfı açıp içindekileri yatağın üzerine boşalttı. Telif haklarını gösteren rakkamlara şöyle bir göz attı, transfer yetkisi veren belgeyi ve vergi formlarını imzaladı, sonra Nokturn Records'la Etude Classics arasındaki anlaşmanın maddelerini incelemeye koyuldu. Buna göre gelecek iki yıl için, Nokturn belli bir bedel karşılığı Etud'un plaklarını dağıtmayı üstleniyor ve her plak için asgari bir satış garantisi veriyordu. Sonra yine aynı titizlikle Goddard'la Nokturn arasındaki anlaşma metnini okuyup imzaladı ve onu da öteki belgelerle, üzerleri pullu zarflara yerleştirdi. Nokturn'un sadece Goddard'ın mektupları için özel olarak kiraladığı posta kutusu aracılığıyla bunlar doğrudan Blaystone'a ulaşacaktı.

İş konuları bitince yatağına uzandı, dirseğinin üzerine dayanarak, Nokturn'un seçerek ona yolladığı hayran mektuplarını çabucak gözden geçirmeye başladı. Bu seçim belirli bir ölçüte göre yapılıyordu. Hemen her seferinde aynı kategorilere rastlanırdı: Uzmanlar ya da müzik eleştirmenlerinden gelen teknik konulardaki yazılar... izini keşfetmelerinden korktuğundan bunları hiç yanıtlamazdı; müziğiyle ilgili tartışmalarda taraf tutmasını rica edenlerin mektupları... bunları da karşılıksız bırakırdı. Ve nihayet, aydın geçinen birtakım hayranlarının gönderdikleri birkaç ciddi mektup... bunları dikkatle okumasına rağmen hiç mi hiç ilgilenmezdi, çünkü dünyada ruhsal durumlarını iletmeye çabalayan müzikseverler kadar düşgücünden yoksun kişiler olmadığını öğrenmişti.

Geriye bir tek zarf kalmıştı. Nokturn kendinde bunu açıp inceleme yetkisi görmemişti. Zarfın üzerinde mavi kabartma harflerle «Beyaz Saray - Washington» yazılıydı, sonra da daktiloyla «Kişiyi Özel - Lütfen taahhütlü olarak ulaştırın» diye eklenmişti. Adrese gelince: «Bay Goddard c/o Nokturn Records Hemisphere Center, New York City.» Zarfın bir yanını yırttı, içinden Beyaz Saray amblemi taşıyan, sık aralıklı daktiloyla yazılmış bir sürü sayfa çıktı. Kâğıdı ışığa tuttuğunda Beyaz Sarayın amblemi filigran halinde görünüyordu. Okumaya başlamadan önce imzayı görmek için son sayfanın dibine baktı, ama hiçbir şey yoktu.

Canı sıkılmıştı, okumaya başladığında ilk satırla birden çarpıldı. «Sevgili Goddard, büyük bir olasılıkla şu anda boktan bir otelde oturmuş, bu mektubu okumaya başlamışsınızdır.» Gülümsedi, yutkundu ve okumasını sürdürdü. «Mutlaka şu an benim yapışkan karılardan biri olduğumdan, kendi isteğinizle yaşadığınız sürgün hayatının size verdiği huzuru kıskanarak izinizi bulup, bu huzuru istediğiniz sürece sizinle paylaşmak için her şeyi yapabilecek biri olduğumdan korkuyorsunuz. Hiç endişeniz olmasın. Niyetim o değil. Benim sizde çekici bulduğum, müziğinizin zenginliği, yaşamınızın yoksulluğu değil. Gerçek kimliğinizi hiç merak etmeyen, sadece müziğinizi sevdikleri için seçtiğiniz kızlardan değilim ve olmayacağım da. Tanımış olduğunuz ve tanıyacağınız kadınların hiçbirine benzemem. Ve eğer benim sizin müziğinizi dinlediğim gibi, sizde bu mektubu dikkatle okumak sabrını gösterirseniz bunun nedenini anlarsınız.» Garip bir panik duygusuna kapıldı, bu sözcükler onu ta-

nıyan ya da tanımak üzere olan biri tarafından yazılmıştı.

Okumasını bitirdi. Sonra önemli bir açıklamayı atladığı korkusuyla mektubu baştan sona bir kez daha okudu. Sonuna varmadan önce, bir pasaj dikkatini çekti. «Eğer bu mektup seçtiğiniz ürkütücü inzivanın daha dopdolu bir yaşam - örneğin benim gibi biriyle kendinizi bulduğunuz bir yaşam - sürmenizi engellediğini anımsatırsa güvenliğinizi, yani Goddard'ın içine kapandığı hapisaneyi bir ölçüde tehdit ettiği için ondan nefret edeceksiniz. Aslında, Goddard olmadığınız, özellikle istemediğiniz ya da kabul etmeye cesaret edemediğiniz bir müziği bestelediğiniz zamanlar yaşamınızın ne denli tekdüze ve kasvetli olduğunu biliyorum.»

Osten'in korkusu yerini öfkeye bıraktı. Kızın kullandığı «yaşamınızın yoksulluğu», «tekdüze», «kasvetli» gibi pek sevimli olmayan sıfatları hazmedememişti. O şahane sırrını, sonsuza dek içinde kalacağı bir hapishaneye dönüştürdüğü duygusuna kapıldı. Bu kadının - herhalde Beyaz Sarayın zeki geçinen sekreterlerinden biri olmalı - ona kim olduğunu söylemeye ne hakkı vardı? Hangi cüretle yalnızca müziğini dinlemekle hakkındaki bu gerçeklere ulaştığını ileri sürüyorlardı?

Banyoyu doldurup içine girdi, gevşemeye çalışırken radyoda yirmi dakika arayla iki şarkısı çalındı. Otellerin kişiliksiz havalarını, yırtık duvar kâğıtlarını, sararmış, çatlamış banyo fayanslarını, kenarları tırfillenmiş eski havluları seviyordu. Kendini güvende hissediyordu. Oysa Beyaz Saraydan gelen mektup, ona üç sokak ötedeki bir başka oteli anımsattı, ora-

da da sırf müziğini sevdiği için kaldırıp götürdüğü bir kızla kendini huzurlu hissetmişti.

Bir yıl kadar önce, yine böyle sıcak, yapış yapış bir gündü. O uçsuz bucaksız ışık seli Broadway insanlarla, cumartesi gecelerinin yorulmaz aylaklarıyla dolup taşıyordu. New York'un en büyük plak mağazalarından birinin önünde durmuş, bir baştan bir başa Goddard'ın son plağının poşetleriyle süslenmiş vitrine bakıyordu. Sonra dükkâna girdi, çoğunluğu gençlerden oluşan bir müşteri kalabalığı stereo aletlerde plaklarını dinlemek için tezgâh boyunca kuyruk olmuşlardı. Tam karşısındaki duvarda kırk santimlik flüoresan harflerle GODDARD yazılmıştı. Tam çıkmak üzereydi ki, gözü plağını dinleyen tatlı bakışlı, cocuksu yüzlü bir kıza takıldı. Kulaklığın gizlediği cocuksu güzelliğinden çok, gündelik gerçeklerden kopmuş gibi duran, duru ifadesi onunla tanışmaya itti Osten'i. Gözlerini kapatmıştı. Vücudu dinlediğinin ritmiyle tatlı tatlı sallanıyordu.

Plak bitti. Kız düşlerinden sıyrıldı. Tekrar plağı dinlemeye davranmıştı ki, satıcı müdahale edip elinden aldı,

«Bırakın birazda başkaları yararlansın. Dört şerferdir dinliyorsunuz. Satın alacak mısınız, almayacak mısınız?»

Kız hâlâ müziğin etkisi altındaymış gibi tatlı tatlı baktı.

«Sanırım... bugün alamayacağım.»

Osten kıza yaklaştı. Plağı işaret ederek, «Goddard'ı sever misiniz?» diye sordu.

«Bâyılırım,» diyen kız Osten'i inceledi. «Günlerce dinleyebilirim bunu.»

«Oyleyse neden satın almıyorsunuz? Evinizde de dinleyebilirsiniz,» dedi satıcı.

«Param yok ki,» diye mırıldanan kız gitmeye davrandı.

«Bir dakika,» dedi Osten. Sonra satıcıya para verdi, bir plak alıp kıza uzattı. «Bir armağan...»

«Teşekkürler. Ama sen beni tanı mıyorsun ki!»

«Eh! Bir yerde tanıyorum sayılır. İkimizde God-dar'ı seviyoruz.»

Kapıya doğru yürüdü. Kız elinde plağıyla peşinden geliyordu.

«Adın ne senin?» diye sordu.

«Jimmy.»

«Benim de Debbie. Nerede oturuyorsun?»

«Buralı değilim.»

«Ben de öyle. Günöbirlik geldim.»

«Ne zaman döneceksin?»

«Son otobüs gece yarısı kalkıyor.»

Osten doğal olmaya çabalayarak, «Birlikte yiyelim mi?» diye sordu. «Köşedeki mezeciden bir şeyler alır, benim otelimde yiyebiliriz.»

«Uzakta mı?» Kız safça soruyordu.

«İki blok ötede.»

«Olabilir.» Son derece kayıtsız konuşuyordu.

Sandviçle patates salatası aldılar ve televizyona bakarak yediler. Osten birasını açarken, kız çantasını karıştırdı, içinden bir enjektör ve beyaz bir tozla dolu bir poşet çıkardı.

«İster misin?» Ayağa kalkmış banyoya doğru gidiyordu.

«Hayır, sağol.» Sonra ekledi. «Bu zimbirtıları dik-katli kullan.»

Bulunduğu yerden, lavabonun üzerine bir şeyler koyduğunu, sonra da sifonu çektiğini duydu. Kısa bir sessizlikten sonra kız dışarı çıktı ve gidip yatağa uzandı. Osten kızın yanına oturdu ve ipek gibi saçlarına, boynunun ince hatlarına, gömleğinin altından sezilen küçük göğüslerinin yuvarlaklığına baktı.

Kız da gözünü kendisine dikmiş olan Osten'i inceliyordu.

«Tatlısın,» dedi. «Çok tatlı, sesin bile tatlı. Ama bir tuhafılık var, o neden?» İrileşmiş, pırıl pırıl göz-bebekleriyle adama bakıyordu.

«Birkaç yıl önce gırtlığımda hafif bir kireçlenme oldu. Kazıldılar ve sonunda sesim biraz garipleşti. Şarkı söylemediğim sürece hiç de fena bir ses sayılmaz.» Hafiften güldü. Sonra birden oyuna bir son vermeyi kararlaştırıp normal sesiyle konuştu. «Ama istediğim zaman pekâlâ şarkı söyleyebilirim... hem de gerçek sesimle. Dinle bak... Goddard benim, bütün bu şarkıları ben söylüyorum.» Masanın üzerindeki plağı gösterdi.

«İnandım, inandım,» dedi kız alçak sesle. «Şimdiye kadar beş Goddard'a rastladım ve hepsine de inandım.»

Yanakları alev alevdi. Ona bakıyor ama bakışları durmadan kayıyordu. Osten gözlerini ondan ayıramıyordu. Sonunda kız kollarını uzattı. Sevişirken kızın canını yakabileceğini, kafası dumanlı olduğundan bunun farkına bile varmayacağını da hissediyordu. Yine de edilgenliği Osten'i büsbütün tahrik ediyor, ona istediğini yapmakta özgür hissediyordu ken-

dini. Kızın tek tepkisi bir çocuk gibi erkeğe asılmaktı. Osten onun da doyuma ulaşması için epey ter döktü ama boşuna, kız seviştiklerini bile belli belirsiz algılıyordu. Daha sonra birlikte yıkandılar ve giyindiler. Tam Osten odadan çıkarken ışığı söndürmek üzere dönmüştü ki, garip bir gürültüyle kızın yere yığılıverdiğini duydu. Önce bayıldığını sandı, tutup duvara dayadı. yüzüne, boynuna soğuk su serpti. Ama kız hiç kıpırdamıyordu, daha iyi görebilmek için üzerine eğildiğinde, kızın gözbebeklerinin sabitleşmiş olduğunu fark etti. Ölmüştü.

Birden paniğe kapıldı. Nasıl olup da ölüm böyle birdenbire aralarına girmiş, hiç habersiz ortaya çıkıvermiş, kızın yaşamını, sanki hiç önemi yokmuş gibi, sanki sıradan bir makineyi durdurur gibi alıvermişti.

Polis çağırmak, karakola gitmek, serserilerin, pezevenklerin, orospuların arasına düşüvermek fikri ona dehşet veriyordu. Hem düşündükçe, kızın ölümünü açıklayabilecek hiçbir yol göremiyordu. Ne tozu nereden satın aldığını, ne de ne miktar kullandığını biliyordu. Üstelik polis kim olduğunu, neyle geçindiğini, neden bu oteli seçtiğini, kıza nerede rastladığını, aralarında cinsel ilişki olup olmadığını sorduğunda ne karşılık verecekti? Menisi hâlâ kızın içindeydi. Polis pekâlâ kızın cinsel ilişki sırasında öldüğünü ya da adamın onu öldürdüğünü ileri sürebilirdi.

Ya babası, bu otelde kalışını, kızın ölümündeki garip rolünü nasıl karşılayacaktı? Bu düşünce karnını dondurdu. Birden dehşetle gazete manşetleri gözünün önüne geldi, babasının her şeyin üstünde tuttuğu aile şirketleri Etude Classics'i de bu

skandala bulaştıracaklardı. Daha da beteri vardı... düşününce yüreği sıkıştı. Tüm kamuoyu, bütün dünya James Norbert Osten'in kim olduğunu öğrenecekti. Ne tepki göstereceklerdi? Bütün bunlar müziğini nasıl etkileyecekti?

Bir havlu aldı ve büyük bir dikkatle odada dokunmuş olabileceği her yerdeki parmak izlerini sildi. İş bittiğinde ağzı kurumuş, kalbi göğsünü parçalarcasına çarpmaya başlamıştı. Kızın cesedini duvara yaslanmış olarak bıraktı, ışığı söndürüp dışarı çıktı ve kapıyı kilitledi. Koltuğunun altında Goddard'ın albümüyle merdivenlerden indi, ağır ağır holden geçti, sokağa çıktığında kendini yine güven içinde hissetti.

Beyaz Saraydan gelen mektubun o genç kızın ölümünü anımsatmasının nedeni, şimdi de o günkü gibi, görünüşünden çok müziğinin çektiği birisiyle olma arzusunu duymasıydı. Banyo küvetinin içinde oturup imzasız mektubu düşünmeye koyuldu. Eğitimini sürdürdüğü Kaliforniya üniversitesinde, böylesine çözümleyici bir biçimde, bunca güzel yazılar yazan bir öğrenci, İngilizce ya da psikoloji dalında parlak bir geleceğe sahip sayılırdı. Bunları yazan kadın acaba kaç yaşında olabilirdi? Yoksa önemli bir kişinin eşi, kızı ya da sekreteri miydi? Ama eğer kimliğini saklamak istiyorsa - ya da buna mecbursa - neden mektubunu Beyaz Saray antetli kâğıtlara yazmış ve resmi bir zarfla yollamıştı?

Mektuptaki ifadeye bakılırsa neden Goddard adını seçtiğini de biliyordu. İşte bu onu büsbütün şaşırt-

mişti. Acaba gerçekten bu konuda bir fikri var mıydı? Eğer tekrar yazacak olursa, bu ve başka ilginç konularda daha ayrıntılı bilgi verecekti. Ya mektupta belli belirsiz değindiği Meksika şarkılarından ne gibi ipuçları elde edebilmişti? Hem sonra, ona yazmak için neden bunca zaman beklemişti? Her haliyle uzun süredir peşinde olduğu belliydi. Sonuçta özellikle onu incelemek için harcadığı zamana bakılırsa, neden kendisiyle buluşmak teklifinde bulunmuyordu?

Beyaz Sarayda önemli ilişkileri olduğundan kuşku yoktu. Ama bundan pek etkilenmemişti. Politika ve iktidar onca büyük bir anlam taşımazdı. Biri cam üfleme sanatını, diğeri de onu kırıp un ufak etmekten ibaret bir vandalizmi (*) çağırıyordu. Pek çok prensibini benimsediği babası, politikayı insanlığın başağrılarının çoğunun nedeni olarak görür ve gururla politikacıların tüm güzel sanatlar içinde en az müziğe dış geçirebildiklerini savunurdu.

Osten Beyaz Saray zarfına baktı. Müzikte zarflamak, bir sesin kuşatılması ve yankıyla bulanıklaştırılarak eritilmesi anlamına gelirdi. Bu mektubu yazanın çok zeki olup olmadığını sordu kendi kendine. Kendini etkilemek üzere Beyaz Saray amblemi taşıyan zarf, Goddard'ın sesine zarif bir savaş ilanı gibiydi, bu onu bulandırmak, onda yankı ve yansıtma yaratmak için bir girişim olabilir miydi? Acaba bunu mu istiyordu? Eğer öyleyse, bundan ne çıkarı olabilirdi?

(*) Vandalizm : Güzel şeyleri, sanat, eserlerini vb.'ni bilerek kırmak, bozmak, yok etmek. (ç.n.)

Zarfı elinden bırakırken çok ilginç bir ipuçı keşfetti. Posta damgası sandığı gibi Washington D.C. değil, New York'undu, posta koduna bakılırsa kentin batısındaki bir mahalleden yollanmıştı. Acaba bu da mı özellikle yapılmıştı?

Kızı düşündükçe, kim olduğunu bilememesi onu büsbütün sinirlendiriyordu. Kimliğini bilebilseydi hiç değilse onu izlemeyi, köşeye sıkıştırmayı, onu kendi oyunuyla mat etmeyi düşünebilirdi. Ölen kızın yüzü gözlerinin önünde canlandı. O asla böyle bir mektup yazamazdı, çok daha saftı.

Kurulanıp çabucak giyindi, Nokturn'e postalaması gereken mektupları aldı. Beyaz Saraydan geleni cebine attı, ötekilerin hepsi de koridorun dibindeki, çöpleri fırına götüren deliğe tıktı. Otelden çıkarken uyuklayan kapıcının önünden dördüncü kez geçiyordu.

Bir süre Doğu Yakasında oyalanmak zorunda olduğundan, bundan yararlanarak babasını ziyarete karar verdi. Telefon edip uğrayacağı saati bildirdi, sonra bir otomobil kiraladı, yine her zamanki gibi şimdiye dek hiç kullanmadığı bir modeli seçmişti. Goddard olduğundan beri Osten her şeyi kiralamaya alışmıştı. Hep nakit parayla alıp, hepsini bir yerde sakladığı müzik aletleri dışında elbet. Kiralamayı bir sanat haline getirmişti, bu sistem hoşuna gidiyor ve her gün bunu biraz daha geliştiriyordu.

İzini keşfettirecek kâğıtlara boğulmaktan kaçınmak için bütün işlerini ucuz otel odalarında hallediyor ve New York'ta olduğu zamanlar, çok kısa sü-

reler için daireler kiralanıyor, kendini ele verebilecek mal mülk edinmekten kaçınıyordu. Eskiden, gücünü yaşıyanların alım gücünden alan bu ülke hakkında bugün, bu enflasyon döneminde söylenebilecek en doğru şey, eskiden satın alınanın bugün kiralık ya da satılık olduğuydu.

Osten Batı Yakasındaki kendi adını taşıyan God-dar Beat adlı diskonun yanından geçti. İki yıl kadar önce bir kez içeri girmeye cüret etmişti, o gecenin anısını belleğinde hâlâ çok canlı olarak saklıyordu. Önce Goddard Beat'in neye benzediğini çok merak etmişti, ama onu asıl ilgilendiren, Goddard'ın, yani kendisinin, yabancıların arasında yapayalnız, kimse tarafından tanınmayan, ama herkes tarafından bilinen bir kişi olarak ne tepki göstereceğiydi. Diskonun müşterileri çok çeşitliydi. Columbia Üniversitesinden, Julliard Okulundan öğrenciler ve yakından, Harlem'den gelmiş bir sürü zenci müzikçi.

Gürültü kulakları sağır edecek kertede idi. Osten girmekte tereddüt etti. Goddard Beat'de birer saat süreyle, sırayla iki rock orkestrası çalışıyor, genellikle Goddard'ın en son ve en popüler parçalarını seslendiriyorlardı. Tıklım tıklım dolu salonda ilerlerken durup son şarkısını çalmakta olan sahnedeki gruba baktı. Dans eden bir çift yanlış bir manevrayla ona çarpıp dengesini bozdu, Osten küçük bir masanın üzerine yığıliverdi, iki bardak ve bir şişe devirdi. Masada oturan zenci çift - iri kıyım bir adamla, ince uzun bir kadın - ıslanmamak için telaşla ayağa fırlayınca sandalyelerini devirdiler.

«Hey, ağır ol, anasının sattığının herifi, ayağını bastığın yere iyi bak,» diye kükredi adam. Süet pan-

tolonu şampanyaya batmıştı. Doğrulup Osten'in üzerine yürüdü.

«Kabahat onun değil.» Kadın kadife giysisindeki damlacıkları kurulamış, boş şişeyi yandaki masada duran içki kovaasına yerleştirmişti.

«Ya öyle mi?» diyen öfkeli herif Osten'i itti. «Ya hangi salağın kabahati acaba?»

Kadın aralarına gridi.

«Dur, Paul. Onun bunu mahsus yapmadığını sen de gördün.»

Olan biteni görmemiş olan öteki müşteriler bir kavga çıkacağı umuduyla dönmüş bakıyorlardı. Osten elini adama uzattı.

«Çok üzgünüm. Size bir başka şişe açtırmaktan çok memnun olacağım.»

Adam kendisine uzatılan eli itmek niyetindeydi ama kadın yine araya girdi. Çabucak Osten'in elini sıktı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yerine oturdu.

«Üzülmeyin,» dedi. «Herkesin başına gelebilir.»

Başını kaldırıp kibarca güldü, Osten bakışlarının ne kadar anlamlı olduğunu fark etti.

«Haydi yaylan bakalım,» dedi erkek arkadaşı Osten'e. «Anlaşıldı mı?»

«Gerçekten çok üzgünüm,» diye yineledi Osten, ama adam hiç oralı olmadı. Garson yeni bir örtü getirdiğinde Osten adamın eline usulca birkaç tane yirmi dolarlık tutuşturdu.

«Bir şişe daha getirin lütfen.»

Sonra onlara bakmadan arkasını dönüp uzaklaştı. Eli böğründe kalmış, hakarete uğramıştı, beceriksizliğine söverek sahneye yaklaştı ve etraflarında yapışkan hayranlarıyla sahnede çalmakta olan orkest-

raya baktı. Ama birkaç dakika sonra, içini okşayan hiçbir şey bulamadığından, yeterli miktarda Goddard Beat havası aldığına karar vererek çıkış yolunu tuttu. Tam diskonun kapısına gelmişti ki, biri omzuna dokundu. Sırtında ikinci bir deri gibi yapışık duran giysisiyle az önce zenci kadındı bu.

«Şampanyaya teşekkürler,» dedi hafifçe gülererek.

«Beğendiğinize memnun oldum,» gibilerinden bir şeyler geveledi, arkasında az önceki adamı arayan bakışlarını yakaladı kadın.

«Paul gitti,» dedi. «O canım süet pantolonunu kurtarmak için eve kaçtı.»

«Çok mahçubum!» dedi Osten ağır ağır, gözünü bir türlü kadının önündeki açık fermuardan gözüken yusyuvarlak göğüslerden alamıyordu. Başını kaldırdığında, kadının bakışlarını yakaladığını ve onunla hafiften eğlendiğini fark etti.

«Mahçup olacak bir şey yok,» dedi. «Bunlar bakılmak için buradalar. Hem kadınlar da erkekleri gözucuyla süzerler.» Bu kez iyice sırtmaya başlamıştı, son derece düzgün iki sıra beyaz dişini ortaya çıkarmıştı. «Hep bizlerin sizlere, acaba büyük mü, küçük mü, diye baktığınızı sanırsınız, oysa bizi tavlayan bu değildir.»

Kadının kendinden böylesine emin oluşu Osten'i şaşırtmıştı.

«Öyle mi? Peki sizi çeken nedir?» Bunu sorduğu anda tuzaga düşmüş olmaktan korktu.

«Küçücük, biçimli bir kıç.» Kadın onu tepeden tırnağa süzerek konuşmasını sürdürdü. «İnce uzun bir vücut ve bitmez tükenmez bacaklar.»

«Siz kendi resminizi çiziyor olmayasınız?»

«Belki de.» Güldü. «Ama bu seninki de olabilir.»

Susup yine Osten'e dikti gözlerini. «Masaları devirmediğin zamanlar ne yaparsın, delikanlı?» Matrak olsun diye Güneyli şivesiyle konuşuyordu.

«Bol bol seyahat ederim, ya siz küçük hanım?»

«Ben mi? Saksafon çalarım, sevgilim.»

Bu kez kadının bir sokak yosması olduğuna inanmıştı. Şimdiye dek hiçbir orospuyla yatmamıştı, kadının fermuarını dibine kadar indirip, sivri topuklarıyla dengede durmaya çalışarak kollarına atılması fikri başını döndürdü.

«Adım Jimmy,» dedi kendini toparlayarak. Sonra da özellikle göğüslerine bakarak sordu. «Serbest misin?»

«Serbest mi?» Kadın bir kahkaha attı. «Elbette serbestim. Kölelik modası geçeli çok oldu, haberin yok mu?»

«Ycını demek istedim ki...» diye kekeledi. «Birlikte çıkabilir miyiz?» Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. «Parası karşılığında demek istiyorum.»

«Çıkmak... seninle... para için?» Kadın bir bilmeceyi çözmeye çalışıyordu. «Aha! Anladım.» Sonra başını geriye atarak bir kahkaha savurdu. Osten'e yaklaşıp kalçalarını değdirdi, elleriyle poposunu tuttu.

«Adım Donna,» diye fısıldadı. «Haydi şu kafandan geçenleri Donna'ya anlat, bebeğim.»

«Senin gibi bir bebeği yemek istiyorum. Bütün gece.»

«Peki, bu yiyişme nerede olacak?»

«Otelde. Hangisi olursa. Ben burada oturmuyorum.»

«Otelleri sevmem. Hem oteller de gece yarısından sonra benim gibi kızları sevmezler.» Uzun uzun Osten'e baktı. «Sen ne iş yaparsın, delikanlı?» Yine deminki şivesiyle konuşmaya başlamıştı.

«Kaliforniya'da edebiyat öğrenimi görüyorum.» Sonra bu bilgilerin pek çekici gelmeyeceğinden korktuğu için hemen ekledi. «Ama param var.» Elini cebine götürdü.

«Biliyorum, biliyorum. Bu gece Paul'le bana şampanya bile ısmarladın ya. Unuttun mu yoksa.» Genç adamın saflığı hoşuna gitmiş gibi dudaklarında tatlı bir gülücükle baktı. «Bana gelmeye ne dersin?»

«Nerede oturuyorsun?» Harlem'de filan olmasından korkmuştu.

«Carnegie Hall'de,» diye fısıldadı.

«Carnegie Hall'de mi? Yani.. Carnegie Hall konser salonunda mı demek istiyorsun?» Kendisiyle dalga geçtiğini sanmıştı.

«Evet, doğru işitmişsin.» Bu kez elini Osten'in kalçalarında gezdiriyordu.

Bakışlarını kadına dikerek, «Carnegie Hall'ün önünde çalışmana izin veriyorlar mı?» diye sordu.

«İçinde çalışmayı tercih ederim. Sanatçılara ayrılan bir stüdyoda kalıyorum. Orada yüze yakın insan kalır. Bunu bilmiyordun değil mi, delikanlı?»

«Peki sanatçı olan kim?» Kadının onu işletiyor olmasından korkuyordu.

«Bir piyanist. Julliard'dan.»

«Peki nerede şimdi o piyanist?»

«Tanımadığı biriyle görüşüyor. Bu nedenle iki-

miz oraya gidip keyfimize bakabiliriz. Haydi sıkılma.»

Kadının kendine masal anlatmadığına inandığından, birlikte kol kola Goddard Beat'i terkettiler.

Takside Broadway'i geçerlerken onu öpmeye yeltendi, ama kadın izin vermedi.

«Biraz sonra,» diye mırıldandı. «Bana biraz zaman tanı, yavrum.»

Carnegie Hall'e geldiklerinde yan kapıya yöneldi, Osten de peşinden. Asansöre girdiklerinde gece bekçisi arkalarından bakıyordu.

Stüdyonun kapısını açıp ışıkları yaktı, sonra kıstı. Koskoca bir piyano odayı kaplıyordu, geri kalan eşyalar, büyük bir karyola, üzeri notalarla kaplı bir yazı masası, kitap dolu raflar, bir müzik seti ve maskeler, üzeri çivili deri torbalar, fetişler gibi Afrika sanatı örneklerinden oluşmaktaydı.

«Ya şu senin kız arkadaşın, o ne tür müzikle uğraşır?» diye sordu Osten. Bir orospuyla olan ilk deneyinin Carnegie Hall'de, Julliard'lı bir müzik öğrencisinin odasında geçmesi onu pek keyiflendirmişti.

«Tahmin et.»

«Arkadaşın zenci mi?»

Başıya evetledi.

«Öyleyse caz piyanisti olmalı.»

«Neden caz olsun? Şuna bakın hele! Bu fikri nerden edindiğini gerçekten bilmek isterim.» Bu kez açıkça alay ediyordu. «Hayır, benim karaderili kız arkadaşım caz çalmıyor. Haydi, bilsene.»

«Pes diyorum.» Gerçekten şaşırmış gibiydi.

«Ya sen? Bunun dışında..» Pantolonunun önüne dokunmuştu. «Herhangi bir alet çalar mısın?»

«Az buçuk,» diyerek piyanonun başına oturdu. Parmakları istemeden tuşlara dokundu. Kızın hemen-
cecik tanıyıvereceği bir rock parçası çalmak isteme-
diğinden, bir iki akor yaptı, sonra da onu etkilemek
için kısa bir pasaj çaldı.

Yanında duruyordu, müziği bırakıp kadının beli-
ne sarıldı ve kucağına oturttu. Ona böyle dokunmak-
la müthiş tahrik oluyordu. Kadını öpmeye, omzunu
ısırmaya koyuldu.

«Schubert'in 14 numaralı Quartet'i... Doğru mu?
Genç Kız ve Ölüm adıyla da bilinir.»

Dehşete düşen Osten hafifçe geri çekildi.

«Kulaklarıma inanamıyorum. Nasıl bilirsin bu-
nu?»

Kadın ayağa kalkıp giysisini düzeltti.

«Karabüyü! Başka ne olsun isterdin?» Parmağıy-
la fetişleri işaret ediyordu.

Bu parçayı herhalde müzisyen arkadaşından din-
lemiş olacaktı. Bir başka parçayı çalmaya başladı.

«Debussy. **Bir Kır Tanrısının Öğleden Sonrası**'na
prelüd.» Osten durdu. «Bayağı iyi çalıyorsun, deli-
kanlı.»

Ayağa kalkıp piyanoyu kapattı, bütün gece ya-
lancı sesiyle konuştuğu için, içinden kendi kendini
kutladı, yoksa kadın bu kulakla kim olduğunu hemen
anlayıverirdi.

«Müziği nerede öğrendin?» diye sordu.

«Bu da ne demek oluyor? Küçük bir karakızın
beyaz efendilerinin müziğini tanımaya hakkı yok mu?»
Güneyli şivesiyle bağırarak konuşuyordu.

«Bana söylediğine göre...»

«Sana az önce burada yaşayan müzisyenin hiç

tanımadığı biriyle beraber olduğunu söyledim,» dedi sert bir sesle. «O yabancı sensin, müzisyen de ben.»

Piyanoya oturup çalmaya başladı, sonra birden başladığı gibi yine ansızın duruverdi.

Osten öğretmenin soruya çektiği bir öğrenci gibi, «Chopin'in **Barkarol**'ü,» dedi. «Duygu dolu bir nokturn... İki ana tema iki sevgilinin konuşmalarını, do diyez majör modülasyonda âşıkların sevişmelerini, okşamalarını, öpüşmelerini andırır. Sol elle çalınan başın okşayıcı ritmi âşıkların bir tekne... bir gondolda olduklarını düşündürüyor.» Güldü. «Hiç değilse âşıkların doruğa ulaştıkları yetmiş sekizinci mezüre kadar çalmalıydın.»

«Hey yavru, sen bütün bunları nereden öğrendin bakalım?»

«Baksana kızım, sen nasıl çalabiliyorsun böyle?»

«Öğrendim. Julliard'da.»

«Ben de okudum. Evimde.»

Kadın yaklaşıp memelerini Osten'in göğsüne dayayarak onu usulca yatağa itti.

«Schubert'i, Debussy'i, Chopin'i tanıyan bir çocuğun Goddard Beat'de işi neydi acaba?»

«Barkarol'ünü (*) arıyordu. Ya bir klasik piyanist orada ne yapıyordu?»

«O da Kır Tanrısıyla buluştu. Yanımda gördüğün herif, Paul, emprezaryodur. Sanırım ben bir prelüdüm, bu öğledenonruların birinde beni bazı sanat yöneticilerine götürüp onlardan bana bir etiket yapıştırma-
larını isteyecek.»

(*)Barkarol: Venedik kayıkçılarına özgü türkü (ç.n.)

«Kır Tanrısının öğledensonrasını ziyan etmesine gerek yok. Babam Etude Classics'in sahibidir.»

İşte böylece müzik, Osten'in Donna'yı görür görmez duyduğu hayranlığı kat kat arttırdı. Onu bir kurtarıcı, öteki parçasından, Goddard'dan, yalnızca kendisinin tanıdığı gizli yanından kendini kopmuş hissetmeden. olduğu gibi görünebileceği ilk kişi olarak görüyordu.

Ayrıca yatağına girdiği ilk zenci kadındı. Her şeyi - yüzünden, teninin renginden, Güney Bronx'lu küçük burjuva kökenli oluşundan, müziğe olan içten sevgisine kadar - ona pek ilgi çekici geliyordu.

İlk rastlaşmalarından az sonra, Donna'yı babasının her yıl Manhattan'daki dairesinde düzenlediği resmi davete götürdü. O yıl Etude Classics'in otuzuncu yılı kutlanıyordu.

Doksana yakın davetlinin arasında Etude'ün müdürleri, Etude firması için plak dolduran pek çok icracı ve besteci, müzik eleştirmeni bulunuyordu. Donna'nın bir yanı yırtmaçlı, göğsü adamakıllı dekolte, sarı lame elbisesiyle çıkagelişi, işi geçmiş konuklar arasında olay yarattı.

Babası bu davetlere çok önem verdiğiinden, Osten her yıl mutlaka katılır, şirketin kurucu ve başkasının tek oğlu olduğundan, çağrılıların çoğu da onu tanırlardı. İşte bu davetlerden birinde —o zamanlar çok küçüktü— Goddard Lieberman ve Boris Pregel'le tanışmıştı. Her iki adamın da yaşam ve sanat üzerine olan görüşleri, yaşama veda edip gitmelerinden sonra bile onu etkilemişti. Yine de, her zamanki gibi

konukların çoğu sıkıcıydı, üstelik cici olmaya çalıştıklarından daha da sıkıcı oluyorlardı. Osten kolunda Donna'yla, gecenin tek karaderili dişisiyle bunların arasında gezinmekten hınzırca bir zevk alıyordu.

Donna'yı babasına takdim ederken, ihtiyarın dekolteden taşan göğüsleri görmesiyle yüzünde beliren sıkıntı ifadesi onu pek eğlendirdi. Sonra kızı başkalarına da takdim etti, onların da şaşkınlıklarını saklamak için gösterdikleri boşuna çabayı keyifle izledi.

Donna'yla kalabalığı yarararak ilerlerken, babasının pek çok davetinde rastlamış olduğu Domostroy'u gördü. Domostroy'un müziği ve konserleri büyük başarı sağlamış, ama besteci birkaç yıldır beste yapmayı bırakıp karanlıkta yaşamayı, ancak ara sıra ortalıkta görünmeyi yeğler olmuştu.

Elli yaşlarında sıska bir tip olan Domostroy, kırışık suratlı, açılmış kafasıyla aç kalmış bir akbaba gibi odayı arşınılıyordu. Konuşmasında hafif bir yabancı aksan vardı, zaten bu adamın her yanı yabancı kokuyordu; hareketleri, ürkek bakışları, acele konuşması, abartılı bir şıklıktaki giysileri, yalandan rahat görünen hali tavrı vb... Kendinden bir hayli küçük, mavi gözlü, etine dolgun bir sarışın vardı yanında. Domostroy, Donna'yı görünce kadını öylesine merakla süzmeye başladı ki, Osten âdeta kızı bu bakışlardan korumak istercesine hemen aralarına giriverdi.

Domostroy da Osten'e iki üç kez rastlamış —hep Gerhard Osten, konukları ve yardımcılarıyla birlikte— ve ancak bir iki kez konuşmuş olmalarına rağmen, Jimmy'nin babasının şirketi ve genel olarak müzik

konusundaki fikirlerinden, ıslah olmaz bir saflığın belirtilerini sezmişti. Delikanlının sözde aydın iddiaları, mızımız tavırları ve bakışı onu sinir ediyordu. Kendi kendine ona «İlik Makarna» adını takmıştı. Yanındaki kız olmasa Domostroy ne yapıp yapıp ona yakalanmaktan kaçınırdı. Zenci kız son derece güzel ve bir heykel kadar biçimliydi. Zarif hareketlerini ve soylu tavırlarını gözleyen Domostroy, kendi kendine Jimmy Osten hakkında yanlış hükümler verip vermediğini sorar olmuştu, hiç değilse taktığı ad tartışma götürdü.

Osten'le Donna kendisine doğru gelirken, Domostroy tanışmak için bu fırsattan yararlanmaya karar verdi. Osten kaçınılmaz olarak tanıştırmaya girişti. Donna, Domostroy'un adını duyunca, güzel müziğine teşekkür etti, Osten bu tanıştırmaya çoktan pişman olmuştu.

Domostroy, Donna'nın kendi üzerinde bıraktığı etkiyi gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Osten'e boşvererek gözlerini kıza dikti.

«Müziğimi sevdiğinizi bilseydim bir bu kadar daha beste yapardım.»

«Geç kalmış sayılmazsınız ki!» dedi kız çapkınca.

«İltifat ediyorsunuz,» dedi Domostroy. «Üstelik çok da şaşırdım. Benim müziğimden hoşlanacağınızı hiç beklemiyordum.»

«Siyah olduğum için mi?»

«Evet... ve ben de beyaz olduğum için.» Gözleri kızın gözlerindeydi. «Bu bir değişik ritmik yoğunluk sorunu.»

Osten yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

Bir öfke dalgasıyla Domostroy'a dönerek dişlerinin arasından, «Çok budalaca,» diye tıslarcasına konuştu. «Şimdi de Donna'ya zencilerin doğal ritminden mi söz edeceksin?» Kendini zor tutuyordu. «Gel Donna. Gidelim.» Kolunu tuttu, ama kız direndi.

Kolunu kurtararak, «Bekle bir dakika, Jimmy,» dedi. «Bay Domostroy haklı. Bana göre ritm, nota çizgilerinin düzenlediği bir müzik egzersizi değil, bir dürtüdür... vücudumun doğal titreşimi. Afrika'dan tutsak olarak getirilen atalarım, bir esir gemisinden ötekine Atumpanlar'la Ashanti'lerin tamtamlarıyla haberleşirlerdi. Ve babam her ne kadar caz piyanisti iddiyse de küçücükken bana çalmayı öğrettiği ilk müzik aleti **mbria**, yani su kabağına geçirilmiş tellerin, başparmağın sıkmasıyla ses verdiği bir tür piyanoydu.»

«XVI. yüzyılda Portekizliler tarafından Güney Afrika'da bulunmuştur,» diye ekledi Domostroy. «Buna o zaman yanlışlıkla **kaffir** adını koymuşlardı.» Bir süre sustuktan sonra ekledi. «Sakın siz, Henry Lee Downes'in kızı olmayasınız?»

«Evet, ta kendisiyim,» diye karşılık verdi Donna. «Ben epey geç doğmuşum. Babam öldüğünde on altı yaşındaydım. Onu tanı mıydınız?»

«Onu dinlemiştim. Çok büyük bir cazcı, bir virtüozdu. Piyanodan çan ya da boru sesleri filan çıkarırdı.»

Donna eğlenirmişçesine bakıyordu.

«Çok nazıksınız, Bay Domostroy, ama sanırım sizin için yalnızca bir zenci numarası olan, benim için canlı bir ritmdir, bir başkasına benzemeyen bir müziktir.» Osten'e doğru dönüp kurnazca ekledi.

«Bay Domostroy susup geçmişini dinlemeye koyulduğunda, eminim Elizabeth devri madrigal korolarını duyuyordur. Çocukken evde rastladığı ilk müzik aleti de bence bir Steinway piyanodur.»

«Çok haklısınız,» dedi Domostroy. «Annemin bir kuyruklu piyanosu vardı. Piyanistti, ara sıra konserler de verirdi.» Gözleri Donna'nınkilerle karşılaştı. «Güzel olduğunuz kadar hareketlisiniz de. Sakın dansöz olmayasınız!»

«Yetti artık, Domostroy!» diye bağırdı Osten.

«Dansöz değilim, Bay Domostroy,» diye konuştu Donna son derece sakın bir tavırla. «Ama dans etmeyi severim.» Arkalarındaki kuyruklu piyanoyu gösterdi. «İşte benim kaffir'im de bu.»

Domostroy özellikle Osten'i yok sayarak, «Öyleyse çalın!» dedi.

«Gidelim, Donna!» diye patladı Osten. «Sana emir verecek değil herhalde!»

«Çalmak söz konusu olunca emirler beni rahatsız etmez,» dedi Donna ve Domostroy'un restini görerek piyanonun başına oturdu.

Herkes sustu ve konuklar etrafında bir halka oluşturuverdiler. Gerhard Osten, Domostroy'un kendisine emanet ettiği sarışınla kol kola oğluna yaklaştı.

«Şu an dans etmenin sırası değil,» dedi alçak sesle.

Sarışın başını eğdi ve ihtiyarın kolunu sıkarak, «Ama, Bay Osten, pek eğlenceli de olabilir,» dedi.

«Merak etme, baba,» dedi Osten. «Zaten konukların çoğu dans edemeyecek kadar yaşlı.»

Babası boğazını temizledi ve sinirli sinirli güldü.

«Jimmy, sana Matmazel Vala Stavrova'yı tanıtmak isterim.» Osten'le kadın el sıkıştılar. Gerhard Osten'in yanında duran Domostroy söze karıştı.

«Matmazel Stavrova Rus asıllıdır, klasik dansın vatanından yani.»

«Evet, ama rock'nroll yapmaya bayılırım,» dedi Vala Stavrova o cırtlak sesiyle. Sonra Donna'yı göstererek, «O rock şarkıcısı mı?» diye sordu.

Donna çalmaya başladı ve Chopin'in de minör Scherzo'su salonu kapladı.

«İlginç,» dedi Osten'in babası kızın çalışını izlerken. «Hatta şaşırtıcı bile diyebilirim! Kim bu?»

«Donna Downes, baba,» dedi Osten fısıltıyla. «Sana tanıttım.»

«Evet, evet, elbette. Nereden?»

«New York'tan,» diye araya girdi Domostroy.

«Böyle çalmayı nerede öğrenmiş acaba?» Gerhard Osten meraklanmıştı.

«Donna, Julliard okulunda piyano eğitimi görüyor,» dedi Jimmy, bu konuşmayı noktalamak istiyordu.

«Chopin çalabileceği hiç aklıma gelmezdi!» diye âdeta bağırdı babası.

«Neden olmasın ama?» dedi Domostroy ona doğru eğilerek. «Geçen yüzyılın sonlarında Chopin'le Lizst'in New Orleans ve Sedalia'lı zenci piyanistlerin en sevdikleri besteciler olduklarını unuttunuz mu?»

«Nasıl unutabilirim, bilmiyordum ki. İlginç. Siz kız hakkında ne düşünüyorsunuz?»

«Çok güzel olduğunu düşünüyorum,» diye karşılık verdi Domostroy, gözlerini piyanistten ayırmaksızın.

«Ben nasıl çaldığını soruyordum?»

«Şimdiye dek iyi çaldı, ama asıl zor kısma henüz gelmedi. Az sonra parmaklarının maharetine dayanan akor değişimine gelecek. Chopin bu eserini bestelediğinde piyanistlerin çoğunun bu değişimi zamanında gerçekleştiremeyeceklerini biliyordu, bu nedenle emprovizasyona başvurdu.»

Dinlediler. Donna o tehlikeli ve hızlı Scherzo bölümüne geldiğinde, sol eli ustaca dört oktavı dolaştı ve hafifçe yerinden kalktı. İki vuruş arasında saniyenin dörtte biri kadar durdu, sonra sekizde birlikler bir titreşimler çağlayanı gibi akıp geçti. Durakladı, sonra yine dört oktava döndü, her noktayı bir metronom kesinliğiyle **birbirinden ayırıyordu**.

«Chopin'i çok iyi çalıyor,» dedi Domostroy. «İnsan ilk gördüğünde ondan asla böyle bir şey beklemeydi, değil mi?»

Davetten sonra Carnegie Hall'e giderlerken, arabanın içinde Donna, Osten'e sordu.

«Çalışımı beğendin mi?»

«Yakın dostlar hakkında tarafsız hüküm vermeyi pek beceremem. Ama herkes çok beğenmiş gibiydi. Babam...»

«Baban benim Chopin çaldığımı görünce ne kadar şaşırdığını söyledi, işittin mi? Doğrusu herkes şaşkınlığını pek güzel belirtti. Bundan, karaderili olmakla Chopin çalmanın asla birarada gitmediği ortaya çıkıyor. Yalnız Patrick Domostroy bu parçayı bir profesyonel gibi çaldığımı söyledi... Chopin'in dikkat çekmek için bir çarpı işareti koyduğu, icracıya kök

söktüren o bölüm dahil.»

«Bence Domostroy da sana bir çarpı işareti koydu,» dedi Osten. «Gördüğüm kadarıyla, sana kancayı taktı.» Ansızın gaza bastı, araba öne doğru sıçradı. «Seninle konuşma şeklini beğenmedim.»

«Bana Chopin'in uyarılarına dikkat ederek müziği yumusattığımı söyledi.»

«Yani?» diye sordu Osten. Kızın heyecanına sinirlenmişti biraz.

«Kendime özgü bir stilim varmış!» dedi gülerek. «Serbest yorumlamayı teşvik için Chopin pedal kullanımını işaretlememiş. Ona göre piyanistin pedalı değil parmakları önemlidir. Chopin her parmağın fiziksel katkısının ne olduğunu anlayan ilk piyanisttir. Domostroy bana Chopin'in Zal'ını ifade edebildiğimi söyledi.»

«Zal da neymiş?»

«Ruhun sırlarından biri... melankolinin yumuşattığı öfke ve acı. Polonyalılar ve onlar gibi uzun süre baskı altında yaşamış uluslara özgü bir duygu. Zal, Chopin'in bütün eserlerine işlemiştir. Domostroy bana, karaderili olduğumdan, bu Zal'ın her yaptığımı özel bir renk katacağını söyledi.» Durakladı. «Bu Domostroy ne biçim bir adam? Ama ondan pek hoşlanmadığın apaçık.»

Osten omuzlarını silktili.

«Biraz kaçık olduğunu sanıyorum... Chopin gibi.»

«Chopin çok büyük bir kompozitördür, büyük bir virtüozdu da,» diye anımsattı Donna. «Önemli olan müziği, gerisi...»

«Domostroy'un çifte yaşamı var sanırım. Güney

Bronx'da, terkedilmiş bir dans salonunda yaşar, geceleri Mafya'nın yönettiği bir tilt salonunda, iğrenç bir batakhane de çalışır. Ve sabahın ilk saatlerinde, herkes yatağında uyurken, eski arabasıyla kentin sokaklarında dolaşır.»

«Neden?» diye sözünü kesti.

«Ne demek neden?»

«Neden böyle yaşıyor? Belki de bunun bir nedeni vardır.»

«Saplantıları olan bir adam, nedeni bu.»

«Berlioz'un da saplantıları vardı. Yoksa Fantastik Senfoni'yi yazamazdı. Lizst, Çaykovski ve Wagner de öyleydiler. Yetenekli kişilerin çoğu böyledir.»

«Domostroy'un cinsel saplantıları var,» dedi Osteri küçümseyen bir tavırla. «Eski **New York** dergisinde onun kişiliğiyle ilgili bir yazı okumuştum. Müzik dünyasının Dr. Jekyll - Mr. Hyde'i diye nitelendiriliyordu. Gece arabayla dolaşırken değişik kılıklara girermiş... takma bıyık, sakal, büyük şapkalar, anladın herhalde... ve birbirinden garip yerlere girip çıkarmış, gizli dernekler, rezil partiler, seks âlemlerinin yapıldığı özel kulüpler. Bir kez peşine polisler takılmış, onun bu tür şüpheli yerlerden on beş kadarına girip çıktığını görünce adamı esrar satıcısı sanmışlar. Onu ve arabasını tepeden tırnağa aramışlar, yalnızca eski notalarını bulmuşlar. Adamlar boşuna vakit kaybettikleri için öyle öfkelenmişler ki! Bence, o devamlı büyücü toplantılarının peşinde koşan keçi ayaklı bir tür satır!» Durup Donna'nın bu sözlerine ne tür bir tepki göstereceğini beklemeye koyuldu, ama kız inatla susuyordu. «Şöhretinin zirvesindeyken bile Domostroy bataklıkta yaşayanların en âdileriyle düşüp

kalkardı, kaçıklar, escinseller, orospular, hatta kadın kıyafetinde dolaşan erkekler. Sanırım onların fotoğraflarını da çekiyor, bir tür vakit geçirme yolu olmalı. Onun ilgisini çeken kişileri düşünmemeyi yeğlerim... alıp eve götürdükleri daha da beter... hele şimdi yapayalnız. Bugün doğru dürüst hiçbir gece kulübü, hiçbir bar ona iş vermez.»

Donna'dan hâlâ bir karşılık gelmemişti.

«Şu Vala'yı yanında getirdiği tombul sarışını gördün. İşte hep bu tiplerden hoşlanır.»

«Baban da ondan pek hoşlanmışa benziyordu.»

«Babam kadınlardan hiç anlamaz. Annem onun ilk ve tek aşığıydı. Tanışıp bir tango yaptıktan sonra hemen evlenmişler. Babam doğru dürüst dans bile bilmez! Annemin ölümünden sonra onu hayata bağlayan tek şey müzik oldu. Babama göre Etude'ün her plağı müzik göklerini aydınlatan ve gelecek yüzyılların bile gözlerini kamaştıracak bir göktaşdır. O kendini gerçek sanatın koruyucusu olarak görmektedir. Hem kimbilir, belki de öyledir.»

Donna'nın bakışları yanındaki cama takılmıştı, sanki kendi kendine konuşurmuş gibi alçak sesle, «Sen babanı çok seviyor olmalısın, Jimmy,» dedi.

Osten gözünü yoldan ayırmaksızın cevap verdi. «Çoktan da öte severim. Onu mutlu etmek için yapmayacağım yoktur.»

Şu ya da bu nedenle, Long Island'daki baba evine Osten'in yaptığı ziyaretlerin arası epey açık olurdu. Şu anda, kiralık otomobiliyle New York'tan çıkarırken, iki yıldır oraya gitmemiş olduğunu fark etti. İki

yıl, yani Donna'yla karşılaştığından beri! Yeni bitirilmiş otoyol yolunu bir saat kadar kısalttı, öyle ki, Wainscott'a tahmininden çok önce vardı. Kapkara gövdelerinin üzerleri mermer sütunlar gibi damarlı kayın ağaçlarının çevrelediği özel yola saptı ve küçük karelere bölünmüş yüksek pencereleri olan, büyük beyaz evin önünde durdu. Arabasını, yola park etmiş iki yeni otomobilin arasına yerleştirdi. Plakaları dikkatini çekmişti. Babasınınkinde ETUDE yazıyordu, iki yıldan az bir süre önce üvey annesi olan kadınınkinde de VALA yazılıydı. Sokak kapısı açıktı, ama Osten durakladı ve içeri girmeden önce zile bastı. Koridor-da az kalsın Bruno'ya çarpıyordu, babasının hem şoförü, hem uşağı olan bu Viyana'lı, Jimmy'nin annesi Leonore Osten'in ölümünden beri bu evde çalışıyordu.

«Nasılsınız, Herr Jimmy?» dedi Bruno, sırtmak zorunda kaldığından tütünden sararmış, çarpık çurpuk dişleri ortaya çıktı. Bruno gerçek bağlılığını ancak patronu Gerhard Osten'le genç, yeni eşine gösterirdi. Kasılarak, «Babanızla eşi yandaki verandalar,» dedi.

Cevap vermeden önce Osten öksürerek düzmece sesiyle konuştu.

«Sağol Bruno.»

Doğal büyüklükte, mermerden bir Bach heykeli-nin kapladığı antreden geçerken kendini, üvey annesiyle her karşılaşmalarında ortaya çıkan gerilime hazırlıyordu. Vala'yı bir akraba, bir yakın olarak görmiyor, kadının varlığı onu rahatsız ediyordu.

Veranda güneş ve müziğe boğulmuştu. Handel'in *Israel in Egypt*'i çalıyordu pikapta. Babasıyla Vala ki-

tap okuyordı, onu görür görmez, sanki bir işcret almışlar gibi ikisi de aynı anda ellerindeki bıraktılar. Babası bir eliyle beyaz saçlarını sıvazladı, diğeriyle de sırtını tutarak oğlunu karşılamak üzere ayağa kalktı. Vala kaçamak bir hareketle sabahlığının önünü kapatıyordu.

«Günaydın, baba. Nasılsınız, Vala?» diye Osten sarılmak üzere babasına sokuldu. Gerhard Osten rahatsız olmuş gibi geri çekildi, oğlunun kollarından sıyrılıp beceriksizce omzunu okşadı. Vala da belki öper umuduyla elini uzattı. Osten eli tutup acemice sıkı.

«Ne âlemdesin, Jimmy?» diye sordu babası. Oğluna yanındaki yeri gösteriyordu. Jimmy'nin eski püskü blucini, yakası açık mavi gömleğini ve rengi uçmuş deri ceketini inceledikten sonra Vala'ya döndü.

«Bu kovboy olmuş âdeta?»

Vala gülümsedi.

«Ama Jimmy zaten koyboydur, sevgilim,» dedi o cızırtılı sesiyle. ABD'ye Bayan Osten olmadan on yıl kadar önce, on altı yaşındayken gelmiş olmasına rağmen Rus aksanından kurtulamamıştı. Vala bu arada Colorado'nun bir yerlerinde evlenip boşanmıştı da. Biraz toplu olmasına karşın pek güzeldi. İri gözbebekleri, koyu renk kaşları ve sık kirpikleri, gözlerinin maviliğine hülyalı bir anlam veriyordu.

Bruno kahve sunarken, «Haydi Jimmy, buraya neden geldiğini anlat bakalım,» dedi babası.

«Yalnızca sizleri görmek için geldim,» dedi Jimmy. Dudaklarını kahve fincanına daldırdı. «Donna benimle gelemediği için çok üzüldü, ama son anda Juliard okulunda kalması gerekti, New York'tan ayrıla-

madı. Sizlere çok selamı var.» Kahve ağzını yaktı ama gülümsedi, eğleniyormuş gibi yapıyordu. «Epey formda görünüyorsun, baba. Siz de, Vala.» Bir rahatsız edici bir sessizlik. «Eh, siz de ne var ne yok?»

Vala koltuğunda gerinerek, «Yaşamımızda bir değişiklik yok,» dedi.» dedi. «Ara sıra golf oynuyoruz.»

«Çok iyi bir oyuncu oldu,» dedi babası. «Onu sahada bir görmelisin.»

«Çok isterdim,» dedi. Osten. Sonra bir iltifat savurmaya çalıştı. «Vala'nın doğuştan iyi bir golfçü olduğundan eminim.»

«Bundan hoşlandığınızı söylemeyin,» dedi Vala. «Siz golften nefret edersiniz.» Sonra kocasına dönerek, «Jimmy golf sevmez,» dedi. Sonra tekrar Osten'e döndü. «Bir gün, golf oltaıyla balık avına benzer, demiştiniz. Ama tersine işler, balık Osten'e döndü. «Bir gün, golf oltaıyla balık avına benzer, demiştiniz. Ama tersine işler, balık çıksın diye bekleyeceğinize, top girsin diye beklenir.»

«Jimmy'nin sevmediği pek çok şey vardır,» dedi babası, konuyu değiştirmek ister gibi. «Örneğin çalışmak, sonra müzik.»

«Okulda çok çalışmam gerekiyor, baba. Hem klasik müzikten çok hoşlanırım.»

«Hayır, bu doğru değil,» dedi babası âdeta hışımla. Sonra Vala'ya açıklamada bulundu. «Jimmy müzik konusunda son derece zevksizdir. Goddard Lieberston müzikçileri ikiye ayırmıştı: Katledenler ve çalanlar. İşte Jimmy küçücükken bile piyano çalmayı beceremezdi. Tek yaptığı müziği katletmektir.» Oğluna

döndü. «Sen söylemiştin, şu lisan... ya da Kaliforniya'da yıllardır ne öğreniyorsan onu, müziğe tercih ettiğini.»

«Edebiyat, baba,» dedi Osten yavaş sesle. «H. L. Mencken'in söylediğini anımsasana: Müzikten sonra yazın, sanatların en güzelidir. Babam yazı makinesinde de, piyanoda olduğu gibi bir klavye bulunduğunu unutuyor,» dedi Vala'ya gülerek.

«Oysa ben senin, 'Müzik soğuktur, hiçbir şeyi dile getirmez,» dediğini çok iyi anımsıyorum,» dedi babası.

«Stravinski'nin sözlerini tekrarlamıştım.»

«Anlamadım. Stravinski gayet açık bir şekilde, Goethe'nin, mimari zaman içinde donmuş bir müzik gibidir, sözlerini yorumluyordu, oysa Stravinski müziği zamanın mimarisi olarak görür.»

«Geçen gün radyoda Etude'ün son plaklarından birini dinledim. Yeni bir klasik koleksiyon. Doğrusu gerçekten olağanüstüydü.» Osten konuyu değiştirmeye çabalıyordu.

Vala da ilgilenirmiş gibi, «Bu yeni koleksiyonda neler var?» diye sordu.

«Belirli bir müzik aleti için yazılmış eserlerin bir başka müzik aletiyle çalınması,» diye açıklamada bulundu babası.

«Aslına ne ölçüde sadık kalınıyor?» diye sordu Osten.

Babasının gözleri parladı.

«En tutucular bile armoni ve melodi açısından sonucun aynı olduğunda hemfikirler. Bu çok ince bir müzikal dönüşümdür ve çoğu zaman müzik ait

olduğu aletin bağlarından kurtulunca daha da saflaşıyor.»

«Bu biraz çeviri yapmaya benzemiyor mu?» diye söze karıştı Vala.

«Evet, aynen öyle,» dedi Gerhard Osten, hoşlanmıştı bu benzetmeden. Oğluna dönerek ekledi. «Vala'nın hakkı var.» Kadına öğrencisiyle iftihar eden bir öğretmen gibi bakıyordu. «Vala, bu tıpkı Puşkin'i bugünkü İngilizceye çevirmeye benzer. Böyle bir durumda önemli olan Puşkin'in zarar görmemesidir. İlk dikkat ettiğimiz, büyük eserleri koruyabilmek. Bu yeni koleksiyon bizim otuz yılda giriştiğimiz tek deneme, ama şimdiden parlak bir geleceğe sahip gibi gözüküyor. Büyük eserleri daha da büyük kılıyor denebilir.»

«O zaman Etude'de işler yolunda diyebilir miyiz?» diye sordu Osten kahvesini yudumlarken.

«Bundan iyi olamaz,» dedi babası. «Nokturn Records bizimle olan sözleşmesini uzattı, tüm dünyaya plaklarımızı onlar dağıtıyor. Nokturn iyi işten anlar. Klasik müzik piyasasında en başta geliyoruz.»

«Babanız bu sözleşmeyle bizzat ilgilenildi,» dedi Vala.

«Elbette ben uğraşacaktım. Son yıllarda satışlarımız astronomik sayılara vardı, plak piyasasında en düşük iade yüzdesi de bizim plaklarda.» Bir süre sustuktan sonra tekrar konuştu. «Bu sayede güçlü olarak Nokturn'le pazarlığa oturdum. Üstelik Nokturn'ün patronu Oscar Blystone bu meslekteki en çetin cevizlerden biri olarak tanınır. Ama ikimiz de benim şartlarımın kabul edileceğini biliyorduk.»

«Babanız kendini bu işe öylesine kaptırmıştı ki,

âdeta kıskanmaya başlamıştım,» dedi Vala. «Sonunda benim de kendisini o denli ilgilendirdiğimi bana kanıtlamak zorunda kaldı.» Bebek yüzünü onlara döndürdü ve küçük bir kız çocuğu gibi gülümsedi. «Hem de ne güzel kanıtladı,» diye kırıttı. «Değil mi, sevgilim?» Gerhard Osten karısına hayranlıkla bakıyordu.

«Yok canım,» dedi o erkekçe havasıyla. «Herhalde Etude'ü kıskanacak değilsin! Ben Etude'ü kurduğumda sen daha doğmamıştın.»

«Biliyorum,» dedi kadın cilveli sesiyle. «Sizin müziğe olan aşkınız beni sevmenizden çok eskidir.»

«Ah! Hayır Vala, haksızsınız,» diye bağırdı ihtiyar adam öfkeyle, sahnedeymiş gibi rol kesmeye başlamış, heyecanı Alman aksanını daha belirginleştirmişti. «'Kadere boyun eğmeyin, beyaz saçlarınıza rağmen hâlâ sevebilirsiniz,' Goethe,» dedi. Güçlü belleğiyle gururlanırdı gibiydi, Vala'ya öylesine aşk dolu gözlerle bakıyordu ki, Osten utancını ve kızgınlığını gizlemek için başını çevirmek zorunda kaldı. Nasıl olur da babası... Etude Classics'in kurucusu, müzik alanındaki en büyük otoritelerden biri, bu beyinsiz bebeğe böylesine körce hayranlık duyardı? Bunun nedeni yalnızca onun sıksa bir ihtiyar, kadınınsa genç, enerjik ve etine dolgun olması mıydı? Acaba babası, 72 yaşındayken 17 yaşındaki bir genç kıza tutulan Goethe'ye de bu nedenle mi hayranlık duyuyordu?

Birden babasının sert bakışlarla kendisini süzmekte olduğunu fark etti, acaba ihtiyar düşüncelerini mi okumuştı?

Jimmy ani bir heyecanla, «Vala'nın müzik konusundaki duyguları çok iyi anlıyorum,» dedi. «Ben de Donna'yla birlikteyken sık sık aynı şeyleri hissed-

rim. Onun için dünyada varsa yoksa müzik.»

Vala başını salladı. «Eğer kadın için yaşamda en önemli şey buysa, o zaman kabahatli sensin, Jimmy. Beni dinle. Siyah olsun, beyaz olsun, genç olsun, yaşlı olsun, çirkin olsun, güzel olsun, kadın bir tek şey ister.» Onları etkilemek için sustu. Tam istenen bu tek şeyin ne olduğunu söyleyecekti ki, baba Osten söze girdi.

«Donna da çok şaşırtıcı bir kız. Onun klasik bestecileri böylesine iyi anlayabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Son davetimde çok güzel çalmıştı.» Bir an düşündükten sonra ekledi. «Eğer Varşova'daki Uluslararası Chopin Piyano Yarışmasında birincilik, ikincilik ya da üçüncülük ödülünü alırsa, Etude onunla bir anlaşma imzalar.»

«Donna bu yarışmaya katılıp katılmama konusunda kararsız,» dedi Jimmy. «Söylediğine göre, onu ilgilendiren müzikmiş, ödüller değil.»

«Çok yakında o da, yaşadığımız bu dünyada başka alanlarda olduğu gibi müzikte de ne yazık ki, değeri başarının belirlediğini anlayacak,» dedi baba. Hafif kederli bir sesle.

«Bunu çok iyi biliyor. Sanırım onu korkutan da bu.»

«Öylesine seksi ki, herhangi bir şeyin onu korkutabileceğini sanmıyorum,» dedi Vala. «Kıza bir bakmak yeter! Enfes göğüsler, incecik bir bel, biçimli kalçalar, oylan bacaklar... Ya o mor yeşil gözler! Her diskotekte onun kraliçe seçildiğinden eminim.» Bir an sustuktan sonra ekledi. «Hem sonra Chopin'i de fevkalade yorumluyor. Yani bir zenci olarak diyorum.»

«Yâni eğer Donna bir zenci olarak olağanüstüysen,» dedi Osten, Vala'ya bu sözlerinin kendisini ne kadar sinirlendirdiğini belli etmemeye kararlıydı. «Disco dansına bayılan bir Rus olarak siz de öyle sayılırsınız. Ruslar yalnızca klasik müzik ve baleyle ilgilenirler diye bilinir hep.»

Vala kötü kötü baktı.

«Rus olayım olmayayım benim bir tek tutkum vardır o da Gerhard'dır,» diye yüksek sesle konuştu, sesindeki sertlik, aksanını büsbütün ortaya çıkarıyordu.

«Ve bu da bana yetiyor,» dedi baba, yüzünde geniş bir gülücükle, gerilimi ortadan kaldırmaya çalışıyordu. «Baksana Jimmy, şu zimbirtı...» Osten'in gırtlığını işaret etti. «Sana yeni dertler açtı mı?»

«Hayır. İyidir.»

«Düzenli olarak muayeneye gidiyor musun?»

«Evet, doktora bakılırsa her şey yolunda.»

«Jimmy'nin nesi var?» diye sordu Vala.

«Şimdilik bir şeyi yok,» dedi babası. «Birkaç yıl önce, Kaliforniya üniversitesine yazılmasından az sonra, gırtlığından bir tümör aldırdı ve ondan beri sesi bir tuhaflaştı.»

«Tümör larenksle farenks arasındaydı,» dedi Osten, Vala'ya dönerek, «Burun ve ağızla birlikte bu organlar sesin tınısını oluşturuyorlar.»

Babası saatine bir göz attı.

«Bu akşam Vala'yla kulüpte yiyeceğiz, bizimle gelir misin?»

«Teşekkürler, ama gelemem. Donna'yla buluşacağım.»

Ayağa kalktı. Babasının dikkat dolu bakışları al-

tında Vala'nın yanaklarına bir öpücük kondurdu, vücuduna değmemeye özellikle dikkat ediyordu.

Babası kolunu tuttu.

«Seninle geliyorum.» Koridora çıktıklarında oğlunun kulağına eğilerek, «Annenden sana kalan parayı... banka düzenli olarak gönderiyor mu?» diye sordu.

«Evet, her zamanki gibi.»

«Yani... acaba...» Babası sustu. «Yetiyor mu?»

Dışarı çıkmışlardı.

«Pekâlâ idare ediyorum,» dedi Osten.

Babası kapıyı açtı.

«Şunu bilmende yarar var: Benim gelirim tümü Vala'yla benim yaşamama ancak yetiyor.» Yine duruladı. «Geçenlerde New York'taki dubleks dairemizi yeniden döşedik, anlıyor musun? Bunun kaç para patladığını imkânı yok bilemezsin. Yeni halılar, duvar kâğıtları, stereo takım vb... Etude'de de sendikaların yeni numaraları ve telif haklarının yükselişiyle sıfırı tükettik sayılır.» Sorulması olası sorulara karşılık vermekten kaçınmak ister gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

Babasının sözlerini bitirmesini beklerken bir yandan da ihtiyarın ne kadar kötü görüldüğünü fark ediyordu. Sarı derisinin altından ağ gibi damarlar gözüküyordu. Dudakları mavimsi olmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Osten birden onu kollarında sıkamak ve çocukken yaptığı gibi ona iyice sokulmak isteğiyle tutuştu. Sanki kafasından geçenleri anlamış gibi babası bir adım gerileyerek «Vala bana çok iyi bakıyor,» dedi. «Çok şefkatli bir kadın. Ondan başka kimse Leonore'nin yerini tutamazdı» Sesini alçalttı.

«İşte bu nedenden ötürü bilmeni istiyorum...» Sus-
tu, bakışlarını önüne eğdi. «Yani ben... ben gittiğim-
de, her şeyi ona bırakmak niyetindeyim. Her şeyi,» di-
ye tekrarladı başını kaldırarak, bakışları bir onay bek-
ler gibiydi.

«Anlıyorum,» dedi Osten, taa içinden yükselen
acı dalgasıyla mücadele ederken. «Anlıyorum.» Oto-
mobiline bindi ve motoru çalıştırdı. Uzaklaşırken,
«Kendine iyi bak, baba,» diye seslendi.

Yolda giderken, babasının ona telefonda Vala'-
nın nişanlanmayı kabul ettiğini bildirmesine ne denli
sevindiğini anlattığı günü anımsadı, en geç bir aya
kadar da evlenmeyi kararlaştırmışlardı. Osten zora-
ki memnuniyet belirtilerinde bulunmuş, genç olması
nedeniyle Vala'nın ideal bir eş, aynı zamanda bir esin
perisi olacağına inandığını söylemişti.

«Vala'yla aramızda ne büyük bir uyum olduğu-
nu anlatsam şaşarsın. Birbirimizi çok iyi anlıyoruz,»
diye eklemişti babası, sesini alçaltarak. «İnan bana,
yaş farkının sorun yarattığını iddia edenler Vala'yla
beni görmeli...»

«Vala'nın çok sevecen ve anlayışlı olduğundan
eminim.»

«Ben ne sevecenlikten, ne de anlayışlılıktan söz
ediyorum,» diye sözünü kesti babası. «Aşktan söz edi-
yorum.» Sonra da serüvenlerini anlatarak böbürlenen
bir yeniyetme gibi eklemişti. «Bana olan aşkını sı-
nadım.»

«Vala'nın aşkını mı sinadın?»

«Tastamam. Hem de kimyasal yolla, efendim.»

Bir süre sessizlikten sonra iftiharla konuşmuştu.

«Akıl almaz bir numara keşfettim. Reaktif iç çamaşırları.»

«Reaktif iç çamaşırları mı? Neymiş o?» diye sormuştu Osten sabırla.

«Slipler. Kadın slipleri.»

«Ne yapıyorlarmış?»

«Hiçbir şey yapmıyorlar. Sadece bir test. Cinselliği testten geçiriyorlar. Her iç çamaşırının önüne küçük bir yürek dikilmiş. Nereye olduğunu anlarsın elbet! İşte bu yürek motifi kimyasal yollardan geçmiş ve sen...» Duraksayıp doğru sözleri aramıştı. «Kadınla yakın ilişkideyken, ve onun... istekleri ayaklanırken, bir derece, onda uyandırdığın isteğin şiddetini ölçüyor! Yürek mavi olursa bu kızın çok tahrik olduğuna işaret, yeşil olursa keyiflenmeye başlamış, kahverenginin anlamı az buçuk ilgili ve siyah... bunun anlamı konuyla kesinkes ilgisiz olduğu, yani frijit filan demek istiyorum. Anladın mı?»

«Evet, baba.» Bir an babasının saflığı, böylesine kaba saba yutturmacalara, Amerikan usulü hokkabazlığa olan sarsılmaz inancı ona dokunmuştu. Ama sonra, babasıyla Vala'yı yatakta debelenirken gözünün önüne getirince, kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Onları karanlıkta sarmaş dolaş, birbirlerini okşarken düşünüyordu, babası birden ışığı yakıyor, gözlüklerini takıyor ve bembeyaz saçları, pörsük, kırıksık derisiyle, Vala'nın bir sürü yuvarlaktan oluşan vücuduna doğru eğilip yüreğin rengine bakarak derecesini ölçmeye çalışıyor.

«Ve işte,» demişti babası. «Şimdiye dek birkaç düzine bu çamaşırlardan kullandık, bil bakalım her

seferinde hangi rengi bulduk?»

«Mavi.»

«Tastamam! Hem de ne mavi.» Babası çapkınca bir kahkaha atmış ve, «Bu söylediğim bilimsel açıdan da geçerli,» demişti oğluna. «Gerçek aşkı, birbirlerine yolladıkları mektuplarda bulan o ünlü aşıklar, Goethe'yle Erika'ya benzer hiçbir yanımız yok. Vala'nın yüreği mavi kaldıkça benim suratım da morarmaz!» Kahkahadan kırılırken, «Bu zimbirtıları sen de Donna'yla dene!» diye önermişti. «Eğlenceli olabilir.»

«Dehşet! Senin hesabına çok sevindim, baba. Vala için de. Onu zaten severim.» Babasının bu tür sözlerden hoşlandığını biliyordu.

«O da seni sever. Bak geçenlerde ne dedi, seni tanıdıkça, **Eugene Onegin**'deki romantik şair Lensky rolüne tıpatıp uygun buluyormuş.»

«Ona teşekkürlerimi bildir. Lensky en yakın dostu Onegin tarafından düelloda öldürülüyor olsa bile, yine de teşekkürler.»

«Yakında yine gel, oğlum,» diye eklemişti babası sevgiden boğulurcasına. Bu sözler üzerine telefonu kapatmıştı.

O gün telefonda babasını dinlerken Osten utançtan yerin dibine geçtiğini hissetti. Prensip olarak mutlu bir yaşlılığın ödülü bilgelik ve ihtiyatlılık değil midir? Müzik şaheserlerinin en güzel kayıtlarını halka sunmuş bu adama ne oldu, diye soruyordu kendi kendine. Plak Sanayicileri Birliği ve Kayıt Teknik ve Sanatları Ulusal Akademisinden pek çok kişinin, mü-

zik alanının en büyük ustalarından biri diye niteledikleri bu adam değil miydi? Boris Pregel'le Goddard Lieberman en yakın dostları arasında sayılmazlar mıydı? Yaşına rağmen babası Osten'e, kolejde tanıdığı, yalnızca seksten söz edip onu düşünen arkadaşlarından farksız görüyordu. Reaktif iç çamaşırlarını düşünürken, adı «Genç Kızın Ölümü» olan özel bir prezervatif modeli üzerine bitmez tükenmez tartışmalar da bulunan arkadaşlarını anımsadı; reklamlara bakılırsa bu prezervatif kadına, «ister istemez kendini gevşek bırakmaya zorlayan, dayanılmaz bir kendinden geçiş sağlıyormuş.» Bu koruyucuların çoğunda olduğu gibi, «Genç Kızın Ölümü» de erkeğe fazladan bir şey takmadığı duygusunu veriyor, kadınydaysa daha önce duymadığı istekler ve hisler uyandırıyor. Aslında yenilik ve uyandırdığı ilgi görünüşünden kaynaklanıyordu. «Genç Kızın Ölümü» çok çeşitli renklerde bulunabiliyordu. Gök mavisi, kar beyazı, kiraz kırmızısı, çimen yeşili, abanoz siyahı ve gümüş yıldız renklerinde. Bunların her biri kadını arzudan çıldırtma garantisi veriyordu. Antik çağda yosmalar erkekleri cezbetmek için cinsel organlarını iç gıcıklayıcı renklere boyarlarmış, bugünkü modern çağdaysa durum tersine dönmüş ve erkekler rengârenk kılıflarla organlarını sergiler olmuşlar.

Kız tavlamanın kolaylaşacağını sanan bu yeniyetme zamparalar tüm umutlarını «Genç Kızın Ölümü»ne bağlamış, ezanelere hücum ederek akıl almaz miktarlarda satın almaya başlamışlardır. Doğrusu, bu rengârenk kaputların düşüncesi bile öğrencileri tahrik ediyordu, ama beklenmeyen bir engel «Genç Kızın Ölümü»nü işe yaramaz hale getirdi. Sonuna kadar

gitmeye hevesli küçük hanımların çoğu kesinlikle karanlıkta işi bitirmeye kararlıydılar, kimbilir belki de haklıydı bu kızlar, sevgililerinin ezile büzüle poşetleri yırtıp kaputlarını açarak «zevk fırtınaları»nı kuşanmalarını izlemek onları rahatsız ediyordu.

Osten babasının davranışının duygularının coşkunluğundan mı, yoksa fiziksel ve zihinsel bir kireçlenmeden mi kaynaklandığını soruyordu kendi kendine. Acaba yaş ilerledikçe insanlar olgunlaşacaklarına bazı alanlarda inat gösterip bazılarında da geriliyorlar mıydı?

Osten çok iyi anımsıyordu, babası bir idealist, şifa bulmaz bir hayalperestti. Sözde bilimsel deneyler sonucu çıktığı ileri sürülen birtakım tezler karşısında duyduğu o geçici, hatta çocukça heyecanlarını anımsadı. Sözde müzik insan beyninin üst kısımlarını ve sempatik sinir sistemini etkilemiş ve bu nedenle organizmanın kan dolaşımı, soluk alma, beslenme ve hazım gibi bazı işlevlerini kolaylaştırırmış. Babası dostlarından ya da tanıdıklarından birinin hastalandığını duyar duymaz hemen hastaya Etude'ün klasik plaklarından bir dizi gönderirdi. İnancına göre, bu plakların her biri hastayı özel bir duruma sokup, onun doktor ve ilaçlardan çok daha etkin bir biçimde hastalıkla mücadele etmesine yardımcı olurdu.

Osten bir yandan arabasını kullanıyor, bir yandan da eskileri düşünüyordu. Babası Vala'yla evleneceklerini söylediğinde ilk tepkisi geldi aklına. Hemen Blystone'a telefon edip Goddard'ın gizliden Etude Classics'e sağladığı mali desteğin kaldırılmasını em-

retmek istemişti, bu kararın ,sözleşmenin feshi dolayısıyla kendisine getireceği külfetlere bile razıydı. Gerhard Osten çok sevdiği işini kaybedeceğini fark ederse evlenme projesini bir kez daha gözden geçirir, diye düşünmüştü Osten. Hemen elde edileceği bir sonuç da Vala'nın hemen sahneden çekilmesi olacaktı. Kendine ihtiyarlığından başka bir şey veremeyecek, meteliksiz herifi ne yapsındı kadın?

Ama Osten sonra fikrini değiştirmişti. İflasın eşğine itilen babası, bir enfarktüs, bir kalp krizi geçirir ve ölürse, kendini affedebilir miydi? Sonuç olarak ilk karısının anılarını öne sürerek, kadının ona olan sadakatini vurgulayarak, babasını akıl yoluna döndürmeye karar vermişti. Babasını utandırmak için bütün içtenliğiyle, ilerlemiş yaşından ve Vala'nın gençliğinden söz edecekti.

«Yani sana ihtiyar görünüyor diye onun da kendini ihtiyar hissetmesi mi gerek?» deyivermişti Donna. «Yaşlı olmanın ne kötülüğü var? Neden Vala gerçekten hoşlanıyor olmasın? Lizst de, Wagner de kızları olacak yaştaki kadınlarla yaşayıp mutlu olmadılar mı?»

Yoğun kent trafiğinin arasından süzülerek ilerlerken Donna'yı düşünmeye başlamıştı Osten. Karşılaşmalarından beş, altı ay sonra, ilişkilerinin tazeligi solmaya başladığında, ufaktan ufağa bir kuşku içini kemirir olmuştu. Öyle bir kuşku ki, sabah gözünü açar açmaz onu kıskacına alıveriyor ve akşam uyku bastırana dek bırakmıyordu.

Berberliklerinin bir anlamı olması için, ilhamının

kaybolmayacağından emin olması gerekiyordu. Her şeyin ona götürdüğü ya da ondan kaynaklandığı o güçlü istek, bestelemek ve çalmak isteği asla yok olmamalıydı. Çok kısa bir dönem için bile olsa, eğer kendini beste yapmakta kısır hissetmeye başlarsa, bu her şeyin sonu olurdu. Oysa Donna onda yaratmak isteği uyandırmamıştı.

Kaliforniya'dan New York'a giden bir uçağa atlayıp sevgilisine kavuşma isteği giderek azalmıştı, çünkü fiziksel olarak Donna'yı arzulamakla birlikte, kadın her seferinde rock müziğini, özellikle de Goddard'inkini küçümseyen sözler söyleyerek onu yaralıyordu.

Örneğin, bir gün kıza bir piyanist olarak çalışmak isteseydi kuyruklu piyanonun modern bir çeşidi olan elektrikli piyanoyla çalışmak istediğini söylemişti. Elektrikli piyanodaki sesleri titreştirici, inceltici ve güçlendiriciler sayesinde çok çeşitli sentetik tonlar yaratılabilirdi. Şarkıcı olsun, grup olsun, bugün plak sanayinin en büyük yıldızları, giderek bu elektrikli piyanoları daha sık kullanıyorlardı, en tanınmış piyano imalatçılarından biri de elektronik kuyruklu piyano imali denemesine girişmişti.

Ama Donna'yla konuşurken kıza bu konuda çok şey bildiğini de hissettirmemeliydi. Onun gözünde bir edebiyat öğrencisi, geleceğin müzikten çok edebi eser yaratıcısı olduğundan, kızı kurallarından sıyrılmaya çalışırken hiçbir teknik terim kullanmamaya gayret ediyordu. Synthesizer'ı savunurken, bunun yalnızca yeni bir müzik aleti olmakla kalmayıp, her türlü kullanım için müzik yaratmaya olanak veren bir alet olduğunu söylüyordu. Bu konuda Stravinski'nin söz-

lerine de başvuruyordu; ona göre, bir Stradivarius ya da bir elektronik synthesizer mükemmelliğe en yakın müzik aracıydı. Osten bu aletin besteciler ve icracılar için bir nimet olduğunu düşünüyordu. Bir düğmeye basmakla tek bir tema üzerine sonsuz varyasyonlar ve tüm orkestrasyonları sunabilme olanağına sahipti. Bir müzik cümlesini kısaltıp uzatabiliyor, ağırlaştırıp hızlandırabiliyordu. Müzikal geleneği zenginleştiren bir kaynak, hatta onu aşmaya yarayacak bir imkândı bu.

Tartışmalarından birinde Donna ona şöyle karşılık vermişti: «Bütün bu önceden hazırlanmış düzenlemelere, özel efektlere, programlanmış ritme ve sekansa rağmen, synthesizer bir tilt makinesiyle bir müzik kutusu karışımından başka bir şey değildir. Besteciye icracıyı ham mekanik seçeneklerle oynayan bir tür otomat haline getiriyor.»

«İyi ama, bir anlamda piyano da mekanik olarak ham değil midir?» deyivermişti Osten. «Hem öylesine ham ki, çekiçleri kaldırıp yerine küçük kaşıklar konduğunda alet klavsen oluveriyor. Teller, çekiçler, tuş mekanizmasının boyuna değişimler geçirdiğine bakarsan aletin ne kadar ilkel olduğunu anlarsın.»

«Ne münasebet. Piyano, ilki üzerine çapraz teller takılmış sukabağı olan ve bunu Pythagoras'ın monokordu, klavikort, çimbalo ve klavsenin izlediği bütün bir telli çalgılar soyunun sonuncusudur.» Derin bir soluk alıp küçümsercesine adamı süzdü. «Her hafta değişip duran, synthesizer denilen o müzikli oyuncakların tam tersine, klavye prensibi...» Piyano-sunun tuşlarından birine sertçe bastı. «XV. yüzyıldan itibaren yürürlüğe girmiştir. Şimdiye dek hiçbir başka

müzik aleti onun çeşitliliğine ve zenginliğine ulaşamadı.»

Osten çekinerek, «Bir yerlerde okumuştum,» dedi. «Son deneylere bakılırsa, akustik uzmanlarının bir dizi audiofrekanslı titreşim aygıtı ayarlayarak elde ettikleri piyano sesi, müzisyen ve müzikle ilgisi olmayan kişilerden oluşan bir bilginler kurulu tarafından dinlenmiş ve kimse piyano sesiyle, aletten çıkan sentetik sesi birbirinden ayırt edememiş. Gerçekten de, doğal seslerle sentetik sesler o derece birbirlerine yakındı ki, müzikle ilgisi olmayanlar kadar müzisyenler de bu farkı anlayamadılar. Hepsi ancak seslerin yarısını doğru tanımlayabildi.»

«Bu bir şeyi kanıtlamaz,» dedi Donna sesini yükselterek. «Önemli olan - her gerçek sanatçı bunu bilir - sentetik seslerin armonik zenginlikten ve sıcaklıktan yoksun oluşlarıdır.» Daha sonra şöyle ekledi: «Sen zaten müzisyen filan değilsin, Jimmy, aslında yarım yamalak bildiğin konulardan söz ediyorsun. İnan bana, kötü piyano yoktur, kötü piyanist vardır. Ve müzik yapmak, bir telin titreşimini sentez etmekten çok daha başka şeydir.»

Jimmy Osten alınmış ve kızmıştı. Her şey bir yana, Donna sadece bir icracıydı, yani özgün bir müzik yaratmanın, besteciliğin boğucu sıkıntılarından habersiz yetenekli bir taklitçiden başka bir şey değildi. Kendisi ise hem besteci, hem de icracıydı ve müziğinin değeri - özellikle satış rakamlarına bakılırsa - şimdiye dek plak çıkaran gerek rock, gerekse klasik müzikçilerin hepsini çok aşıyordu. Acaba ona açılmayı denesem, nasıl bir tepki gösterir, diye soruyordu kendi kendine. Kendini savunmak elinden gelmedi-

ğinden saldırmaya karar verdi.

«Müzik bir ses titreşiminden bambaşka bir şey olabilir. Ama gerçekte piyano bundan fazla ne üretebildi ki?» Durmayı denedi, ama boşuna. «Alt tarafı, parmağını piyanonun klavyesine dokundurduğunda, tuş bir çekici iter, çekiç, havaya atılan bir kurşun gibi, piyanistten kurtulur. Tamam mı? Demek ki, tuşa basan parmak ister ünlü piyanist Donna Downes'in, isterse Bronx sirkinden bir maymunun olsun, çekice yapılacak aynı basınç aynı sesi verecektir.»

Kadının öfkелendiğini fark etti. Şiddetle piyanonun kapağını indirip sandalyesini döndürerek ona döndü.

«Şimdiye dek duyduğum en budalaca sözler, özellikle senden duyduğum. Sen de biraz piyano çalarsın, Jimmy. Bunun küçük çekiçleri harekete geçiren tuşlara basmaktan çok daha başka şey olduğunu bilmez misin? Ya tuşe sanatı, pedal kullanma, vurgulama, tonu renklendirme...» Daha sonra Osten'in karşılık vermesine fırsat bırakmadan, somurtkan bir tavırla sözlerini noktaladı. «Eh! Bırakalım artık, tartışmak neye yarar?»

Aralarındaki sessiz anlaşma bir kez daha bozulmuştu. Böyle anlarda Osten bir tek şey isterdi: Yalnız kalmak!

Bazen Donna'nın yanında yatarken, Osten kendini ondan çok uzaklarda buluyor, kadının da aynı şeyleri duyduğunu, kendini yabancı gibi hissettiğini seziyordu. O zaman sevgiliden çok birbirlerine zevk vermeyi becerebilen iki kişi olarak görüyordu kendilerini.

Saatler boyu kollarını, bileklerini güçlendirecek, parmaklarının hareketini kolaylaştıracak hareketler yaptıktan sonra Donna sinirli ve müthiş gergin olurdu. O zaman istekleri birden yüzeye vurur, bir sel gibi coşkun, erkeği de sürükler götürürdü. Öyle anlarda gözleri parlar, yanakları al al olur, sanki delicesine acıkmış da seks bir beslenme yoluymuş gibi, nasıl sevişmek istediğini Osten'e ayrıntılarıyla anlatırdı. Oyle anlarda Osten kızın arzularını tatmin edemezdi. Çünkü onun kendiliğinden, içinden geldiği gibi diye nitelediği bu davranışlar, Osten'e hesap ve yineleme gibi görünüyordu. Rahatsız olmaya, giderek daha pasif davranmaya başlamıştı. Kadın için yalnızca fiziksel bir eğlence aracı olduğu duygusu onu umutsuzluğa sürüklüyor, daha kötüsü, kendini kadının piyanosundan sıkıldığı anlarda ele aldığı bir alet gibi görüyordu, piyanosuysa her zaman duygularının temel aleti olmuş ve olacaktı.

Birlikte oturdukları sıralarda, kimi zaman birden üzerine saldırıverirdi kadın, sanki kendini haklatmak için onu tahrik edip kışkırtmak istermiş gibi. Hemen karşılık veremezse, Donna onu iter, dudakları ve diliyle kendisini doyuma ulaştırana dek okşamaya zorlardı adamı. Sarsılarak doyuma ulaştığı anda erkeği gayrete getirmek için haykırıp durduğu sözcükler de kesiliverirdi. Sanki piyanosunu dinlemenin bedeli, zevklerine kâhyalık etmekmiş gibi.

Oysa başka zamanlarda, sık sık Donna onunla öylesine ateşle sevişir, olaya öylesine canla başla girişirdi ki, Osten kendini, onun isteklerinin tek hedefi, tek kaynağı olduğunu sanırdı. İşte o anlarda ka-

dın onu tüm isteklerini, kaprislerini gerçekleştirme-ye zorlardı. Ama bu yalvarışlara boyun eğip kadının vücudunu bir zevk aracı gibi kullandığı zamanlarda bile, sık sık kendini Donna'dan uzakta hisseder, sanki sevişme sırasında onun tahrik kaynağı olmaktan sıyrılıverirdi.

Bir gün Donna'nın stüdyosunda oturmuş, Juliard'dan dönmesini beklerken, rafta duran bir fotoğraf albümünü alıp bir göz atmıştı. Donna'nın ailesiyle ya da dostlarıyla birlikte çektiymiş olduğu fotoğraflardan bir tanesi merakını uyandırmıştı. Üzerinde monokini, bir havuzdan çıkmaya davranmış, genç ve yakışıklı bir delikanlı da yardım etmek üzere uzanmış. Gencin ıslak mayosundan muhteşem bir erkeklik organı seziliyordu. Adamın tavrı, tam yukarı çıkarken makinenin yakaladığı Donna'nın dolgun göğüsleri, kısacası fotoğraftan sezilen o cinsellik Osten'e pek iğrenç geldi. Bu bir aile albümüne girecek resimden çok, porno dergilere basılacak bir fotoğraftı. Hafiften sararmış bu enstantanenin yanına küçük bir kâğıt parçası yapıştırılmıştı, üzerinde daktiloyla W. H. Audden'in şu mısraları yazılıydı:

**Zinhar dosluk etmeyeceksin
Reklam işinde çalışan heriflerle
Ne de konuş böylelerinle
İncil'i güzel yazıldığı için okur gibi
Hele hiç aşk yapma
Çok sık yıkananlarla**

Resimdeki bu erkek kimdi ve Donna'ya ne gibi hisler duymuştu? Ya kız onun için neler hissetmişti? Bu fotoğraf ne zaman ve kim tarafından çekilmişti? Bütün bunları bilememek Osten'i çok sinirlendiriyordu. Hem bu adamın Donna'nın yaşamında aldığı yeri kıskanıyor, hem de kendini fiziksel açıdan o gençten çok aşağı görüyordu. Donna'nın bu erotik sahneye katılmaktan duyduğu zevki hiç sakılamadığını farkedince, birden içini bir utanç dalgası kaplayıverdi. Jimi Hendrix'in kötü yazgılı kız arkadaşı Devon Wilson kadar Donna'nın da cinsel açıdan utanmaz olması mümkün müydü?

Günlerce kendi kendini yedi ve sonunda Donna'ya fotoğraftaki adamın kimliğini sormaya karar verdi. Kızın dediğine göre, birkaç kez birlikte olduğu bir aktörmüş! Üstünde durmazmış gibi davranarak biraz daha bilgi toplamaya çalıştı. Acaba hiç filmini ya da oyununu izlemiş olabilir miydi? Açıkça zor durumda kalmış olan Donna pek sanmadığını söyledi, sadece ikinci sınıf filmlerde küçük rollere çıkan bir oyuncuymuş. Sonunda Osten fotoğrafı kimin çektiğini sorduğunda da Donna bunun Julliard Okulundan bir kız arkadaşı olduğunu, aynı kızın ailesine ait Taxedo Parkındaki evin havuzunda çekildiğini söylemekle yetindi. Sorulara rağmen hiç mesafe alamayan Osten, Donna'yı neyin sinirlendirdiğini çözmeye çalıştı. Geçmiş hakkında sorular sorması mı, yoksa yaşamında rol oynamış bu adamı anımsatması mı?

İçinde bir şeyler Donna'nın müzik beğenisine isyan ediyordu. Birçok bestecinin eserlerini zorluk çekmeden çalabilen çok yönlü bir piyanist olmasına karşın, Donna kendini her şeyden önce bir Chopin yorumcusu olarak görüyordu; onca bu besteci bir Bach kadar yenilikçi olup armoni alanında şimdiye dek ona eş görülebilecek kimse çıkmış değildi.

Osten bu heyecanı paylaşmıyordu. Önce bu tatlı zencinin romantik müziği seçmiş olması kendisine ters geliyordu. Piyanist olmak yerine sinemayı seçmiş olsa, o güzelim yüzü, kusursuz bedeniyle bugünden yarına bir yıldız oluverirdi. Ama klavyeye doğru eğilmiş profiline bakıldığında gülünç, hatta adi bir şeyler sezinliyordu insan. O Afrikalı kafası çok küçük, boynu çok uzun, memeleri çok iri, kalçaları çok yuvarlak, bacakları çok uzun duruyorlardı. İçindeki erkeğin - daha kötüsü beyaz erkeğin - böyle bir tepki gösterdiğini biliyordu. Bu tür bir güzelliği bir kabare sahnesinde ya da yatağında gördüğü takdirde ona hayran kalacağını da biliyordu, ama onu bir konser piyanosunun başında, giyimli olarak gördüğünde biraz şaşkın ve rahatsız hissediyordu kendini. Ve bu tepkisini fazla bastıramayacağını da farkındaydı.

Bir de, çalmayı tercih ettiği müzik sorunu vardı. Osten yalnızca yetenekli bir amatör olarak gördüğü Chopin'i sevmezdi, ona göre bu besteci asla klasik olmayı becerememiş, XIX. yüzyılın harika çocuklarından biriydi. O hafif, baygın müziği evrensel olmaktan çok uzaktı. Geniş halk kitlelerini kapıp götüremezdi bu müzik. Konservatuarlara ya da kısıtlı sayıda bilgili bir dinleyici kitlesine hitap eden, bir tür, kapitoneyle kaplı küçük hanım odası müziği idi. Üstelik Os-

ten'in hoşlanmadığı, hemen hemen ragtime (*) bir havası, geçici bir yanı vardı. Zaten bu özellik nedeniyle Fransa'ya yerleşmiş bir Polonyalı olan Chopin, bir yüzyıldan daha kısa bir süre sonra New Orleans'lı zenci ragtime piyanistleri arasında çok popüler olmuştu, kuşkusuz adamlar kentin Fransızca konuşulan bölgelerinde tanımışlardı bestecinin müziğini.

Osten, Donna'yı daha iyi anlayabilmek için Chopin üzerine birkaç kitap okumuş, bestecinin fırtınalı yaşamı konusunda öğrendiklerinin bir bölümü onu büsbütün şaşırtmıştı. Biyografi yazarlarının çoğu onun seks tutkusunu, tüberküloz hastalığı ve sinirli mizacına bağlıyorlardı. Ama yine de Osten onun bu aşk çılgınlıklarını hoşgöremiyordu. Ona göre, Chopin'le George Sand arasındaki ilişki özellikle tiksinti vericiydi. Besteci için başından beri kadın yazarın yalnızca iki cinsten hoşlanan biri değil, gerek mizacı, gerekse eğilimi gereği sevici olduğunu anlamış olmalıydı. Buna rağmen kadının, aralarında yüzyılın en sapık kişilerinin de bulunduğu her iki cinsten dostları ve âşıklarıyla giriştiği sado-mazoşist oyunlarda kendisini pey olarak ileri sürmesine izin vermişti. Chopin'in scherzo, nokturn ve baladlarını çalarken Donna'nın bunlara verdiği belirgin cinselliği, bazen şiddet dolu, tutkulu yorumlarını dinlerken, Osten müzikle bestecinin sağlıklı yaşamı, hatta Donna'yla Chopin arasında bir bağlantı kurmaktan kendini alamadı.

Osten biraz da sevinçle, Amerikan eleştirmenle-

(*) Ragtime : Kesik tempolu müzik parçası

rinin en acımasızı olan H. L. Mencken'in Chopin hakkındaki şu sözlerini keşfetti: «İki kadeh atınca daha çok beğenilen bestecilerden biridir. Müziği, yağmurlu bir kış öğleden sonrası, ateş başında, güzel bir kadeh içki ve el altında biraz budalaca bir kızla pek iyi gider.»

Oysa Donna her şey olabilirdi ama budala asla. Osten kendi kendine, küçük burjuva kökenli bu zeki Amerikalı zenci kızın Chopin'de bu denli heyecan verici ne bulduğunu sorup dururdu. O da ataları, Missouri ya da Louisiana'nın ragtime piyanistleri gibi, Chopin'in müziğinde ya da yaşamında, beyaz olduğundan kendisinin bir türlü bilincine varamadığı gizli, derin bir anlam mı bulmuştu?

Önceleri Donna'nın onu, kendine zorla kabul ettirdiği bu kısırlıktan kurtaracağını, kendi yaşamı ve müziğine çekeceğini sanmıştı. Sevdiği tek kadın olan Leila Salem'in anısının silinmesine yardımcı olacağını ummuştu. O Leila ki, yaşamına Beyaz Saraydaki kadın gibi birden, ama bambaşka bir yoldan girivermişti. Ama şu ana dek Donna beklediklerinin hiçbirini becerememişti.

Tam iki buçuk yıl önce, güzel bir yaz günü San Diego'ya gitmek üzere küçük çiftliğinden çıkmış, Anza Borrego çölünü geçerken, büyük bir macera yaşıyacağı aklına bile gelmemişti. Bir iki gün iyi bir otelde kalıp, kitapçıları şöyle bir dolaşmaktan başka hiçbir niyeti yoktu. San Diego'ya vardığında önce bir süre amaçsız gezindi. Sonra Coronado köprüsünden geçti, Limanı ve Pasifik filosunun hantal görünümü-

nü seyretti. Çok geçmeden de kendini Del Coronado oteline giden ağaçlıklı yolda buldu, fakültedeki ilk yılından beri buraya adım atmamıştı.

Cipini garaja yerleştirdi, otelin etrafında bir tur attı, Viktorya dönemine özgü bu çılgınlığı hayretle izledi: İddialı taraçalar, balkonlar, birbirinin üstüne yıkılırcasına konmuş cumbalar, padavra kaplı damlar, küçük kuleler ve bayağılığa kaçan şaşaalı giriş holü.

Bahçeye dönüştürülmüş iç avludan geçip Taç salonuna bir göz attı. Arap büyüklerine ziyafet çekiliyordu, otelin fotoğraflarına ve bir yüzyılı aşkın süredir geçirdiği değişimlere bir göz atarak Tarih adlı holden geçti.

Galeriye vardığında, plak satan dükkânın önünde durup, en göze batar yere yayılmış olan Goddard'plaklarını inceledi. O sırada tahta raflardan birinin ardından, kucagında bir sürü plakla bir kadın çıkıverdi. İnce uzun, vücuduna yapışık bir elbise giymiş, otuz yaşlarında kadardı. Gördüğü andan itibaren Osten gözlerini ondan alamadı. Başaklar gibi gür sarı saçları, yüksek alnı, çıkık elmacık gemikleri ,düzgün burnuyla çok hoş bir kadındı. Farkına bile varmaksızın ona yaklaştı. Kadın onu bir tezgâhtar sanıp elindeki plakları uzattı.

«Bunları oteldeki hesabıma geçirebilir misiniz?» dedi yabancı aksanıyla.

«Elbette efendim,» diyerek plakları aldı. Açık gri gözlerdeki berrak bakışları yakalayınca, onu kaybetmekten korktuğundan olduğu yerde kalakaldı.

Plaklara bir göz attı, yirmi kadar plağın hepsi Amerikan rock müziği idi, Goddard'ın son plağından da üç tane vardı.

«Üçü de eş bunların.»

«Biliyorum,» dedi bakışlarını çevirmeden. «Almasam mıydım?» Tatlı tatlı gülümseyerek, plak poşetindeki rock şarkıcısının silüetini gösterdi. «En iyi müşterisi ben olmalıyım. Bütün dostlarıma onun plaklarından alırım.»

«Çok şanslı dostlarınız var,» dedi Osten de gülümseyerek. «Ama yalnız Goddard mı? Yani, başka rock yıldızları da var diyorum.»

Kadın bir an düşündü. «Onun gibi değiller. İlk kez dinlediğimde çok özel şartlar altındaydım. Lübnan'da, savaş sırasında Birleşmiş Milletler kuvvetlerinin radyosundan duydum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim halde büyülenmişim sanki.»

«Kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu ki. Kimisine göre deli... ya da sakat... ya da..»

«Evet, ama ben. ben onu tek başıma keşfettim, anlıyor musunuz? Onun bir yıldız olduğundan bile haberim yoktu. Müziği bende çok garip bir etki yaptı, içimdeki birşeyleri çözdü, duygularıma bir düzen getirdi, sıradan yaşamıma bir anlam verdi.» Konuştuğu sürece bakışlarını da ayırmamıştı. «Ne demek istediğimi tam olarak açıklayamıyorum.» Osten'deki albümlerden birini aldı ve sözde Goddard'ı temsil eden, yüzü belirsiz silüete bakarak ekledi. «Orijinalliği, başkalarına da değişik oldukları duygusunu vermesinden. Bu tür bir duygu bir sanatçının yapabileceği en olağanüstü etkidir... ve ancak olağanüstü bir sanatçı bunu becerebilir.»

Osten'e doğru döndü ve bakışları yine onunkileri buldu.

«Ya siz?.. Siz ne tür müzikten hoşlanırsınız?»

«Ben de onun müziğini severim,» diye karşılık verirken kalbi çarpıyordu. «Ve sizin gibi, onu bir başıma keşfettim. İlk plağını New York'ta radyodan dinlemiştim. Şimdi tüm müziğini tanıyorum.» Hâlâ bakışıyorlardı, kadını kaçırmamak için biraz daha cüret göstermeye kalktı. «Ben... ben de biraz müzik yaparım.»

Osten'e doğru döndü ve bakışları yine onun-
leri buldu.

«Gerçekten mi? Ne çalarsınız?»

«Goddard'ın çaldıklarını ben de çalabilirim,» dedi gülerek.

'«Şarkı da söyler misiniz?»

«Biraz.» Geçirdiği bir ameliyat sonucu sesinin değiştiğini söyleyecekti ki, ...yıllardır herkese bunu söylerdi... vazgeçti.

Kadın etrafına bir göz attı.

«Başka müşterileriniz de var. Ben size engel olmayayım.»

Osten iyice sırttı.

«Ben burada çalışmıyorum. Asıl ben sizi alıko-
dum.»

«Ah! Özür dilerim... istemezdim...» Plakları almak üzere davrandı, ama Osten tatlı bir gülümseyişle bir adım geri çekildi.

«Hiç değilse taşımama izin verir misiniz?»

Kadın da gülümsedi.

«Çok nazıksınız.» Elini uzattı. «Adım Leila Sa-
lem.»

Elini tuttu, incecik, yumuşacık bir el, ilk temas-
ları olduğunun da bilincinde.

«Ben de James Osten. Dilinize bakılırsa... ne-
relisiniz?»

«Lübnan'da doğdum. Ailem Suriyelidir.»

«Gözleriniz öylesine açık renk ve teniniz öyle
beyaz ki... Arap olduğunuz hiç aklıma gelmezdi.»

«Olabilir.» Sustu. «Ama kocamı görseniz yanı-
mazdınız. O tam araba benzer.» Osten birden ken-
dini rahatsız hissetti, âdeta ihanete uğramış gibiy-
di. Kadını kaybetmişti bile, o başkasına aitti.

«Kocanız mı?»

«Kocam Lübnan'ın Meksika büyükelçisidir. San
Diego'da bulunuşumuz yalnızca bir rastlantı.»

Sessiz sedasız bakiştılar, genç adamın öfkeden
boyun eğmeye geçtiğini izledi kadın.

«Ya siz... siz evli misiniz, Bay Osten?» diye sor-
du.

Başını hayır anlamında salladı.

«Profesyonel müzisyen misiniz?» diye sordu ki-
barca, genç adamı düşüncelerinden sıyırmak ister gi-
biydi.

«Profesyonel bir yanıım yok,» diye içini çekti.
«Davis'deki Kaliforniya Üniversitesinde öğrenciyim.»

«Müzik eğitimi mi görüyorsunuz?»

«Edebiyat. Müzik benim için özel uğraştır.»

«Ben de güzel sanatlar eğitimi gördüm, önce
Lübnan'da, sonra Madrid'de.» Bir süre sessizlik ol-
du, sonra tekrar konuştu. «Ahmet, kocam, iktisatçı-
dır.» Osten'in bakışlarını yere çevirdiğini gördü. «Ne
düşünüyorsunuz?» diye sordu, sesi âdeta hainleş-
mişti.

Başını kaldırmadan mırıldandı. «Şeyi düşünüyor-
dum...» Sustu. «Sizi... sizi tekrar görmek isterdim.»

Kadın yaklaştı, kalçası genç adamın elindeki plaklara değmişti.

Konuşmadan önce önce bir an durakladı. «Yarın kocamla birlikte çocukları Rosarito Beach'e götüreceğiz, Tijuana yakınlarındaki bu tatil yerinde on beş gün kalacağız.» Yine durdu. «Rosarito'da kalacağımız bu süre içinde Ahmet özel bir klinikte bir gençleşme kürü yapacak.»

«Bunu duymuştum. O kliniğin doktorlarına, Kaliforniya Üniversitesinde Gerovital'le deneyler yapmaları için izin verilmişti. Birtakım yavru ve embriyonlardan çıkarılan maddelerin zerkedilmesiyle insanları gençleştireceklerini sanıyorlardı.»

Kadın başını sallayarak önüne baktı. «Gerovital kürlerine ancak Meksika'da izin veriliyor. ABD'de henüz bunlar yasak.»

Kadının zor durumda kaldığını gören Osten konuyu değiştirdi.

«Rosarito Beach'e daha önce de gitmiştim. Pek sevimli bir yerdir. Nerede kalacaksınız?»

«Deniz kıyısındaki Villa Şehrazat'ta.»

«Çocuklarınız kaç yaşında?»

«Oğlum on bir, kızım dokuz.» Yüzü aydınlandı. «Müziğe bayılırlar. Ah! Goddard'ın müziğiyle dans edişlerini bir görmenizi isterdim.»

Osten kendisine düşünecek zaman tanımayan bir dürtünün etkisiyle patlayıverdi.

«Gelecek hafta Tijuana'da olacağım. Oralarda dolanıp sesimi denemek istiyorum.» Güldü. «Yani dinleyiciler önünde...»

«Yani halk önünde mi çalacaksınız?» Şaşırmış gibiydi.

«Neden olmasın?»

«İyi ama neden Meksika'da? Hele hele neden Tijuana'da?»

«Eh! Söylenenlere bakılırsa, günde iki bine yakın turist geçermiş oradan. Bütün bu gelgeç insanların önünde şarkı söyleyebilmek için insanın bir Goddard olmasına gerek yok, değil mi?» diyerek güldü.

Genç kadın da gülümsedi. «Nerede çalışacaksınız?»

«Nerede olursa. Beni kim kabul ederse. Küçük bir meydanda, bir kahvenin önünde belki. Gerek benim, gerekse halkın kolaycacık tûyebileceği bir yerde.»

«İspanyolca mı söyleyeceksiniz?»

«Yalnız İngilizce. İspanyolcam yeterli değil.»

«Yazık!» diye bağırdı. «Ben gerçek Meksika halk müziği 'musica ranchera'ya bayılırım.»

Osten düşündü.

«Sahi mi? En çok hangi parçaları seversiniz? Belki onları söylemeye çalışırım.»

«Bu aralık 'Volver, volver, volver, ve 'El Rey'i çok tutuyorum,» diye karşılık verdi hiç duraksamaksızın. «Meksika'daki herhangi bir plakçı dükkânında bulabilirsiniz bu şarkıları.»

«Hemen gidip alacağım.»

Çıkış kapısına doğru birlikte ilerlerken kadın saatine baktı.

«Gitmeliyim.»

Kasada oturan kır saçlı yaşlı adam kadının aldıklarını hesabına yazdıktan sonra oda numarasını alarak fişi imzalattı.

Dükkânın önünde takım elbiseli, karayağız iki

adam Leila Salem'in iki yanına geçirirdiler. İçlerinden biri Arapça bir şeyler söyledi, kadın özür dilermişçesine Osten'e döndü.

«Benim vazgeçilmez koruyucularım,» diye açıklamada bulundu içini çekerek. «Düşmanları korkutukları kuşkulu, ama dostları rahatsız ettikleri kesin.» Sustu, sonra elini usulca Osten'in koluna koydu. «Sizi dinlemeye geldiğimde yanımda bunlar da olursa bana kızmazsınız değil mi?»

Osten heyecanını, içindeki coşkuyu dışa vurmaktan korkarak, «Kocanız da gelir mi?» diye sordu.

«Sanmam Ahmet kendini iyi hissetmiyor. Dinlenmesi, rahatlaması gerek. Ama çocuklar mutlaka gelirler. Sakın nerede çalacağınızı bildirmek üzere Villa Şehrazat'a telefon etmeyi unutmayın.» Çantasından bir kartvizit çıkararak Osten'e uzattı. «İşte kimi arayacağınız burada yazılı! Unutmayın!»

Kararını vermiş, ne yapacağını kafasında tasarlamıştı. Doğru dürüst bir şey tezgâhlamadan, tamamlanmış bir müzik formu gibi sonucu kafasında canlandırabilecek yetenekteydi. Bu rizikoyu göze alacak ve düşüncesini gerçekleştirme yoluna sokabilecek gibi hissediyor'du kendini. Beynim ideal bir müzik aracı gibi çalışıyor, diye düşünüyordu. Gözle görülmez, kolayca taşınır, tüm sesleri çıkarabilecek yetenekte... Buna karşın kendinden bir gücü yok, onun da bir hatası var, maddeyi etkilemek için bir dinleyiciye gerek duyuyor, o da vücut. Bu itilim, beynin vücuda güç transfer etmesi, ona göre varoluşun en büyük sırlarından biriydi.

Osten, Leila Salem'e rasladıktan sonra Tijuana'ya gitti ve en büyük plak mağazasına girip Leila'nın sevdiği o iki parçanın bulabildiği bütün yorumlarını aldı, İspanya'da yapılmış kayıtlar, Meksika'dakiler ve öteki İspanyolca konuşulan ülkelerdeki plaklar. Sonra kenti inceledi, durmaksızın akıp giden gezginlerin dalgası dikkatini çekti... Koyu renkli yerliler, kolayca tanınabilen akın etmiş bir sürü yanık tenli köylü. Avenidâ de la Revolucïon'da, dükkânların bulunduğu kent merkezinin göbeğiyle, sefil banliyölerin arasında aradığını buldu: Altmışa yakın müşteriye barındırabilecek yarı kapalı bir terası da olan bir restoran-kahve; bunların tümü de La Apasionada adlı küçük bir otele aitti.

Binaya girdi, elli yaşlarında, iyi İngilizce konuşan, tıkHz ve yağlı bir Meksikalı olan patronu buldu. Yarım yamalak bir İspanyolcayla —bu dili nasıl kullandığını sınamak istiyordu— adama müzik aletleri imal eden bir ABD firması hesabına çalıştığını bildirdi. Yeni buluşları olan bir elektronik konsolu denemek için on beş günlüğüne kahvenin terasını kullanmak istediğini söyledi. Çalıp söylemesinin La Apasionada'nın geleneklerini altüst edeceğini bildiğinden, otelde kiralayacağı odayla terasın kullanımı için belirli bir miktar para ödeyeceğini de bildirdi.

İyi bir işle karşı karşıya olduğunu hissederek Meksikalı işletmesinde şarkıcılara çok ender yer verdiğini söyledi. Bunun bir nedeni de, eski bir atasözünün dediği gibi, «Şarkıcılarla matadorların hep en güzel kızları tavladıkları»na olan inancıydı. Bu sözlerden sonra bir kahkaha patlattı ve kullanılan tarifeyi kıyaslanırsa, başdöndürücü bir rakam söyledi. Ama

Osten bunu olumlu buldu. Üçte birini avans olarak patrona verdi ve gösterisine başlamak üzere sekiz gün sonra geleceğini bildirerek çekip gitti.

San Diego'ya dönünce kentin en önemli müzik aletleri mağazasının önüne arabasını park edip içeri daldı. Hafifmeşrep bir masajcıya benzeyen, çekik gözlü bir kız kapıda karşıladı. Elektronik müzikle ilgilendiğini söyleyince onu gözlüklü bir satıcının yanına götürdü. Eski beyaz gömleği, siyah kravatı ve buruşuk takım elbisesiyle genç adam, yakınlardaki Salk Enstitüsünün araştırmacılarından biri sanılabilirdi.

Satıcı kendini takdim etti ve Osten oturdu. Yazı masasının üzeri yeni elektronik aygıtları tanıtan broşürlerle doluydu.

Osten'in bakışını yakalayan adam, «Paganini: Elektronik konsolların en mükemmeli,» dedi. «Bu yeni sistemle flüt, klarnet, trombon, trompet, boru, saksofon, armonika, tuba, obua, keman, piyano, klavsen, ukullele, banjo, gitar, harp, davul, vibrafon, ksilofon, çimbalo seslerini elde edebilirsiniz.» Bir süre susup soluklandı. «Paganini ayrıca tabak çanak şingirtisi, parmak şıkirtisi, buruşturulan selofan, cam bir kaptaki sallanan tohum sesleri de verir.»

«Mutfaktaki su, tabak çanak şingirtisi ve cam bir kaptaki tohumların çıkardığı sesler çok hoşuma gider,» dedi Osten.

Satıcının yüzü aydınlandı.

«Bu modelde Japonlar hiçbir şeyi unutmamışlar,» diyerek Osten'e bir sürü kâğıt uzattı. «Paganini'nin otomatik ritm konusundaki becerilerine gelince...» Yanılmamak için kâğıtlardan birine göz attı. «Otuz altı otantik otoritmi var, marş, Ewing, rock, tango,»

rumba, bossanova, vala, balad, bolero, bigin, mambo, sambo, daha az bilinen bir sürü Güney Amerika kökenli ritmden söz etmiyorum.»

«Güney Amerika ritimleri mi?» diye sözünü kesti Osten.

«Evet, Güney yarımkürede ve Meksika'nın burunun dibinde yer aldığımıza göre, bu da iyi bir seçim sayılır. Ama asıl akıllara durgunluk veren yanı nedir bilir misiniz? Paganini'deki binlerce müzik bileşimiyle, her çalışınızda yeni bir alet icat etmiş gibi olursunuz.»

«Ben de yeni bir şey yaratmış olmayı isterdim.»

Tanıtma kâğıdına bir göz atan satıcı, «Paganini'yle bunu başarabilirsiniz,» dedi. «Hem sonra Paganini biçim olarak da elverişli olduğundan kolaylıkla her yere taşıyabilirsiniz.»

Osten'in elindeki broşürlerden birini aldı, üzerine bir sayı yazdı ve bir kumarhane krupiyesi gibi el-cabukluğuyla geri verdi. «Fiyatı da çok elverişli,» diye ekledi gülerek. «Bu nedenle bu modelleri besteci ve şarkıcılara olduğu kadar gece kulüplerine, turnedeki rock gruplarına da satıyoruz. Bu konsollardan büyük uçaklara bile konulduğunu biliyor muydunuz?» Osten broşürün üzerindeki rakkama baktı.

Satıcı endişelenir gibi olmuştu.

«Siz ne tür müzik yapıyorsunuz?»

«Her türden,» dedi Osten. «Çok emprovize ederim.»

«O zaman size gerekli olan Paganini'dir. Kuşkunuz olmasın, özel girişlerini kullanarak onu her çeşit ses kaynağıyla besleyebilirsiniz, herhangi bir bandı ya da sizin doldurduklarınızı kullanabilirsiniz. İster-

seniz aləti kullanın, radyo, televizyon, pikap, hatta kendi sesinizi, eğer şarkı söylüyorsanız.»

«Şarkı söylemeye gelince, benim yerime bir başkasının sesini yeğlerim.»

Osten güldü.

Satıcı azarlarmış gibi, «Kendinize karşı bu kadar acımasız olmayın,» dedi. «Sesiniz biraz boğuk olsun, ne var yani? Bugün pek çok şarkıcı ve müzisyen değişik ses veren mikrofon kullanıyor. Paganini tüm dış sesleri değiştirmenize yarar, kendi sesiniz dahil. Müzik odamıza geçmek istemez miydiniz? Rahat rahat Paganini'yi deneyebilirdiniz.»

Bu sözlerden sonra keyifli yüzüyle ayağa kalktı ve öteki satıcıların umursamaz bakışları altında Osten'i içeriye götürmek üzere birtakım labirentlere soktu.

Paganini'yi cıpının arkasına yerleştiren Osten çiftliğine gitmek üzere Cuyamaca tepesiyle Volcan dağının arasındaki boğaza daldı. Julian'da durup benzin doldurdu. Eskiden altın arayıcılarının istilasında olan bu yerin iki yüze yakın yerlisi, elma, armut bahçeleri, çam ve meşe ormanlarıyla pek gurur duyarlardı.

Çiftliğe vardığında güneş batmak üzereydi. Onu çok etkileyen bir kitabın adından esinlenerek buraya Yeni Atlantis adını vermişti. Bu kitapta İngiliz filozofu Francois Bacon, daha 1624 yılında geleceğin müziğinin nasıl kompoze edileceğini yazıyordu. «Tüm seslerin yetiştirilip harman edildiği müzik evlerinden... Şimdiden bilemeyeceğimiz ve içlerinden

bazılarının sesleri şimdikilerden daha yumuşak olacak müzik aletlerinden... Sevimli çan ve zillerden başka, sesi sanki parçalara ayırırlarmışçasına birçok kez yansıtan yapay ekolarınız olacak. Kimileri sesi aslında daha güçlü kılacak, kimileri daha tiz ya da boğuk. Hatta bazıları sesi tümüyle değiştirecek...»

1300 metre yükseklikteki Laguna tepelerinde yer alan Yeni Atlantis 120 hektarlık bir alanı kaplıyor ve bütün vadiye hâkim bulunuyordu. Osten'in oturduğu iki katlı evden başka hizmetçilerin oturduğu bir bekçi evi de vardı. Çiftliği aldığından beri kızılderili Şoşonlardan üç kardeş hizmetini görüyorlardı.

Paganini'yi indirmesine yardım etmek üzere kızılderililer koşuştular. Bunlar vakitlerinin çoğunu televizyona bakmakla geçirir, ama İngilizce konuşmayı beceremezlerdi, onlarla anlaşabilmek için Osten boğuk sesler ve garip el işaretlerine başvururdu.

Aletin büyük binaya taşınmasına yardım ettiler. Ev aslında yatak odası, banyo ve mutfak dışında, sesteki tümüyle yalıtılmış muazzam bir kayıt stüdyosundan oluşuyordu. Paganini alt katta, hayli etkileyiciyi sayıdaki alet ve aygıtın yanında yerini aldı. Elektrikli orglar, amplifikatörler, synthesizer'ler, gitarlar, bateriler, özel efekt kutuları ve bu sanatın doruğu olan 26 kanallı Gershwin konsolü, gerek play-back teknikleri için, gerekse kayıt çeşitleri olarak düşünebilecek her imkânı ona sağlıyordu.

Kızılderililer yemek hazırlamak üzere mutfaka geçtiklerinde, Osten stüdyoya girip Leila Salem'in sevdiği Meksika şarkılarını dinlemeye koyuldu.

Onları duyar duymaz nasıl çalıp söylemesi gerektiğine, hatta gerekirse nasıl kaydedileceğine karar

verdi. Bu çabuk kavrayışın bir nedeni kafasının işleyiş şekliyse, bir başkası da kendini Leila'yla Tijuana'da düşlemiş olmasıydı.

Burada, bu sesler evinde kendini güven içinde, yuvasında hissediyordu. En ufak ayrıntısına kadar düşünmüş, aletlerini teker teker seçmişti. Kendi vücudu kadar yakından tanımadığı bir tek alet yoktu. Bilmediği bir klavye, bir düğme, bir anahtar, bir bağlantı, bir priz, bir osilatör, bir potansiyometre, bir jeneratör ya da bir ampli yoktu. Burası onun özel süper müzik kutusu, anılarıyla düşleri arasındaki ayırımı yok eden sığınağıydı. Anı ve düş, biri geçmişe, biri geleceğe yönelik, esinlerinin iki kaynağı. Ana kaynaktan - kendi şarkıları ve sesi - elektronik ya da başka aletler sayesinde elde ettiği aranjmanlara kadar, ki bunların sonunda Goddard sesine ulaşmıştı, yaratıcı süreci başlatıp ona hâkim olabilirdi.

Bazen, müziğine nasıl bir yön vereceğini bilemediği zamanlar, elektronik deneyler alanının modern müzik için ne muazzam bir güç olduğunu düşünürdü. Kafalarına nörolojik amplifikatörler takıp beyinlerinden çıkan sinyalleri müzik aletlerinin seslerine çeviren bestecilerin müziklerini incelemişti. Bu eserlerin teknolojik ustâlıkları merakını uyandırdıysa da, bunları hep esinden uzak bulmuştu, Lazer kullanma girişimlerini, sesteki heykeller deneylerini, çok ortamlı müzik yaratabilmek için çağdaşlarının giriştiği tüm çabaları incelemiş ama alınan sonuçlar onu düşkünlüğüne uğratmıştı. Sonuçta besteci ve icracı olarak yalnızca kendi öz düşünce ve duygularına güvenme-

si gerektiğini, bunları ortaya vuracak ses ve sözcükleri kendisi araması gerektiğini anlamıştı. Bunu kendisi ve müziğinin etkileyeceği hayranları için yapması gerekiyordu.

Sessizliğe de büyük önem veriyordu. John Cage'in şu sözlerine hayrandı: «Gerek başkalarının ve gerekse kendiminkine tercih ettiğim müzik, sessizlikte duyduklarımdır.»

Sık sık şafak vakti Şoşonlar küçük evlerinde uurlarken, arabasına atlayıp Anza Borrego çölünün ıssız çukurlarına yönelirdi. Cipinden iner ve sıcak ve kumdan kaleler önünde serilen taşlar ve kuru çalıların arasında yürürdü. Uzaklarda sis yükseldikçe kıraç dağların yüksek tepeleri kızıl bıçak yaraları gibi göğün maviliği üzerinde belirginleşirler, aşağı baktığında da Borrego Badlands sırtları kuru, beyaz kemikleri andırırdı.

Hiçbir gürültünün sessizliği bozmadığı o yerde hareketsiz durur, bazen kendi müzik kaynağının da kuruyup bu çöl gibi sessiz ve kısır kalacağını düşlerdi. Ama bundan önce, içindeki en küçük bir su damlacığından bile yararlanacağını da biliyordu.

Osten kendisine özgürlüğünü garantilediği için isimsizliğini sever, tanınmamasını garantilediği için de özgürlüğüne bağlı kalırdı. Bütün bağları New York'ta olmasına karşın, ancak Yeni Atlantis'de kendini, kendisiyle baş başa hissederdi. Burada, giz dolu bir âlemde dalgalanan bir ruh, müzik gerçek dünyadan ne denli uzaksa o denli uzak kalan, melodilerin tutsağı bir mistik olurdu. Müziği de, sözleri de key-

fi istediği biçimde yazar ve yine onları gönlünce kaydederdi. Her yeni bir master bant hazırlayışında ve Blystone'a göndermeden önce stüdyosunda dinlediğinde, çok mutlu olurdu. Bu bantlar sesleri hiç çarpıtmadan, tam bir sadakatle çoğaltırlardı. Odanın ortalık yerindeki tek koltukta oturur, sesinin, sözcüklerinin ve kuadrofonik hoparlörlerin dalga dalga kendisine ulaştırdıkları aletlerinin temiz sesiyle çok mutlu olurdu. Atelyesindeki bir zanaatçı gibi yaptıklarını dinlerken bazen bakışları ses geçirmez beyaz duvara asmış olduğu levhaya takılırdı. «Ognun'i suoi segreti.» Herkesin sırrı kendine.

Master bant bir kez Nokturn'ün dağıttığı plak haline dönüştü mü, müziği bir boomerang gibi üzerine gelir, Jimmy Osten olarak o da herkes gibi bunu dinlerdi. Böylece bir kez daha yalnızca bilinmezliğinin, halkın gelip kendisine ve müziğinin doğmasına neden olanı bozmasına engel olduğunun bilincine varırdı. Sıfırdan başlayabilip her kez daha fazlasını yaratabilmesini sağlayan bu özgürlüğe bayılırdı.

Durumunun bir avantajı daha vardı. Eğer şu ya da bu nedenle, gün gelirden plak doldurmazsa, kimse gelip nedenini soramazdı. Böylece kapısına dikilip ya da peşine takılıp neden beste yapmadığını soruşturacak gazetecilerden de kurtulmuş olurdu; ailesinin bireylerine, dünkü bugünkü metreslerine, dostlarına, ahbablarına, emprezaryosuna, plak şirketinin müdürüne ya da sanat yönetmenine doğru ya da yalan açıklamalarda bulunmak zorunda kalmaktan da kurtuluyordu.

Başarılarını garantiye almak için Rönesans dönemi sanatçıları nasıl soyluların ya da zenginlerin hi-

mayesine muhtaçsalar, rock yıldızları da - yetenekleri ne olursa olsun - geniş halk kitlelerine kendilerini beğendirmek ve ortalıkta olmak zorundaydılar. Ama Osten tek başına, hem de koyduğu görünmezlik ilkesine rağmen, başarılı olmuştu.

Daha da güzeli, yalnızlığı içinde yarattığı plakların satışı Etude Classics'in geleceğini de garantiye alıyordu. Onun sayesinde babası mutlu bir adam olarak yaşıyor, yeni ülkesine, insan ruhunun en güzel dışavurumu, klasik müziğin ezeli mirasını bıraktığına inanıyordu. Gerhard Osten bu mirası oğlunun, nefret ettiği bir müzik olan rock alanındaki başarısına borçlu olduğunu da asla bilemeyecekti.

Böylelikle Jimmy Osten'le dinleyicilerinin arasındaki bağlar, düğümlenmiş oldukları yerde, Yeni Atlantis'te son buluyorlardı. Bir kez yayıldıktan sonra müziği herkesin malı oluyor, insanlar beğeni ve olanaklarına göre buna bir tepki gösteriyorlar. Kendi de bu kurala bağlıydı: O dönemde, sıradan bir dinleyici olarak eleştirel yargıları - kendisi ister otomobilde, ister plak mağazasında, kulüpte ya da yalnız veya birileriyle evinde dinlemiş olsun - sıradan bir dinleyicinin-kilerden ne daha değerli, ne de önemli ya da doğru sayılabiliyordu.

Kimliğini halka bildirmeyi reddetmesi kendini kanıtlayışının en iyi şekliydi. Bir kez Goddard'dan sıyrıldı mı, Osten yeni deneylere açılabilir, duygularını en içten şekilde ortaya dökabiliyor, daha sağlıklı eleştirilerde bulunabiliyor ve varoluşun sonsuz olanaklarından yararlanarak gerçek kaderini biçimlendiriyordu.

Ara sıra, yalnızlık kötü bastırıldığı sıralarda, ısmısızlığı seçmekle iyi etmiş olmaktan kuşku duyuyorsa da, John Lennon'un katliyle bu kuşku da yok olup gitmişti. Osten o sıralarda New York'ta olup, sanatçının evinin önünde toplaşıp ağlaşan binlerce hayranının arasına karışmıştı.

Lennon'un hayran kalabalığına onlara şarkı söylemek, ellerini sıkmak ya da plaklarını imzalamak amacıyla çok sık ve çok kolay dalması, karizmasının temelini oluşturan, onu sıradan insanlardan ayıran özelliği dinamitlemişti.

Katil - Lennon'un müziğinin eski bir hayranı - ünlü şarkıcıya yanaşma fırsatının kolay yakalanacağını bildiğinden, bundan onu öldürmek için yararlanmış, böylelikle Lennon'un kalabalığa dalıp kendini herkes gibi göstermek isteyerek harcadığı büyüklüğünü, cinayetle elinden almak istemişti.

Yaslı insanlar arasında Osten, Goddard olmayıp James Osten kaldığı için şükretmişti.

Yeni Atlantis varlığını, Osten'in ne olmak istediğini bilip de buna nasıl ulaşacağını bilemediği bir dönemde meydana gelen bazı olaylara borçludur. Babası, bu kararsızlığın belli başlı nedenlerinden biri olmuştu.

Gerhard Osten, Nazi zulmünden kurtulmak amacıyla Almanya'dan ABD'ye kaçmıştı. Klasik bir kültüre sahip olup, Antik Yunan Çağı, özellikle Pitagoras üzerine uzmanlaşmış ve matematikle müzik arasındaki ilişkiler konusundaki incelemelere ilgi duymuştu. Ama ne kendini derin araştırmalara adan-

ya, ne de bir Amerikan üniversitesinde Latince ya da Grekçe öğretmeye hevesliydi, üstelik yaratıcı bir sanatçı olmak niyetinde de değildi. Ona göre, bir sanat eseri yaratacak kadar orijinal olan bir kişi, totaliter bir kişilik olarak görülme riskine girerdi, çünkü başkalarına kendi dünya görüşünü empoze eden bir kişi onlardan onay ya da red bekliyor demektir. Bu da insanları dostlar ve düşmanlar diye ikiye ayırır ve onları, sanatı sahip olduğu niteliklerinden dolayı değerlendirmek değil, sanatçının bir imgesi olarak kabule götürürdü. Böylece büyük halk kitlelerinin gözünde sanat ve yaşam zorunlu olarak birbirine karışır ve sanatçı kazandığı her başarıyı kendince değerli olan kişilerin mutluluğuyla öderdi.

Gerhard Osten'in gerçek aşkı klasik müzikti. Bu müziği. Greklerde olduğu gibi, matematik kadar günlük gerçeklerden uzak ve saf buluyordu. Yalnızca klasik müziğin ona ve onun gibi olanları, gençken yaşamış oldukları iğrenç olayların, ailesinin soykırım sırasında yokoluşunun anısından uzaklaştırabileceğine inanıyordu. İşte bu nedenle Goddard Lieberson ve Boris Pregel gibi yetenekli müzikçi ve meslekten yetersiz işadamları iki dostunun mali destek ve güçlendirmeleriyle Etude Classics'i kurdu. Ondan beri de müzik Gerhard Osten'in vatanı oldu, o da Aristofanes'in **Kuşlar**'ındaki yurttaşlar gibi, «bir insanın dolanıp, eğlenip, yaşayabileceği hoş ve kolay eğlenceler ülkesinde» mutlu ve isimsiz olmak özgürlüğüne sahipti.

Ama yazı masasının camının altında, bir Yahudinin ölüm kampından göndermiş olduğu mektubu sak-

lıyordu, adam bunu gaz odasında ölmeden az önce yazmıştı.

«Ölümlle iç içeyiz. Yeni gelenlere dövme vuruluyor. Her biri bir numara alıyor. O andan itibaren sonsuza dek kimliğini kaybediyor, bir numaraya dönüşüyor. Bundan böyle eskisi gibi olamaz artık, yalnızca değersiz bir numaradır, kıpırdayan bir numara... Yeni mezarlarımıza yaklaşıyoruz... Burada, ölüm kampında, demir gibi bir disiplin hüküm sürüyor. Beyinlerimiz bomboş, düşüncelerimiz numaralı, bu yeni dili anlamaya imkân yok!»

Gerhard Osten'e göre, ancak klasik müzik bu nefret ve umutsuzluk dilinin yaraladığı benliğinin bu yanını rahatlatıp merhem yerine geçebilirdi.

İkinci Dünya Savaşı olaylarından pek söz etmese de, Jimmy Nazi boyunduruğu altında, korku, açlık ve firarın babasının yaşamını sürekli baskı altında tuttuğunu biliyordu. Her gün saklanacak yeni yerler bulmak, yabancılar arasında yaşayıp Yahudi olmadığını iddia etmek zorunda kalmakla bitmez tükenmez bir teröre boyun eğmiş oluyordu. O dönemde bir sürü küçük defteri notlarla doldurmuştu, bu notlar yaşamıyla olduğu kadar müzikle de ilgiliydi. Ama yaşamının kasvetli öyküsünü ona aktararak öğlunu altüst etmemek için baba Osten bu not defterlerini hep kilit altında tutmuştu. Yalnız bir kez Jimmy bunlara bir göz atabilmiş ve babası için bunların her gün karşılaştığı canavarlıkların üstesinden gelebilmenin bir aracı olduğunu anlamıştı. Jimmy'nin okudukları, sü-

rekli olarak babasıyla olan ilişkilerini etkilemeye başlamıştı. Büyüdüğünde oğul, babasının bekçisi olmuştu.

Leonore Osten, Jimmy'nin annesi, oğlu on beş yaşındayken ölmüştü. Bu şık ve zarif kadını anımsıyordu. Gençken geleceği olan bir piyanistti, ama Gerhard Osten'e varmakla bunu bir meslek yapma umudunu da tümenden yitirmişti. Adam başarıya ulaşmak için harcanması gereken çabaların aile yaşamıyla uyuşamayacağına karısını inandırmıştı. Yaşamının son yıllarında sakat olduğundan, odasından çıkamaz hale gelmiş ve Jimmy annesini yalnızca yılda iki kez, New England'daki okulundan tatil nedeniyle ayrıldığı dönemler görür olmuştu.

Ergenlik çağından itibaren Jimmy'nin tüm ailesi babası olmuştu. Onun her şeyine tapıyordu: Utangaçlığı, zarıflığı, yumuşak tavırları, özel yaşamına kimse-leri karıştırmama konusundaki titizliği... öyle ki, sonunda oğlu ona benzemek için çaba harcar hale gelmişti.

Tüm alanlarda, biri dışında, buna çalıştı. Gerhard Osten rock müziğinden nefret ederdi. Onca bu müzik çılgınlığın akla, heyecanların mantığa, karmaşanın düzene galebe çalması demekti. Halka kitlesel olarak indiğinden rock'n roll, onca, doğası bakımından totaliterdi.

Jimmy ilk kez rock müziğini dinler dinlemez - bu okuldayken olmuştu, babası buna asla anlayış göstermeyeceğinden evinde bir kez olsun dinleyememişti - içinde birden bu tür müzik bestelemek için bir istek doğdu. Bu öyle bir müzikti ki, kitleleri dinleme-

ye zorlayacak güçlü, derin, dokunaklı bir sesin yardımıyla başkalarına hitap edebilecekti. Öyle bir ses ki, yalnızlık ve ölçülülüğün temel prensipler olarak benimsetildiği Gerhard Osten'in oğlu, böyle bir sese ne sahip olabilir, ne de onu kullanabilirdi.

Bu tür müzik dinlemeye olan sonsuz isteği ve bu zevki sonucu babasını üzebileceği korkusuyla eğitimi evinden uzakta, California Üniversitesinde sürdürmeye karar verdi, evden uzaktaysa da rock kültürünün patlayıp, coşup taşıdığı San Francisco'ya yakındı.

California Üniversitesine yazılmasının bir nedeni de büyük elektronik müzik bestecisi Karlheinz Stockhausen'in eskiden burada konferans vermiş olmasıydı, özellikle **Kontrpuan No. 1** onu çok etkilemişti. Stockhausen'in girişmiş olduğu bazı deneyler onu büyülüyordu; özellikle sesin sentetik kompozisyonu ve gelişigüzel müzik - büyük ölçüde rastlantıya bağlı olarak kompoze edilen ve çalınan müzik. Besteciyle icracı arasında işbirliğinin kaçınılmaz olduğu bu müzikte yazar, notları ve tempoları zar atarak, tombala çekerek ya da bilgisayarla saptamıştı; icracı da ana muvmanların sırasını seçmede özgürdü.

Ama onu onun büyük aşkı rock'tu. Bulabildiği tüm plak ve bantları toplamaya koyuldu, yeri kalmayınca hepsini kasetlere kaydetti. Ama öğrenci odası kasetleri ve onları dinleyebileceği aletleri sığdıracak kadar büyük değildi. Tutkusu ve koleksiyonu büyüdüğü, babasının apansız geliverip bu çılgınlığı keşfetmesinden korkmaya başlamıştı; bu nedenle, annesinden kalan düzenli geliriyle kampüs civarındaki

yaşlı bir dulun çatı katını kiralayıp tüm stereo setini ve bantlarını oraya taşıdı.

Üniversitedeki ilk iki yılında Kaliforniya ve yöresindeki tüm rock festival ve konserlerini izledi, rock tarihine ait kitapları yutarcasına okudu. Çok geçmeden bu konuda ayaklı bir ansiklopedi gibi olmuştu. Jefferson Airplane'den Rolling Stones'a, Elvis Presley ve Otis Redding'den David Bowie'ye dek her grubun en kıytırık şarkısına kadar biliyordu. Yirmi yıldan beri Berkeley, Haight Ashbury ya da Los Angeles'deki tüm müzikal gösterilerin ayrıntılı listesini çıkarabilirdi, psikodelik projeksiyon ve stroboskopik ışıklı gösteriler dahil. Beatles'ın ve Monterey Pop Festivalinin filmleri izledi, Janis Joplin ve Jimi Hendrix'in müziğiyle coşup dansa kalkan binlerce meraklıyı inceledi. Ve bunları her görüşünde babasının neyi asla kabul etmek istemediğini daha iyi anlıyordu: Rock, plak endüstrisinin bir bölümü olmaktan çok daha öte bir şeydi. Doğası gereği demokratikti. Özgür bir toplumdaki geniş halk kültürünün parçasıydı bu. Klasik müziğin hiçbir zaman olmamasına ya da olmayı amaçlamamasına karşılık, rock bir yaşam biçimiydi.

Yirmi yıl sonunda rock - yeni müzik - rüştüne erişmişti. Meraklıları usul usul onu ciddi bir müzik biçimi olarak görebilmeyi öğrenmişlerdi. Dans etmek kadar dinlenerek de zevk alınacak değerli bir şey. Yeni şarkıcılar ve yeni orkestralar da gelişmişler ve halka o ilkel denemelerin ötesinde, kendi alanında klasik müzik kadar değerli bir müzik sunar olmuşlardı; ince, karmaşık, kafayı kurcalayan bir müzik.

Elektroakustik bilgilerinin ışığında Osten elektro-

nik rock'u ve özellikle Jimmy Hendrix'in gitarıyla yaptığı emprovizasyonları inceledi. Bu arada, örneğin Velvet Underground gibi bazı grupların elektronik teknikleri uyuşturucuların psişik etkilerini ortaya koymak için, örneğin «Heroin» de, ya da «Sister Ray» de olduğu gibi, kalın, yoğun, yepyeni bir ses meydana getirmek için kullandıklarını fark etti. **Aoxomoxoa** adlı albümlerindeki «What's Become of the Baby?» adlı parçalarında Grateful Dead Grubu, doğal seslerle yapay sesleri elektronik aracılığıyla karıştırıp modüle ederek vurmali seslerin ve klavyenin tınlarını değiştiriyorlardı. Sonunda insan sesini de elektronik yolla modüle etmeyi başardılar ve tek bir şarkıcının sesiyle tüm bir vokal grup oluşturdular; solo sesi kaydediyorlar, sonra da belirli aralıklarla aynı sesi üst üste kaydediyorlardı. Frank Zappa, Mothers of Invention, Pink Floyd, Brian Eno, Yés Grubundan Rick Wakeman, Emerson Lake and Palmer'dan Keith Emerson gibi özel efektler kullanan müzisyenlerin eserlerini dinleye dinleye giderek elektronik teknolojiyi orijinal biçimlerde nasıl kullandıklarını anladı. Çok kanallı kayıtlar, ayrı ayrı kaydedilmiş solistlerin icralarının miksajı, klasik müzikten bazı motiflerin uyarlaması gibi. Bu arada Tangerine Dream gibi bazı sanatçılarla da ilgilendi; bu Alman grubu, synthesizer'ler ve başka elektronik aletler kullanarak bir tür avangart müzik, son derece yeni ve zengin bir müzik yaratıyorlardı.

Osten düzenli ve sistemli bir şekilde kendi kendine, büyük rock şarkıcılarının akustik gitar, armonika, elektronik org gibi gözde aletlerini kullanmayı öğrendi. Synthesizer'ler gibi kendi tonlarını üretebildik-

leri kadar başka aletlerin de seslerini veren ya da değiştirebilen bu müzik aletlerinin ustası olursa ve çeşitli ses kaynaklarını kaydetme tekniklerini, dolaşısıyla müzikal montajı öğrenirse, tek başına bir müzik olayı yaratmayı başarabileceğini düşünüyordu.

Sonuç olarak, kendi kayıtlarını kendileri yapmak isteyen müzisyenlere yönelik bir sürü elkitabını inceledikten sonra, kiralamış olduğu çatı katını bir çalışma stüdyosu haline getirmek ona çok mantıklı göründü. Orada saatler boyu şarkı söylüyor, çalışıyor ve bir gün kendi stilini, Jimmy Osten geleneğini yaratabilmek umuduyla boyuna kayıt yapıyordu. Ne ihtiyar dul ona, ne de o kadına rahatsızlık veriyordu. Kadında kas rahatsızlığı olduğundan gününün çoğunu büyük evinin oturma odasındaki televizyon başında geçiriyordu.

Osten belli belirsiz de olsa, hep güzel bir sesi olduğunu sanırdı. Sonunda utangaç yaratılışına rağmen bunu kabullendiğinde, okudukları ve dinledikleri sonucunda profesyonel bir şarkıcı olabilmek için güzel sesten çok daha başka şeyler de gerektiğini öğrenmişti. Dinleyicisini etkisi altına almalıydı. Ancak iyi yetişmiş ve deneyimli bir şarkıcı farklı bireysel kalitesi olan kontrollü sesler çıkarabilirdi.

Sesimizi meydana getiren organların işleyişi üzerine derin incelemelere girişti ve bir şarkı söyleme tekniği edinebilmek için yapılan tavsiyelerin hepsini yerine getirdi. Pop şarkıcılarının çoğunun gırtlaklarını gerektiği gibi açamadıklarından ve seslerine yoğunluk kazandıramadıklarından tümüyle elektronik güçlendirmeye bağımlı olduklarını öğrendi. Sesini açmak ve genişletmek amacıyla, sabırla antremanlara gi-

rişti, aynı zamanda hem esner, hem de konuşur gibi yapıyordu. Daha sonra ses tonuna yoğunluk kazandırmak ve hafif bir operaya özgü kalite verebilmek için farinksini geliştirme ve larenksini alçaltma alıştırmalarına girişti.

Bunları aylarca sürdürdü ve sonunda işine yarayacak tüm teknikleri kavradı. Seslileri telaffuzunu geliştirdi, elektronik teknolojinin getirdiği sayısız kayıt yöntemleriyle müzik yeteneğini değerlendirmeyi becerdi. İncelemeleri bittiği sırada artık yeteneklerinden de kuşkusu kalmamıştı, bu konuda hayatını bile ortaya atabilirdi.

Bir tek şey kafasına takılmıştı ve hâlâ da onu endişelendirmeye devam ediyordu, bu da rock'un karanlık yanı, şiddet dolu yanıydı. Her oynayışında gidip **Gimme Shelter** filmini izlerdi, bu film Rolling Stones'un Kaliforniya, Altamont'daki ünlü konserlerinde çekilmişti. Organizatörlerin gösteri sırasında düzen sağlamakla görevlendirdikleri «Cehennemin Melekleri»nin bu konseri nasıl bir şiddet ve dehşet gösterisi haline getirdikleri tüyleri ürpererek izlemişti. Bu konserde genç bir zenci öldürülmüş, bir sürü kişi de yaralanmıştı. Taparcasına beğendiği Janis Joplin'le Jimi Hendrix'in meslek yaşamları ve şöhretlerinin zirvesindeyken aşırı dozda uyuşturucu olarak ölmelelerini de kabul edememişti. Osten, Hendrix'in ölümünden sonra tüm mektuplarının, defterlerinin, özel kayıtlarının ve başka özel eşyalarının çalınmış olduğunu ve bu hırsızlık olayından sonra yaşamının en gizli yanlarının usul usul ortaya çıkarıldığını okumuştı. Şarkıcının en güzel bestelerini kendisine adadığı kız arkadaşı Devon Wilson bir eroïnmandı ve herkesin

bildiği gibi, erkekleri olduğu kadar kadınları da se-
verdi. Şarkıcının ölümünden sonra o da öldürüldü;
New York'taki Chelsea Otelinin en üst katındaki pen-
cereden düşüşü başka türü açıklanamazdı. Jimmi
Hendrix'in yakınlarından olan, ajanı Michael Jeffery
bindiği uçağın esrarengiz bir şekilde patlamasıyla öl-
müştü. Hendrix'in yakın çevresindeki pek çok kişi bi-
rer birer yok olmuş, kimileri öldürülmüş, kimileri çıl-
dırmıştı. Böyle başka trajediler de vardı. Mamas and
Papas'dan Mama Cass, Rolling Stones'un ilk eleman-
larından Brian Jones, 'Who'lardan Keith Moon, Doors'
un şarkıcısı Jim Morrison, bunların tümü de genç
yaşlarında ölmüşler ve ölüm nedenleri karanlıkta kal-
mış, açıklanamamıştı. Acaba rock doğası sonucu yı-
kıcı bir siyasal güç müydü? Acaba Eflatun'un Devlet'
te yazdığı şu sözler haklı mıydı? «Müzikteki bir dev-
rim, en önemli toplumsal törelerin tümünün dokusu-
nu tehlikeye atar.» Çok tahrik edici olduğundan rock
kültürü sert ve aşırı çatışmaların alanı olmuştu.
Woodstock'da kazanmış olduğu kolektif ahlakı, öz-
saygısını Altamont'ta kaybetmişti. Ve yine Altamont'-
ta bu kültür içerebileceği çılgınlıkları göstermişti;
uyuşturucular, ilâhlaştırma, çılgınlık, gizlilikten yok-
sun oluşun yarattığı boğucu ortam, bunlar rock dün-
yasını tehdit eden kaçınılmaz tehlikeleri oluşturuyor-
lardı. Bu mesleğe atılmayı düşündüğünden, Osten
de bu tehlikelerden kaçamayacağını fark etmişti.
Yine de, bir gün edebiyat dersleri sırasında, ara ver-
meden incelediği Joyce'un o giz dolu **Ulyss**'siyle ce-
belleşirken, eserin kahramanı Stephan Dedalus'un
anımsadığı küçük bir şarkı ilişti gözüne:

**Ben görünmezlik
Yeteneği olan
Bir çocuğum.**

Eğer ben de rock besteler yapıp, söyleyip, bir de görünmez kalabilsem ya da halk tarafından tanınmasam, diye düşünmüştü. İdeal çözüm olurdu bu!

Babasına rock şarkıcılığını meslek olarak seçtiğini söylediği takdirde başına neler gelebileceğini tahmin ettiğinden, isteklerini kendisine sakladı, ama bu onu müthiş bir doyumsuzluğa sürükledi. Endişelerini arttıran bir başka konu da Etude Classics'in ağır ama kesin bir şekilde iflasa doğru sürüklendiği idi. Kayıt stüdyolarından varyete şarkıcılarını sepetleyen rock, klasik müzik alanına da zarar veriyordu, bu da Osten'in geçiği babasından gizlemesinin nedenlerinden biriydi. Sonunda umutsuzluk içinde, babasının en yakın dostları olan Goddard Lieberston ve Boris Pregel'e danışmaya karar verdi.

Her ikisi de sıradan insan değildi. Jimmy Osten onlara ilk kez rastladığında Lieberston, Columbia Records'un başında bulunuyor, Pregal ise New York Bilimler Akademisine başkanlık ediyordu. Bunun dışında, her ikisi de bir düzineye yakın enstitü, vakıf ve şirketin yönetim kurullarında yer alıyorlar, birlikte dev gibi bir gücü temsil ediyorlardı. Müzik alanında işin mali cephesi, besteci ve icracılar ya da çağdaş yetenekler konusunda Lieberston'un - kendi de hem besteci, yazar, mucit ve işadamı olduğundan - bilmediği yoktu. Ve bütün bu bilgileri, aynı zamanda yetenekli olma mutluluğuna da sahip kültürlü kişilerin karakteristik doğruluğunu taşıyordu. Lieberston'dan

daha yaşlı olan Pregel yetenekli bir besteci bir piyanist, bir mucitti. Bu yetmezmiş gibi Kuzey Amerika, Avrupa ve Afrika'daki uranyum işletmelerinin hisselerinin çoğunu elinde tutan bir işadamıydı.

İki adamın ortak noktaları pek çoktu: Klasik müzik tutkusu, giderek geliştirdikleri besteci ve icracı yetenekleri, işadamı ve yönetici olarak başarıları. Her ikisi de yakışıklı ve çekici kişiliklere sahiptiler. İnsanların kendilerine rahatça yaklaşmasına izin verirler, ama gerektiğinde ağırlıklarını koymasını da bilirlerdi. Her ikisi de yüklü bir servet yapmış ve New York'ta yaşamayı tercih etmişlerdi, ama ara sıra kentin hızlı düzeninden kurtulmak ve kendilerini toparlamak için birer de dinlenme yeri edinmişlerdi. Lieberson'un ki New Mexico'nun tepelerinde, Pregel'inkiyse bir İsviçre gölünün kıyısındaydı. Her ikisi de Gerhard Osten'i değerli bir dost bilir ve Jimmy Osten'e göz kulak olurlardı.

Lieberson'la Pregel nasıl kibar, tatlı ve kendilerinden emineler, sahnede binlerce kişinin önünde de, baş başa bir görüşmede de aynı rahatlığı taşıyorlarsa, dostları Gerhard Osten de, tam tersine, insanlardan kaçardı. Herhangi biri, sekreterinden, taahhüt-lü mektup için imzasını almaya gelen postacıya kadar, bu pısrık adamı korkutmaya yeterdi. Lieberson'la Pregel bir dereceye kadar besteciliklerinden ve kişisel çıkarlarından özveride bulunup, kendilerini halkın yararına dokunacak işlere adanmışlardı. Gerhard Osten işe hiçbir müzik yeteneği olmadığından, yalnızca mütevazı şirketi Etude Classics'in başında, yöneticilikten rahatsızlık duyarak, birkaç yetenekli besteciye desteklemekle yetinmişti. Bu üç adam dost ol-

duklarından beri, Lieberson'la Pregel'in yönettikleri kuruluşlar durmadan büyüyüp gelişmiş, oysa Etude Classics'in zamanla silineceği belli olmuştu. Lieber-son'la Pregel, Etude Classics'e para yatırmışlardı. Şirketi kurtarıp dostlarına da biraz soluk aldirmek için uzun vadeli borçlar teklif ettilerse de, Gerhard Osten gururuna yedirememiş ve şirketinin bu zorlu-ğu da yenmesini bileceğini öne sürmüştü.

İşte hemen hemen o dönemlerde Jimmy Osten fikir almak üzere Goddard Lieberson'u aradı.

Adamı CBS'deki başkanlık odasında ziyarete gittiğinde, Lieberson onu öğle yemeğine davet etti. Sessiz sedasız yemeklerini yerken Osten ona bant-larını dinletti. Parlak mesleğinin zirvesinde olan Lie-berson bu tartışılmaz yeteneği hemen seziverdi. Jimmy'nin erişilmez olanı yakalayıp sanatsal olduğu kadar ticari gerçekliğe dönüştürme yeteneğine sahip olduğunu anında anlamıştı. Onunla içten ve ciddi bir görüşme yaparak, ani bir başarının sonuçlarının ken-disinin ve babasının yaşamlarını nasıl değiştireceği-ni anlattı. Jimmy Osten onu dinlerken kafasında Ye-ni Atlantis projesi oluşuyordu.

Jimmy daha sonra RCA kulesindeki odasında Boris Pregel'i ziyarete gitti. Bir süre, duvar boyunca sıralanan raflardaki, Boris Pregel'in radyoaktivite a-lanındaki uzun araştırmalarının sonucu olan flüore-san şekilleri incelendi. Pregel odanın karanlık bir kö-şesinde, gözleri kapalı oturuyordu, Osten'in kendisi-ne anlatacakları bitince, müziğini dinledi.

Güneş batıyor, ihtiyar adamın yüzü rafta duran şekillerden çıkan ışıkla belli belirsiz aydınlanıyordu. Boris Pregel, atom çağının bilgine dönüştürdüğü bu

besteci, deneyimlerini önemli öğütlere dönüştürmek üzere olan bir eski zaman simyacısına benziyordu.

«Başarı seni yabancı biri yapacak,» diye fikrini açıkladı sonunda. «Daha büyüğü de seni sürgüne gönderir. Bunlara hazır olman gerek.»

Bu sözleri izleyen derin sessizlik sırasında Goddard doğmuştu.

La Apasionada çok müşterisi olan bir otel değildi, ilkbahar sonunun o yapışkan akşamlarında bile açık hava lokantası ve terastaki kahve yarı yarıya doluyordu. Müşteriler terasın bir köşesinde hafif bir tümsek üzerine yerleştirilmiş Paganini'ye ya hiç bakmıyor ya da çok az ilgi gösteriyorlardı. Osten otelin ikinci katındaki odasından civarı görebiliyor ve aşağı inip numarasına başlamak için yeterli sayıda insan olup olmadığına kendi karar veriyordu.

Otele asılı «Paganini Electronico» duvar ilanında on iki parçadan oluşan programıyla Osten ilan ediyor ve parçaların aletin çok çeşitli olanaklarını ortaya dökmek üzere özellikle seçilmiş oldukları belirtiliyordu. Osten çoğunlukla rock folk ve pop'tan oluşan standart Amerikan şarkılarıyla başlıyordu programına; dinleyiciler bu şarkılara radyo ve televizyondan aşina oluyorlardı. Yeni Atlantis'te bunları defalarca çalışmış ve bu şarkıların birçok değişik yorumlarını Paganini'nin belleğine yerleştirmişti. Böylece bir parmak dokunuşuyla kaydettiği aranjmanları çalması mümkün oluyordu. Ya da aranjmanları çalarken kendisi şarkı söyleyebiliyor, daha önce kaydettiği emprovizasyonlarının üzerinde yeniden emprovize

yapabiliyor ve kaydediyordu. Dahası, kaydettiği öteki aletlerin seslerini çıkarıyor ya da ekleyebiliyordu. Canlı yayında sesinden hâlâ emin olmadığından, bu konsolu özellikle halk önündeki ilk gösteriler için kullanışlı bulmuştu; çünkü istediği anda dinleyiciler fark etmeden kendi sesini playback'ten verebilir ve dudak hareketleriyle senkron tutturabilirdi.

Terasta yirmi otuz kişi birikir birikmez Osten hazırlanmaya başlıyordu. Kimsenin sesini, yani Goddard'ın sesini tanımayacağından emin olmakla birlikte, yine de hafiften kaygılanmaktan kendini alamıyordu. Şarkı söyleme sırası gelip de aşağı indiğinde, dinleyiciler ne kadar az ve ilgisiz olursa olsun, yine de bu karşılaşma onu ürpertiyordu, şimdiye dek hiç olmadığı bir biçimde yüz yüze geliyordu onlarla. La Apasionada'daki ilk günlerinde dinleyicileri yok saymanın imkânsız olduğunu anladı. O çalarken müşteriler kıpırdanıyor, aralarında konuşuyorlar, garsonlar siparişleri getirip tabak çanağı şangırdatıyor, bazen de biri ayağa kalkıp suratına bile bakmadan çekip gidiyordu. Bütün bunlar kafasını başka yöne çekmeye yeterliydi. Böyle durumlarda, zaten oldukça nazık olan kendine güveni unufak oluveriyor, o zaman Paganini'yi kaydedilmiş müziğe ayarlıyor, kendisi de yalandan bir iki tıngırdatmakla yetiniyordu. Oysa her seansın sonunda, kendini içinden daha bağımsız hissedip, topluluk karşısında kapıldığı kuşku da azaldıkça, halkın dikkatinin daha yoğunlaştığını ve tepkilerini daha açıkça gösterdiklerini hissediyordu.

Her gün Leila'nın villasına telefon etmeye kalkıyor, ama kadının yeni yaşamına biraz daha alışıp,

deniz, plaj ve çocuklardan bıkmaya başladığı bir anda onunla temasa geçebilme umuduyla bekliyordu. Sonra daha çok tecrübe kazanması gerektiğini bilecek kadar da tanıyordu kendini, güveni daha artmalı, kadının halkın arasında olduğunu bildiği gün ona sunabilecek bir şeyleri bulunmalıydı.

Her akşam konserinden sonra önce Tijuana'nın insandan geçilmeyen sokaklarına dalıyor, sonra yolunu değiştirerek iç bayıltıcı kokularla dolu ara sokaklara, yoksul mahallelere girip tek başına dolaşıyordu. Oralarda rastladığı çocuklar avuç açıp para dileniyor, genç kızlarsa istek dolu gözlerini üzerine öylesine dikiyorlardı ki, utanıp başını çevirmek zorunda kalıyordu. Erkekler, kadınlar, çocuklar, hepsi her an patlamaya hazır bu açlık ve umutsuzluk volkanının üzerindeki benekler gibiydiler. Onların arasında gezinirken varlıklı bir turistten çok, bir süre geçmişle ilişkisini kesmiş yalnız bir yolcuya benziyordu. İşte o zamanlar, Yeni Atlantis'i, yaratıcılığının coştığı, onu insanlığın yoksulluğunun büyük bölümünden koruyan o fildişi kuleyi düşünüyordu. Ve o zaman acıyla Francis Bacon ve Sesler Evi'nden üç yüzyıl sonra bile, dünyada geçmiş gelecek tüm müziklerin Tijuana'nın şu mahallesindeki tek yoksul çocuğu bir saat için bile olsa koruyamayacaklarını anlıyordu.

Kendi kendine, müziğin - hiç değilse rock'un - onların heyecanlarını besleyecek, onların kendilerini daha güçlü, daha iyi, daha sağlam hissetmelerine yarayacak bir gücü olup olmadığını soruyordu. Belki de rock'un tümü bir aldatmacadan, sanayileşmiş ulusların, zengin ülkelerin şımarık çocuklarının ortak-

laşa çıgılıklarından başka bir şey değildi. Paul Simon'a göre, «bulanık suya atılmış bir köprü», Jimmy Hendrix'e göre «uçmanın en güvenli şekli»ydi bu. Peki, ya rock kültürü tümüyle rock yıldızlarının suçortaklığıyla plak firmalarının çevirdiği bir dolandırıcılıktan başka bir şey değilse? Ya Ray Thomas'ın tarif ettiği gibi, «Kapitalist tröstün desteklediği komünist bir orkestra»dan ibaretse. «Çok Amerikanvari fikirlerim var, paraya taparım,» demişti Alice Cooper, Frank Zappa da aynı anlama gelebilecek bir karşılık vermişti. «Kimsenin bastıramayacağı bir temel isteğim var, paragözlük.» Charlie Pride'a gelince o açık açık, «Bence müzik yapmak, sabun, sigorta poliçesi ya da herhangi bir şeyi satmaktan farksızdır,» diyordu. Esrarın daha da koyulaştırdığı kolektif isteri yoluyla ve de bol gürültüyle, rock müziğinin de para kazanmaktan başka bir amacı var mıydı ki?

Bir sabah Osten yine otelinde şafakla uyandı ve alıştığı üzere terasta tek başına kahvaltıya oturdu. Sonra arabasına bindi ve trafiğin yeni yeni hareketlenmeye başladığı yollardan geçerek otoyola vardı, Baja'yı geçip Rosarito Beach sapağına yöneldi. Vardığında küçük kent uykudaydı.

Rosarito Beach Oteli kenttekilerin en büyüğüydü. Osten parmaklığın önünde durdu. Gece bekçisi sabahın çiğ damlaları aksın diye kasketinin parlak siperini üflüyordu. Osten, Villa Şehrazat'ın nerede olduğunu sorduğunda önce esnedi, eliyle tarif etmeye giriştiğinde de birkaç kez daha eşnedi.

Villaya yaklaştığında, mermer terası, kırmızı yalıların üzerindeki bakımlı bahçeyi ve büyük havuzu temizleyen hizmetçinin silüetini seçebildi. Çok yak-

laştığında villayı koruyan üç **Federales**'in çalılar arasına gizlenmiş motor ve otomobillerini gördü. Onlar da kendisini görmüşlerdi. Hiç duraksamadan bahçe parmaklıkları boyunca yoluna devam ederken köpekler adamları çekip havlamaya başladılar. **Federales**'in ikisi dürbünleriyle onu izlerken üçüncüsü de bir Walkie - talkie'yle konuşuyordu.

Osten yolun sonunda durdu, arabadan inip villaya bakmaya koyuldu. Hafif bir rüzgâr çıkmış, binaının tepesindeki kulede duran Lübnan bayrağını sallamaya başlamıştı. Kollarında tepsileriyle iki adam terastan geçtiler, köşedeki odalardan birinin camı açıldı.

Amaçsız gözetlemesini sürdürüyordu. Bu evin taş duvarlarının ardında Leila bulunuyordu, uykuda, uyanmak üzere ya da banyo yaparken. Onun çıplaklığını düşündü.

Sonra kendi planına döndü. Leila erişilmez gibi görünüyorsa da müziğine pekâlâ teslim olmuştu. Şimdi kendisinin elde etmek istediğini müziği daha önce elde etmişti. Bunun inkâr edilecek bir yanı da yoktu.

Tijuana'ya geri döndü ve konserleri iyice otursun diye iki gün daha geçmesine karar verdi. Sonra Leila'yı arayacak ve onu kendisini dinlemeye davet edecekti.

Verdiği sözü tutmayacağından korktuğu için kadına telefon etmeye çekiniyordu, ama sonunda kararını verdi ve aradı. Kadın çok memnun, heyecanlı, hatta rahatlamış gibiydi. Hemen o akşam gelmeye

karar verdi. O gece yalnız olacaktı, ama bir başka kez kocası ve çocuklarıyla da gelirdi.

Osyen hemen otelin adını verdi ve nasıl gelineceğini tarif etti. Ancak telefonu kapattıktan sonra, birkaç saate kadar onu görebileceğinin bilincine vardı. Ve içini bir kuşku kapladı. Şarkılarını orijinallikten uzak, budalaca ya da kısaca kötü bulabilirdi. Ya dinleyicilerden birkaç Meksikalı yerli şarkılardan uyarladığı iki şarkıyla alay ederlerse... Leila ona karşı bir şeyler duyuyorsa bile, zayıf bir numara, gülünç ya da gülünçleşen bir gösteriye dayanabilir miydi? Bir başka ikilem de onu kısıkvrak yaklamıştı; eğer sesi Goddard'inkine çok benzerse kadın onu tanıyabilir ya da bir taklitçi olduğunu sanarak onu küçümseyebilirdi; eğer Goddard kadar iyi söyleyemezse hiç duyulanmayabilirdi.

Gösterisine başlamadan önce kendisini toparlamak zorundaydı, çünkü Leila'nın dinleyiciler arasında bulunması onda yeni bir kuşku dalgasının doğmasına neden olmuştu. Neden bunca zamandır katı bir prensibe sadık kalarak özel yaşamını Goddard'ın müziğinin yapacağı etkilerden ayırmışken, şimdi kendini ortaya koyarak bir kadını baştan çıkarmak gereğini hissediyordu? Başarısından emin olmak arzusunu duyan kendisi mi, yoksa sanatçı kişiliği miydi?

Leila'nın durumu nedeniyle onunla devamlı ilişki kurmak söz konusu olamazdı. Öyleyse duyduğu bu ihtiyacın nedeni neydi? Ondan ne istiyordu? Kaçmak bir yatak faslı o kadını, kendisini başkalarından daha çok etkileyen kadını alçaltmaktan, solumsuz bir aşifte seviyesine indirmekten başka neye yarardı? Dosluk kılıfına bürünmüş, uzun

sürecek bir aşk bağlantısı mı? İyi ama onun gibi genç, güzel ve yüksek mevkilerdeki bir adamla evli bir kadın neden gidip karşısına ilk çıkan Amerikalı öğrenciyle dostluk kursun? Bunu kocasına, ailesine, dostlarına nasıl açıklayabilirdi? Ya —bu fikir onu duraksattı— kadının omacı bir kuşkusunu gidermekse .. Belki de Leila onun Goddard olduğundan kuşkulanıyordu? Eğer neden buysa ve bunu yüzüne karşı söylerse, öteki kimliğini kabule hazır mıydı? Şimdiye dek hep heyecanlarına kapılarak hareket etmiş ve çoğu zaman yaptıklarına şaşıp kalmıştı. Şimdi ilk kez belli bir davranış çizgisini benimsemeye karar vermek durumundaydı. Bir kadının, hem de başkasına ait bir kadının aşkı uğruna yaşamıyla sanatı arasındaki perdeyi kaldırmaya hazır mıydı? Bu gizlilik ki, ortaya konuşu, hazırlanış ve icrası, müziği kadar özgün ve heyecan verici bir sanat gibi de görülebilirdi.

Teras hemen hemen dolmuştu, tam müzik aletine doğru ilerlerken alkışları duyduğunda eli ayağına dolaştı, Lelia'yı ne yanda arayacağını bile şaşırmıştı. Ancak aletin başına oturup komütatörleri indirip, mikrofon ve amplileri bağlarken onu gördü. Kapıya yakın bir masada tek başına oturuyordu. Korumacıları dışarda kalmış olmalıydılar. Osten kadının bakışını yaklayınca bir sıcaklık dalgası beynine doğru yükseldi. Gülümsedi, kadın da ona, sonra da utanç bir kolejli kız gibi hafiften el salladı. Ağzı kupkuru, yay gibi gerilmişti her yanı, ama yavaş yavaş kendini önündeki alete verebildi, ses ayarını, tempo-yu kontrol etti, halkın dikkatini üzerinde toplayana

dek parmaklarını tuşlarda gezdirdi.

Sinirleri hâlâ gevşememişti, ama biraz kendini toparladığından mikrofona eğilerek önce İspanyolca, sonra da İngilizce olarak söyleyeceği şarkıların adlarını bildirdi, o iki Meksika şarkısından özellikle söz etmemiştir. Konuştuğu sırada Leila'nın, sözlerini iyi duyabilmek için öne doğru eğildiğini fark etti, güler yüzünde aşırı bir dikkat ifadesi belirmişti.

Dinleyiciler tekrar alkışladılar, Osten fırsattan yararlanarak mikrofonun kafasına sesini değiştirecek aleti iyice oturtup oturtmadığını kontrol etti, böylelikle sesinin tınısını Goddard'inkinden farklılaştırmıştı. Sonra şarkıya başladı. Paganini'nin sağladığı tüm olanaklardan yararlanırken Goddard'ın repertuarına pek girmemeye çalışıyordu.

Sokak şarkıcılarına, kötü çalgıcılara alışık olan Meksikalılar böyle güzel bir sesi ve modern bir elektronik orgun melodilerini pek ender duyduklarından, Osten'in bir düzineye yakın şarkısıyla müthiş heyecanlandılar. Alkışlıyor, bağırıyor, ıslık çalıyor ve masalara vuruyorlardı, kimileri de ayağa kalkıyor, oturuyor, tekrar kalkıyor, birbirlerine sarılıyor ve sanki karşılarındaki gerçek bir rock yıldızıymış gibi gösteri yapıyorlardı. Yüksek sesle konuşan bir grup Amerikalı turisti zorla susturdular. Amerikalılar şarkıcı adına lâıyk hiç kimsenin La Apasionada gibi bir izbede sahneye çıkmayacağını bilmelerine karşın susup oturdular ve gösteriyi sonuna kadar sessizce izlediler.

Osten alkışlardan yararlanarak Paganini'nin kaydını kurcaladı ve o iki Meksika şarkısının yerini buldu: Leila'nın karşısında bunları söylerken aşırı heyecanlanmaktan korkuyordu. Ama dinleyicilerin ses-

leri kesildiğinde, ağzının kuruluşunun geçmiş olduğunu fark etti. Damarlarındaki kan delicesine akıyordu. İlk şarkıya başladığında, her an mikrofonu kesip banda geçmeye hazırdı.

«Voiver, volver, volver»in o yumuşacık melodisi ve melankolik sözcükleri terası doldurunca garsonlar bile taş kesildi, dinleyicilerin büyük bir bölümü donup kaldı, kimileri de iyi bildikleri bu şarkıyı mırıldanarak Osten'e eşlik ediyorlardı. Osten, Leila'ya baktı, kadının bakışları şarkı gibi özlem ve şefkat doluydu. Ona ilham veriyordu. Birden omuzlarındaki ağırlık kalktı ve soluk alması düzene girdi. Kendini zorlamadan söylüyordu, sesi heyecan verici, uyumlu nağmeler halinde inip çıkıyor, terasın en uç köşelerine bile ulaşıyordu. Dinleyiciler mest olmuşlar, Leila'nın gözleri yaşlarla pırıl pırıldı. Ara nağmeye geldiklerinde sözleri ezbere bilen Meksikalılar bunların değişmiş olduklarını, sanatçının İspanyolca yeni sözcükler yazmış olduğunu fark ettiler ve yeni bir alkış salvosu patladı.

Gözlerini Leila'dan ayırmaksızın bir süre oturdu ve halkın bir önceki şarkı kadar iyi bildiği «El Rey»e başladı. İzleyiciler yine yeni sözcükler konmuş olduğunu fark ettiler ve çılgınca tezahürata başladılar.

Halk konserin bitmemesini istiyordu, birkaç genç yanına sokulup aleti incelemeye başladılar. Osten Paganini'yi prizden çıkarıp ayağa kalktı. Ter içinde kalmıştı. Kendisine iltifatlar yağdıran halkı yara yara Leila'ya doğru yürüdü.

Beyaz dantelli Meksika köylü elbisesiyle son derece çekici, küçük bir kıza benzemişti kadın. Yanakları heyecandan al al olmuştu. Neşeli bir tavırla elini

uzattı, vücudu da aynı anda eğildi.

«Çok teşekkür ederim,» dedi. «Sayenizde gerçek müziğe doydum. Sizin çalıp söyleyişinizi dinlerken yaşamın da hem kendiliğinden, hem de bilinçli olduğu izlenimine vardım.» Kadının elini sıkı sıkı tutmuş, onu kalabalıktan korurken, Leila'da övgülerini sürdürüyordu. Sonra onu masaların arasından geçirip kahvenin tamirat dolayısıyla kapalı olan, gözlerden irak bir köşesine götürdü. Tozlu tahta iskelelerin altından bulunduğu bir sandalyeyi getirdi, kadını oturtup kendisi de karşısındaki tahta direğe dayandı. Göz gözeydiler, sanki aralarında sessiz çağrılar gidip geliyordu. Kadının varlığı ona yıllardır tanışıyorlarmış gibi bir güven veriyordu.

Sonunda, «Gelmekle beni öyle mutlu ettiniz ki,» diyebildi.

Heyecanın boğuklaştırdığı bir sesle, ona sanki bir düşmüş gibi bakarak, «Ben de çok mutluyum,» dedi kadın.

Osten bir adım ilerlememek için zor tuttu kendini. Kadın bu niyetini anlamıştı, hareketini gördüğünü belli etti, ama kıpırdamadı.

«Koruyucularınız nerede?» Sesi boğuk çıkmıştı.

Kadın bir baş hareketiyle adamların dışarda, girişin oralarda bir yerde olduklarını belirtti. Usulca ellerini tuttu. Soğuk gibiydi. Kadın ayağa kalktı, dudakları titriyordu. Osten kolunu omzuna atarak onu kendine doğru çekti, aralarında azıcık bir uzaklık kalmıştı.

«Sevdim... sesinizi çok sevdim,» diye mırıldandı gözlerini genç adamın dudaklarından ayırmadan.

Osten yüzünü kadının saçlarına gömerek, «Ben

sizi sevdim,» dedi. Kadının kasıldığını hissedince uzaklaşmasından korkarak onu yatıştırarak sözcükler aradı. «Bakın... ne düşünüyorsunuz?»

«Ne hakkında?» Kolları boynuna belli belirsiz de-
giyor, ona sarılmaktan çekiniyordu.

«Önemli değil.» Yüzü boynuna öylesine yaklaş-
mıştı ki, kadın titredi.

«En sevdiğim şarkıları düşünüyordum,» diye söze
başladı. «Bunları bana söylediğiniz için teşekkür ederim.
Beni ağlattınız.»

Genç adamın ellerinin sırtı boyunca kayıp kalça-
larının üzerinde durmalarına izin verdi.

«Öylesine... ilham vericiydiniz ki...» diyen kadı-
nın elleri Osten'in saçlarında geziniyordu. «En iyile-
re yakışan şekilde...»

«Nasıl yakışan?» Parmaklarının uçlarıyla kalça-
larını okşadı.

Genç adam kulak memelerini öpüp kollarında
sıkarken, «Evet...» diye içini çekti. Yanağını onunkine
dayamış, elleri sırtında, Osten'in göğsüne yaslan-
mıştı.

«Nasıl yakışan? Size mi... bana mı?» diye kadı-
nın kulağına mırıldandı, baldırlarını onunkine yaklaştı-
tırırken. Sonra dizini bacaklarının arasına kaydırıver-
di. Kadın inleyerek ondan uzaklaştı. Usulca onu yine
kendine çekti.

«Bu büyüklere yakışan,» diye fısıldadı kadın.
«Büyük bir şarkıcısınız. En ünlüler kadar büyük. Ba-
na kalırsa...» Duraksadı. «Goddard kadar yetenekli-
siniz.» Sözlerini öpücükler ve adamın bacağı üzerin-
de dalgalanarak noktalandı. Osten'in alnını, yanakla-
rını öpüyor, ama ağzından kaçınıyordu. Sonunda içi-

ni çekerek kendini bütünüyle genç adamın bacağına bıraktı, bir o yana, bir bu yana dönüyor, onu tahrik etmekle, ileri gitmiş olmak duygusu arasında bocalıyordu.

Osten, «Daha önce de onu taklit ettiğimi söylemişlerdi,» dedi.

«Bence... ondan daha inandırıcısınız.» Bu sözlerden sonra tüm ihtiyatı bir yana bırakıp genç adamın başını tuttuğu gibi kendine çekti. Gözlerini kapatmış, vücudu doyuma hazır, buz gibi dudakları aralık, dili erkeğinkini arıyordu. Osten soluğu kesilmiş, ona karşılık verdi; çatlarcasına gerilmiş olan gövdesi, içindeki heyecan dalgası bir çölden fışkıran serin serin ve gürültülü bir kaynak gibi patlayınca rahatlamıştı.

Leila'ya rastlamadan önce kendinden yaşı kadınlarla bazı takıntıları olmuştu. Bu olgun kadınların kurulu düzenleri olup Osten'inkiyle uğraşmadıklarından, peşine takılıp kendisiyle her yere gelebilecek, ıpsız sapsız genç kızlara yeğ tutardı onları. Bu kadınların çoğu New York'un banliyösünde, Orta Batı'da ya da Kaliforniya'da bulunurlardı. Kimileri iyi bir evliliği sürdürür, kimileri kocasından ayrı yaşar, kimileri de boşanmış olup münasip bir yenisinin peşini kovalardı. Bu ilişkilerde onu en çok şaşırtan, bu kadınların onu televizyon reklamlarındaki sağlıklı, yakışıklı delikanlılara benzer, cici, efendi bir genç olarak görmeleriydi. Ya da geleceğin astronotu filan gibi görürlerdi. Kadın özgürlüğü hareketine sıkı sıkıya bağlı olanlarsa kendilerinden genç bir erkekle ilişki

kurmayı, her şeyden önce bu teorileri pratiğe aktaracak bir fırsat olarak görürlerdi. Bu kadınlar aynı hevesle yöresel sorunların çözümüne girer ya da pek başarı şansları olmasa da, politikaya atılırlardı. İçlerinden bazıları da ünlü bir kadın yazarın tavsiyesini yerine getirmekle yetinirdi; «Ne yapacağınızı bilemiyorsanız ya evinizi yeni baştan döşeyin ya da bir sevgili bulun.»

Gençler, yani henüz evlenmemiş olanların da başka dertleri vardı. Her ne kadar uzun sürebilecek bir ilişki gibi, gelecek vaat eden umutlar getiriyorlarsa da, bunların çoğu onu kafese konacak koca adayı olarak görürdü. Hepsi aynı senaryoyu uygular gibiydi: İyi bir parça nasıl kafese konur? Bunun için ilk iş, yaşamına burunlarını sokmak olurdu, bir güven ve özgürlük havası yaratmak için bunu kaçınılmaz bir şart görürlerdi. Önce gerçekten bekâr olup olmadığı, devamlı bir dostu bulunup bulunmadığı, yakın bir zamanda —tercihan— ya da ilerde —ama fazla uzamadan— bir kadınla yaşamını birleştirmek niyeti olup olmadığı incelenir, servetinin ya da öğrenci olduğuna göre, ailesininkinin yeterli olup olmadığına bakılır, çok zorluk çıkarmadan ehlileştirilebileceği ve kısa zamanda babalık mertebesine ulaştırılacağı enine boyuna tartışılır, her şeyi eşiyle paylaşacak bir kişilik yapısına sahip olup olmadığı ve daha önce gerçekten hiç âşık olup olmadığı da son olarak incelenir ve karara varılırdı.

İlk hafta geçtikten sonra bu senaryo mutlaka içinden çıkılmaz bir hale gelirdi. Kızı ilk kez dışarı yemeğe götürdükten az bir süre sonra, kısa zamanda tekrar buluşabilmek umutlarını da belirten, budalaca

bir teşekkür kartı alırdı. Bunu «Ya Şimdi?» anlamına gelen bir telefon ya da kızın evine yemek çağrısı izlerdi. Tabii gece sevişerek geçer ve yatakta, sabah kahvaltısı sırasında yazlıktaki dostlarda geçirilecek haftasonu tatili projeleri yapılırdı. Bu ya kırdı, ya deniz kıyısında, ama mutlaka eş dostla birlikte olurdu.

Yatak faslına gelince, iyi parçayı tuzağa düşürmek sanatı şu evreleri izlerdi: Dil çözmeye yarayacak egzotik içkiler, her birinin kafasındaki hayallerin anlamlı bir şekilde yorumlanması, uzun uzadıya duş ya da banyo fasılları, iç gıcıklayıcı, hayasız striptizler, önce porno kitapları okuyup, sonra burada yazılı olan akrobatik numaraları deneme girişimleri ve ağzın büyük rol oynadığı sevişme fasılları.

Osten bir süredir bu sosyal maskaralıkların tek düzelikliğini, cinsel manevraların yapaylığını çekemez olmuştu. Bu bekâr kızların hemen hepsi onun tuşlarına dokunmuş, ama hiçbiri doğru bir ses çıkaramamıştı. Gizli yaşamının aşklarına çizdiği dar sınırlar içinde sürekli bir mutluluk bulamayan Osten de giderek müzik âleminin kendisine sunduğu sınırsız kaynaklarla tatmin olmaya başlamıştı. Ona göre, tüm sanatlar içinde yalnızca müzik insan yaşamının gelişimini, ondan ayrılmaz biçimde, en sadık şekilde izliyordu. Ritm ve melodi, insanı iskeletiymiş gibi tutuyor ve etiyse ikinci bir tenmiş gibi bağdaşıyordu. Müzik, yaşamı bir âyine dönüştürüyordu. Duygulara yeni biçimler veriyor, heyecanları aydınlatıyor, düşünceleri düzene sokuyordu.

Leila'ya rastlamadan önce tek tutkusu müzikti.

Leila'nın onu en şaşırtan yanı, kadının tüm baskılardan arınmış, doğal oluşuydu. Ne bir kurnazlık, ne fettanlık, ne de iddia vardı; Osten'in gözünde onu daha da çekici kılan, genç adama duyduğu isteği hiçbir artniyeti olmaksızın kabulleniydi.

Amerikalı sevgililerinin tersine, Leila'nın kendisine duyduğu sevginin tutkulu içtenliği, seks konusunda tecrübesizliğini hissettiren duraksamasıyla birlikte gidiyordu. Rahatça bir odaya kapanmak imkânından yoksundular, ama yine de La Apasionada'nın bitişiğindeki kahvenin kapalı bölümünde, perdeler ardında bir şezlonga uzanıp ya da pencerenin yanına dayanıp sevişebilirlerdi. Bunu yapmamalarının tek nedeni, Leila'nın nasıl yapılacağını bilemiyor olmasıydı. Kişiliğinin bu yüzü Osten'i öylesine duygulandırdı ki, kadını şaşırtmak pahasına ona bundan söz etmeye karar verdi. Leila yüzü kızarak ,yetiştği Arap geleneklerine göre yasadışı cinsel ilişkilerin cezaları çok korkunç olduğundan, evlilikten önce kadın ve erkeklerin tümüyle tecrübesiz olduklarını açıkladı. Çok genç yaşta evlenmiş ve hep Ahmed'e sadık bir eş olarak kalmıştı.

Daha sonra Osten'e, Hristiyan anababadan doğmuş olmasına rağmen, Arapla evli bir Arap olarak kendini iffete, cinsel yaşamı tanımlayan şer'i hükümlerin kadına tanıdığı namus anlayışına bağlı olduğunu anlatmıştı. Erkeğin namus simgesi «şeref»in daha esnek olmasına karşın, «iffet» bekâret kadar kutsaldı, bir kadının tek amacı ölene dek bunu korumak olmalıydı. Bir kadın, bir kez kocasından başka biriyle ilişkide bulunarak iffetini kaybetti mi, bir daha asla bunu elde edemezdi. Kocasının ailesinin dahil ol-

duğu tutucu çevrelerde kadının şerefsizliğinin ağır cezası vardı. Islâma göre, aynı ailedeki erkeklerin şerefleri karılarının iffetine bağlı olduğundan, içlerinden birinin yanlış hareketiyle birçok aile etkilenirdi. Kadıninki, kocasının ve erkek kardeşlerin aileleri hep lekelenirdi. Böyle bir şerefsizlik karşısında ailelerin namuslarının kurtulması, ancak suçlu kadının ceza görmesiyle olabilirdi.

Bundan böyle Osten'le olan ilişkilerinde Leila'nın muhafızları hemen hemen bir sembol değeri aldılar. Leila'nın şarkıcıyı dinlemek için her gelişinde kadına eşlik ediyor, anlamsız suratlarıyla lokantanın dibine ya da bara giden kapının ardına dikiliyor, Osten'le Leila küçük bahçede gezinirlerken sabırla onları izliyorlardı. Bu muhafızlar yüzünden kadın ne onun odasına çıkabiliyor, ne de otomobiline binebiliyordu. Gerek muhafızlara, gerekse diğer kişilere, hep müziğin yakınlaştırdığı dostlar numarası yapmak zorundaydılar. Kadın geleneksel Arap çalgılarından çok uzak olan elektronik müzik araçlarına müthiş ilgi duyuyor ve genç Amerikalının kompozisyonlarına bayılıyor-du. Otele yapılan üç dört ziyaret sonucu, duygusal ilişkilerinin nereye kadar gidebileceğini açıkça anladılar. Yakınlık olarak yalnızca kaçamak bakışmalar, bir pancur ya da bir duvar gerisinde çalınan öpücükler, masa altından el tutuşmalar ya da en hafifi bile yüreklerini çatlatırcasına çarptıran ani kalça ya da omuz temaslarıyla yetiniyorlardı.

Kocasının en küçük bir kuşkuyla kapılmasını engellemek için, Leila birçok kez onu ve çocukları genç Amerikalı şarkıcıyı dinlemeye çağırıyordu. La Apasionada'ya gelişleri —motosikletli, otomobilli **federale**'le-

rin eşliğinde üç arabayla aile, dadılar ve muhafızlar—otel müşterileri arasında büyük bir heyecan yarattı.

Odasından aşağıdaki telaşı gören ve Arapların gelişinin yerel basını da çekeceğine inanan Osten kara gözlükler takıp, başına da koskoca bir kovboy şapkası giyerek, başladığından beri ilk kez tıklım tıklım dolu olan kahveye indi.

Salem ailesi onu selamlamak üzere bekliyordu. Karısından boyca kısa, ama yirmi yaş büyük olan Ahmed Salem oryantalist ressamların tablolarındaki bedevilere benziyordu. Kara bıyığı ve sakalı, yanık teni, kartal burunuyla Leila'yla tam bir karşıtlık oluşturunuyordu. Tanışma töreninden sonra Ahmed birden Oxford'lu bir İngiliz centilmenine dönüşüverdi. İnandırılmaz bir ustalıkla Osten'i müthiş rahatlatmıştı. Babalarının ten ve saç rengini taşıyan çocuklar uslu uslu Osten'in elini sıktılar, davranışlarından en iyi İngiliz eğitimini aldıkları belli oluyordu. Leila'nın tavırları da onu şaşırttı; hareketlerinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi, bir çekingenlik yoktu. Programa başlamasına on beş dakika olduğundan, Salem'leri bir içki içmek üzere otelin barına davet etti, konukları görünce müthiş etkilenen otel sahibi de hemen barı öteki müşterilere kapattı. Osten büyüklere serinletici içkiler, çocuklara dondurma ısmarladı. Hep birlikte otururlar, çocuklar bir büyüklerine, bir Osten'e bakıyorlardı.

Konuşma dönüp dolaşıp müziğe geldi. Leila, Osten'in ailesinden de söz etmiş olduğundan, Ahmed kıbarca Etude Classics'ın durumunu sordu, Batı müziğinin Araplarda, özellikle aydın sınıfta, giderek etkili olmasından duyduğu kaygıyı belirtti. Leila gülüm-

seyerek kendi müziğine alışmış bir Arabın kulağına Batı müziğinin çok kaba geleceğini, onlarda sadece iki makam —majör ve minör— olduğunu oysa Arap müziğinde ona yakın makam bulunduğunu söyledi. Geleneksel müziğe aşina, kültürlü bir Arap, Batının armonilerinin çoğunu ahenksizlik olarak algıladı. Leila yüzünden bir sürü Arapça plak almış ve dinlemiş olan Osten belki de bunun bir nedeni olabileceğini ileri sürdü. Arap müziği tek sesli olup, melodi yalnızca tek bir ses ya da bir oktav arayla iki ses tarafından söylenir, oysa Batı müziği hemen tümüyle çok sesli olup, ahenkli melodi ve akorların birbirini izlemesine dayanmaktaydı.

Konuştukları sırada Osten, Leila'yla Ahmed'in birbirlerine gösterdikleri şefkat ve saygıyı fark etti. Ahmed birçok kez diplomatik ya da başka bir alanda karar vermeden önce mutlaka Leila'ya danıştığını iftiharla söyledi, karısı da Ahmed'i hep bir fazilet sembolü olarak gördüğünden söz etti. Kocasına bakılırsa Leila, Osten'in çalışına, özellikle teknik ustalığına hayrandı. Acaba Osten bir Arabın bir şarkıcıyı ancak emprovizasyonlarının kalitesine bakarak değerlendirdiğini bilir miydi? «Bu çok doğru,» diye bağırdı Leila. Emprovizasyonları Arap ölçülerine en yakın olan Goddard'ın dışında, dinlemiş olduğu Batılılar içinde yalnızca Osten en büyük Arap şarkıcılarının müzik duyarlılığına sahip gibiydi.

Kadını kocası ve çocuklarıyla birlikte izlerken müthiş bir suçluluk duygusuna kapıldı. Ya o kısacık şehvet anları kadının iffetini lekelemişse? Acaba çalacağı müzik, şarkılarının sözleri, ona duyduğu aşkı ortaya dökecekler miydi? Yakendisini dinlerken ka-

dın heyecanını ortaya vurup, elinde olmadan ona olan aşkını belli ederse durum ne olurdu?

Şarkıya başlamasının zamanı gelmişti. Dinleyiciler alkışlamaya koyuldular, Paganini'sinin önüne otururken bakışları Ahmed'e takıldı, Leila'ya doğru eğilmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Osten müthiş bir kaygıya kapıldı. Karısının bir başkasına tutulduğunu öğrendiği takdirde Ahmed'in davranışı nasıl olurdu? Ya iffetini çiğnediğinden, dolayısıyla bir Arap için en önemli şey olan şerefine dokunduğundan kuşkulanırsa?

Ahmed, Leila'dan uzaklaştı ve Osten'in kendilerine baktığını görünce eliyle ona bir selam gönderdi. Yüzü gülüyordu. Yoksa bu, şerefının lekelenmek üzere olduğunu ya da lekelendiğini bilip, çöl yasalarına göre kısasa kısas intikam planları kuran bir adamın gülümsemesi miydi?

Osten önce çalıp sonra söylemeye başladı. Şarkılar peşpeşe sıralandıkça dinleyicilerin alkışları da yükseliyordu. Leila'nın çocuklarının tutukluklarından sıyrılıp tempo tutmaya başladıklarını fark etti. Ahmed beğendiğini gösteren sırtışını sürdürüyordu. Ama ne kendinin, ne kocasının, ne de çocuklarının, muhafızlarının, ne de komşu masalarda oturanların dikkatli bakışlarından kurtulamayacaklarını bilen Leila hiç renk vermiyor, sadece bakışlarıyla Osten'in hareketlerini izlemekle yetiniyordu.

Osten Meksika şarkılarının ilkinin söylediği sırada, kadının dudaklarının kendisi için yazılmış sözcükleri tekrarlarcasına kıpırdadığını fark etti. Dikkat kesilmiş, şarkıyı dinleyen Ahmed dosdoğru önüne bakıyordu. O da bu şarkıları Leila kadar iyi biliyorsa, Os-

ten'in sözcükleri değiştirdiğini anlamış olması gerekirdi. İspanyolcası çok iyi olmasa bile, ilk duyuşta bu sözcüklerin ne anlama geldiklerini kavrayabilirdi.

Her seferinde olduğu gibi halk yine coşkuyla alkışlamaya koyuldu, Osten de onları yatıştırmak amacıyla hemen öteki Meksika şarkısına geçiverdi. Leila'ya sürpriz olsun diye, aranjmanının arasına, incelemiş olduğu Arap müziğinden bir motif sokuvermişti. Önce salt müzik olarak çaldı, Arap usulüne göre birkaç kez tekrarladi. Sonra şarkı olarak söyledi ve yine tek bir aletle yineledi. Dikkatini kadına verdiğinden, onu apansız yakalayiverdi. Acıklı sözcükler çok dokunmuş, Osten'e dikilmiş gözlerden yaşlar süzülmeğe başlamıştı. Aynı zamanda, Ahmed'in de karısına baktığını ve kadının bunun farkına varmadığını görmüştü. Kâh Leila'yı, kâh Ahmed'i inceleyen Osten, adamın yüzündeki ifadeden dehşete kapıldı.

Osten programı bitince Salem'lerle görüşmek üzere kahveden ayrıldı. Geldikleri için onlara teşekkür etti. Leila'da önüne bakarak ona teşekkür etti. Çocuklar elini sıktılar. Ahmed memnuniyetini belirtirken o gülümsemesini takınmıştı. Osten'i Meksika'ya, kendilerini ziyarete çağırdı. Osten, Tijuana ya da Rosario Beach'de görüşebileceklerini ileri sürdü, ama Ahmed ne yazık ki, bunun mümkün olamayacağını, çünkü ertesi gün ailecek başkente dönmek zorunda olduklarını bildirdi. Kocası bu sözleri söylerken Leila gözlerini Osten'e dikmişti, heyecanını zor tuttuğu belli oluyordu, ama ağzından tek söz çıkmadı. Osten'i bir çarpıntıdır almıştı, daha bir gün önce kadın en aşağı bir hafta daha Villa Şehrazat'ta kalacaklarını söylemişti.

Yeni yetmelere özgü bir kıskançlık duygusu, çocukça bir öfke dalgası içini kaplayıverdi. Ahmed bir sillede onu, kendi dramı karşısında aciz kalan, basit bir izleyici düzeyine indirivermişti. Leila'yı izlemeye, sevdiği kadına yaklaşmaya hiçbir hakkı olmayan, sıradan bir meraklıya dönüşüvermişti. Osten, Goddard olarak, turistlerin saldırısına uğramış, yoksulluğun kol gezdiği Tijuana'da, Meksika'da, hatta savaşın parçaladığı Lübnan'da, dünyanın neresinde olursa olsun, sahneye çıkıp halkın üzerinde, Ahmed Salem'in hayalinde bile göremeyeceği bir saltanat kurduğunu düşledi. İşte o zaman, Goddard olarak polis refakatinde, bir sürü hayranının ve güzel kadınların iltifatlarına hak kazanacaktı, tabii bunların arasında Leila da olacaktı.

Osten'in ağzı kurumuştur ama zorla gülümsedi. Ahmed'in elini sıktığı sertlikte bir sesle davetine teşekkür etti ve okulu dolayısıyla hiç değilse bir süre Kalifornia'dan ayrılamayacağını bildirdi, usulca küçük kızı yanağından öptü, oğlanın omzunu okşadı ve sanki tüm yaşamı sağ elinin parmaklarında toplanmış gibi onu Leila'ya uzattı. Kadın dudakları titreyerek gösterdiği yakınlığa ve müziğine teşekkür etti. Muhafızlar otomobilin kapısını açtı, Salem'ler içeri yerleşti, onlar el sallarken **federale**'ler de arabalarına, motorlarına atlayarak yola koyuldular. Halkın hayranlık dolu bakışları altında, canavar düdüklelerini öttürerek otomobillerle motorlar birbiri ardına uzaklaştılar. İzleyiciler bir anda dağılmış, Osten La Apasionada'nın giriş kapısında tek başına kalıvermişti. Kendini tüm duygulardan arınmış, bomboş hissediyordu. Leila Salem'i bir daha hiç göremeyeceğinden emindi.

Bu ayrılığı izleyen iki yıl boyunca, hayatını dar-madağın edeceğinden korkarak, Leila'yla temasa geçmek için en ufak bir girişimde bile bulunmadı. Ve kadın da adresini —New York, Etude Classics— bildiği halde, hiçbir şey yazmadı. Osten bu olaydan kısa bir süre sonra Donna'ya rastlamış ve bir süre Leila'nın anısını bile unutmuştu. İşte şu an, New York'ta ikinci elden kiraladığı dairede oturmuş, Leila'nın şu anda nerede olabileceğini, Meksika şarkılarını da içeren Goddard'ın son uzunçalarını, dinleyip dinlemediğini sorup duruyordu kendine. Acaba bu şarkıların nasıl olup da Goddard'ın dikkatini çektiğini, neden plağına onları seçtiğini merak etmiş miydi? Meksika'da yaşayan bir yabancı olarak, Goddard'ın plaklarını çıkaran şirketin, Etude Classics'inkilerin de dağıtımını yaptığını bilecek kadar Amerikan plak dünyası hakkında bilgisi var mıydı? Bunu bildiği takdirde, babasının ilişkileri sayesinde kadının sevdiği şarkıları, yine onun en sevdiği şarkıcı olan Goddard'a ulaştırıp son plağını koymasını sağladığını düşünebilir miydi?

Onun gibi birine bir daha rastlamaması olasılığı çok fazlaydı. Bu bunalım onu Noktrun'ü aramaya sürükledi. Sokağa çıktı, bir telefon kulübesine girip Blaystone'u aradı ve ona hayranlarından gelen mektupları incelemekle görevli sekreterlere haber verip, Beyaz Saraydan gelecek mektupları hemen kendisine ulaştırmalarını tembihledi.

Osten cümlesini henüz tamamlamıştı ki, Blaystone iki mektubu olduğunu bildirip, bunları kendisine nasıl ulaştırabileceğini sordu. Heyecandan eli ayağı kesilen, ama sakın olmaya çalışan Osten, hemen

mektuplarının tümünü şirketin arabasıyla 42'nci Sokaktaki halk kitaplığının önüne göndermesini, biriyle aldıracağını bildirdi. Blystone'a, koyduğu gizlilik ya-sağına sıkı sıkıya uymasını söylemeyi de unutmadı. Sonra da Donna'ya telefon ederek biraz gecikeceğini bildirdi, hemen kiraladığı otomobile atlayıp kitaplığın önüne sürdü.

«Piyanistliği bırakmakla isabet ettiniz,» diye yaz-mıştı ilk mektubunda Beyaz Saraydaki kadın. «Eski ustaların keman ya da sesten başladıkları gibi, piya-nodan yola çıkarak eser yaratacağınıza, siz kafanız-daki tüm bir orkestrayla beste yapıyorsunuz. Chopin nasıl piyano tekniğinde devrim yaptıysa siz de synt-hesizer'in kullanılışında devrim yaptınız. Acaba bu is-teyerek mi oldu? Kimsenin yardımı olmaksızın beste-leyip, çalıp, kaydedebilmek için mi bu yolu tuttu-nuz?»

Hakkı vardı. Kendini kısıtladığını anladığı an pi-yanoyu, annesinin çalmayı öğrettiği o aleti bırakıver-mişti. Synthesizer'in kullanılışına değinen satırların-da da haklıydı. Ama o ifade şekli «kimsenin yardımı olmaksızın besteleyip, çalıp, kaydetmek» onu şaşırt-mıştı. ABD ve İngiltere'deki büyük rock yıldızlarının çoğunun müziklerini kendi imkânlarıyla —çoğu tam donanımlı kayıt stüdyolarına sahiptirler— kaydettik-lerinin bilinmesine rağmen, şimdiye dek hiçbir müzik eleştirmeni Goddard'ın tek başına hem beste yapıp, hem de çalıp kaydettiğini ileri sürmemişti. Müziği-yile ilgilenen eleştirmenlerin çoğu, aldıkları paraların yüksekliği nedeniyle ağızlarını sıkı tutan, seçme ele-manlarla çalıştığına inanıyorlardı. Hattâ bu eleştir-menlerden biri, adını vermediği ama çok emin bir

kaynaktan aldığını ileri sürdüğü bir haberde, şarkıları kaydedilirken Goddard'ın da stüdyoda, arkası sırsız bir aynadan, kimselere görünmeden onları izlediğini söylemişti.

Osten aracı olduğunu ileri sürerek Nokturn'ün arabasına gidip mektupları aldı. Sonra kendi arabasına bindi, birkaç yüz metre ilerledikten sonra kaldırımın kenarına park etti. Beyaz Saraydan gelen yeni mektubu açıp hızla okumaya koyuldu.

«O uzunçalarınızı tekrar tekrar dinledim,» diye yazıyordu. «Sanırım birtakım gerçek olaylar size bu İspanyolca şarkıları ilham etti. Belki de bunları ilk kez kalabalığın içindeki, sevmiş olduğunuz ya da hâlâ sevmekte olduğunuz birisi dinlesin diye halk önünde çalıp söylediniz. Belki de evli bir kadındı... Sanırım siz tanınmadan her yerde halk önüne çıkıp konser verebilirsiniz. Örneğin, Tijuana bunun için uygun bir yer olabilir... ya da belki San Diego, Del Coronado Oteli civarı? Bu yerlerden biri yaşamınızda önemli bir rol oynadı mı? Ya ara nağmelerin arasına sıkıştırıverdiğiniz o arabesk, sakın o da sevdiğinizle geçirmiş olduğunuz o Binbir Aşk Gecesinden arta kalmış bir düş olmasın?»

Ter içinde kalmıştı, durdu. Ya bu mektupları yazan kadın... düşüncesi bile yüreğini çarptırmaya başlamıştı... Leila'sa? Ama Leila, Jimmy Osten'le Goddard'ın aynı kişi olduklarını anladıysa, dostunun gizli kalmak isteğine uymaz mıydı? Kendisinden sızabilecek her türlü bilginin kötü ellere düşebileceği düşüncesiyle, onun kim olduğunu bilmediğini iddia etmez miydi? Ya Leila birine, güvendiği birine, Jimmy Osten'in müziğinden söz ettiyse ve bu kişi de şimdi

Goddard'ın kimliğinden kuşkulanıp, Jimmy Osten kendini ele verene dek onu zorlamaya karar vermişse?

Buna rağmen, eğer Leila onun Goddard olduğundan kuşkulandıysa —davranışlarından hiç böyle bir sonuç çıkaramamıştı— kendisiyle konuşmadan ya da ona yazmadan, hiç bundan bir üçüncü kişiye söz eder miydi? Öte yandan, bir başka kişi, kendisini tanımayıp yalnızca Goddard'ın müziğini bilen bir kişi, gerçeğe nasıl bu denli yaklaşabilirdi? Okumasını sürdürdü; dehşete düşmüştü, ama yine de daha fazlasını öğrenmek istiyor, merakını yenemiyordu.

«Sonuç olarak Goddard Lieberman ve Boris Pregel'in yaşamınızda önemli bir rol oynadıkları kanısına vardım. Hem öylesine önemli ki, birinin adını ödünç almışsınız ve onlara bir saygı gösterisinde bulunurcasına bestelerinden kendi müziğinize aktarmalar yapıyorsunuz. Her ikisi de ölmüş bulunduklarından, sırrınızı bilip bilmediklerini, hattâ bu esrarengiz yaşamınız konusunda size yardımcı olup olmadıklarını araştırmam hiçbir işe yaramayacak. Ben de bu iki adamın çalışmaları ve eserleriyle epey haşır neşir oldum ve yaşamlarını daha da araştırabilecek durumdayım. Sanırım böyle yaparsam bu çalışmalar sırasında sizin hakkınızda da daha fazla şeyler öğrenebilirim, hattâ kimbilir, belki de karşılaşabiliriz.»

Bu Leila olamaz, diye düşünüyordu, birden kendini bir kapana kısılmış gibi hissetti. Çabucak ikinci mektubu da okudu. Bu kez müziğini daha ayrıntılı olarak inceliyordu. İki sayfayı Meksika şarkıları ve onların değişen sözlerine ayırmıştı, üçüncü sayfada Pregel ve Lieberman'dan esinlenmiş olduğu bazı par-

çalar yer alıyordu. İncelemede genel olarak hiçbir hata yoktu. Bu mektup ancak derin müzik bilgisi olan, çağdaş müziğin ııığını cııığını bilen ve —en önemlisi de buydu— insanı altüst eden bir önseziye sahip bir kişi tarafından yazılmış olabilirdi.

Bu Beyaz Saraylı kadın onu hem büyölüyor, hem de korkutuyordu. Eğer ona rastlarsam, diye düşünüyordu, böyle bir kavrayıştan kendimi nasıl koruyabilir, kimliğimin ortaya çıkmasını nasıl engelleyebilirim?

Kadının kimliği hakkında en ufak bir fikri olsa, hemen ona telefon edip Goddard'ın patronu ya da işbirlikçilerinden biri olduğunu söyleyecekti. Kadına blöf yaptığını söyleyerek onu bir alay yanlış yola yöneltmek büyük zevk olurdu. İnanmayacaktı elbet sözlerine, çünkü basında çıkan dedikodulara bakılırsa, bir sürü insan Goddard'ın kendisi, dostu, metresi ya da bakkalı falan olduğunu iddia ediyordu.

Uç hafta sonra, yeni bir mektup alabilme umudunu tünden yitirmeye başlamışken, bir rastlantı eseri, Blaystone'u aradığında şakayla karışık şu sözlerle karşılaştı: «Başkan sizi tekrar görmek istiyor. Beyaz Saraydan bir mektup daha geldi.»

Osten, Blaystone'a o özel dağıtım servisiyle bunu derhal kendisine ulaştırması için talimat verdi ve mektup eline geçer geçmez de hemen evine kapanıp okumaya koyuldu. Özenle, daktiloyla yazılmış sayfaları karıştırırken arasından birtakım renkli polaroid fotoğraflar döküldü. Sanki bunlar canlıymışlar gibi titreyen ellerle birer birer yerden topladı. Fotoğraf-

larda çıplak bir kadın vardı, büyük bir yatağın üzerine uzanmış olan kadının resim çekilirken ne yapmakta olduğu apaçık ortadaydı. Resimlerden ikisinde, bir aynadan otomatik bir Polaroid makinenin fotoğrafı da çıkmıştı. Kadının yüzünü görmek istediğinden, hızla resimleri gözden geçirdi ve ne yazık ki, hiçbirinde yüzünün görünmediğini fark etti.

Mektubu okumaya geçmeden önce fotoğrafları üçüncü kez inceledi. Yirmi beşinde filan olmalıydı —mektuplarında hissettirdiğinden çok daha genç— vücudu da öylesine kusursuzdu ki, sanki çıplaklık onun doğal hakkı gibiydi. Kıpır kıpır, sağlıklı, fazla adaleli olmayan dipdiri vücudu terden parlamıştı. Yalnızca hatlarının düzgünlüğü bile gözünü almaya yetiyor, saflığı kadar baştan çıkarıcı pozlarıyla da onu büyülüyordu.

Kadının kendini tahrik ettiğini hissediyor, sanki bu istek ondan değil de, tınısını çıkaramadığı bir çalgıdan yükselen ses gibi, fotoğraflardan çıkıyordu. Onu aramaya, ne pahasına olursa olsun bulmaya ve onu objektifin önünde kendi vücudunu kendi ellerine nasıl böyle hayasızca, böyle heyecanla, böyle tümenden bırakmışsa, kendisine de öylesine teslim olmaya zorlamaya kararlıydı.

Bir an önce adını, adresini öğrenebilmek arzusuyla mektubun son sayfasını çevirdiğinde, büyük bir can sıkıntısıyla, öncekiler gibi bunun da imzasız olduğunu gördü. Düşkırıklığı ve öfkeyle mektubu başından başlayarak okumaya koyuldu.

Beyaz Saraydaki kadının kimliğini bilmemesi onda, kadının kendisine boşverdiği duygusunu uyandırıyor, tıpkı daha önce Leila Salem'in de kendisini terkederdiği gibi. Kaderin cilvesi, ikisi de hayatta kendisini —eila sarece Jimmy Osten'i, Beyaz Saraydaki de Goddard'ı— anlayabilmiş ve olduğu gibi kabul etmiş kişilerdi, buna karşın ikisine de ulaşamıyordu.

Pek çok kez Donna'yı kendine daha yakın olmaya, yaşamına ve ilgilendiği konulara daha çok sokmaya çalışmıştı. Sanki kadının kafa yapısını kendisinin Goddard olduğunu anlamaya yöneltecek şekilde değiştirmek istiyordu. Ama Donna'ya göre, bazı kulüplerde gösteriye çıkan birkaç yetenekli şarkıcının dışındaki rock yıldızlarının çoğu, düzmece reklamlar ve kayıt stüdyolarının teknik numaraları olmadan asla varolamayacak sahtekârlardı. Ya Osten'le Goddard Beat adlı, en revaçtaki kulüpte tanışmış olmaları? Kadına göre, Goddard kişi olarak da, müzik olarak da rock sömürücülerinin başında yer alıyordu. «Goddard'la ilgili her şey,» diyordu. «Özellikle gizli tutuluyor, sesinden o yalancı içtenliğine, klişe sözcüklerinden, ilkel ve kaba ritmine kadar her şey.»

Donna'ya göre, Goddard her şeyden önce şansına güvenen bir serüvenciydi, hiçbir sonuca ulaşmayan bir kendiliğindenlikle müziğine bir anlam vermeye çalışıyor, dinleyenleri etkilemek için gelişigüzel emprovizasyonlara başvuruyordu. Bu emprovizasyonlar ise müziğe bir şeyler getirmekten çok, bir zar kadar değişken mizaçlı halk kitlelerinin zevkini okşamaya yöneltilmişti. Donna'ya göre, Goddard kendini göstermekten çok, sürekli müziğini gözönünde tut-

mak gibi birtakım reçeteleri uygulamak suretiyle başarıya ulaşan boktan bir halk uyutucusuydu. Kanısınca bu dikkatle kollanan görünmezlik, devamlı gözönünde bulunan öteki rock yıldızlarının tutumlarından ne daha çok, ne de daha az orijinaldi. Bu iki aşırı tutum, büyük plak firmalarının müzik piyasasını dinamitlemek, cahil beyazlarla, bir kenara itilmiş siyahları tavlayıp aldatmak, onları disko, rock, punk gibi olayların heyecanlarını dışa vurmanın tek yolu olduğuna inandırmak ve kültürel yozlaşmalarının panzehiri olarak sunmak amacıyla düzenledikleri küçük oyunlardan başka bir şey değildi.

Donna'nın fikirleri Beyaz Saraydaki kadından ne kadar farklı, diye düşünüyordu Osten. Kadın son mektubunda şöyle yazıyordu: «Yeni ritmik ve melodik değerlerden yola çıkarak kompoze ve emprovize etmeyi sürdürmekle, müzikte emprovizasyonun anlam arayışına eş olduğunu bilen Bach, Beethoven, Lizst gibi en büyük ustaların doğal mirasçısı oluyorsunuz. Yüzyıllarca müzik, bir yandan besteciyle icracı, öte yandan da icracıyla halk arasındaki simgesel olduğu kadar fiziksel de olan ayrılık üzerine oynamıştır. Sizse, halkı gerçekten heyecanlandırıp, onda besteciyle icracıyı birleştiren izlenimler uyandıran ve sonra her iki işlevden de çekilip büyülenmiş dinleyicilerinizi salt müzik deneyiyle baş başa bırakan ilk sanatçı olarak kalacaksınız.»

Donna'ya göre, ne rock, ne de disko, kaliteli, kalıcı bir müzik ortaya çıkarmayı başarabilmişlerdi. Yalnızca popüler müziği en küçük ortak paydasına indirmişlerdi, yani ilkel ritm, cinsel pandomim ve ka-

fiye tutturmak için uydurulmuş budalaca sözcükler. Ticari rock konusunda «zenci kilise müziğinin çağdaş uzantılarından birinin insanlıktan çıkarılması, bir kültürel anlatımın müstehcen biçimde yağmalanmasıdır,» diyen Ralph Ellison'la aynı fikirdeydi. Donna'ya göre, rock yatırımları ne kadar kârlı olursa, kaliteli bir müzik türünün, örneğin en iyi caz müziğinin, yok oluşu da o denli hızlanacaktı. Her şeyden önce kâr amacına yönelik plak şirketleri kataloglarından klasik müzik ve seviyeli pop müziğini çıkarıp yatırımlarını rock alanına yoğunlaştırmaktaydılar, boyuna disko endüstrisini geliştirmek peşindeydiler.

«Sonuç: Bir müzisyenin bir gün plak doldurabilme şansı ne kadardır?» diye soruyordu öfkeyle. «Bak CBS'nin çıkardığı, XVIII. Yüzyıldan Günümüze Zenci Müziğinin Panoraması adlı koleksiyonun başına gelenlere. On, on iki plak çıkardıktan sonra yayını durdurdular. Bu işler böyle yürüyor! Etude Classics tek bir zenci bestecinin eserini yayınladı mı? Ya da zenci bir icracının? Evet mi, hayır mı, Jimmy?»

Etude Classics'in de artık Nokturn Records gibi, peşpeşe beş para etmez müzikler yayınlayan bir şirket tarafından dağıtıldığına atıfta bulunarak, Osten ve ailesinin kapitalist sınıftan olduğuna değindi. Amerikan nüfusunun ancak yüzde birini oluşturan bu sınıf, tüm şirketlerin sermayelerinin yarısını, tahvillerin üçte birini, toplam Amerikan ulusunun mal varlığının yüzde doksanından fazlasını elinde bulunduruyordu. Onun gözünde, ülkenin tüm kaynak ve girişimlerini bu insanlar ellerinde tutarken, sömürülen sınıftan olan o ve ailesine ulusal gelirin ancak yüzde beşi düşüyordu.

Osten'in çılgınca savurganlığını, özellikle sudan nedenlerle boyuna New York - Kalifornia arası gidip gelmesini - bu yolculukların gereksizliği onu adama-kıllı şaşırtırdı - izleyen Donna, onun tümüyle zengin babasının kesesinden geçinen şımarık bir çocuk ol-duğu kanısına varmıştı. Babasının servetinin kayna-ğı kadar, bu bağımlılığı da boyuna kurcalayıp durmak-tan hiç çekinmiyordu. Başka bir deyişle, Osten'le or-tak yanlarına rağmen, onları ayıran ekonomik uçurum öylesine derindi ki, bunu hiç bir şey, müzik bile dol-duramazdı.

Sık sık **Boyunduruktaki Hayatım** adlı bir kitap-tan söz ederdi. Bu kitapta anılarını toplamış olan eski köle Frederick Douglass, «Eğer zenciler, blues'un atası olan spiritual'ları seviyorlarsa, bunun nedeni, bu tür müziğin sürekli duymakta oldukları korku, u-mutsuzluk, acı gibi duyguları yansıtır olmasındandır,» diye yazıyordu. Spiritual'lar köleler için neyse, rock da bugün zenciler için o olmuştu. Douglass'a göre, rock onları protestanlığın ağır mirasından kur-tarıırken, bir yandan da bu kölelerin torunlarının asla uyuşamayacaklarını bildikleri, beyazların düzeni ve siyahların kaosu ile beyazların zenginliği ve siyah-ların yoksulluğu gibi unsurları birbirleriyle uzlaşır gi-bi göstermekle kaygılarını vurguluyordu. Rock müzi-ğinde sözcükler genelde spiritualist'lerinki gibi ilk ba-kışta çekici geliyorsa da, cinsel açıdan mikroplardan arındırıcı, sömürücü ve bir zencinin beyazların kültü-ründe varolması kadar ruhsal açıdan yoksunluk ve-rici ve iticiydi.

Osten, Donna'yı dinlerken, değer verdiği inançlarının birbiri ardından dinamitlendiğini hissediyordu. Kadının fikirleri ona - sevişirlerken bile - hayal gibi görünse de, bir gün her şeyini onunla paylaşacağı hakkında kurduğu düşlerden vazgeçmeye zorluyordu. Birbirlerinden eridikleri o sevişme anlarında bile Osten'in kafasında bir müzik motifi gibi tek bir düşünce yer tutuyordu: Eğer Donna bir gün Goddard konusundaki gerçeği öğrenirse, kendini erkeğini terk etmek zorunda hissedecekti; ister yumuşak, ister şiddetli, ister kendiliğinden, ister hesaplı, bundan sonra nasıl ve kaç kez sevişecekleri önemli değildi, kadın asla bugün ona karşı duyduğu sevgiyi duyamazdı.

Ama şunu da kabul etmek zorundaydı: Yaşamının bir yanını bilemediği ve de asla keşfedemeyeceği için, kadının bugün kendine karşı duyduklarının bir değeri yoktu.

Donna'nın Carnegie Hall'deki stüdyosunda birlikte olduklarında, kadın sık sık Domostroy'un plaklarını çalardı, özellikle sevişirlerken. Daha iyi havaya girdiklerini iddia ederdi, Osten'in besteciye duyduğu antipatiye gelince, bunu da erkeklerarası sıradan bir kıskançlık olayı olarak görüyordu.

Domostroy'un kişiliği konusunda tartışmalara girmeye pek de istekli olmayan Osten, fazla birşeyler bildiğini de göstermemeye dikkat ederek, adamın müziğine çullanırdı. Domostroy'un müziğinin herhangi bir sınıfa sokulmasının zorluğuna takılırdı, bazı açılardan çok orijinal gözüktüğünü inkâr etmiyordu, ama bu müziğin garip bir yanı da vardı. Donna'ya, Domostroy hakkında, bütün plakçı kulislerinde dolaşmış bir öyküyü anlattı:

Los Angeles'de oturan tanınmamış bir müzisyen, Domostroy'un en ünlü eseri, ABD'nin en büyük müzik ödülü Ulusal Büyük ödülünü almış olan **Oktavlar**'ı çalmıştı.

Bu sahtekâr takma bir adla, eğlence olsun diye, on yıl kadar önce **Oktavlar**'ı ilk kez yayınlayan Etude Classics dahil, Amerika'nın en ünlü müzik yayıncılarına göndermişti. Sonuç olarak adamın beklediği gibi, Etude Classics dahil, bütün yayınevleri, ruhsuz, sıradan, bütünlükten yoksun, diyerek eseri reddettiler. Gerhard Osten'i alçaltan ve öfkeliendiren bu olay, Tin Pan Alley'lileri müthiş eğlendirdi. Çünkü Etude'nün sanat yönetmenleri **Oktavlar**'ı tanımayıp reddetmekle kalmayıp sahtekâra yolladıkları cevapta bu eserin bazı yerlerinin Patrick Domostroy'un müziğini andırdığını da eklemeyi unutmamışlardı. Bu küçük sahtekârlık olayı bile açıkça **Oktavlar**'ın Wagner'in «ruhsuz bir kalemle yazılmış müzik» dediği türe girdiğini gösteriyordu. Kısacası, bu orta kalitedeki sıradan müzik, beğeniden çok şansı nedeniyle yayınlanıp ödül almıştı.

Donna şiddetle, bu konuda aynı fikirde olmadığını belirtti. Ona göre bu şaka **Oktavlar**'ın yayınlanışından on yıl sonra bile çağına göre ilerde olduğunu belirtiyordu. Tarafsız bir yargıya varılmayacak kadar orijinal bir eserdi. Osten'e **Times**'ın bu konuda ileri sürdüğü savı anımsattı: Belki de bu şakayı yapan Domostroy'un kendisiydi. Bu olay müzik yayınlarının tümünü bildiklerini ileri sürüp de, alışılmışın dışında, çok kişisel, gerçek bir Amerikan bestesini tanımaktan aciz kalan müzik «uzmanları»nın yargıları üzerine çok şey söylüyordu.

Donna'nın Domostroy'a gösterdiği ilgi Osten'i kızdırıyordu. Besteciye Gerhard Osten'in davetinde rastladığından beri, Donna adamın tematik buluşlarla dolu müziğine duyduğu ilgiyi ve onun teknik yaratıcılığının kendisini âdeta büyülediğini hiç saklamamıştı. Şimdi Osten ona besteciye tanıttığına bin pişmandı. Piyano çalışı üzerine son derece ustaca iltifatlar yapan Domostroy bu sayede Donna'nın gönlüne girmişti. Kadının Domostroy'un içtenliği ve zekâsından etkilenmesinden hoşlanmıyor, hele bir akşam onunla daha iyi sohbet edebilmek için bir kadeh içmeye davet etmeyi istemesini hiç onaylamıyordu.

Donna, Domostroy'un müziğini, bestecinin oldukça karanlık kişiliğini yok sayarak, bunca abartırken, acaba farkında olmadan, Jimmy Osten'in hayatında oynamakta olduğu rolü mü küçültüyordu? Kadının bildiği kadarıyla, Osten her türlü yaratıcılık yeteneğinden yoksundu, onun müzik zevkini paylaşmadığı gibi, onun olduğunu bilemediği müziğinden de nefret ediyordu. Buna karşılık, belki de paylaşacak daha anlamlı bir şey olmadığından, vücudunu Osten'le paylaşmayı sürdürüyordu.

Donna'nın gururuna indirdiği her darbeye, onu kendinden uzaklaştıran her adımda, Osten Beyaz Saraydan gelen mektuplara dönüyordu. Onları okuyor, tekrar okuyor ve her seferinde biraz daha eli böğründe, biraz daha şaşkın kalıyordu.

Bir gün yine böyle dalgın ve şaşkın otururken beşinci ve son mektubu aldı.

«Herhalde artık şu sizin çifte hayatınıza yalnız-

ca saygı duymakla kalmayıp, bunun yaratıcılığınız için son derece gerekli olduğunu kabul ettiğime inanmışsınızdır. Kim olduğunuzu öğrendiklerinde yaşam tarzınızı ve sanatınıza vermek istediğiniz şekli değiştirmeye çalışacak kişilerden kendinizi korumakta haklıydınız. Hemen herkes böyle davranırdı.

«Bir süredir Chopin'in mektuplarını inceliyordum; bunlardan bestecinin eserini, dış dünyanın etkilerine kapalı, yalnız bir ruhun belirtileri olarak gördüğünü öğrendim. En yakın dostlarından birine şöyle yazıyordu: 'Kendimi yenebilir gibi gözüken, ancak koparılıp tadılır tadılmaz insanı zehirleyen bir mantar gibi görüyorum. Şimdiye kadar kimseye bir yararım dokunmadığını biliyorum... aslında kendime de öyle.'

«Bir başka zaman, bir başka mektupta da kendini 'ruhundaki ateşi bastırıp söndüren bir keşiş' benzetiyordu. Ölümünden az önce de şunları yazmıştı: 'Bizler ünlü bir yaratıcının, bir tür Stradivarius'un eserleriyiz. Ama bozulduğumuzda bizi kim tamir edecek? Beceriksiz parmaklar bizden yeni sesler çıkaramaz. Veremediklerimiz nedeniyle boğuluyoruz, bütün bunlar bizleri tamir edecek birinin olmayışından.'

«Sizin de kendiniz hakkında düşündükleriniz bunlar mı? Eğer öyleyse vazgeçin. Goddard'ı müziğinden ötürü - yani ruhunuzu - sevdiğimi bildirmeme izin verin. Günün birinde karşılaşırsak, hiçbir notanın yardımı olmaksızın ruhunuzu keşfedeceğimden eminim. İster zehirli bir mantar olun, ister yaşlı bir keşiş ya da kimsenin onarmadığı kırık bir yaratık, görür görmez tanıyacağım o ruhu seveceğim.»

«Olduğunuz gibi kalmaya gereksinim duyduğunuzdan eminim. Umarım siz de aynı şekilde benim kim

olduğumu merak ediyorsunuzdur. Müzik ve tiyatro öğrencisiyim ve size karşı duyduklarımın içtenliğine inanmanız için, sizi tanımaya can attığım halde, müziğiniz - ya da Goddard - uğruna bundan başka mektup yazmamaya karar verdim. Hoşça kalın. Elveda Goddard. Elveda aşkım.»

Demek o Beyaz Sarayda çalışanlardan biri değil, Capitol Hill'le ilişkileri sayesinde Beyaz Saraydan mektup kâğıtları ve zarflar temin edip, onu tavlama-ya çalışan - posta damgasına inanacak olursa - New York'lu bir müzik ve tiyatro öğrencisiydi. Osten meraklanmıştı, madem kendini tanıtmak niyetinde değildi, o halde neden baştan çıkarıcı fotoğraflarla, merak uyandırıcı ve mahrem beş mektup yollamıştı.

Kadına ulaştırabilecek ipuçları bulabilmek için fotoğrafları enine boyuna inceledi. Vücut hatlarının düzgünlüğünden büyülenmiş, kimliğini belli edebilecek en küçük bir bilgi kırıntısını bulmaya zorluyordu kendini. Bir ara, resimlerden birini daha önce gördüğünü izlenimine kapıldı, çok önceleri. Dikkatle incelerken, kafası bir makine gibi işliyordu, sonunda bu izleniminin fotoğrafın düzeninden kaynaklandığını buldu. Bir zamanlar... ama ne zaman? Kim olduğunu hatırlamadığı bir kadının aynı açıdan çekilmiş bir resmini görmüştü. Nerede gördüğünü hatırlamıyordu. Bunun Donna'nın resmi olmadığından emindi, Kaliforniya'da çıktığı kızlardan biri de olamazdı, La Apasionada'da kahvaltı servisi yaparken çıplak resimlerini gösterip onu baştan çıkarmaya çalışan Meksikalı garson kız da olamazdı. Bu genç kadın fotoğraf makinesini otomatikçe bağlayıp, karşısına geçip

poz vermiş olabilirdi, ama bu da pek akla yakın gelmiyordu. Osten fotoğrafçılıktan anladığından, bu resmin çekilişinde makinenin yere çok yakına konduğunu, böylelikle tecrübeli bir modelin bile makinenin vizöründen bakmadan objektifin vücudunun neresine yöneldiğini çıkaramayacağını biliyordu. Ya aynadan görülen, sehpaye konulmuş Polaroid makine bilerek hazırlanmış bir numaraysa? Ya usta bir fotoğrafçı bu resimleri bütün dikkati kızın muhteşem kalçalarını baldırlarını, bacaklarını çekecek biçimde ayarlayıp, sonra makinesinin görüş alanından çekildiyse? Goddard değil de, bu fotoğrafçı mıydı kızı tahrik edip bu iç gıcıklayıcı, hayasız pozları aldırın?

Osten daha önce görmüş olduğunu sandığı fotoğrafın kime ait olduğunu bulamamıştı, ama yakından tanıdığı biri olduğunu sanıyordu.

Benzeri bir fotoğrafı gördüğünden emin olduğu ölçüde, bu resmi belleğinde canlandırmak da güçleşiyordu. Tam bu zihin sporuna son verip düşünmekten vazgeçecekken, belleği çalışmaya başladı ve gözlerinin önünde bir şimşek çaktı. Elindeki resmin benzeri Vala Stavrova'ya aitti!

Üstelik bu babasının en sevdiği fotoğraftı. Baba evine seyrek gidişlerinden birinde, komodinin üzerinde, eskiden annesi Leonere'nin portresinin durduğu yerde görmüştü bunu.

Vala, Osten'in babasıyla tanışmadan önce çekilmiş bu resminde, uzun kollu, siyah, kısacık bir gecelikte, bir sessiz film yıldızı ya da Rus balerini gibi görünmek amacıyla, eski moda bir şezlonga uzanarak poz vermişti. Dikkati, bacakların ve kalçaların

kıvrımlarına çekmek isteyen fotoğrafçı resmi son derece alçak bir açıdan almış, uzaklık ve objektif oyunlarıyla bunu daha da vurgulamıştı.

Vala'nınkiyle bu kadının fotoğrafındaki geniş açılar, çerçeveleme ve kompozisyon tıpatıp aynıydı. Acaba her iki resim de aynı adam tarafından çekilmiş olabilir miydi? Pek uzak bir ihtimal olmakla birlikte, Osten'in bundan başka izleyebileceği yol yoktu. Vala'ya fotoğrafçısının adını sorup onu bulacak ve meçhul çıplağın kimliğini öğrenmeye çalışacaktı.

Üvey annesinin kuşkusunu uyandırmamak amacıyla, kadına telefon açıp bundan söz etmemek için kendini zor tuttu ve bir fırsatını beklemeye karar verdi. Bu arada elinde bir ipucu daha vardı. Eğer bu Beyaz Saraylı kadın, söylediği gibi müzik ve tiyatro öğrencisiyse, bu konulara değinen satırlarından, Lieberson ve Pregel'in müziğini tanımasından ve özellikle Chopin'in mektupları üzerindeki yorumlarından, bu yakınlarda müzik tarihi derslerini izlediği sonucu çıkarılabilirdi. Mektupların New York'tan postalandığından yola çıkıldığında, önce Julliard Okulunda incelemelere girişmek doğal olurdu, Donna'dan işe başlamalıydı elbet. Zenci dilber yalnızca bu okula devam etmekle kalmıyor, ara sıra başka New York okullarındaki değişik müzik kurslarını da izliyordu.

Osten çaktırmadan Donna'dan, Julliard Okulunda Goddard Lieberson ve Boris Pregel'in müziğini öğretip öğretmediklerini soruşturmasını istedi. Bu iki müzik adamının çok yakın aile dostları olduklarını ve müziklerinin unutulmadığını söyleyerek babasını sevindirmek istediğini ekledi. Program kâğıtlarını ka-

rıstırıp bir iki yere de telefon ettikten sonra Donna, Osten'e öğrenebildiği kadarıyla, Lieberson ve Pregel'in adlarının New York'taki hiçbir önemli müzik öğretim kurumunda geçmediği, ama uzmanlara yönelik bazı seminerlerde onların müziğinin de incelenebileceğini söyledi. Osten daha sonra, sözü döndürüp dolaştırıp arzuladığı yere getirip, kıza Chopin'in mektuplarının da incelendiği, Chopin'in yaşamı üzerine bir kursun sözünü duyup duymadığını sordu. Yine babasını kullanarak, ihtiyarın Chopin'in yaşamının her safhasıyla ilgilendiğini ve söz ona geldiğinde kendisini çok cahil bulduğunu, babasının özellikle Chopin'in kendini mantara benzettiği bir mektubuna çok sık değindiğini söyledi. Acaba Donna bu bilgileri nereden edinebileceği konusunda bir fikir verebilir miydi?

Donna pek keyiflenerek, birkaç hafta önce müzik tarihi öğretmenlerinden birinin piyano edebiyatı atölye çalışması sırasında bu mektubu okuduğunu söyledi.

Osten heyecanını güç bela saklayabildi; usulca kıza babasını etkilemek için arasıra onunla birlikte kurslara katılıp katılamayacağını sordu. Osten'in şimdiye dek hiç ilgilenmediği bir konuya birden ilgi göstermesi Donna'yı hem şaşırtmış, hem de hoşuna gitmişti, gelecek piyano edebiyatı atölye çalışmasına onu da götürmeye söz verdi.

Osten ertesi gün Vala'dan o baştan çıkarıcı fotoğrafı çeken adamın adını ve adresini almak amacıyla, hazırlamakta olduğu bir ödev için Gerhard Os-

ten'in kütüphanesinden bir kitap almak bahanesiyle babasının evine uğradı. Özellikle babasının Etude Classics'de bulunması gereken bir saati seçmişti.

Hizmetçi önce geldiğini bildirmek üzere hanımına gitti, daha sonra onu içinde zayıflatıcı ve vücut geliştirici aletler ve iki buhar banyosu bulunan beden eğitimi salonuna götürdü. Bu oda babasının Vala'ya yıldönümü armağanıydı. Sirtında, göğüslerini ve cinsel organını ortaya koyacak şeffaflıkta bir sabahlıkla Vala bir ev bisikletinde pedal çevirip duruyordu. Gözlerinin önündeki bir alay kadranda kızını, tansiyonunu, nabzını, aştığı mesafeyi ve yakmakta olduğu kalori miktarını okuyordu.

Onu böyle yarı çıplak gören Osten tekrar reaktif iç çamaşırlarını düşünmekten kendini alamadı. Kadına kendisini kütüphanede bekleyeceğini söyleyerek salondan çıkmaya davrandı, ama onun bu şaşkın haliyle eğlenen, biraz da gururlanan Vala hedef aldığı kilometreye ulaşana kadar yanında kalmasını istedi. Kadının yanında kendini iyi hissetmediğine sinirlenen Osten, bir sıraya oturup sanki hiçbir şey olmamış gibi sevimli davranmaya zorladı kendini.

Vala kilo kaybetmişti. Kadının belinin inceliğini, çukurunu, teninin pürüzsüz ve bronz rengi olduğunu fark etti. Saçlarını da uzatmıştı, omuzlarına ve göğüslerine dalgalar halinde dökülüyorlardı. Makyajsız olmasına rağmen koyu renk kaş ve kirpikleri, gözlerinin mavisini ve dudaklarının gül rengini daha belirginleştiriyordu.

Üvey oğlunun dersleri hakkında bilgi aldıktan sonra ona artistik patinajda elde etmiş olduğu iler-

lemelerden söz etti. Meğer bu kanında varmış. Roc-kefeller Center'de her kaydığında etrafına insanlar toplaşıp fotoğraflarını çekiyor ve bazı prodüktörler film tekliflerinde bulunuyorlarmış. Ama, dedikten sonra derin bir iç geçirip sürdürdü konuşmasını, ona gösterilen bu ilgi Gerhard'ı kızdırıyor, onu kıskanç ve kuşkucu yapıyormuş. Sabahlığını çıkarıp buhar banyosuna girerken, Osten'e bu söylediklerini babasına yetiştirmesini tembihledi. Delikanlı söylemeyeceğine söz verdi ve birkaç dakika sonra, kadın - hiç farkında olmaksızın - çırılçıplak banyodan çıkıp temiz bir sabahlık almak üzere ayaklarının ucuna basa basa dolaba doğru giderken utancından başını başka yana çevirdi. Kadın duş yaparken kendini beklemesini rica etti. Vala banyonun kapısını kapatınca, babasının odasına gitti, yatağın kenarına oturup komodinin üzerindeki fotoğrafı eline aldı, zaten onun için gelmişti.

Bakar bakmaz haklı olduğunu anladı. Vala'nın pozuyla, Beyaz Saraydaki çıplağınki birbirlerinin aynısı gibiydi.

«Ne düşünüyorsunuz?» diye sordu Vala.

Başını çevirdi, kadının sırtında bulut gibi bir sabahlık vardı.

«Bu resimde çok güzel olduğunuzu düşünüyordum.» Bir yandan elindeki fotoğrafa bakıyordu.

«Resimden söz etmiyorum saf çocuk, ben bundan söz ediyorum,» diyerek sabahlığını işaret etti.

«Çok şık, Vala. Böyle Eugene Onegine'deki Olga'ya benziyorsunuz.»

«Olga mı! Hiç de nazik değilsin, Jimmy!» Öfke-

lı bir ses tonuyla Puşkin'in Olga hakkındaki dizelerini dile getirdi.

**«Güzel bir Van Dyke Madonna'sısın,
Anlamsız, yuvarlak yüzün
Tıpkı budala gökteki
Budala ayınki gibi!»**

«Ben onu demek istemedim, Vala. Sadece... şey Madonna'ya atıfta bulunmak istiyordum. Ama, söylesenize kuzum, bu resminizi kim çekti? Gerçekten olağanüstü!»

«Haydi, haydi! Sanki umurunuzdaydı! Çocuk gibisiniz, hemen bozuluyorsunuz.» Belleğini tazelemek amacıyla gelip gencin yanına oturdu, fotoğrafa bakmak bahanesiyle omzunun üzerinden eğilirken memelerini sırtına dayamış, saçlarını yanağına sürüyordu.

Sesindeki heyecanı belli etmemeye çalışarak tekrar resmi kimin çektiğini sordu. Vala yine o deli dolu tavırları, boğuk sesiyle gencin kulağına eğilip merakının nedenini sordu. Aslında kıskanç bir mizaca sahip olan Gerhard Osten'in bile bunu hiç sormamış olduğunu söyledi. «Sakin,» diye çapkınca ekledi. «Jimmy, bu fotoğrafçıyı kıskanıyor olmayasınız?»

Sonunda kadını sorulara boğmakla hiçbir sonuca ulaşamayacağından korktu. Sustu ve safça gülümseyerek resmi komodinın üstündeki yerine bıraktı. Delikanlının gitmek üzere kalkmaya davranacağını hisseden Vala, onun üzerine yaslanarak fo-

toğrafi aldı, inceledi ve Rusya'dan ABD'ye geldiği ilk günlerde tıpatıp böyle olduğunu söyledi. Saç biçimi her an ne kadar New York'lulara taşralı görünürse de, aslında yola çıkmadan önce Leningrad'ın en büyük kuaförüne yaptırmıştı.

Osten hiç sesini çıkarmadan, hayranlık dolu bakışlarla resme bakmayı sürdürürken, Vala bir hayli cilveyle, bu fotoğrafı çeken adamın kendisine âşık olduğunu söyledi. İlişkileri Gerhard'la tanışmadan çok önce sona ermiş, ama çok iyi dost kalmışlardı. Genç adama yaklaştı, Osten sırtında ve kalçalarında kadının temasını hissediyor, şu an onu kızdırırsa, artık ağzından hiç söz alamayacağını biliyordu.

Kararını beklerken kokusunu içine çekip isteklerini seziyordu, onu böyle yanı başında hissetmek kendisini de uyandırıyor. Kadına döndü, elini koluna koyup usulca onu kendine doğru çekti. Baş omzuna yaslanmıştı, saçları yanaklarını gıcıklıyordu. Vala'nın elmacık kemiklerinde beliren kırmızılık giderek boynuna kadar yayıldı, solukları hızlanmıştı. Resim hâlâ aralarında idi ama, Vala onu usulca komodinin üzerine koydu ve Osten'in başını ellerinin arasına alarak yüzüne yaklaştırdı. Dudakları aralandı, gözleri genç adamın gözlerindeydi, Osten kadınıninkileri son derece güzel ve masum buluyordu. Şimdiye dek onu hiç beğenmemişti, ama şu an hoşlanmıyor demezdi.

Tam kendini olayların akışına bırakacağı sırada Osten'in gözünün önüne, kuşkusuz az önce kadınla yatmış olan babasının ihtiyarlıktan morarmış dudakları geldi, kahverengi benekli elleri de mutlaka Osten'in şimdi tuttuğu yerden tutuyorlardı. Bir

öfke dalgasına kapıldı. Usulca kadından sıyrılıp ayağa kalktı. Kadın da hiç konuşmaksızın ayağa kalkıp sabahlığını düzeltti.

Osten'in böyle birden kendini terkedivermesinin nedenini anlayamayan kadın onun peşi sıra kitaplığa gitti, Osten raflardan aldığı kitaplara şöyle bir göz atıp yerlerine kokuyordu. Onu tutabilmek amacıyla, hâlâ resmi çekenin kim olduğunu öğrenmek isteyip istemediğini sordu, sonra da sık sık yaptığı gibi, karşısındakinin karşılık vermesine fırsat bırakmadan doğrudan söze girdi. Fotoğrafı eski bir dostu, Patrick Domostroy çekmişti. Jimmy'yle Donna'yı tanıdığı o gece, Gerhard Osten'le onu tanıştıran da aynı kişiydi.

Bu kez Osten gerçekten adamakıllı şapşallaşmıştı. Domostroy'un Beyaz Saraydan gelen mektuplarla ne ilgisi olabilirdi? O çıplak resimleri de o çekmiş olabilir miydi?

Osten fotoğrafları önce inceleyip, sonra da parmak izlerini ortaya çıkaran özel bir aletle baktığında, oradaki tek parmak izinin kendinkini olduğunu hayretle fark etti. İzlerin olmayışı yalnızca bir rastlantı mıydı? Yoksa mektubu yazanın kimliğinin öğrenilmemesi konusundaki kararlılığını mı gösteriyordu?

Polaroidleri bir laboratuvara götürüp her birini katlanmış gazete ölçüsüne gelene kadar büyülttü. Bunun sonucu genç kadının ölçülerindeki uyum daha iyi ortaya çıkmıştı, ona baktıkça kadının doğallı-

ğı kendisini büsbütün etkileyip büyülüyordu. Tüm fotoğraflarda yüzünü maskeleyen o gür ve uzun saçlar omuzların biçimini gizlemek amacıyla, ustalıklı boynun iki yanına salıverilmişti. Bu kadının belki de hep böyle isimsiz ve yüz­süz kalacağı fikri onu çıldırtıyordu. Tutkuyla, düzenli bir şekilde fotoğraftaki kadının boynunu, göğüslerini, karnını, kalçalarının biçimini, bir ben, bir leke, bir gün gerçek bir vücutta yakalayabileceği herhangi bir işareti görebilmek amacıyla inceleyip duruyordu. Ama boşuna.

Göğüs tepesinin etrafındaki halkanın çok büyük olduğu dikkatini çekti. Bu kadar büyüğünü, epey önce tanıdığı altı aylık hamile bir ev kadının da görmüştü. Ama Beyaz Saraylı kadında hiç de hamile hali yoktu.

Babasına yaptığı bir sürpriz ziyaret sırasında, bir ara adamın odasında yalnız kalmayı başarak, çabucak Vala'nın resminin bir fotoğrafını çekti. Ertesi günü onu developpe edip büyüttü ve benzeriyle kıyasladı. Evet, Vala giyimli, öteki kadınsa çıplaktı, ama iki kadının da birbirlerinden çok farklı dekorlar önünde bulunmalarına rağmen yine de aç ve pozlardaki benzerlik tartışılmaz biçimdeydi. Her ne kadar akıl alır gibi olmasa da, iki fotoğrafçının da ısrar ve inatla o anda modellerini bu garip açıdan çekmek istemiş olmaları da olasıydı.

Bu soruna kafa yorarken Osten'in başına yeni bir tatsızlık çıkmıştı. Donna gücünü, cesaretini toplayıp Patrick Domostroy'la temasa geçeceğini bildirmişti. Tekniğini inceleyebilmesi için adamdan kendisini dinlemesini rica edecekmiş. Böylelikle Varşo-

va'da şansını deneyip denememeye karar verecekmiş. Chopin yarışması her dört yılda bir yapıldığından, bu yıl katılmazsa gelecekte böyle bir imkânâ ulaşması büsbütün zor görünüyordu.

Osten, Domostroy'un Donna'ya yanaşmak için eline geçecek ilk fırsatı kaçırmayacağına inanıyordu, çünkü rastlaştıkları o gece **Oktavlar**'ın bestecisi kadından hoşlandığını açıkça belli etmişti. Osten ayrıca Donna'nın istemeyerek Domostroy'u Goddard'ın kimliğine götürebilecek ipuçları vermesinden de korkuyordu. Ama Donna'nın Domostroy'la görüşmesini yasaklamak için ileri sürecek hiçbir geçerli nedeni olmadığını da çok iyi biliyordu. Hem sonra, kadın belli ettiğinden çok fazlasını bilmediği takdirde, Domostroy'a nasıl ipucu verebilirdi ki? Bildiği kadarıyla henüz uykusunda konuşmaya başlamamıştı.

Bu arada New York'un güvenlik, araştırma, yardım, gözetleme aletleri bakımından en zengin mağazası olan Leitmotiv Inc.'e gitti. Güvenliklerine meraklı Latin Amerikalılar, zengin Araplar ve en züppe hafiyeler bu dükkândan alışveriş ederlerdi. Ses uyarısıyla çalışmaya başlayan ve durmaksızın 12 saat kayıt yapan mikrokompüter bir teyp, beş yüz metre uzaktaki bir kaynaktan gelen sesleri alarak yükseltip kaydeden bir parabolik mikrofon satın aldı.

Beyaz Saraydaki kadını, onun kendisini bulmasından önce yakalayacağını uman Osten, Julliard Okuluna sürekli gider oldu. Chopin'in mektuplarının tartışılmış olduğu o ünlü piyano edebiyatı atölyesindeki kızları dikkatle incelemeye başlamıştı.

Çıkış noktası olarak resimleri seçen Osten önce vücut yapıları fotoğraftakinden çok farklı olanları hemen elledi. Sonunda altı kişi kalmıştı. O andan itibaren fotoğrafların da yardımı bitmişti. Onlardan öğnebileceği tek şey, kadının beyaz oluşuydu. Geri kalan her şey, boyu, kilosuna, yapısı, özel işaretleri, kadının pozu, vücudundaki ışık oyunları ve çekiş açısı nedeniyle belirsizleştirilmişti. Yine de, yeni bir incelemeden sonra altı adaydan hiç değilse üçünün tiplerini fotoğraftaki kadına daha yakın buldu. Bunlardan birinin aradığı kadın olup olmadığını anlamının tek çaresi, yalnızca vücudunu incelemek değil, kadının kafa yapısı, müzik bilgisi, zevkleri, fikirleri, düşünce biçimi üzerinde de bilgiler edinmek, bunun için onu adamakıllı incelemektir. Ama bunu da becerse yine işin kolay olacağını sanmıyordu, çünkü tüm kuşkuunu pek ince bir bağa dayanıyordu. Ya her iki fotoğraftaki benzerlik bir rastlantıdan ibaretse? Ya sorguya çekmek için seçtiği kadının Beyaz Saray'la ya da orada çalışan herhangi bir kişiyle hiçbir ilgisi yoksa?

Bu arada asıl önemli sorun ortaya çıkıyordu: Bu öğrenci kızlardan birinin mektubu yazan kadın olduğunu kabullenip, onu mektubunda değindiği konular üzerinde sorguya çekmeye kalkışarak kadının ya da ardındaki birinin hazırlamış olduğu tuzağa düşmüş olmaz mıydı? Üstelik Julliard Okulu gibi müzik dünyasının tüm dedikodu ve söylentilerinin kol gezdiği bir ortamda, böyle bir rizikoya girmeye hazır mıydı? Ağzından laf arabilmek için bu kızlardan biriyle ilişki kursa, öğrendiği takdirde bunu Donna'ya nasıl açıklayacak, arkadaşına duyduğu bu ani ilgi

konusunda neler uydurabilecekti? Ya Beyaz Saraydaki kadını bulmak uğruna Donna'yı kaybetmek tehlikesi?

Patrick Domostroy'un bu fotoğrafları çeken kişi olması ihtimali durumu büsbütün karıştırıyordu. Bunları o çekmiş olsa bile, kadının ne amaçla kullandığını bilmiyor olabilirdi. Osten ona bu soruyu soracak olsa, bakalım Domostroy kadının kimliğini açıklarmıydı? Öte yandan eğer Domostroy sandığı gibi fotoğrafları çeken kişiye ve bunların ne amaçla kullanıldığını da biliyorsa, ya kadın onun elinde bir oyuncaktı ya da o kadının kölesi. Osten'in soru sormak konusunda en küçük bir girişimi hemen kuşkulanasına yol açacaktı. Domostroy'a Goddard'ın yalnızca mektuplar yoluyla öğrenmiş olabileceği birtakım şeylerden söz etmek, adama «Ben Goddard'ım» demekle aynıydı. Hiç Patrick Domostroy gibi ahlaki yönü kuşku götüren bir adamla böyle bir işe girişilir miydi?

Julliard Okulunun piyano edebiyatı atölyesine yaptığı ziyaretler arasında üç adaydan bir tanesi Osten'e adamakıllı ilginç geldi. Adı Andrea Gwynplaine'di ve Donna'nın arkadaşıydı. Eninde sonunda Donna'nın arkadaşını tanıştırtmasını sağlamak pek zor olmadı. Üstelik olay; adayların tavırlarını incelemek için ideal bir yer olan okul kafeteryasında gerçekleşti.

Andrea ilk bakışta Beyaz Saraydaki çıplaktan biraz daha ince ve biraz daha uzun göründü. Ama silüetleri değiştiren o garip açığı da unutmamak ge-

rekiyordu elbet. Osten, Andrea'nın kalçalarını, çıplanın o hafiften kemikli kalçalarına benzetti, ama Andrea'nın saçlarının doğal görünüşü, fotoğraftakine hiç mi hiç benzemiyordu. Aradığı kadına benzettikçe Andrea'nın kafasını tanımak için duyduğu sabırsızlık daha da artıyordu, çünkü Goddard'a mektupları yazan o ise kafası vücudundan çok daha tahrik edici olmalıydı.

Andrea, Donna'dan ne kadar farklı, diye düşünüyordu. Donna heykel gibidir, ıslıl ışıldır, Andrea ise çok kadınsı, zarif bir umursamazlığı var. Donna'nın pırıl pırıl karanlığı sanki ışığa meydan okurcağına, içinden fışkırır gibi; oysa Andrea'nın teni ancak gelen ışıkla parlayıp saydamlaşıyor. Donna kendinden emin, hareketleri kararlı. Andrea ise yalnızca canlı. Donna dikkatleri üzerine çekiyor. Andrea dikkat uyandırıyor. Sonuç olarak, Andrea'nın Beyaz Saraydaki kadın olabileceği konusundaki en küçük bir olasılık bile onu arzulatıyor, Donna ise artık onu çekmiyordu.

Mektup yazan kadında hep elde etmeyi düşlediği, Leila gibi bir an bulup hemen kaybediverdiği kadını bulmayı düşlemişti. Acaba Andrea bu olabilir miydi?

Çok dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. Eğer Andrea o yüzü görünmeyen çıplaksa, asla Goddard'ın gerçek kişiliğine götürecek ipuçları elde edememeliydi, çünkü mektupları o yazdıysa, belli ki her an Goddard'ın kendisini bulmasını bekliyordu, kadına gereksiz bir yakınlık gösterirse o da hemen kuşkulananmaya başlardı.

Ama her şey rağmen onu tanımak istiyordu. Yal-

nızca o şahane mektupları yazmış olabileceğinden değil, kadın olarak son derece çekici olduğundan, Andrea onu müthiş cezbediyordu. Ama bir başka nedenden de kadından uzak kalmasını gerektiriyordu: Patrick Domostroy.

Eğer Domostroy bu fotoğrafları çeken kişiye ve Andrea da o çıplak modelse, Osten nefret ettiği bu adamın bu güzel kadının arkadaşı, belki de aşığı olduğu fikrini kabul etmek zorunda kalıyordu. Çünkü bir cinsel doyum anını görüntüleyen bu baştan çıkarıcı fotoğrafları ancak kadına çok yakın biri çekebilirdi. Ama Osten de ona yakın olabilmeyi şiddetle arzuladığından önünde pek fazla seçenek kalmıyordu; kadının o esrarengiz yazar olup olmadığını anlayabilmek için birtakım rizikoları göze almalıydı. Eğer Andrea o yazarsa, Domostroy'un da o fotoğrafçı olup olmadığını öğrenebilmesi gerekecekti.

3

Bütün mektuplar yollandıktan sonra oyunun yönetimi Goddard'a geçmişti. Andrea, Domostroy'un bir müzikçinin tepkilerini önceden kestirebilmekteki içgüdüsel yeteneğine güveniyordu. Besteci mektuplarda Goddard'ı kıza götürecek yeterli ipucu bulunduğundan emin olduğu için Andrea şarkıcının fazla vakit kaybetmeyeceğini umuyordu. Domostroy kadına meydanı boş bırakmak amacıyla anlaştıkları gibi evi boşalttı ve Old Glory'deki odasına döndü.

Yuvasına döndüğünde kötü bir deri kokusuyla karşılaştı, her yan toza bulanmıştı. İlk günün tümünü ortalığı temizlemek, sigortaları ve alarm sistemini kontrol etmek ve çok yüksek frekanslı seslerle muzur fareleri kaçırtan on küsur elektronik aleti işletmekle geçirdi. İkinci gecesindeyse balo salonundaki büyük, kuyruklu piyanonun kılıfını çıkardı, önüne oturdu ve Goddard'ın İspanyolca şarkıları üzerine aranjmanlar düzenlemeye çalışırken, oracıkta içi geçti. Andrea'nın o sıcak evini terkettikten sonraki ilk günler kendini yapayalnız, terkedilmiş hissetmişti,

ama zaman geçtikçe keyfi yerine geliyor, sanki yalnız kalmakla, hedefi neresi olursa olsun, yeni bir yolculuğa çıkmaya hazır olduğunu hissediyordu.

O arada Andrea, Goddard'dan işaret bekliyordu... kendini ya da göndereceği birini. Yanına yaklaşanları inceden inceye gözlüyor ve gerekli gereksiz saatlerde Domostroy'a telefon ederek otel lobilerinde, kahvelerde, müzelerde randevular veriyor, ona yeni keşiflerini ya da kuşkularını anlatıyor, izlenmediğinden emin olana dek çok titiz davranıyordu.

Domostroy kadının bu davranışının sevgilisiz kalıp yalnızlık çektiğinden mi, yoksa kendi üzerindeki hakimiyetini bir başka yoldan sürdürmek niyetinden mi kaynaklandığını kestiremiyordu. Tekrar kendi başına işler yapabilmekten, istediği gibi yaşamaktan, haftanın dört günü Kreutzerd'e çalıp, geri kalan zamanını da yeni işler peşinde koşmakla geçirmekten memnundu. Bu arada kadına her zaman emrinde olduğunu da söyleyivermişti. O da ödül olarak, ara sıra geceleri ziyaretine gelmeye söz vermişti.

Old Glory'ye taşındıktan birkaç gün sonra, Metropolitan Müzesinin müziğe ayrılan salonlarında buluşmuşlardı. İçleri müzik aletleriyle dolu vitrinlerin önünden geçerlerken, Domostroy kadını hâlâ arzuladığını anladı. Bol tüniği, dar blucini, yüksek topuklu sandaletleriyle tam bir seksi öğrenci pozundaydı. Onunla yatmak isteğiyle cinsel bağımlılığın verdiği utanç arasında gidip gelirken, kadından hâlâ yakasını sıyıramadığını fark etti.

«Old Glory'de günler nasıl geçiyor?» diye sordu Andrea.

«Fena değil. Ama seni özlüyorum,» deyiverdi.

Cevabı duymamış gibi yapan kadın eski bir koleksiyonununu önünde durdu.

«Bak tam sana göre bir şey!» Parmağıyla garip bir aleti gösteriyordu. Sonra etiketi okudu. «Kissar, Afrika liri. Orta Afrika'da lirin gövdesi hindistancevizi, sukabağı ya da buradaki gibi insan kafasından yapılırdı. Bazen kenarlara ceylan boynuzu takılırdı.» Kissar'ın meşum görünüşü Domostroy'u ürpertti. Kafatasının tepesi kesilmiş, üzerine deri gerilmişti. Süs diye kafanın etrafına saç bukleleri dikilmişti, alt tarafaysa iyi ses versin diye incecik, kupkuru bir deri sarılmıştı.

Andrea bakışlarını izledi.

«Saçlarının rengine bakılırsa bu kafatası bir beyaza ait olmalı. Yazık olmuş adama. Ha, beyaz adam, Afrika ceylanı derken aklıma geldi... Julliard Okulunda senin bir hayranın daha var. Donna Downes, zenci bir piyanist. Onu tanıdığından hiç söz etmemiştin.»

«Ona bir kez Etude'ün verdiği bir davette rastlamış ve çok az beraber olmuştum.» Domostroy, Donna'yı çok iyi anımsıyordu, zaman ve olayların, kadının kendinde bırakmış olduğu izlenimleri silip götürmesine epey hayıflanmıştı. İçinden geleni dinlemeyip peşinden koşmadığına pişmandı.

«Bana hayran olduğunu nereden biliyorsun?» diye sordu.

«Donna dün kafeteryada yanıma oturdu. Şu işe bak... o küçük küçük kara pençelerinin arasında senin Etude Classics'de çıkan plaklarından birini tutuyordu.»

«Elleri belki küçük ve kara olabilir, ama piyanonun üzerinde fevkalade duruyorlar.»

«Ya göğüsleri, onlar da fevkalade değil mi? Neyse, geçelim. Ceylanımıza senin hakkında ne düşündüğünü sordum.»

«Umarım tanıştığımızdan söz etmedin!» diye bağırdı Domostroy öfkeyle. «Kararlaştırdığımızı unutma, Goddard'dan ses çıkmadıkça kimse, ama kimse bizim...»

«Ne münasebet, elbet hiçbir şey söylemedim. Senin müziğinden söz etmekte ne sakınca var? Julliard Okulundaki öğrencilerin çoğu seni tanır.»

«Bayan Downes müziğim hakkında ne fikir beyan ettiler ki?»

«Beyana fırsat bulamadı, çünkü o sırada Jimmy Osten onu çağırmaya geldi ve kadın sustu.»

«Ya, öyle mi? Şu küçük Jimmy Osten ha?»

«Onu tanır mısın?»

«Pek değil. Ama babası yıllardır benim eserlerimi yayınlar. Adamı görmeye gittiğimde ara sıra Jimmy'e de rastlarım. Öyle uslu, öyle içine kapanık bir çocuktur ki, kimsenin ilgisini çekmezdi. O zamandan bu zamana biraz büyüdü, ama yine kimsenin onu gördüğü yok.»

«Pek acele verilmiş bir hüküm,» dedi Andrea. «Ya Donna?»

«Ne sanıyorsun? Kadın piyanistlik mesleğine atılıyor, bir plakevine gereksinimi olduğu besbelli. Unuttuysan anımsatıvereyim, Jimmy'nin babası Etude'ün sahibidir. Bu çocuk bende ölü balık izlenimi yaratıyor... ruhsuz.»

Bu çıkışı Andrea'yı kızdırdı.

«Ruhsuz olduğunu ne biliyorsun? Yoksa o davette bunu sana Donna mı anlattıydı?»

«Gerek kalmadı ki. Donna'yı tanıdığım gece Jimmy'yle aramızda müzik üzerine küçük bir tartışma geçti. Oğlan bana müthiş kızmıştı - belki kadın da beni tuttuğundan - ama bir türlü bu öfkesini yüzüme karşı söyleyemedi. Kendini beğenmiş bir horozun tekil» diye sıırıttı, sonra ekledi. «Yoksa guguk kuşu mu desem?»

«Bu yaptığın çok ayıp! Sesi çatlak diye onunla alay etmen gerekmez.»

«Canım sesinden bana ne! Ben kendinden söz ediyorum!»

**«Ey gugug sana bir kuş mu desem,
Yoksa serseri bir ses mi?
Kuş değilsin, görünmez bir şeysin
Bir ses, bir sır!»**

«Bu da Wordsworth'den!»

«Saçmalıkların beni hep şaşırtmıştır. Jimmy'de siliklik diye bir şey sözkonusu olamaz. Yakışıklı çocuk, özellikle gülüşü pek hoş. Bakışları tatlı, sarı saçları yumuşacık. Bir de son derece duygusal havası var.» Sustu, sonra etkileyici bir sesle, «Sana Donna'nın başından geçen bir olayı anlatayım,» diye konuştu Andrea. «İki yıl kadar önce Marcello diye bir tip Julliard Okulunun etrafında kol gezer olmuştu. Atletik yapılı bir beyaz olan bu Marcello, ince uzun terbiyeli ve güler yüzlüydü. Hiç kimseye asıl-

dığı falan da yoktu. Ama yine de hep nöbet tutarmış gibi civarda dolanır, sanki henüz bulamadığı bi öğrenememiştik...

«Kızların bazıları - ki aralarında ben de vardım - havası nedeniyle bu yakışıklı delikanlıya abayı yak-tılar. Marcello'nun masumiyeti üzerine öyküler dü-zülüyor, onu cici cici yatağına götürecek, düşlerin-deki kızı beklediği umuluyordu. Ama çocuk hep me-safeliydi. Tam umutlarımızı kesiyorduk ki, aradığını buldu: Donna Downes! Küçük beyaz yanaklarımıza bir tokat gibi indi bu seçim! Üstüne üstlük kız son derece başarılı bir öğrenciydi de. Elizabeth Wein-reich - Levinkof Ödülü dahil, tüm piyano ödülleri-ni toparlayıvermişti. Kısa zamanda Donna'yla Marcello müthiş bir aşk yaşamaya başladılar, bizim de kı-skançlığımız yatıştı, derslerimiz, aşklarımız ve tren saatleri zaten kafamızı doldurmaya yetiyordu.

«Sonunda beklenmedik bir olay meydana geldi, kız arkadaşlarımdan biri bizim Marcello'nun, Dick Longo adıyla bilinen bir porno film yıldızı olduğunu söyledi. Çocuk yüzlerce porno filmde, video filminde ve seks dükkânlarının özel projeksiyon kabinlerinde izlenen yapımlarda oynamış.

«Ertesi gün arkadaşım beni Times Alanındaki seks merkezlerinden birine götürdü ve orada özel ka-binde Dick Longo'nun filmlerinden birini izleyerek oğ-lanın muhteşem ölçülerine hayran kalmaktan kendi-mizi alamadık. Hiç kuşkumuz kalmamıştı: Marcello'-yla Longo aynı kişiydi. Hemen filmin bir kopyasını satın aldım ve ertesi gün ona hayranlık duyan kızla-rın tümünü filmi izlemeye davet ettim. Adamın ora-

sını burasını tüm ihtişamıyla görünce kızların nasıl heyecanlandıklarını bir düşün artık.» Andrea sustu.

«Ya Donna Downes?» diye sordu Domostroy. «Onun kim olduğundan haberi var mıydı?»

Andrea bundan kuşku duymış gibi iki elini yana doğru açarak, «Tek bildiğim, Donna'nın evimdeki gösteriye gelmiş olduğu,» dedi. «O da bizler gibi ekranda Dick Longo'nun tüm marifetlerini ve uzantılarını izledi. Bizim bir gözümüzde ondaydı. Doğrusu, şunu söylemeliyim ki, bir an bile yüzünde gördüklerine şaşırın bir ifade belirmedi. İçimizden hiç kimse de çıkıp kıza ülkenin en çok resmi çekilen aygırıyla yatıp kalktığını bilip bilmediğini sormadı. Hem gösteriden sonra da, sanki hiçbir şey olmamış gibi Marcello'yla flörtünü aylarca sürdürdü.. Bunu bize meydan okumak için yaptığı apaçıktı.» Şeytanca güldü.

«Belki de oğlana gerçekten âşık mı?»

«Âşık mı? Bir porno aygırına mı?» Andrea gülmeye başladı. «Jimmy Osten gibi duygulu tiplerden hoşlanıyorsa bu dediğin olası değil. Jimmy'yle Dick Longo kadar birbirinden uzak iki insan olamaz.»

«O kadar katı kuralcı olma,» dedi Domostroy. «Pornografiyle duygusallık birlikte gider. Seks konusunda her ikisi de düzmecedir. Ama sen Jimmy'le Donna hakkında daha başka bilgiler ver.»

«Söyleyecek fazla bir şey yok ki. İki ayrı ırkın karışımı olarak iyi görünüyordlardı. Hâlâ herkes Bantu kraliçesinin eski sevgilisinin ardından iç çekip çekmediğini merak ediyor.» Kötü kötü gülüyordu.

Andrea'nın az önceki ses tonunu taklit ederek, «Bu yaptığın çok ayıp,» dedi Domostroy. «Bay Longo'nunkiler kadar okkalı değil diye Jimmy'ninkilerle alay ediyorsun.»

«Ne biliyoruz, belki onunkiler de altı okkadır,» diye kahkahayı patlattı Andrea. «Belki sağda solda epey takıntısı vardır. Çocuk boyuna seyahat ediyor. Biliyorum. Görünüşe göre, genç üvey annesine fazla tahammül edemiyormuş ve sanırım bu hoşlanmama karşılıklıymış. Neyse, kente yeni döndü.»

«Ama, baksana... Donna gerçekten Jimmy'yle mutlu görünüyor mu?»

«Bilemiyorum. Bu ara çok telaşlı, çünkü Varşova'daki Chopin yarışmasına katılıp katılmamaya henüz karar veremedi. Görünüşe göre istiyor. Ve herkes Moskova'nın bir başka Julliard öğrencisi olan Van Cliburn'e neler getirdiğini de pek iyi bilir.»

Donna Downes'un uzun eteğiyle, smokinli Avrupa seyircisini selamlayan hayali Domostroy'un düşgücünü gıdıkladı. Onunla Varşova'da, eğitim gördüğü o kentte olmayı ne kadar isterdi, ustayla çırağı ya da âşıkla metresi gibi. Konsere giderken onu rahatlatabilir, provalar sırasında onu dikkatle izler, piyanonun sahnedeki yerini seçer, soluğunu tutarak çalışını dinler, sonra da kollarına alarak başarısını kutlardı.

«Hoşuna gidiyor, değil mi?» diye sordu Andrea.

«Donna Downes mu?» diye kekeledi.

«Evet, Donna Downes.» Andrea'nın sesinde hiçbir hınzırlık yoktu.

«Tavırları, havası hoşuma gidiyor. Buna kapılmayacak başka adam gösterebilir!» Sanki Donna'yı kafasından kovmuş gibi konuşuyordu.

«Andrea küstahça atıldı.

«Donna'yı şu senin seks kulüplerine götürsen, orada her sözünü dinler mi?»

«Gördüğüm kadarıyla, Donna'nın hiç de söz dinleyecek hali yok. Bunu Jimmy'ye sorsana.»

«Ben sana soruyorum.» Karşılık vermediğinden ısrar etti. «Ya ona boyun eğdirebilirsen...» Sözcüklerinin her birini tartıyordu sanki. «Her şey bir yana Donna bir köledir... Beyazların müziğinin kölesi. Bu müziğin eski bir yöneticisi olarak, baştan onun efendisi olmuyor musun?» Susup adamı inceledi. «Kara kölenin Polonya'da Chopin yarışmasında büyük Polonez'i çaldığı takdirde nasıl bir izlenim yaratacağını düşün.» Sözlerinin onu etkilemesini bekledi, sonra bir kedi yavrusu sevimliliğiyle, «Neden onu aramıyorsun?» diye sordu.

«Memnuniyetle ararım.» Domostroy gerçekten keyiflenmiş gibiydi. «Ama böyle bir durumda Jimmy'yi yolumdan uzakta tutabilmek için sana güvenebilir miyim?»

«Bu da pek zor olmasa gerek,» dedi işini bilen bir tavırla. «Kafeteryada bana nasıl baktığını görseydin, gelip benimle çıkmayı teklif etmesine şaşmazdın.»

«Eğer onunla çıkarsan söyleyeceklerine çok dikkat et!» dedi Domostroy. «Etute'ün plaklarını dağıtan şirket olan Nokturn'ün, Goddard'ın plaklarını çıkaran şirket olduğunu unutma. Müzik dünyası bir dernek gibidir. Herkes birbirini tanır, içlerinden Goddard'ın kimliğini bilen bile çıkabilir.»

«Hâlâ bana Donna'yı arayıp aramama konusundaki kararını bildirmedi mi?»

«Bu o kadar önemli mi?»

Eliyle garip bir hareket yaptı. «Olabilir de. Ben onun ardından koşsam ne düşünürdün?»

«Vay canına! Kadınların senin ilgini çekebileceği hiç aklıma gelmezdi.»

«Cinsel açıdan herhangi biri, herhangi bir anda ilgimi çekebilir,» dedi hafiften bozuk bir sesle. «Ama bu kadının yolumun üstünde olmaması kendi yararıdır.»

«Yolunun üstünde mi?» Domostroy sinirlenmiş gibiydi. «Eğer Jimmy senden hoşlanıyorsa Donna bir engel oluşturmaz ki... Ve sen ona...»

«Jimmy'nin bu işle ne ilgisi var? Bana bak, kadının senin hoşuna gittiğini biliyorum ve onun senin çevrende dolanmasını istemiyorum. Anlatabildim mi? Goddard'ın kim olduğunu bilmediğim sürece seninle ben, birbirimizi gözden kaybetmemeliyiz. Anlaşıldı mı, ortak?» Dudaklarında alaycı bir gülümseme şekillendi. «Old Glory'ye dönmüş olsan bile, senin orada olduğunu bilmek isterim.»

«Yani bir gece bana ihtiyacın olursa, filan...»

«Ne sandın ya?»

«Düşünüyorum da...» dedi, kadının hâlâ şaka yaptığını sanırmış gibi. «Donna'nın yerinde olsam sana âşık olmazdım.»

Andrea onun lafı nereye getirmek istediğini anladı.

«Ama sen Donna değilsin ki! Oncağız için zaten karaderili, parasız, üstelik kadın olmak yeterince ağır. Bunlara ek olarak sanatçı olarak da hiçbir güvencesi yok. İşte bizim abanoz dilberin bir erotizm

uzmanı olmasının nedeni... Erotizmin en ateşlisini kastediyorum, sevmek için her şeyi yapmaya hazır. Birilerinin kendisine ihtiyaç duyduklarını hissetmek istiyor. Böylece... hiç değilse âşığının gözünde... eşitliğe ulaşacak. Kadın olarak, onun hakkında senin asla bilemeyeceğin kadar çok şey biliyorum. Ve seninle istediğin iddiaya varım, göz açıp kapayana kadar bu kara inciye tavlayıveririm ben.»

«Evet ama, erkek olarak da ben Goddard hakkında senden çok şey biliyorum,» diye karşılık veren Domostroy öfkesini zor tutuyordu. «Unutma ki, bir çöl bedevisi bile sevici kariya âşık olmaz.»

Andrea'nın Donna hakkında söyledikleri Domostroy'a birkaç yıl önce tanıyıp hâlâ unutamadığı bir kadını anımsatmıştı. Besteci olarak da, icracı olarak da mesleğinin, ününün doruğundaydı, adı ve resimleri sık sık basında, televizyonda çıktığından ona Hollywood'dan büyük bir tarihi fimde bir Rus bestecisini canlandırması teklifi gelmişti. Böyle bir deneyimin düşgücünü kamçılıyıp sanatına yarayacağına inandığından teklifi kabul etmişti.

Filmin bazı dış sahnelerinin İspanya'da çevrilmesi gerekmekteydi. Domostroy ve öteki oyuncular Seville'e geldikleri sırada, geçmiş İspanyol mimarisinin görkemli bir kalıntısı olan XIII. Alfonso Otelinde bir çağdaş müzik festivali açılıyordu. Festivale bazı ünlü besteci ve icracılar katılıyorlardı. Domostroy çekim saatleri —sabah sekizden akşama kadar— nedeniyle senfonik konser ve resitallerin çoğunu kaçıracağını üzülererek fark etti.

Bir gün kostümlerin bulunduğu dev kamyonunda kuaförü, dublörü, makyajcısı ve kostümcünün gözleri önünde gelecek sahne için hazırlanırken, dışarda duran genç bir kadını fark etti. Onu tanımıştı, akse-suar ve gardopçulardan biriydi. Kadın harıl harıl müzik festivaline ait bir programı inceliyordu.

Onu daha önceleri de birkaç kez görmüştü. Gü-zeldi, soluk teni, ince hatları vardı, bakışlarına yakalanmaktan korkuyor, utanıyordu. Bu çekingenlik onu soğutmuştu, genç kadın da Domostroy'un bu tutumunu küçümseme kabullenip kaçmaya başlamıştı. Ama kadından çok hoşlanıyordu, özellikle giyimi çok değişikti. Her gün bambaşka giyiniyor ve sanki kişiliği de başkalaşmış gibi yüz ifadesi değişiyordu.

Daha sonra, kadının kafeteryada bir masada tek başına oturmakta olduğunu gören Domostroy gelip karşısına oturdu ve ona festivalin hangi gösterilerine katılmaya niyetlendiğini sordu. Adamın bu ilgisi hoşuna gitmişti, sorusuna karşılık olarak onu asıl etkileyenin müzikten çok katılan bestecilerin sayısının çokluğu olduğunu bildirdi. Kendisi çok utangaç olduğundan, beste yapmak ona günlük gerçeklerden uzaklaşmak gibi görünüyormuş, kendi kendine hep bestecilerin de utangaç kişiler olup olmadıklarını sorarmış. Besteciler, acaba icracılar, düzenlemeciler ve eserlerine saldıran öteki utanmaz asalakları kışkınırlar mıymış? Öyle ya, sırasında bunlar bestecilerden daha çok alkış alıp para kazanıyorlar. Geçenlerde bir Fransız psikoloğun yazısında okuduğuna göre, doğaları gereği müzikle iç içe yaşayan, hatta onda eriyen müzisyenler seviştikleri kişilerle ruhsal ve duygusal olarak daha yakın ilişki kurarlarmış. Sonunda

da müzik yazma isteğinin bir bestecide ne tür ruhsal durum ve olaylara yol açtığını hep bilmek istediğini söyledi.

Müzik alanındaki yaratıcılığın sırrını çözmek konusundaki tutku derecesine varan istediğine karşın şimdiye dek hiç besteci tanımamış, hatta onlardan birine rastlamamıştı bile. Çok sayıda müzikçiyi biraraya getiren Seville Festivali sayesinde hiç değilse bunlardan bir tekiyle tanışmak fırsatını bulabileceğini umuyordu.

Kadını rahatlatmak amacıyla, «Eh! Biriyle tanıştınız sayılır,» demişti. «O da ben. Yoksa geleceğimin sinema dünyasında olduğunu mu düşünüyorsunuz?» diye de şaka yollu takılmıştı.

Kadın şöyle bir baktıktan sonra, «Elbette besteci olduğunuzu biliyorum, Bay Domostroy,» diye karşılık vermişti. «Müziğinizi de dinledim. Ama sizinle karşılaştığım ortam öylesine sıradan ki!»

«Sıradan mı?»

«Yani... evet. Karşılaşışımızda hiçbir giz yok.» Açıksözlülüğü adamı aptallaştırdı.

«Yani bana daha önce rastlamış olduğunuz için, bu buluşmada hiçbir gizemli yan olmadığını mı söylemek istiyorsunuz? Beni film setinde gördüğünüz için mi?»

«Ah, Hayır! Hiç de değil,» diye kızarak itiraz etti. «Yani sizin önceden benim kim olduğumu, ne yaptığımı bildiğinizi demek istiyorum ve...» Durakladı. «Neye benzediğimi de... öylesine sıradan şartlar altındayız ki.»

«Yine de sizin sırrınızı çözmüş sayılmam. Hak-

kınızda hiçbir şey bilmiyorum. Ama sizi son derece baştan çıkarıcı buluyorum. Baksanıza, siz gerçekten bambaşka şartlar altında bundan çok daha değişik olabilir misiniz?»

Utanarak cevap vermeden önce duraksadı.

«Evet. Giysilerden hoşlanırım. Giyinmek... biraz-cık kılık değiştirmek...»

Kuşkulandığı konuda kadını sorguya çekmek yolunu tutmayı göze aldı: Her gün ayrı kılıklarda dolaşmasından da belli olduğu gibi, acaba giysiler ve kostümlere olan aşırı tutkusu nedeniyle mi sinemada gardropçu olarak çalışmayı seçmişti? Hemen iki adım geri çekilen kadının yüzü âdeta morarmıştı. Domostroy ara vermeksizin, tarihi kostümlerin birkaçını deneyip denemediğini sordu. Genç kadın sanki birilerinin duymasından korkarmış gibi sağa sola ürkek bakışlar atıyordu. Sonra soluk soluğa, yanakları yine al al, gitmek istermiş gibi kalkmaya davrandı, ama Domostroy elini omzuna koyarak onu durdurdu. Yalnızca iyiliğini istiyordu. Onu ne kızdırmak, ne de incitmek istemişti. Sadece, onu ilk gördüğü günden beri, her aklından geçirirte —belki de bestecilik yanı sayesinde— kadını değişik kıyafetlerde düşlüyordu. Biraz sakinleşince kendisini ne tür kostümlerde düşlediğini sordu. «O andaki keyfi-me bağlı,» dedi Domostroy. «Yerine ve zamanına göre kâh kemancı, kâh hemşire, kâh gogo kızı ya da sosyete kızı olarak.»

Genç kadına, hoşlandığı takdirde, festivale katılan bazı bestecileri takdim etmeyi önerdi. Bu tanışmalara her seferinde bambaşka bir kıyafet, bir peruk

ve, değişik bir makyaj şekliyle gelecekti. Böylelikle her bestecinin karşına her an yenilenen bir çekililiğin hedefi, yepyeni bir esrarla bezenmiş bambaşka bir kadın olarak çıkacaktı.

Onca her değişim, müzik bestelemekten çok farklı olmayan bir bir kompozisyon yaratma eylemi sayılabilirdi. Ve bu, kadına kendi kişiliğini daha güçlendirme olanağı verecekti. Bu yaratıcılardan birinin düşgücünde kalıcı bir yer edinmese bile, onlarda yaratacağı anlık etkiyi hissedecek ve Domostroy'un da düş gücünü geliştirecekti. Bu hemen aklına gelivermiş bir projeydi, ama fikir onu heyecanlandırıyor ve kadının bunu uygulanmaya koyacağını umuyordu. Ona, bu deneyi müziğe dönmeyi düşündüğünü bile söyledi. Adını da bulmuştu: **Oktavlar**. Bu, sessizliklerin, solo seslerin ve durakların adım adım noktalayacakları tek bir melodinin bir dizi değişiminden oluşacaktı.

Kadının bu durumdan hoşlandığı besbelliydi, üstelik bu proje onu pek fazla şaşırtmamıştı da. Alçak sesle evde sık sık peruk taktığını ve çeşitli kılıklara girdiğini söyledi, ama bir randevuya böyle gitmeye cesaret edimiyordu. Onun gibi utangaç biri için bu yapacağı, oyunculuk mesleğine ilk adım sayılırdı: Her gün ya da her gece heyecan dolu, yepyeni bir rolü canlandırmak! Aksesuar ve gardropçular ekibinden bazılarının ara sıra giysi ve perukları ödünç aldıklarını, hatta bazen kadın kılığına girdiklerini biliyordu. Bu kaçamaklarını anlatmışlar, o da cüretlerinden dolayı onlara gıpta etmişti.

Festivalin ilk gecesi, Domostroy genç kadını yöre müzikçilerinin toplastıkları bir kahveye davet etti.

Konuk icracıların çoğu da oradaydı ve yine çoğu Domostroy'u tanıdılar, kâh uzaktan selamlayıp, kâh yanına gelip hatırını sordular. Pek çoğu da zamanında Domostroy'un bestelerini çalarken nasıl mutluluk duyduklarını anlattı, Domostroy bu övgülerin kadını etkilediğini hissetti.

Ertesi gün kadın Domostroy'a eğer hâlâ projesini uygulamaya niyetliyse katılmaya hazır olduğunu bildirdi. Üç kıyafet seçmiş, bunlara uyabilecek değişik aksesuarları da bir kenara ayırmıştı: Peruklar, mantolar, ayakkabılar, el çantaları ve takılar.

Domostroy pek hoşlandı ve hemen o akşam festivale katılan besteciler listesini inceleyerek değişik zamanlarda, değişik yerlerde rastlamış olduğu üç kişiyi seçip adlarını bir kenara yazdı. Sonra onlara telefon ederek her biriyle ayrı bir saatte randevulaştı.

İlki bir Amerikalıydı, ciddi parçalarıyla tanınmakla birlikte şarkı da bestelerdi. Elli yaşlarında olup yaşamının çoğunu yakınlarda kaybettiği karısının da gömülü olduğu Minneapolis'te geçirmişti. Domostroy'la otelin barında buluştular, besteci onu görmekle gerçekten memnurluk duydu. Tam içkilerini ısmarlamış, sohbe başlamışlardı ki, Domostroy genç kadının bara girdiğini gördü.

Eğer neler giyeceğini en küçük ayrıntılarına kadar incelememiş olsaydı, geleni asla tanıyamazdı. Sarı kıvrıkcık peruk ona çok iyi gitmiş, ustaca bir makyajla ağız ve gözlerini hafiften değiştirmişti. İğreti aldığı siyah ipek elbise, genç vücudunu olanca güzelliğiyle ortaya koyuyor, sutyeni göğüslerini daha küçük, diri ve yusuvarlak gösteriyordu.

Uzun eldivenler, krokodil bir el çantası ve yüksek topuklu ayakkabılar zarafetini tamamlıyordu. Rolünü çok iyi oynadı, önce sanki birini arıyormuş gibi etrafa şöyle bir göz attı, sonra düşkırıklığına uğramış gibi gitmeye yeltendi ve iki adamı keşfedince de sıkı bir şaşkınlık numarası yaptı. Masalarına yaklaştı ve akıl almaz bir doğallık ve kendine güvenle Domostroy'a, Londra'da bir hayır derneği için vermiş olduğu bir konser sırasında kendisiyle tanışma şerefine ulaşmış olduğunu söyledi. Kadının bu denli onu hemen numara yapmasına şaşırın Domostroy, onu hemen tanıyamadığı için bir iki özür sözcüğü geveledi, sonra kadını yalancı bir adla Amerikalıya tanıştıırıp, birlikte bir içki içmeye davet etti. Genç kadın son derece terbiyeli bir tavırla teklifi kabul etti ve kılık değiştirmekte olduğu kadar sohbette de ne derece usta olduğunu kanıtlamaya girişti. Bilgiçlik taslamadan müzikten söz etti; Domostroy'un zorla okuttuğu yazılar sayesinde olmuştu bu. «Bu konu beni her şeyden çok ilgilendirir,» demeyi de ihmal etmedi.

Vaktin geldiğine karar veren Domotroy izin isteyip kalktı. Ertesi gün kadına besteciyi etkileyip etki lemediğini sordu. Genç kadın oldukça kapalı konuşup, adamın kendisiyle tekrar görüşmek istediğini bildirmekle yetindi.

Büsbütün meraklanan Domostroy ikinci adayı sahneye çıkarma hazırlıklarına girişti. Bu seferki Avrupa'da turnede bulunan bir Rus besteci ve orkestra şefiydi. Karısı ve üç çocuğu Kiev'de kalmışlardı. Bu kez genç kadın kendini İspanya'da tatilini geçirmekte olan bir öğrenci olarak tanıttı. Kızıl saçlı ve

tatlı dilliydi. Yine inandırıcı bir biçimde müzik tarihine duyduğu büyük ilgilen söz etti ve bir saat gibi kısa bir sürede Rusu kafakola aldı. Domostroy acil bir randevuyu bahane edip onları baş başa bıraktı.

Domostroy'un seçtiği son aday elli yaşlarında, eşinden yeni boşanmış bir Almandı. Bu ünlü oda müziği bestecisi, telli sazlar ailesinin gelişimi üzerine bir de koca kitap yazmıştı. Ona da festivali izlemeye gelmiş, Middle West'li müzik eleştirmeni kimliğiyle çıktı bizim kız. Koca memeli, etine dolgun bir esmer. Tüvit tayyörle ipek bluz giymişti. İçlerinden en kolay tavlanan Alman oldu.

Çok geçmeden üç besteci de ısrarla genç kadını izlemeye koyuldular ve Domostroy gerçekten onun üç ilişkiyi ve üç ayrı kılığı idare edişindeki ustalığa hayran kaldı. Öteki müzikçiler de boyuna yanında gördükleri üç güzel kadın konusunda ona iltifatlar yağdırmaktan geri durmadılar. Hatta içlerinden biri, kadınlara rastlamak amacıyla film setine bile geldi ve hiçbirini göremediğinden üzüntüyle ayrıldı. Akşamları romantik randevularından birine ya da diğerrine gitmeden önce, kadın sık sık Domostroy'un odasına uğrar ve ondan giysi ve makyajına son bir kez göz atmasını ister ya da hangi konularda konuşması gerektiğini sorardı. Üç besteciyle olan aşk ilişkilerinin gelişmelerine ait hiçbir ayrıntıya girmezdi. Yalnızca her üçünün de kendisine büyük ilgi gösterdiklerini ve kılık değiştirme konusundaki başarısından mutluluk duyduğunu söylemekle yetinirdi.

Bu serüvenler sürdüğü sürece Domostroy hep kendi kendine kadının müzisyenlerle ne derece samimi olduğunu sordu durdu. İçlerinden birine kılık de-

ğıştirmekten hoşlandığından söz etmiş miydi? Örneğin, peruk taktığını itiraf etmiş miydi?

Bu merakını sezen genç kadın, ona takılmak amacıyla sözü dönüp dolaştırıp üç aşığının her biriyle yatmış olduğunu ima etti. Sanki bir tür maske taşırmış gibi bir garip tavır takınır olmuş ve bu haliyle Domostroy'u da sindirmişti. En küçük bir utanç belirtisi göstermeden, kendinden son derece emin bir tavırla adamın gözlerinin içine bakıyor, sanki sesinde, bakışında ya da davranışında bir değişiklik belirtisi kolları gibi en küçük hareketini bile gözden kaçırmıyordu.

Bu acımasız bakışlara daha fazla dayanamayan Domostroy sonunda pes edip kadına meraktan öldüğünü, üç olayın nasıl cereyan ettiğini bilmek istediğini itiraf etti. Kadın karşılık verirken artık o esrarlı tavrını bir yana bırakmıştı. Tümüyle heyecandan yoksun bir sesle adamlarla yarı çıplak, nasıl seviştiğini en ince ayrıntılarına dek anlattı. Domostroy'a bu peşpeşe üç ilişki sırasında her biriyle kendini başka bir kadın gibi hissettiğini itiraf etti. Amerikalıyken yaratıcı ve şımarıkmiş, adamın boşalmasını o sağlıyormuş. Ruslaykense uslu ve söz dinler davranıyormuş. Adam kadına sürtünerek tahrik olmaktan hoşlanıyor, o da buna izin veriyormuş. Almanya karşı da gençlik ve tazelik havasına giriyormuş, adamı öyle çıldırtıyormuş ki, zavallı onu kendi elleriyle soyabilmek için yalvarıp yakarıyormuş. Aynı otelde, aynı günün öğleden sonrası ya da akşamı peşpeşe sevgilinin birinin kohnundan çıkıp ötekine giriyordu. «Müzikle seks benzeşirler,» diyordu. «Çünkü ikisi de doğrudan doğruya duyulara hitap eder.» Dolayısıyla o da kendisini besteci sanıyor ve

ötekileri kendi erotik müziğinin yorumcuları olarak görüyordu.

Festival sona erince katılan sanatçıların çoğu, aralarında Amerikalıyla Rus da olmak üzere, çabucak Seville'den ayrıldılar. Alman biraz daha kalmayı yeğledi. Domostroy adamın bu kararı kendi başına mı aldığını, yoksa kadın istediği için mi kaldığını merak ediyordu.

Ertesi hafta Alman da ayrıldı. Domostroy kadının son girdiği kılığı da bırakmasını bekliyordu. Ne gezer... Bir akşam odasına öyle bir kılıkta girdi ki, sokakta görse tanımaz, ama tanımaya can atardı.

«Peki bu kılığa kim için girdiniz?» diye sordu.

Erkeğe yaklaştı.

«Sizin için. **Oktavlar**'ı besteleyecek değil misiniz?»

Kadına birkaç yıl sonra tekrar rastlayacaktı. İşte zaten bu vesileyle adları, özgür çiftler için açılmış bir kulüpte geçirilen bir haftasonunu konu alan rezil bir yazıda birlikte çıkmıştı.

«Neden onu aramıyorsun?» Andrea'nın bu sorusu Domostroy'un bütün gün kafasını kurcaladı. O akşam evine döndüğünde Donna Downes adına Julliard Okuluna bir yazı yazıp, kendisini görüp göremeyeceğini sordu. Ama karşılık gelmeden aradan çok gün geçtiğinden kadının bu işe pek niyetli olmadığı sonucuna vardı ve bir kez daha alışılmış yaşamına boyun eğdi. Yine de bu durum sık sık kadını düşünmesine engel olamıyordu.

Donna gençti, güzeldi, zekiydi. Kadının kendinde

çekici bulduğu yanın müziği olduğunu biliyordu artık. Andrea, Donna'nın elinde plaklarından birini gördüğünü söylemişti. Müziği onun ilgisini çekebilmişse, sanatçı olarak onu etkilemiş demektir. Ama Domostroy onu arzuluyor ve bir erkek olarak onun kadın tarafını etkileyebilmek istiyordu.

Domostroy ara sıra gelirini arttırmak ve yalnız yaşamının tekdüzeliğini kırmak için küçük işler arardı. Hava değiştirmekle bir çeşit «şarj» oluyordu. **Kim Kimdir**'in Amerikan ve Avrupa baskılarında çıkan biyografisinin fotokopisini çektip, yanına da günübirlik işlere uygun olduğunu belirten bir not ekleyerek sağa sola yolluyordu. Bu teklifler sadece otel ya da gece kulübü yöneticilerine, müzikal işletenlere ya da son on yılki başarısızlığı hakkında pek bir şey bilmeyen ya da bilse bile aldırmayan düşük çaplı emprezaryolara gidiyordu.

Kreutzer'deki Kübalı garsonlardan biri aracılığıyla «Küba'nın Özgürlüğü İçin Çarpışanlar» adlı ne idüğü belirsiz bir derneğin üyeleriyle de ilişki kurmuştu. Bunlar şaygıdeğer işadamlarından, Domuzlar Körfezi üstatlarına kadar ABD'de yaşayan bir sürü Kübalı vatanseverdi. Çok çalışkan, zeki ve müthiş bir ticari yeteneğe sahip olan bu Kübalılar kendilerine gururla «Latin Amerika'nın Yahudileri» diyorlardı. Domostroy düğün ya da küçük davetlerde birkaç kez onlar için çalmıştı, ama bu kez biri telefon edip de Manhattan'ın en yeni ve en şık otellerinden biri olan Harmony'de verilecek yıllık balolarında çalması için alışılmışın üzerinde bir para teklif edince şaşırıp kaldı.

Sırtına smokinini çektiği gibi istenilen gece otele gitti. Lenduha arabasını kapıdaki görevlilerden birine emanet etti, şoförlerin kullandığı fiyakalı arabalar çift sıra akıyorlardı. Sonra sağı solu itip kendine yol açarak mermer holde ilerlemeye koyuldu. Erkeklerin şıklığı ve kadınların gösterişli takıları onu adamakıllı etkilemişti.

Organizatörlerle tanıştıktan sonra, güvenlik servisinden bir yetkili onu hemen otelin en üst katlarından birindeki süite götürdü. Kapıdan geçerken kâğıtlarını gösterdi, çam yarması gibi iki Kübalı —onlar bile smokinliydi— onu baştan aşağı arayıp Küba'nın Özgürlüğü İçin Savaşanların bulunduğu enfes bir süite girmesine izin verdiler. Birbirinden muhteşem davet salonları iç içeydi, kapılar da açık olduğundan birinden diğerine kolaylıkla geçiliyordu. Ama oralar da dolanırken düzenli aralıklarla gözcüler konmuş olduğunu farkettiler.

Odalardan en büyüğünün ortasında fiberglastan beyaz bir alan vardı, çapı hemen hemen yedi metre olan bu alanın kenarları bir metreye yakın bir yükseklikle çevrilmiş, zeminine de yumuşak kauçuktan bir tür halı serilmişti. Hemen yanında bir portatif terazi vardı, salonun köşelerine tutacak yerleri olan bir alay boş karton kutu yığılmıştı. Bir ucuna da bir Paganini konmuştu, Domostroy bunun kendisi için olduğunu anladı. Bu tür aleti yalnız bir kez kullanmıştı, geçen yıl Müzik Salonunda. İmkânlarının çokluğu ve tınısının gerçeğe yakınlığı onu şaşırtmıştı.

Gelenlerin sayısı giderek çoğalıyordu, erkekler smokinli, kadınlar uzun etekliydi. Adamların çoğu, alışılmışın ötesinde kabarıklıkta, özel kilitleri olan

tahta çantalar taşıyorlardı. Domostroy bunların çantalarını açıp içindekileri köşede duran o koca karton kutulardan birine boşalttıklarını gördü. Hepsinde aynı şey vardı: Dövüş horozları, gecenin gerçek savaşçıları. Tüyleri kırmızının, turuncunun, siyahın, sarının bütün tonlarını taşıyor, gururla göğüslerini şişiriyorlardı. Kendi kendilerini yaralamalarını engellemek için tırnak ve gagaları bağlıydı.

Yardımcılar hayvanlarla uğraşıyor, tanınması için her horozun bacağına özenle bir etiket ve mahmuz bağlıyorlardı. Domostroy'un yanında bitiveren bir adam sorulmadan, hayvanın yetiştirilmiş olduğu dövüşün cinsine göre ayrı biçimlerde tırnaklar takıldığını anlatmaya koyuldu. Bu tırnakların bazıları ölü horozların tırnakları alınarak imal edilmiş olup, jilet kadar keskin ve özel yöntemlerle epey dayanıklı hale getirilmişlermiş, düşmanın etine girip çıkmak için yapılmış. Madeni olanları da varmış, süngüye benzeyen «zıpkınlar» ve bir yanı keskin, orak biçimindeki «kılıçlar.»

Diğer yardımcılar arenanın yanındaki bir masaya, dövüş sırasında gerekecek öteki malzemeleri diziyorlardı: Yaraları temizlemek ve pansuman yapmak için pamuk, ayaklar için bandaj, naylon ipler, kanca-lara kılıflar, plâster, sünger, yedek kauçuk yaygılar, ölü horozların atılacağı çöp torbaları, iltihaplanmalara karşı antibiyotik ve yaralı horozları canlandırmak için dekstroz iğnesi.

Beyaz ceketli garsonlar, ellerinde üzeri içki dolu tepsilerle oradan oraya koşup duruyorlardı. Domostroy kendine bir Cuba Libre aldı ve odadaki hareketi izlerken müşterek bahisçilerin haykırırları, saha ke-

narındaki adamların çığlıkları ve izleyicilerin hayvanları coşturmak için çıkardıkları seslerin sonucu horoz dövüşünün son derece gürültülü bir gösteri olduğunu anımsadı. O gece onu tutmalarının nedeni son derece açıktı. Gereğinden büyük bir orkestra kadar ses çıkaran Paganini sayesinde dövüş gürültülerini bastıracak ve civar katlardaki müşterilere, Kübalı vatanseverlerin dansedip eğlenerek yerli bir orkestranın nağmeleriyle coştukları izlenimini verecekti.

Horozlar dövüşe hazırlanırken, sahipleri kanca ve kılıçların iyi ve kötü yanlarını tartışıyorlardı. Domostroy'un yanında duran iki adam, horozun son derece dövüşken olan içgüdülerinden ve bunların hayvanı —durmaksızın, nerede olursa olsun ve nedensiz— hemcinslerine saldırmaya ittiğini konuşuyorlardı. Bu öylesine köklü, öylesine sağlam ve güçlü bir içgüdüydü ki, ister cahil, ister bilgin olsun şimdiye dek hiçbir ademoğlu bunu çözememişti. Biri, Florida'da horoz yetiştirmek üzere kurulmuş bir çiftliği olan yeğeninin yaşadığı bir olayı anlattı. Şiddetli bir fırtına sırasında, rüzgâr kümesleri uçurup hayvanları başıboş bırakmış, fırtına dindiğinde çoğunun ölmüş olduğunu görmüşler. Kafesten kurtulan hayvanlar ölene dek dövüşmüşler.

Domostroy konukların arasında dolanıp duruyor, kadınların moda, takılar ve beden eğitimi dersleri ve gençleştirici kremler konusundaki bilgi alışverişlerine kulak misafiri oluyordu. Erkeklerle gelince, onların bir tek derdi vardı: Horozlar.

Davete katılanların çoğu ellisindeydi. Kiminin saçları ağarmış, kimilerinin dökülmüş, genellikle orta boylu, dolgun bacaklı, yüz hatları son derece er-

keksi ve el hareketleri abartmalıydı. Daracık tuvaletlerinin yuvarlak ve biraz da topluca hatlarını meydana çıkardığı kadınlar, erkeklerden daha ufak tefek, canlı, hareketli, kabarık saçlı, dudakları ciğer gibi kırmızı ve aşırı boyalıydılar. Dövüşler başlamak üzereydi; erkeklerin heyecanı kadınlara da bulaştı, özellikle ortak bahisler başladığında. İçlerinden gençleri Paganini'ye bakıyor ve dövüşlerin bitip erkeklerin dans, müzik ve kadınlarla ilgileneceği zamanı bekliyorlardı.

Hakemlik görevini yüklenen adam ilerledi ve ilk horozların sahiplerini çağırdı. Smokinlerinin üzerine önlük bağlamış iki konuk ellerinde horozlarıyla ortaya çıktılar, çoktan dövüşe hazır horozlar çırpınmaya başlamışlardı bile. Heyecanlı bir uğultu ortalığı kapladı, o anda hakem Domostroy'a işaret ederek müziğe başlaması gerektiğini belirtti.

Domostroy tuşlara dokunurken iki konuk horozlarını hakeme uzatıyorlardı. Adam onların pençelerini muayene edip kilolarına baktıktan sonra yönetmeliğe uygun olarak dövüşe başlayabileceklerini ve birbirlerine denk olduklarını ilan etti. Domostroy aletinin ardından horozların birbirlerini parçalamaya hazırlanmalarını, etraftaki davetlilerin haykıra bağıra bahislere katılmalarını izliyordu. İki adam horozlarını küçük kauçuk halının üzerine, birbirlerinden bir metreye yakın uzaklığa koydular ve hemen oradan çıktılar. Hayvanlar derhal kuyruklarını kaldırıp tüylerini kabartarak daireler çizmeye, kötü bakışlarla birbirlerine yaklaşmaya koyuldular. Ansızın birbirlerine girdiler. Gaga ve pençe darbeleriyle birbirlerini kesip biçiyor, deli gibi kanat çırpıyor, sonra kartalların o gururlu ha-

reketlerini taklit edercesine kısa bir süre uçuyorlardı. Yere düştüklerinde, sıçrayıp tekrar pençe atmaya girişiyorlardı, öyle bir duruma gelmişlerdi ki, tüylerden, boyundan, göğüsten, her yandan kanlar süzülüyordu. Giderek kızışmaya başlamışlardı, birbirlerine darbeler indiriyor, kesiyor, üst üste çıkıyor, sonra uçuşup ayrılıyor, tüyleri kopmuş, kafalarından kanlar akararak düşüyor, dengelerini yitiriyor, tekrar doğrulup lime lime etleriyle kapışıyorlardı, ta ki içlerinden biri ansızın yıkılıp kan gölü içinde hareketsiz kalana dek. İşte o zaman zafer anının geldiğini hisseden hasmı üzerine sıçrayıp sivri gagasıyla yaralı düşmanına son darbeyi indiriyordu. Dövüş bitince konuklar bahis paralarını topluyor, galip gelen hayvanın sahibi horozunu havaya kaldırarak etrafa gösteriyor, sonra yaralarına baktırmak için içeri götürüyordu. Bu arada yardımcıları da ölü savaşçıyı plastik bir torbaya koyuyorlardı. Fazla vakit geçirmeden bir sonraki dövüşün horozları sahiplerinin elinde meydana çıkıyorlardı.

Arenadan yükselen cılgın gürültüyü bastırması için Domostroy'un daha kuvvetli çalmasını istediler, o da Paganini'yi en yüksek sese ayarlayıp aklına estiği gibi çalmaya başladı. Altı stereo hoparlörden koskoca bir rock orkestrasının çıkaracağı kadar güçlü bir müzik yükseldi. Aletin programlanmış ritimleri sayesinde Domostroy konuklarına paçanga, merenge, bossanova ve Latin rock gibi tanınmış, tipik havalar sunuyor, celesta ve flüt dahil tüm seslere başvurarak, «havaya» çok uygun bir müzik yapıyordu. Horozların etrafından gürültü eksilmiyor, bahisler, dövüşler ve temizlik sansları peşpeşe birbirini izliyordu. Bir grup Kübalı kız Domostroy'un yanına ge-

lip kendi aralarında dans etmeye koyuldular, çok sev-
dikleri bir parça oldu mu sanatçıyı alkışlıyorlardı.

Tam bir slov'un ortalık yerindeyken, biri arka-
sından yaklaşıp elleriyle gözünü kapattı. Güzel bir
koku burnunu okşadı ve bir kadın sesi, yarı tehdit
dolu, kulağına fısıldadı. «Bilin bakalım ben kimim?»
Ayağını pedala bastırıp müziğin otomatik olarak de-
vam etmesini sağladı.

«Bilemiyorum,» diye bağırdı, aynı anda kadının
sesinin değişik tınısını tanımış, ama bu sese bir yüz
oturtamamıştı.

«Bileceksiniz, deneyin,» dedi. Bu kadarı da yet-
ti. Önsezisi olayı aydınlattı.

«Donna Downes olmayasınız?»

«Buldunuz!» Ellerini çekerken çınçın kahkahalar
atıyordu.

Domostroy ona doğru döndüğünde güzelliğinin
tüm çarpıcılığıyla karşılaştı. Arkaya topladığı saçla-
rını topuz yapmış ve aralarına küçük çiçekler yerleş-
tirmişti, ensesi ve omuzları açıktaydı, mor tuvaleti
kalçaların yarısına kadar daracık iniyor, sonra bir-
den açılıp dizlerden topuklara dökülüyordu. Ona ne
söyleyeceğine karar vermeye hazırlanırken dövüş ye-
rindeki gürültü ayyuka çıktı. İsterik çılgınlık tüm sa-
lona yayıldı. Domostroy otomatik olarak müziği yük-
seltti, tempoyu hızlandırdı, birden hayretle Donna'-
nın yanına oturup ona eşlik etmeye koyulduğunu
fark etti. Dört elle çalınan piyano sesi kalabalığın gü-
rültüsünü bastırıyordu.

Az sonra ara verileceği bildirildi ve konuklar
yan salondaki büfeye davet edildiler. Dövüş yerinde
yardımcılar kauçuk halının yerine yenisini serip, kan-

lı horoz leşlerini taşıyan plastik torbaları bağıyorlardı. Donna'nın gelişiyile şaşkına dönen Domostroy ona ne diyeceğini bilemediğinden, büfeye gitmeyi teklif etti.

Salona geçtiklerinde onları saçları kırışmış bir Kübalı karşıladı. Donna usulca kulağına kendisini bu adamın davet etmiş olduğunu fısıldadı, sonra da büyük bir rahatlıkla ona ve öteki dostlarına, Domostroy'u müziğini yıllardır tanıdığı biri olarak takdim etti. Ama «müzik» sözcüğü arada kaynadığından, bütün dostları Donna'yla Domostroy'un yıllardır dost olduklarını sandılar.

Kübalı, Donna'nın ailesinin mahallesinde oturan dul bir emekliydi. ABD'ye geldikten kısa bir süre sonra akrabaları aracılığıyla Donna'yla tanışmış ama hemen eklediği gibi, kızı davet etmeyi yeni düşünmüştü. Horoz dövüşlerine tutku derecesinde bağlıydı, bu nedenle bu sporun çok revaçta olduğu Güney Bronx'ta oturuyordu. O yörenin milletvekili de Güney Amerikalı seçmenlerine yaranabilmek için birçok kez bu oyunun yasallaşması için girişimlerde bulunmuş, ama başarılı olamamıştı.

Konuşmaları bir duyuruyla kesildi, dövüşlerin ikinci kısmı başlıyordu. Domostroy özür dileyerek Paganini'nin ardındaki yerini aldı. Epey sonra, Donna ve dostları gitmeye davrandıkları sırada, kadın yanına gelerek ona iyi geceler diledi. Ayrıca notunu aldığı ve yakında onu arayacağını bildirdi. Chopin yarışmasına katılmak üzere Polonya'ya gidip gitmeme konusunda fikrini alacağını ve adamın gençlik yıllarını geçirip, müzik eğitimi gördüğü Varşova üzerine de konuşacağını bildirdi. Kızın bunları büyük bir iç-

tenlikle söylemesine rağmen, Domostroy yine de bunları nezaket gereği söylediğine inanıyor ve araya-
cağını sanmıyordu. Hem kız onu ne yapsındı ki?

Birkaç gün sonra Kreutzer'in barında iş sonrası yemeğini yerken Donna ortaya çıkıverdi.

Hatlarını cömertçe ortaya koyan bir blucin ve kazak giymiş, saçlarını omuzlarına dökmüştü. Son derece rahat, hatta tuzu kuru bir havası vardı.

Lokantanın kuytu bir köşesine çekilip bir masaya yerleştiler, Domostroy uzun süre konuşmadı, kız onu ürkütüyordu. Ama Donna, ilk rastlaştıkları Etude'nün düzenlediği o geceden sonra, sık sık onu aramak istediğini itiraf edince keyfi yerine geldi, rahatladı, kendisinin de sık sık kızı düşündüğünü söyledi. Ona horoz dövüşünde rastladığına çok şaşırmıştı, hep böyle garip gösterileri izler miydi? Kız çocukluktan beri içinde yaşamış olduğu olaylara bakılırsa, hayatta ona garip ve olağandışı gelebilecek hiçbir olayın bulunmadığını söyledi. «Bir horozun ölüm-cül hırsı onun yaşamının nedenidir,» diyen Donna şöyle ekledi: «Savaş verdiği alanın ölümünün nedeni olması da doğaldır.» Ama onu asıl şaşırtan, sayısız Amerikan gettolarında doğmuş bunca zencinin yaşamak hırslarını tatmin edememeleriydi, hiç değilse Harlem ya da Güney Bronx çukurlarında beceremiyorlardı.

Adam karşılık vermeyince, sanki açıklamalarda bulunmak zorundaymış gibi, ona hayatını anlatmaya koyuldu. Bu ara Jimmy Osten'le birlikte yaşıyor sayılırdı. Daha sonra da neden kendisine böyle bir

yazı yazdığını ve ondan ne beklediğini sordu. Domostroy müziğine yabancı olmadığı için onunla görüşmek istediğini ve belki de sayesinde kendisinin de müziğine ve kendi kendine yabancılık hissetmeyeceği bir evreye ulaşabileceğini umduğunu söyledi.

«Benim hakkımda neler bilmek istiyorsunuz?» diye sordu Donna.

Kızın kendisinden müzik eğitimi, piyanistlik yeteneği, geleceğe yönelik çalışmaları hakkında sorular sormasını beklediğini hissetmişti, ama hiç de kötü niyetli olmayan garip bir dürtüye uyarak doğrudan hedefe gitti.

«Bana şu aktörle olan serüveninizi anlatsanıza.»

Gafil avlanan kız, adamı şöyle bir inceledi, yüzünde düşmanca bir ifade görmeyince iğrenmiş gibi suratını buruşturarak konuştu.

«Size ondan kim söz etti?» Sesi kaygılıydı. «Özür dilerim,» diye ekledi. «Hem artık neye yarar! Ama... neden bunu sordunuz?»

«Sizi tanımak istiyorum, Donna,» dedi sakın bir sesle. «Bu nedenle sizi sevdiğiniz bir insan hakkını da konuşturmak istedim.»

Kız yine Domostroy'un yüzünü inceledi, ona güvenip güvenemeyeceğine karar vermek istiyordu. Sonra kendini toparladı ve sakın bir sesle konuşmaya başladı, bakışları yine adama dikiliydi, geçmişine dalarken, söyleyeceklerinin onda uyandıracak tepkileri ölçmek istiyordu.

«Patrick, öncelikle sizden anlatacaklarımın herhangi bir açıklamasını yapamayacağımı unutmamanızı rica edeceğim.» Elini adamının üzerine koymuş, konuşurken bir yandan da farkına varmaksızın

onun elini okşuyordu.

«Bir gün Julliard Okulunun kitaplığından dergileri karıştırırken, kadının cinselliği konusunu işleyen bilimsel bir yazıya rastladım. Yazar, kadının fiziksel bir temas ya da düşgücünün etkisiyle tahrik olduğu zaman vajinasında hem kan dolaşımı hızının, hem de kan miktarının arttığını belirtiyordu. Ama araştırmacılar orgazm sırasında hareketin artmasına karşın kanın azaldığını saptamışlardı. Bu sonuca ulaşabilmek için son derece gelişmiş araştırma tekniklerine başvurmuşlarsa da, tıp bu olaya bir açıklama getirmekten aciz kalmıştı.»

Adamın elini okşarken her an sözünü kesmesini beklermiş gibi yüzüne bakıyordu. Ama karşılık gelmedi; Domostroy kadının kendi elini tutan eline bakıyor ve az sonra onun kalkıp evine gideceğini düşündükçe yüreği daralıyordu.

«Böylesine basit bir fizyolojik olay bilim açısından hâlâ bir esrar olarak kaldığına göre, beni Marcello'yu sevmeye iten nedenleri de asla çözemeyeceğim sanırım.»

Domostroy kızın geçmişinin gizemli dünyasının aralarında bir duvar gibi yükseldiğini hissetti. Kadının yeşil gözleri her türlü anlamdan yoksundu, bu bakışlara takıldıkça içinden yükselmekte olan tutkunun bir gün bu duvarı yıkıp yıkamayacağını soruyordu kendi kendine.

Kadın ilk kez aşkı on iki yaşındayken tatmıştı. Her akşam bir yolunu bulup Harlem'de, ailesinin oturduğu apartmandan pek uzakta olmayan, yangından harap olmuş bir binada sevgilisiyle buluşuyordu. Oğlan on altı yaşında ve beyazdı; belki de etra-

fı hep - gece, yanmış bina ve sarıldığı kız gibi - karanlıklarla çevrili olduğundan çok korkaktı. Birçok kez buluşup sevişmişler, sonunda oğlanın ailesi meraklanıp polise haber vermişti. Onları yıkıntılar arasında sarmaş dolaş buldular, çocuk birden karanlıklar dünyasından sıyrılıvermişti, polisler de kendisi gibi beyazdı. Donna'yı bir sokak köpeği gibi polis arabasına tikip götürdüler ve orospuluk amacıyla erkeklere sataşmakla suçladılar. Geceyi iki kadınla bir hücrede geçirdi; bu iki karaderili orospu ona kendi kızlarıymış gibi davrandılar. Sonra kızı babasına teslim ettiler, o da kızından bir daha asla o beyaz çocuğu görmeyeceğine dair söz aldı.

Bu olay ona, on iki yaşında ve en küçük bir girişimde bulunmamış olsa bile, orospuluk suçlamasıyla tutuklanabileceğini öğretmiş oldu. Ailesinin, Güney Bronx gibi daha iyi bir mahalleye taşınmak üzere Harlem'i terkettiği dönemde de cinsel açıdan yetişkin olduğunu keşfetti. Bu keşif onu rahatsız etmedi. Sevişmenin onu, lisede esrar çeken arkadaşları gibi, zevkten kanatlandıracağı fikri hoşuna gidiyordu, o sıralar on altısındaydı, bu konuda son sözün hep kendisinde olması gerektiğine karar verdi. Yalnızca uğurlarında tehlikeye atılmaya değecek erkeklerle yavaşmak niyetindeydi.

İşte böylece, aşağı yukarı kafasında hep bu kararlar yaşayıp giderken bir gün, durmadan Julliard Okulu civarında dolanan yakışıklı bir delikanlı gözüne çarptı. Oğlan hep birisini bekler gibiydi, Donna ise daha onun yüzüne bakmadan pantolonundan taşan özelliklerine bakmaktan kendini alamadı. Aslında böyle olağanüstü erkeklik belirtisi onun çok ilgisini

çekmezdi. Ama yüzüne bakınca akı başından gitti, çünkü delikanlının masum bir yüzü, saf ve utangaç bir havası vardı.

O da kızı görür görmez bakışlarını ondan alamadı, niyeti öylesine açık, bakışı öylesine gülünçtü ki, kahkahayı bastı. Çocuk alınır gibi oldu. Hemen özür diledi. İşte ilişkileri böyle başladı, bir kahkaha ve özürlerle.

Marcello ona ailesini çocukken kaybettiğinden, çeşitli teyzeler, dayılar tarafından büyütüldüğünü anlattı. Bir sürü geçici işe girip çıkmış, sonunda da görsel - işitsel araçlar alanına kaymıştı. Liseden sonra okumamıştı ama herşeyden haberi vardı, çok kitap okuyor ve müzisyen olmamakla birlikte doğası gereği iyi müziği tanıyabiliyordu. Saatler boyu piyanosunun başında çalışan Donna'yı sabırla dinliyordu, ilişkileri devam ettiği sürece hep müzik kültürünü geliştirmeye çalışmıştı. Ama bu sempatik davranışlarının dışında, Donna bir âşık olarak Marcello'yu çok beğeniyordu. Bazen öyle bir piyanoya rastlardı ki, yapılışı, akordu, onun yeni bir güzellik ya da eserlerin gizli yanlarını keşfetmesini sağlar; öyle bir konser salonuna gelirdi ki, özel akustiği kulağını bir hoş ederdi. İşte Marcello'da da ona şimdiye dek yaşamadığı cinsel güzellikleri yaşatan, hayatında ilk kez salt cinsel tepkiler uyandıran ve bununla kendisini çok şaşırtan bir kişiliği bulmuştu.

«Marcello'ya rastlamadan önce tanıdığım erkeklerin hepsi birbirinin eşiydi,» dedi Domostroy'a düşünceli bakışlarla. «Genellikle erkek, ister beyaz, ister siyah, rengi önemli değil, onun kafasından geçenlerden başka bir şeyle ilgilenebileceğimi düşü-

nemez. Ama bunun tersi olduğunu anladığı andan itibaren de beni sadece yatak için istediğini düşünmemem için boyuna sağa sola, kulüplere lokantalara götürür ama evine götürmez. Sonunda, eğer hoşuma giderse, geceyi ya bende ya da onda tamamlarız.» Dudakları yüzüne küstah bir anlam veren bir gülümsemeyle aralandı.

«Yalnız kalıp giysilerimizi çıkarmakta ve onların bize yüklediği rollerden sıyrılmakta özgür olduğumuz zaman da adam genellikle hafiften vicdan azabı yüklü, boyun eğmiş bir havada, zevk verememekten korkan, sadık köpek bakışlarıyla beni memnun etmeye çalışır. Sonra, işlerin yolunda gittiğini belirtmem üzerine biraz rahatlar ve hiçbir yenilik getirmeden, beni zevki için kullanmakla suçlayacağım korkusundan, bana yapmaktan zevk alacağı hiçbir girişimde bulunmadan benimle sevişmeye girer. Ve bu hep böyle sürer gider! Ve o yalvaran bakışları her gördüğümde, karanlıkların bizi ayırdığı, bir yabancıнын oynadığı bir gösteriye katılmakta olduğum sanısına kapılırım.»

Kadın sustu. Tekrar konuştuğunda sesi öylesine tekdüzeydi ki, sanki yaşamıyordu.

«İşte bütün bu dönem süresince bende - sözlerimde, hareketlerimde - kendi yazdığım ve erkeklerin harfiyen izlemek zorunda kaldıkları bir beste olduğu sanısına kapıldım. Erkekleri bunca pasif, bunca aşırı saygılı kılan bu olmalı, diyordum kendi kendime. Yine de, buna günden güne daha az dayanır olmakla birlikte, kendimden soğumama rağmen durumu ne değiştirebiliyor, ne de değişmesini istiyordum. Siz de bilirsiniz, Patrick, sevişirken insanın ar-

zuladığını aramak yerine içindekini bastırmak daha kolayına gelir.

«İşte Marcello'ya rastladığım sıralar böyle bir kafa yapısındaydım. Marcello bunu çok iyi anlamıştı,» diye sürdürdü sözlerini. Birlikte geçirdikleri ilk haftalarda ister yalnız, ister kalabalık içinde olsunlar, kızı boyuna şaşırtıyordu. Sürekli olarak ona dokunarak duymakta olduğu istekleri ona iletiyordu. Saçlarını kokluyor, nefesini alına üflüyor, göğüslerine, kalçalarına, butlarına değiyor, cinsel organını okşuyor, ona boyuna vücudunun çok çeşitli ve gizli arzular duymakta olduğunu hissettiriyordu. Sonunda kadın, erkek sayesinde her anının heyecandan başka hiçbir şeyin yer almadığı, çok yoğun bir cinsel deneye dönüşmesini bekler oldu. O evreye varınca da adam nereye çekerse oraya gitmeye hazır-
dı.

Gittikleri pek çok yerin arasında ««ölü sıcaklık» anlamına gelen Dead Heat de vardı. Soho'da, döküntü bir deponun bodrum katında açılmış olan bu bar, geniş çimento bir zemin ve kireç badanalı duvarlardan oluşuyordu. Ortada daire biçiminde bir bar, bir iki masa, bir iki sandalye, küçük bir dans pisti yer alıyor, bunların hepsi, sallandıkça tavan ve duvarlara oynak, yuvarlak ışıklar yansıtan minicik modern kafeslere konarak asılmış küçük kırmızı spotlarla aydınlanıyordu. Salonun bir ucunda, ilk kez gelenlerin pek farketmediği iki koridor, barın en önemli bölümü olan Jam Session'a varıyordu, bu da yeraltı mezarlarına benzeyen bir düzineye yakın odadan oluşuyordu. Kubbeli izbeler, daracık girintiler ve bölmelerin yerleriyle duvarları pürüklü kara taştan ya-

pılmış, aralarda kapısız tuvaletler de yer almıştı, bunlar da küçücük mavi ve kırmızı ampullerle aydınlanıyorlardı. «Birbirine geçme oturumu» anlamına gelen Jam Session'ın içi birkaç tahta tabure, kerevet ve eski küvetlerle dolu odalarının en büyüğüne ancak on beş, yirmi kişi sığabilirdi, kubbeli salonlara bir düzine, girintilere de ancak beş, altı kişi.

Gece yarısından sonra ve yalnızca haftasonları açılan bu kasvetli ve itici kuruluş, kaba ve ilkel bir törene katılmak için yine böyle kaba ve hayvani bir dekora gereksinim duyan kişileri çekiyordu. Meşinlere bürünmüş insanlar, irin gibi suratlı, fanilalı sevgililerinin eşliğinde, iğne topuklu aşırı boyalı kadınlar, adaleleri kadar yanlarındaki kadın ya da erkeklerin narin güzelliklerini de sergilemekten zevk alan atletli şortlu adamlar, bulabilmek için gebermeye razı oldukları aşklar gibi geçici ve hoyrat bir eş arayan kişiler orada buluşuyorlardı. Bunların aradıkları yakınlık, ancak bu kimliği belirsiz kişilerin oluşturduğu dalganın ortasında bulunuyordu, Dead Heat'de güzelle iğrenç, ihtiyarla genç, çıplakla örtülü yan-yanaydılar.

Donna, Marcello'yla birlikte bazen bara, bazen تنها bir köşedeki bir masaya oturuyor ya da az konuşup çok bakarak birlikte koridorlarda geziniyorlardı. Marcello bir çiftin, kadın erkek, iki kadın ya da iki erkeğin büyük salondan ayrılıp Jam Session'a doğru gittiğini görür görmez hemen Donna'yla birlikte peşlerine takılıyor, onları da başkaları izliyordu. Çift, koridorun dibindeki odalardan birine girip sevişmeye başlıyor, etrafları odanın alabileceği kalabalıkta kadın ve adamlarca sarılıyordu. Sessiz ka-

labalık, âşıkların isteseler bile kaçıp kurtulamayacakları dev bir çete gibi onları izliyordu.

Marcello, Donna'yı ilk kez Dead Heat'e götürdüğünde, kız pek çok kişinin, özellikle erkeklerin onu tanmasına şaşırmıştı. Ya yanına gelip elini sıkıyor, ya salonun öbür ucundan el sallıyor, ya da birbirlerine dirsek atarak onu gösteriyor, aralarında fısıldaşıyorlardı, sanki ünlü bir yıldızı görmüş gibi. Nasıl olup da kendisini bu kadar çok kişinin tanıdığını sorduğunda, Marcello buraya devamlı geldiğini ve bu kişilerin sadece dostluk gösterisinde bulunduklarını söylemekle yetiniyordu.

Bir gece barda iki kadeh attıktan sonra Marcello ayağa kalktı, kızı elinden tutup o karanlık koridorlardan birine sürükledi. Sessiz sedasız adamın peşi sıra giderken, arkalarından bir grup insanın da onları izlediğini fark etti. Sanki kadın ve erkeklerden oluşan bir orman, fısıldaşarak, onlara düşgücünün sınırlarına kadar eşlik etmek amacındaydı.

Marcello kızı koridorun dibindeki oldukça geniş bir odaya soktu. Sanki bir kütüğü kaldırmış gibi kalçalarından tutup duvara dayalı bir masanın üzerine oturttu. Donna gözlerini kapatmıştı. Marcello elbisesini önce göğüslerine, sonra omuzlarına kadar sıvadı, külotunu indirdi, çıkarırken de hafifçe bacaklarını açtı. Gözleri kapalı kısa sürtünürken göğüslerini okşamaya başladı, sonra uzun bir öpüşmeye girdi. Önce bir köpük gibi kararsız ve sessiz duran kalabalığın yavaş yavaş canlandığını, yaklaştığını ve masanın etrafındaki çemberin daraldığını hissetti. Donna gözlerini açtığında etrafındakilerin bakışlarının kendisine dikilmiş olduğunu gördü. Marcello kı-

za sahip olurken, Donna'da kollarını ensesinde birleştirmiş, acıdan ve zevkten bağırmaya başlamıştı. Kalabalıktan sonu gelmez bir iç çekişe benzer bir ses yükseliyordu. Marcello enerjik ve hızla hareketlerle gidip gelirken çevresindeki yüzler de yaklaşıyorlardı. Sanki safları sıklaştıran nöbetçiler gibiydiler. Çok geçmeden ona değmeye başladılar, Marcello'nun kendisinde uyandırdığı duyguların etkisinde kendini kaybetmiş olan Donna vücuduna değen, ayakların, bacakların, kalçaların, göğüslerini mıncıklayan, omuzlarına dokunan, saçlarını, yanaklarını ve boyununu okşayan ellerin temasını zor farkediyordu. Üzerindeki erkekle tek vücut haline gelmiş olmanın verdiği duyumla uçtuğunu, kendi kendisinden uzaklaştığı hissediyordu. Sanki etrafındaki o kımıl kımıl gölgelerin kendisine erişemeyecekleri, ama içinden de kurtulamayacağı bir kafeste gibiydi.

Donna, hakkında neler düşündüğünü bilmek ister gibi Domostroy'a baktı.

«Daha sonra, bütün bunlar sona erdiğinde, Marcello'yla bara döndüğümüz zaman hâlâ içim kıpır kıpırdı. Vücudumun her yanından cinsellik sızıyor, orgazm üzerine orgazma varıyor, boyuna doyuma ulaşıyordum. Erkek bana dokundukça ve ben de sürdürmeyi istedikçe, sanki kalp atışları gibi sürüp gidiyordu bu.» Sustu. «Üstelik etrafımızda başkalarının oluşunu hiç umursamıyordum. Dead Heat'in karanlık koridorlarını durmaksızın arşınlayan, tek başlarına bir şeyler bulmaya çalışan bu insanlar, birbirlerine gerçekten dokunamadan sarılıp öpüşen bu çiftler, bu erkek kılığındaki kadınlar ve kadın doğması gereken erkekler bana hüznü veriyordu. Bazen

içimden onlarla alay etmek geliyordu. Zavallı solucanlar, beyinsiz budalalar, seks karikatürleri! Ama onları dikkatle inceleyince, her biri tek başına beni ağlatabilirdi, öylesine yalnız, öylesine umutsuzdular ki, yapmaktan korktukları ya da yapamadıkları aşkları gözetlemekle yetiniyorlardı.

«Kendi kendime, bu iğrenç deliğe, bu seks dehizlerine gelebilmek için cesur olmaları gerek, diyordum. Geldikten sonra da Marcello'yla ben ya da bizim gibi çiftleri gözetlemekle yetinip, kendilerinin bunu yapamayacaklarını, aşkın sesini, müziğini - kendileri çalamadıklarından - ancak başkaları aracılığıyla duyabileceklerini böyle ortaya vurmaları için de çok güçlü olmaları gerekirdi.»

Marcello onu tekrar Dead Heat'e götürdüğünde yine Jam Session'a inmişler ve yine yabancıların ayak tıptırtıları onları izlemişti. Marcello bu kez yolunu değiştirmiş, içersi küf kokan ve hiçbir eşya bulunmayan bir mahzene dalmıştı. Kapının tam karşısındaki duvara dayanmış, kızı da önüne çekmişti. Donna'nın sırtı erkeğin göğsüne dayanmıştı. Kori-dordan taşıp dalgalar halinde kendilerine doğru ilerleyen kalabalığa karşı dururken, Marcello'nun arkasından ellerini eteğinin altına kaydırıldığını ve kendisini okşamaya başladığını hissetti. Sessiz kalabalık büyülenmiş gibi onları izliyordu. Sonunda erkek onunla arkadan temasa geçti. Kızın göğsü açılmış, arkadan sıvanan eteği önlük gibi önüne düşmüştü. Marcello'nun hareketlerine eşlik ederken, kalabalık inliyordu. Erkeğin ritmiyle öne arkaya gidip gelirken, kalabalık iyice yoğunlaşmış ve etraflarında hiç boşluk kalmamıştı. Karanlığa gizlenmiş bir kırkayak gibi

soluk soluğa, ter kokan insanlar, göğüslerini yakalamaya, karnına, kalçalarına, yüzüne dokunmaya çabalıyorlardı. Onları kendinden uzak tutamaz olmuştu, sonunda Marcello yardıma yetişti, iki eliyle etraftakileri kovalayıp az önce büyük bir nezaketle açık bırakmış olduğu kapıyı kapattı.

Donna, Domostroy'a bir göz attı ve sanki onun konuşmasına fırsat vermek istemezmiş gibi hemen sözlerini sürdürdü. Bu olayları izleyen haftalar süresince boyuna Marcello'ya neden Dead Heat'e gitmek ve onunla milletin önünde sevişmek istediğini sorup durmuştu.

«Marcello bana, cinsel ilişkileri sırasında tenhada olmayı yeğleyen büyük çoğunluğa karşılık, gerçek zevki başkalarının önünde benimle sevişmekte bulduğunu söyledi. Onu asıl tahrik eden iki aşığı ayıran mesafenin yok olmasıydı, ama bunun hiçbir şeyin, hiç kimsenin rahatsız edemeyeceği tenhada değil, Dead Heat'deki gibi âdeta kuşatılmış bir biçimde seviştikleri, topluma açık yerlerde olması gerekiyordu.

«Ona göre, Dead Heat'de benimle sevişmek, fişsiz ip cambazlığına benziyordu. Bunun düşüncesi bile onu tahrik etmeye yetiyordu. Hep gelecek sefer neler olacağını düşünüyordu: Acaba haremağaları mı - bunlar onun emriyle önüne çömelip ayaklarını öpen uslu adamlardı - yoksa yamyamlar mı çoğunlukta olacak? Bu kaçıkların merakıysa hır çıkarmak, her an üzerime atılıp beni ortalarına alarak Marcello buiamadan, öteki kadın ve erkeklere yaptıkları gibi peşpeşe ırzıma geçmekti.

«Marcello'yla bu kadar uzun süre birlikte olma-

mın nedeni, kendimi çok özgür hissetmem ve onu aşığım gibi değil de, karanlıkta beni gözetleyenlerden biri gibi gormemdi. Oysa Marcello beni sevdiğine dair yeminler ediyor ve ben de kendisini seviyorsa Dead Heat'de olanlara bozulmamam gerektiğini söylüyordu. Başkalarının önünde sevişirken o zavallıların izlemekten öteye gidemeyeceklerini anlamalıymışım. Hem zaten vücudu benimle onların arasında değil miymiş? Evet, dokunuyorlar, ama plajda uzandığım zaman da kumlar orama burama değmiyor mu? Ona göre, bu insanlar da bir tür kum gibiydi. Cinsel açıdan hayatının tek kadını olduğuma yeminler ediyor, benimleyken kendini şimdiye dek hiç hissetmediği kadar özgür ve doygun hissettiğini söylüyordu.»

Donna adamın gün boyunca ne işler çevirdiğini asla bilemediğini de ekledi. Julliard Okulunda ya da evde çalışırken, Marcello da video işiyle meşgul oluyordu ve birkaç kez Donna adamın verdiği telefon numarasından onu aradığında hiç kimse cevap vermedi. Birlikte, adamın kızın evine yerleşmesine karar verdiler, eşyalarını getirdiğinde Donna bunların azlığı karşısında hayrete düştü; bir takım elbise, birkaç gömlek, iki pantolon, iki çift ayakkabı ve bir tuvalet çantası. Bütün varlığı bu muydu? Daha sonra onun ne bir kredi kartı, ne ehliyeti, ne de adres defteri olduğunu fark etti. Hiç kimseden mektup almıyor, ne de telefonla arayan oluyordu. Bunu ona sorduğunda bağımsızlıktan hoşlandığını, banka hesapları ve defterler gibi ıvır zıvırla ilgilenmeyecek kadar durumunun iyi olduğunu söyledi. Hep nakit para alıyor ve her satın aldığına da nakit para veriyordu.

Yorulmak bilmez bir âşıktı, durup dururken hemen sevişmeye başlıyordu, öyle sık doyuma ulaşıyor ve öyle bol boşalıyordu ki, Donna onun herhangi biriyle kendisine ihanet edebileceğini aklına bile getirmiyordu. Hem bunca zaman adamda kendininken başka ne bir parfüm, ne de pudra ya da ruz izi bulabilmişti.

«Ve bir gün,» diye sözlerini sürdürdü Donna. Julliard Okulundaki arkadaşlarından biri olan Andrea Cwynplaine onu ve birkaç kızı daha, arkadaşı Chick Mercurio'nun evine, **Yaşama Sevincine Kaside** adlı porno filmi izlemeye davet etmişti, söylenenlere göre bu film Broadway'in ünlü müzikallerinden birinin parodisiydi. Filmin başında Marcello - jenerikte adı Dick Longo olarak geçiyordu - çırlıçıplak, bir tiyatro locasında, aynanın karşısında bir eliyle mastürbasyon yapıyor, öbür eliylede aşşağılık bir sarışının orasını okşuyordu.

Şok öylesine ani ve sert oldu ki, bir an gördüklerine inanamadı. Ama bakmayı sürdürdü. Dick Longo birbiri arkasına figüranları sıradan geçiriyor, o inanılmaz gücünü göstererek her seferinde orgazma ulaşıyordu. Diğer okul arkadaşlarıyla karanlık odada filmin en can alıcı yerlerini haber verip, oyuncuların özellikleri üzerine kaba saba şakalar yapan Andrea'yı dinledikçe, bu film gösterisinin gerçek yıldızının Dick Longo değil de, kendisi, Donna olduğunu anladı. Işıklar yanınca odadakilerin hiçbiri Donna'ya Dick Longo'nun Marcello olduğundan söz etmedi. Konuklarını daha çok eğlendirebilmek amacıyla Andrea porno bir dergide Dick Longo'yla yapılan bir röportajın fotokopilerini dağıtmaya koyuldu. Filmlerin-

den alınma bol fotoğraflarla süslü bu yazıda Longo yılda birkaç yüz film çevirdiğinden söz ediyor ve bunun üç, dört yıldır sürmekte olduğunu açıklıyordu. Bütün bu süre içinde, her işgünü kamera karşısında en aşağı iki kez boşaldığını belirtmekle de kıvanç duyuyordu. Ötekilerin ara sıra kendisine kaçamak bakışlar fırlattıklarını gören Donna, birden kendini bu insanların arasında çırılçıplakmış gibi hissetti, sanki bunlar Dead Heat'deki yabancıları ve onun ırzına geçmeyi başarmışlardı.

Donna susup Domostroy'a baktı, ondan gelecek tepkileri bekliyordu, ama o ne söyleyeceğini bilemeden, kıpırdamadan duruyordu. Bir yandan da kendi kendine, Andrea'nın, Marcello konusundaki gerçeği öğrendikten sonra bile Donna'nın uzun süre onunla yaşadığı hakkındaki sözlerinin doğru olup olmadığını soruyordu. Eğer bu bir gerçekse, ne tür cehennemi bir tutku bu kızı kendini böyle cezalandırmaya sürüklemiş olabilirdi? Ya Donna'nın yaşama sevincine ne olmuştu? Sanki kafasından geçenleri anlamış gibi Donna öyküsünü bitirdi. Film seansından sonra eve gidip Marcello'yu beklemişti. Adamın yine her zamanki gibi sinekkaydı traşlı, tertemiz, aşk dolu yanına sokulacağını biliyordu. Mutfaktaki en uzun bıçağı alacak ve nöbeti tutmuş bir keş gibi ona saplayacak, delip deşecek, adam sıçrayıp çırpındıkça o kesecek, ta ki kanı ciğerlerine ve boğazına dolup onu boğana kadar vuracak, vuracaktı.

Ama adam yine pırıl pırıl, saçlarını yeni kestirmiş, mis gibi kolonya kokarak gelip, tam tahmin ettiği üzere sarılmaya kalkıştı. Kızın tek yapabildiği, sanki hiç umursamazmış gibi, birlikte oldukları bun-

ca zamandan beri neden her gün ondan ayrıldıktan sonra gidip bütün bu beyaz, siyah, sarı orospuları önden, arkadan, peşpeşe, yan yana, üst üste, kamera karşısında becerip, her boşalışını paraya çevirdiğini kendisine bildirmediğini sormak oldu. Ve tabii, bütün bunları yaparken, kendisine de körkütük aşıktı!

Marcello baştan beri yaptığı gibi yine yalnızca onu sevdiğini söylemekle yetindi. Ona göre sayısız kızlarla yatmak mesleği gereği idi, onlarla birlikte olduğunda aletin, masajcının elinden bir farkı yoktu ki! Yalnızca Donna, ona rastlamadan önce hep hissetmiş olduğu o cinsel boşluğu, kendisiyle yaşamını için için yakan cehennem ateşinin arasındaki uçurumu doldurmuştu. Kız ne ağlamış, ne vurmuş, ne de ilişkisini kesebilmişti, bunun için birkaç ayın geçmesini beklemişti.

Sonra birden aklını başına toplamış ve birlikte geçirdikleri aylar boyunca kendisinin adamı kullanmış olduğunu ve onun sayesinde büyük bir deneyim geçirdiğinin bilincine varmıştı. Onu tanımadan önce önünde uzanan cinsel boşluğu sayesinde aşabilmişti. Adamdan öğrendiklerinin yardımıyla o boşluk yok olmuş ve kendini doygun hissetmişti. Yaşamında Marcello yalnızca bir izleyici, Dead Heat'in karanlık köşelerinden kendisini mıncıklamak için uzanan o aç pençelerden biri olmaktan öteye gidememişti.

Domostroy hep, gerçek bir müzikçinin iyi beste yapabilmek için başkaları için değil, yalnızca kendisi için müzik yapması gerektiğine inanmıştı. Mesleğinin zirvesindeyken eleştirmenleri dinlemeyi ve

onların gösterdikleri doğrultuda müzik yapmayı reddettiğinden, bestelediği her özgün eseri acımasızca eleştirmişlerdi. Sonuç olarak beğenileri hep değişken, tutarsız olan dinleyicileri, özellikle bu disko ve televizyon devrinde onu boşlamışlardı. Yakınlarının, eleştirmenlerin ve dinleyicilerinin yaratıcı uyarılarından da yoksun kalınca beste yapmayı tümüyle bırakmıştı.

Donna'yı arzuluyor, hem bunu çok iyi biliyordu, çünkü kadın birlikte geçirdikleri saatler boyunca ona kendi hakkında aklına bile gelmeyecek gerçeklerden söz etmişti. Onu dinlerken, kadın onu güçlendirmede olduğu takdirde, yaşam tarzı ve kafa durumunun bundan böyle bir tabandan yoksun kalacağı sonucuna varmıştı. Karışık yollardan, ince yaklaşma yöntemleriyle onu tavlayabilirdi, bunu hissediyordu, ama böyle bir tutum, biraz da eleştirmenlerin hoşuna gidecek müzik yazmaya benzer bir alçalmayla eşdeğerdeydi onca. Bir yol daha vardı, entellektüel filtreler ya da psikolojik numaralara başvurmaksızın açık seçik, bir zamanlar beste yaparken olduğu gibi, kendi özbenliğinin taa derinlerinden gelenleri olduğu gibi kıza açmaktı. Bir zamanlar eleştirmenlerin hoşnutsuzluğuna uğrayıp, dinleyicilerini kaybettiği gibi, bu kız da ondan hoşlanmaz ve ortadan yok olursa, hiç değilse ona yalan söylememiş, onu aldatmamış olurdu. Babasının dediği gibi, «Yağmur yağınca gövde çürüse bile kökler daha derinlere iner.» Domostroy, Donna'yla olan ilişkisinin sağlam köklerden güç alarak gelişmesini istiyordu.

Sonunda seçimi ona bırakmaya karar verdi. Kıza, onu candan bilip böylesine içten açıklamalarda

bulunduğu için teşekkür etti, sonra da pek ilgilenmezmiş gibi onunla Chopin yarışması konusunda tartışmaktan zevk alacağını bildirdi. Belki kendi deneyimlerinden yararlanır ve onun hazırlanmasına yardımcı olabilirdi. Kız ona evinde piyanosu olup olmadığını sordu. Evet, elbette bir piyanosu vardı ve Donna istediği zaman o olsun olmasın kullanabilirdi. Sonunda gelecek hafta Domostroy'un çalışmadığı günlerden birinde Old Glory'de buluşmak üzere sözleştiler.

O gün geldiğinde Domostroy kendini sinirli hissediyordu. Belki yirmi kez Old Glory'yi bir baştan diğerine arşınlamış, piyanonun tozunu almış, mutfakta içki ve buz olup olmadığını kontrol etmiş, sandalye ve masaların yerlerini birkaç kez değiştirmişti. Kızın gece de kalabileceğini düşünerek çarşaf ve yastık kılıflarını da değiştirip banyoya temiz havlular koymuştu.

Buluşma vaktinden birkaç saat önce Domostroy ek bir önlem olarak binanın güvenliğini gözden geçirdi. Arabasıyla bitişikteki beyzbol alanına gidip bu bölgeye hâkim olan çetenin reisine bakındı. Bu çetedeekiler kendilerine «Hür Doğmuşlar» adını vermişlerdi. Old Glory'de tek başına yaşadığından Domostroy düzenli olarak onları «görerek» korunmasını sağlardı. Gerçi Old Glory'nin sahibi Miami'den her ay Güney Bronx karakolundaki eski dostlarına para göndererek hâlâ satılamayan dans salonuna göz kulak olmalarını sağlardı, ama Domostroy deneyimlerine dayanarak, gece el etek çekildikten sonra civarın tek hâkiminin bu çete olduğunu biliyordu. Mahalle sakinleri de bu çeteye «Kundakçılar» adını tak-

mişti. O gün Domostroy'un aylık olarak onları «görmesine» daha sekiz gün olmasına karşın, ne olur ne olmaz diye çeteyi bulmaya çalıştı.

Aslında bu önlem de pek güvenilir değildi; çoğu kez, gece geç saatlerde dönerken, civarda gezinen, duvar köşelerine ya da çalıların ardına sinip binayı kolaçan eden gölgelere rastlamıştı. Çok kolay bir hedef olduğunun farkındaydı ve etrafta dolanan gölgelerin mahallenin çetesinden olduklarından da emin değildi, bunlar çetenin yokluğundan yararlanmak isteyen fırsatçılar da olabilirdi.

Bir otomobilin kapıdan girdiğini duydu, ama bugün kalesine sızan kişinin kimliğinden kuşkusu yoktu. Donna tam saatinde gelmişti. Tozu dumana katarak boş park sahasına dalan küçük beyaz spor arabaya bakarken, kızın da Güney Bronx'da yetişmiş olduğunu anımsadı. Kız bu karmaşık caddeler, sokaklar, alanlar arasında yolunu ondan daha iyi bulurdu. Karşılaştıklarında Donna'nın son derece rahat olduğunu fark etti. Hafif nemli elini uzattıysa da kız eğilerek yanağına kaçamak bir öpücük kondurdu. Yüzünde dudaklarının, göğsünde göğüslerinin hafif temasını hissettiğinde, her yanını tatlı bir ürperti kapladı, bu durum öpücük kadar sürdü ama onca gayretle toparladığı aklını başından almaya yetti de arttı. Heyecan ve çekingenliğini saklamak için, kızıdan peşi sıra bara gelmesini istedi, bir zamanlar buraya iki yüze yakın müşteri dolduğunu söyleyerek, önce barı, sonra da muazzam balo salonunu gösterirken kendi mütevazı odasına giden koridorları özellikle es geçmeye çabalıyordu.

Ama kız elinde nota kâğıtlarıyla belli bir amaç

için gelmiş olduğundan, bundan sonraki zamanlarının tümünü balo salonundaki kuyruklu piyano aldı. Domostroy kapağı kaldırırken, piyanoların çoğu acınacak durumda olduklarından kızın aleti akort etmesini bilip bilmediğini öğrenmek istedi. Donna hep meslekten akortçulara başvurduğunu itiraf etti.

Domostroy ona bir konser piyanosunun herhangi bir hizmetçinin yapabileceği bir yataktan çok farklı olduğunu ve eğer Varşova'da yarışmak niyetindeyse her türlü piyanoyu - tabii başta yarışmada kullanacağını - akort etmeyi öğrenmesi gerektiğini anlatmaya çalıştı. «Bir akort anahtarı ve hafif pedal kullanmakla bu iş biter,» dedi. Akortçu bulsun bulmasın bu işin altından nasıl kalkılacağını bilmesi gerekmektedir.

Domostroy'a göre, akortçular genellikle dar kafalı adamlardı. «Size çalmayın diyorsak çalamazsınız, bize mesleğimizi öğretmeyin,» diyebilirlerdi insana, onlara karşı kararlı olmalıydı. Bir kere akort, ses gücü, tını gerektiği gibi ayarlandı mı, aletin çok uzağına gidip bir de oradan dinlemek gerekirdi. Piyaniistlerin çoğu piyano taburesinin sesin en iyi duyulduğu yer olduğunu sanarak yanırlardı. «İlerde çalacağın yer neresi olursa olsun, dünyanın en mükemmel konser salonları da olabilir, akustik açıdan kuşku götürür toplantı yerleri de olabilir, akortçuya tuşlara basmasını söyleyip aletten yirmi metre kadar uzaklaşıp dinlemelisin, yani bu uzaklık hemen hemen koltuğun on dördüncü sırasının karşılığıdır. İşte yalnızca oradan piyanonun sesini dinleyicilerin nasıl duyduğu anlaşılır. Eğer sonuçtan memnun kalmazsan, akortçuya ses düzelene kadar bi-

raz daha kurcalamasını söylersin. Bu tür deneylerden asla kaçınmamalısın,» dedi Domostroy. «Çünkü bir konser salonunun karakteristikleri, boyutları, sahnenin biçimi, duvarlar ve tavanın eğimi, kaplamanın emici ya da yansıtıcı oluşu, sesin yayılma ve yansımada rol oynar.»

Domostroy kızı çalıştırmak için aletin akortunu biraz bozmuştu. Şimdi Donna'nın güvenle neyin düzeltilmesi gerektiğini buluşunu ve gerekli küçük düzenlemeleri yapmak üzere talimatlarını dinleyişini gördükçe mutlu oluyordu. Adamın yanı başında, piyanonun içini görebilmek için eğilmiş, anahtarı kullanışını, her çekicin ve onu kaplayan fotrünün durumunu gözden geçirişini izliyordu. Vücudunu görmek ve onu yakınında hissetmek Domostroy'un aklını başından alıyordu. Ağzı dili kurumuştur, kendi kendini avutmak için piyanonun nasıl akort edilmesi gerektiği üzerine ayrıntılı bir açıklamaya girişti.

Donna çalmaya başlamadan önce, Domostroy bir noktayı belirtmek üzere izin istedi. Kız durup bekleyince söze başladı. Onu ilk kez Gerhard Osten'in evinde dinlediğinde pedal kullanımına dikkat etmişti. Evet, kendine özgüydü ama bazen kararlılıktan yoksundu. Kanısınca, Chopin'in müziğinde pedalın rolü hakkında kafasında beliren kavram belki kıza yardımcı olabilirdi.

Domostroy konuşup duruyor, Donna susuyordu. Sonra kızıdan pedal kullanmasını görmek için Chopin'den bazı parçaları çalmasını istedi. Bu isteğini yerine getirdikten sonra heyecanla öğretmeninin fikrini bekleyen bir çocuk gibi Domostroy'a bakıyordu.

Kızın cesaretini kırmamaya dikkat ederek, pi-

yano çalışında iki zıt gücün varlığını hissettiğini belirtti. Empovizasyona olan hevesiyle - büyük bir olasılıkla bunun temelinde caz piyanisti babası yatıyordu - Chopin'in notalarına harfiyen uymak, partisyondaki her işarete sıkı sıkı bağlı kalmak ihtiyacı... bu da herhalde Julliard Okulunda gördüğü eğitimden kaynaklanıyordu. Yeteneği ortada olduğuna göre, diye konuşmasını sürdürüyordu Domostroy, biraz çalışmayla bu iki etkiyi birlikte yürütebilmeyi öğrenememesi için hiçbir neden olamaz, cazcılarının doğuştan tazelik ve ustalığını mutlak bir kararlılıkla bağdaştırarak en zor pasajların üstesinden gelebilirdi. Ona göre, bunu becerebilmek için sırtı, omuzları ve kollarını güçlendirmesi, belli bir esneklik kazanması ve kendini vermesi gerekiyordu. Tabii bilekler ve parmaklar da buna dahildi. Kıza, özellikle sol elinin parmak eklemlerini açmak için birçok el alıştırması verdi. Sonra da hiçbir kaçamağa sapmadan daha çok çalışması, yalnızca Chopin'in eserlerini tekrarlayıp, onları daha kusursuz duruma getirmesi değil, mükemmel bir tekniğe erişebilmek için pek çok değişik alıştırma yapması gerektiğini bildirdi. Gramer ve Clementi'nin bazı alıştırmalarını salık verdi; bu iki müzisyen Chopin'in piyanoya yaklaşımı ve tekniğini etkilemişlerdi. Bunların yanında Czerny ve Hummel'in eserleriyle Leon Godowsky'nin Chopin'in etüdlerinden yaptığı uygulamaları çalışması gerekiyordu.

Donna onu dikkatle dinledi, bu gözlemlerin içerdiği eleştiriden alınmışsa bile bunu belli etmedi. Tersine, ona Varşova'daki Chopin yarışmasındaki şansının ne olabileceğini sordu. Domostroy da aynı

içtenlikle tekniğini ve gücünü geliştirmedeği takdirde şansı olmadığını, ama önlerindeki şu birkaç haftalık sürede ciddi çalıştığı takdirde büyük gelişmeler gösterebileceğini düşündüğünü söyledi.

Kız ayağa kalktı, Domostroy da onu geçirmek üzere davrandı. Pek yumuşak ve güneşli bir hava vardı dışarda. Ağır ağır Old Glory'nin etrafını dolaşılar, park sahasını geçip, yüksek demir parmaklıklara vardılar. Dışarda iç kapatıcı bir getto göz alabildiğine uzanıyordu: Yanık binalar, kararmış yıkıntılar, bıçak yarası gibi deşilmiş camlar, kırık kapılar, çökmüş basamaklar. Avlularda taş yığınları ve yanmış molozlar yığılıydı. Parmaklıklar boyu uzanan bir yoldan ilerlerlerken, yüksek otların arasından çıkıveren bir sıçan yıkıntıların arasına daldı.

Domostroy ara sıra kıza bakıyordu. Onu şimdiye dek hep elektrik ışığında görmüştü, bu yakıcı güneş altında teni bronz gibiydi. Kaşlarının ince kavisini altında gözkapaklarının bombesi sanki içinden aydınlanıyormuş gibi parlıyor, sık kirpiklerinin gölgelediği gözleri yemyeşil yaprak kümelerine benziyordu. Vuran ışık oyunları dudakları öyle yumuşak, öyle etliydi ki, hep açılmak üzereymiş gibi duruyorlardı. Güzelliğinin hiçbir şeyden etkilenmeyen bir ihtişamı vardı, sanki görünüşü ruhunun yansımasıydı.

Boş binalardan birinin damından keskin bir ısıklık sesi duyuldu, Domostroy o yöne baktığında çetenin üç adamının kendisine işaret etmekte olduklarını fark etti. O da onları selamladı.

Kestirme yollara saparken, «Benim gittiğim okul buradan pek uzakta değildi,» dedi Donna, yıkıntıları göstererek. «Bu kara delikler hep aynı yerdeydi. Sık

sık tek başıma ya da arkadaşlarla buralarda dola-
nır, saklambaç oynar, dövüşürdük. Kedi köpek ko-
valar ya da eteklerimize musallat olan serseriler-
den kaçardık. Bunun gibi pis kokan çukurlara dalıp,
saatler boyu sevgilimi beklemeyi âdet edinmiştim.»

Bir süre sessiz yürüdüler, yalnızca toprağı ve
çalıları gagalayan serçelerin cıvıltısı duyuluyordu.

«Bir gün babamın eski bir blues söylediğini duy-
muştum.» Mırıldanmaya başladı.

**«Gel benimle
Yeni bir barınak buldum
Sevinçten deli gibiyim
Yeni bir barınak buldum.»**

«Ve kendi kendime asla bu harabelere dönme-
meye karar vermiştim. Ben de bu 'yeni barınağı' bul-
mayı amaçlıyordum. Sonunda bunun müzik olduğu-
nu anladım. O andan itibaren de kölelik yaşantım so-
na erdi.» Bir an düşündü ve gülümsedi. «Biliyor mu-
sunuz, ne zaman kendiml ciddi bir müzisyen olarak
görsem, aklıma hep annemin mutfak duvarına astı-
ğı bir almanaktaki Paul Laurence Dunbar'ın şu di-
zeleri gelir:

**Susun Miss Lucy, kesin gürültüyü
Bu müziğı de susturun
Yüzyıl uğraşıp didinseniz
Bileklerinizin canına okusanız
Yine de bir nota bile çıkaramazsınız
Mutfaktan ormanlara
Çağlayıp büyüleyen seslere benzer
Malindy şarkı söylediğı zaman...»**

Şiiri bitirirken, Domostroy kızın o an bir mücadeleye içinde olduğunu fark etti. Birlikte geçirdikleri günden dolayı adama karşı şükran doluydu, bu nedenle bunu onun yanında daha çok kalmakla, hatta belki onun biraz iltifat etmesine izin vermekle belirtileceğini sanıyordu. Domostroy kıza şirinlik gösterilerinde bulunmadı, elbette onu çok istiyordu ama gitmesinin kendisini hüzünlendireceğini bile bile onu tutmaya kalkışmadı. Donna'nın ona duyduğu minnet ne olursa olsun - bu belki sandığından da güçlüydü - bu durumda onunla olmak istemiyor, Donna'yı hayatının erkeği Jimmy Osten'le paylaşmaya yanaşmıyordu. Büyük bir kararlılıkla, Donna'nın şaşırmasına rağmen, kızı arabasına götürdü.

Donna koltuğuna yerleşirken elini onun koluna koyarak, «Sizi bir daha ne zaman göreceğim, Patrick?» diye sordu, sesi kararsız gibiydi.

«Ne zaman isterseniz,» dedi sertçe. «Gelin yeter.»

«Ama sizi rahatsız etmek istemem. Bir sürü işiniz var.»

«Yok canım. Ne münasebet. Ne zaman isterse-niz gelin.»

«Bu sözünüzden dolayı pişman olmayın.» Motoru çalıştırdı. «Haftada üç kez çok olur mu?»

Bu olasılık adamı aldı götürdü, ama kıza belli etmek istemiyordu.

«Başlangıç için iyi bence. Ne zaman başlıyoruz?»

«Neden yarın olmasın?»

Bu aceleci karşılıkta, adamın teklifinin kendisini duygulandırdığını belirtme isteğini sezer gibi oldu.

«Jimmy'ye selam söyleyin... Ama belki beni hatırlamaz!»

«Merak etmeyin, zaten sizi unutmuş olabileceğini hiç sanmam.»

Saçları rüzgârda uçuşarak gaza bastı.

Eli böğründe kalan Domostroy dans salonuna girdi. Arkasına bakmak üzere başını çevirdiğinde kız kaybolmuştu bile. Park alanı bomboştu. «Hür Doğmuşlar» bile yerlerinde yoktu.

Donna, Domostroy'a yaptığı ziyareti Osten'den saklamadı. Hatta besteciyle birlikte çalışma projesinden bile söz etti, Varşova'ya hazırlanmak için onun tavsiye ve yardımlarına ihtiyacı vardı. Osten ona karşı çıkacak söz bulamadı; müzik alanında bir danışmana başvurması en doğal hakkıydı, ama Domostroy'u seçmesine öfkelenildi. Onun şöhretini iyi bilirdi, üstelik Beyaz Saraydaki kadının fotoğraflarını onun çektiğinden de emindi artık. Donna'nın gösterdiği ilgiden de huylanan Osten, sonunda bestecinin niyetini açığa çıkarmaya karar verdi ve Donna'nın orada olduğunu bildiği bir akşam otomobil kiralayıp Old Glory'ye gitti.

Şimdiye dek hep başka yerlere giderken Güney Bronx'tan transit geçmişti, ama o akşam belli bir adresi ararken Güney Bronx'un Tijuana'nın kenar mahallelerine ne kadar benzediğini ilk kez fark etti. Tijuana'nın gecekondu sakinleri hiç değilse bir gün, ne kadar yersiz olursa olsun, komşu Amerika'nın zenginliğinden yararlanarak kentlerinin gelişeceği, etraflarından fışkıran otoyollar, yepyeni binalar gibi

yepyeni bir yaşama kavuşma umudunu besliyorlardı. Oysa Güney Bronx'ta ne yeni inşaatlar, ne otoyol şantiyesi, ne de buna benzer umutlara yer vardı.

Old Glory'yi buldu, bir kez etrafında tur attı, sonra dans salonunun girişine yanaşmış duran Donna'nın otomobilini ve yanındaki, kuşkusuz Domostroy'a, ait, eski arabayı görünce ağırlaştı. Donna'nın bütün akşamı orada geçireceğini bildiğinden vakit öldürmeye, karanlığın çökmesini beklemeye karar verdi.

Bir süre kasvetli mahalleleri dolaştı, radyodaki avaz avaz en son rock-bluesları dinleyerek ayın yükselip dans salonunun kara duvarlarını gümüş ışıltılarla parlatmasını bekliyordu.

Arabasını zincirle bağlı tahta perdenin dışına park etti, uzun otları çiğneyerek yaklaştı, bir elinde parabolik mikrofonu, diğerindeyse el lambası vardı. Mikrofonu ayağa yerleştirdikten sonra parabolü pencerelerinden ışıklar saçılan, muazzam dans salonuna çevirdi. Bir düğmeye basarak dışarıdan gelen tüm parazitleri yok edecek rüzgâr filtresini çalıştırdı. Sonra mikrofonu küçük ses alma aletine bağladı ve Old Glory'den gelen sesleri duydu. Donna ya da Domostroy piyanoda Chapin çalıyordu. Diz çöküp sırtını tahta perdeye yasladı.

Piyano sesi dışında etraftan hiçbir gürültü duyulmuyordu. Arkasından sessiz, tehdit dolu yanık binalar yükseliyor, önündeyse koskoca park alanının gri zemini parılıyor ve Old Glory tüm sütunları, oymaları, kemerleri, balkonları, çatılarıyla bir kâbus şatosu gibi yükseliyordu.

Yere oturdu ve sabırsızlıkla kulağını alete dayadı.

di. Tam o anda, apansız, sert bir cisim kafasına ini-verdi, düşünceleri bulanıklaşıp, ıslak otlara yüzüko-yun yuvarlanırken hayal meyal düşmanca sesler geldi kulağına. Yarım yamalak, arkadan saldırıya uğ-radığının bilincine varırken kendinden geçiverdi.

Kendine geldiğinde, ne nerede olduğunu, ne de ne kadar zaman baygın kaldığını biliyordu, sanki ka-fasını mengeneyle sıkıyorlardı. Bir kuyruklu piyano-nun yanında, eski bir koltukta oturuyordu. Başını yu-karı kaldırdığında, Donna'nın üzerine eğilmiş oldu-ğunu fark etti, önce kızın Carnegie Hall'deki odasın-da sandı kendini. Başını çevirdiğinde de Patrick Do-mostroy'u gördü, elinde mikrofon ve kasetle. Yanın-da esmer tenli, Güney Amerikalıya benzer üç genç duruyordu. Sarı kasketlerinde HÜR DOĞMUŞLAR ya-zılıydı.

Donna hafiften omzuna vurarak, «İyi misin, Jimmy?» diye sordu.

Eliyle başını yoklayınca şişmiş olduğunu fark etti. Kanayıp kanamadığını anlamak için eline bak-tı. Bir şey yoktu.

«İyiyim.» Konuştuğu anda sesini değiştirmeyi u-nuttuğunu fark etmişti.

«Ben sizi edebiyat öğrencisi sanıyordum,» dedi Domostroy yaklaşarak. «Causus değil.»

Hür doğmuş suratlarında sırtlan sırtışılarıyla di-kiliyorlardı.

Osten yere baktı. Şeker çalarken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu kendini, Donna ve Domost-roy'un önünde gülünç duruma düşmüş olmayı haz-medemiyordu.

«Ne sandığınız bana vızgelir,» diye karşılık ver-

di kırıcı bir tavırla. «Burada çevrilen dolapları anlayamadığımı da sanmayın!»

«Bu da ne demek oluyor?» diye bağırان Donna uzaklaştı.

Kıskanç âşık pozu oynama fırsatını ele geçiren Osten bastırdı.

«Bu, sen bir yalancı ve sahtekârsın, demek oluyor. Yalan mı söylediklerim?»

Donna'nın yüzü morardı.

«Sen ne söylediğinin farkında değilsin,» diye kekeledi. «Hem bana, hem kendine karşı nasıl bu kadar haksız davranabilirsin? Ben buraya piyano çalmak için geldim. Bunun benim için ne derece önemli olduğunu bilirsin. Hiç ama... hiç hakkın...» Gözyaşlarını gizlemek için başını arkaya çevirdi.

«Bana bak, ispiyonculuk etmek için amma kıyak malzeme toplamışsın!» diyen Hür Doğmuşlar'dan biri, omuzlarını oynatarak Osten'e yaklaştı.

«Neden bunları CIA'ya sokuşturmuyorsun, ah-bap?» diye takıldı bir diğeri.

«Buralarda ziyan oluyorlar. Salvador'da değiliz ki. Şimdilik!» dedi üçüncüsü de.

«Ağır olun, ağır olun.» Domostroy çeteyi sakinleştirmeye çalışıyordu. «CIA için çalışmıyor. Sadece şu kızın peşinde.» Parmağıyla Donna'yı gösterdi. «Sevgilisidir de.»

Gençler sırttılar. Donna, Domostroy'a kötü kötü baktı.

«Lütfen, Patrick.»

«Haklı Donna,» diye sözünü kesti Osten, Domostroy'u şaşırtmaya kararlıydı. «Haklı,» diye yineledi ayağa kalkarken. Omuzlarını oynattı, yüzünü buruş-

turdu ve kadının gözlerinin içine bakarak, «Müzik öğretmeninle aranda neler döndüğünü öğrenmek istemiştin,» dedi.

Domostroy'u süzdü, üç genç keyifli keyifli gülüyorlardı.

«Sen de biraz fazla cesurmuşsun, ahbab,» dedi içlerinden biri. «Böyle selamsız sabahsız içeri dalınır mı? Haberin yok muydu?» Arkadaşlarına dönerek göz kırptı. «Burası öcüler ülkesidir. Kendi çöplüğünde değilsin, oğlum. Sam Amca buradan defedileli yıllar oldu. Bugün yaptığın gibi böyle davetsiz çıkıp gelersen bir yerini kırarsın. Bir daha seni yakalarsak çok fena olur!»

«Bir daha sefere size nasıl davranacağımı bilirim!» dedi Osten.

Donna kendini toparlamış, üzüntüsü yerini öfkeye bırakmıştı.

«Bir daha sefer olmayacak, Jimmy!» dedi sesini kontrol etmeye çalışarak. «Sanırım şu an yapacağın en iyi şey çekip gitmek olmalıdır. Seni bir daha görmek istemiyorum.» Son cümleyi söylerken heyecandan sesi titriyordu.

«Durun, Donna,» diye söze girdi Domostroy. «Ona çok sert davranmayın.» Osten'in kalktığı koltuğa mikrofonla teybi koydu. «Sizi korumaya çalışıyordu, hepsi bu. Kuşkusuz, sizin buralarda tek başına dolaşmanız onu endişelendirmiş.» Sustu, söyleyecek şey bulamıyordu.

«Bu ona her yerde beni izleyip gözetleme hakkını vermez,» dedi Donna, Osten'e bakarak. Sonra birden yanından uzaklaştı ve Domostroy'la ötekilere döndü. «Şartlar ne olursa olsun, bunu yapmaya

hiç hakkı yok. Böyle bir şeye kimsenin hakkı yoktur zaten.» Kararlılığı zayıflar gibiydi, neredeyse ağlamaya başlayacaktı, ama kendini çabuk toparladı ve yolunu engelleyen sandalyeyi önünden çekerek piyanoya doğru gitti ve önüne oturdu. Tuşlara basarak ses kontrolü yaparken, «Kaldığımız yerden başlayalım, Patrick,» dedi sakın bir sesle.

Osten âletlerini toparladı.

«Uzgünüm, Donna...» Sustu. «Belki bir gün neler hissettiğimi anlarsın.»

Hür Doğmuşlar'dan biri güldü. Öteki de Osten'in çatlak sesini taklit ederek, «Belki bir gün senin o göt suratını dağıtiveririz,» dedi.

Bir öfke ve utanç dalgası Osten'i kaplayıvermişti, Domostroy'a dönerek haykırdı.

«Fedailerinize çekip gitmelerini söyleyin.» Sonra yine aynı öfkeyle Donna'ya dönerek, «Sana gelince, Donna... sevgili olarak kitipiyoz bir bar çalgıcısından daha iyi birine lâyıktın,» dedi.

«Çekip gitmek için hâlâ ne bekliyorsun?» Donna başını bile çevirmeden konuşmuştu.

Çekip gitmek üzere kapıya yönelmişti ki, gençlerden biri önünü kesti ve sustalıyı açıverdi.

Öfkesini zor zapteden Domostroy, «Bırakın gitsin,» dedi. «Bırakın şu casus oyuncaklarını da alsın. Canı nereye isterse gidip orada hırsız poliscilik oynasın.»

Osten odayı terkettikten sonra Domostroy üç gencin ellerini sıktı.

«Eve göz kulak olduğunuz için çok teşekkür ederim, iyi iş yaptınız.»

İçlerinden en uzunları kasketini giyerken, «Bi-

zim için zevkti,» dedi. Sonra yine gülüşe söyleşe salonu terkederlerken, uzun olanı eşikte bir an durup Donna'ya çok şeyler söyleyen bakışlarla baktı.

Dışarı, açık havaya çıkınca Osten acısının farkına vardı. Bütün kafasını kaplıyor, sol omzuna kadar iniyor, kollarının hareketini etkiliyordu. Arabaya bindiğinde, ceketinin çalındığını anladı, cebindeki cüzdanda ehliyeti, kimliği ve bin dolara yakın parası vardı.

Mikrofonla teybi arka kanepeye attı, yerine oturdu ve Manhattan'a doğru yola çıktı. Çok ağır gidiyordu, bu şanssızlık ve beynini delen bu ağrıya yolda bir kazaya neden olmak ve ehliyetsiz kullandığı için ceza yemekten korkuyordu.

Olup bitenleri düşündüğünde, canını en çok sıkanın Donna'yı kaybetmek olmayıp, giriştiği işi yüzüne bulaştırması olduğunu anladı. Donna'nın söylediğini yapacağından kuşkusuz yoktu. Onu asla göremeyecekti, üstelik kadının Domostroy'un koynuna girip girmediğinden de emin değildi. Donna üzerinde hiçbir hakkı olmadığını anlaması onu üzmüşse de, ilişkileri büyük bir endişe kaynağına dönüştüğünden, kızıdan kurtulmuş olmak onu epey ferahlatmıştı. Şu anda Domostroy'un Beyaz Saraydan gelen çıplak resimlerle ilgisi konusundaki soruşturmaları sürdürmesi imkânı yok olmuşsa da, bu kez Andrea'yı izleyebilme özgürlüğüne kavuşmuştu, hem belki o resimlere poz veren de oydu. Beyaz Saraydaki kadın o değilse bile, bu kızla ilgilenmek hiç mi hiç boşa vakit geçirmek sayılmazdı.

Dairesine varınca bir şişe birayla iki aspirin yuttu ve bir peçeteye buz doldurarak başına bağladı. Sonra Andrea'ya ait olmasını dilediği çıplak resimleri duvara raptederek bir saate yakın onları inceledi. Sonunda iyice şapşallaşmış olarak ertesi sabah kıza telefon etmeyi kararlaştırdı. Ve sızıp gitti.

Uyandığında kafasındaki şiş yerinde duruyordu, ama ağırlı hafiflemişti. Andrea'ya telefon etmeden önce birden bir kuşkuyla kapıldı, ona dün gece olanları anlatmalı mıydı? Sonunda büyük bir olasılıkla zaten Donna'dan bu hikâyeyi duyacağından, söylemekte yarar gördü.

Andrea arayışına şaşırılmış göründü. Onunla birlikte olmayı ne kadar çok istediğini belli etmemeye çalışarak kıızı akşam yemeğine davet etti. Andrea saf pozları takınarak Donna'nın da gelip gelmeyeceğini sordu. Donna'yla hiç hoş olmayan şartlarda bozuştuklarından, yemeği baş başa yiyeceklerini bildirdi. Kendine it kopuğun arasında yolunu şaşırılmış saf çocuk pozları vererek Donna ve Domostroy'la olanları anlatmaya girişti, Andrea'nın hayret çılgınlıkları öyküyü büsbütün süslemesine neden oldu ve sonunda o da kızla birlikte kahkahayı bastı. Kapatmadan önce akşam buluşmak üzere randevulaştılar.

«'Kadın çalgıcıyla dostluk etme, yoksa seni kendi ağına çekebilir.' Ecclesiasticus'dan bu, Bilgeliğin Kitabı,» dedi Andrea telefonda Domostroy'a. «Dün akşam yemeğinde Jimmy Osten'leydim,» diye de ekledi. «Tanrı aşkına, neden o Arap karının önünde adamlarına Jimmy'yi dövdürdün? Downes miydi? Eh,

artık kariyı becerdiğine göre istediğin kadar hava atabilirsin!»

«'Doğrusu ya, kadınlar yaşamımın müziğidirler,' der Richard Wagner,» diye karşılık verdi Domostroy. «Bu bir yana, Donna'ya ilişkin bu ırkçı imalarından nefret ediyorum.»

«Ya öyle mi? Bu öyküde gerçek ırkçının kim olduğunu bilmek ister misin? Sence, Donna neden o kadar hoşuna gidiyor? Olağanüstü yeteneği yüzünden mi? Julliard Okulundaki başarılı öğreniminden mi? Sen bana baksana, sayın beyaz kamışlı bay, eğer bu kara tenli şeytanın peşinden koşuyorsanız, bunun nedeni bazı ruhsal yakınlıklar ya da müziğinin sizi tahrik etmesi değil, yalnızca derisinin kara oluşu, sen ve senin gibi öteki uçkur düşkünü erkekler için kara derinin köleliğe eşit oluşudur. Sen, Donna müzisyen olduğu, yetenekli olduğu ya da buna benzer palavralar nedeniyle değil, aslında orospuluğu iyi bilen çikolata renkli bir köleyi becermek için onu arzuluyorsun. Zenci mahallelerinde fink atan öteki beyaz efendiler gibi, seni çeken tek şey onun sana zevk verme biçimi! İçinin taa derinliklerinden bunu sen de pek iyi biliyorsun kuşkusuz! Ve Donna da bunun bilincinde elbet!»

«Bana baksana, sen tiyatro eğitimi mi görüyordun, yoksa fotoroman mı?»

«Ben seni okuyorum. Anımsamadın mı?»

«Öyleyse sana şunu anımsatmama izin ver: Ben Donna Downes'u tanıdıysam, Osten Junior, o sevimli çocuk sayesinde oldu bu, senin o ilkel sıfatlarına göre bir başka beyaz efendi! Acaba Jimmy ona gerçekten âşık mıdır?»

«O kıza âşık olduğunu hiç sanmıyorum. Üç aydır benim peşimde olduğunu söyledi, bu hesaba göre, Donna bizi tanıştırmadan önce abayı yakmış.»

«Sakın bizi gözetlemek üzere yanında taşıdığı o küçük casusluk zimbirtılarını sen almış olmayasın?»

«Böyle bir şeye ihtiyacım yok. Herhalde her arkasını döndüğünde, okula gittiğinde, kızın ilk önüne çıkanla bacaklarını havaya dikmesinden çocuğa gına geldi.» Sustu. «Hem,» diye sanki takılmak istermiş gibi konuşmaya başladı. «Jimmy'nin senden üstün bir yanı var.»

«Gençliği mi?»

«Yaşın bu işle ilgisi yok. Ama onun o çabuk kırılabilen, hassas yanı beni çok etkiliyor. Bunu saklamıyor, bu da kadında koruma içgüdüsünü harekete geçiriyor ve cinsel alışverişte en verimli alandır.»

«Anaca heyecanlar benim uzmanlığıma girmez,» dedi Domostroy buz gibi bir sesle.

«Pekâla. Ama işte bu alanda Jimmy sana fark atıyor.»

«Jimmy Osten'le yarışmaya falan kalktığım yok.» Konuyu değiştirmek istiyordu. «Senin anaç yanın onu pıspışlamaktan hoşlanabilir, ama bunun hiç de planlarımıza uygun olduğunu sanmıyorum. Düşün hele, Goddard gelmiş ve küçük Jimmy'yi senin memene asılı bulmuş!»

«Ona küçük demekten vazgeç! Yoksa Donna'ya Dick Longo'ya seni nasıl bulduğunu sorarım.»

«Bunu yaparsan, ben de...»

«Sen de ne?»

«Jimmy'yi çağırır ve ona ilişkimizden söz ederim.»

«Sana inanmaz.»

«Ya çektiğim fotoğrafları görünce? Hepsinden birer kopya sakladım.»

«N'olmuş? Benim yüzüm görünmüyor ki!»

«Bazılarında görünüyor. Sen oyuna öylesine dalmıştın ki, neler çektiğimi fark edemedin bile.»

«Patrick, eğer bunu yaparsan...»

«Ne olur?» Bu kez o kızı tehdit ediyordu. Bir çıkmazda olduklarının bilincine varınca, uzlaşmaya çalıştı. «Bu çocuklukları bırakalım, Andrea. Yemin ederim, Donna'yla yatmadım. Ve o şımarık Jimmy Osten'e 'Görevimiz Tehlike' oyunu sırasında dayak atan çeteyle de hiçbir ilgim yok. Umarım o da bunu anlayacaktır.»

«Seninle pek fazla ilgileniyor,» dedi Andrea, biraz daha sakinleşmişti. «Neyse... Jimmy'nin yanımda kalmaması gerektiğini söylerken haklıydın. Eğer Goddard ortaya çıkarsa bundan hoşlanmaz. Üstelik Jimmy Kalifornia'da alışmış, geniş alanlardan hoşlanıyor.»

«Kalifornia mı? Neden Kalifornia?»

«Davis'de, Kalifornia Üniversitesinde edebiyat ve kompozisyon eğitimi görüyor. Gördüğün gibi, Jimmy bir entellektüeldir. Bu nedenle, eğer senin Donna onu boşlamışsa, çocuk yalnızca, onun etrafında dolanır, hatta bir süre için ona asılabilirim de.»

«Oldu. Haydi bakalım,» dedi umursamaz görünmeye çalışarak. «Aslında yavruya nazik davranabilirsin. Hem zaten Osten'e yarayan, Etude'e de yarar, Etude'e yarayan da bana yarar. Unutma, hâlâ onların avucunda sayılırım,» Güldü. «Ama dikkati el-

den bırakma ve alışılmışın dışında bir şeyler olursa bana haber ver.»

«Yani...»

«Yani... Goddard ortaya çıkarsa Jimmy'den çok daha zor bir balık olacağı kuşkusuz.» Kıkırdadı. «Senin açık saçık resimlerin ve parlak mektuplarımla onu bir hayli yemledim. Ortaya çıkıp seni...» İçini çekti. «Jimmy Osten'le yatakta buldu diye tüm gayretlerimin boşa çıkmasını hiç istemiyorum.»

«Gayretlerinin bedelinin ödendiğini unutma. Dolayısıyla şu an bile canım isterse onlara boşverebilirim.» Keyfi kaçtığından Andrea telefonu kapatıverdi.

Donna, «Andrea Gwpylaine'e daha önce rastlamış mıydınız?» diye sordu Domostroy'a, Old Glory'deki çalışmalarından birinin sonunda.

Bir an Domostroy ona gerçeği söylemeye niyetlendi. Tüm içtenliğiyle sevebileceği kadın olan Donna'ya neden yalan söyleyecekti? Andrea'yla yaptıkları gizli anlaşmanın Donna'yla olan ilişkisini tehdit etmesi gerekir miydi? Bu anlaşma onu ne dereceye kadar Andrea'ya bağlıyordu?

«Andrea Gwynplaine mi?» diye yineledi. «Bu ad bana yabancı gelmiyor. Kim o?»

«Size anlatmamış mıydım? Julliard Okulunda tiyatro eğitimi görüyor, müzik derslerini de izliyor,» dedi Donna. «Sanırım Jimmy'yi çok etkiledi. Birkaç kursa katılmak üzere benimle Julliard'a adım attığından beri kızın peşinde koşuyor.»

«Ne zamandan beri?» diye sordu Domostroy,

pek ilgilenmezmiş gibi.

«Aşağı yukarı bir aydır.»

«Bir ay mı? Daha önce tanışmadıklarından emin misin?» Fazla konuşmuştu.

«Elbette eminim,» dedi Donna. «Jimmy'nin bana Julliard Okulunda Goddard Lieberston'un müziği hakkında ders verip vermediklerini sormasından hemen sonraydı. Adam CBS'de olduğundan adını biliyordum. Jimmy'nin sorduğu biri daha vardı, adı neydi?» Sustu. «Ah, aklıma geldi. Boris Pregel, Lieberston'un çağdaşlarından. Onların eserlerini bilir misiniz?»

«Evet, kendilerini de tanırdım.» Domostroy'un kalbi delicesine çarpmaya başlamıştı. «Neyse... anlatmaya devam edin.» Kızın konudan uzaklaşmasından korkuyordu.

«Hepsi bu. Jimmy, New York'un herhangi bir yerinde Lieberston ve Pregel'in müziklerinin öğretilip öğretilmediğini bilmek istiyordu. Tüm programları inceledim, bir şey bulamadım... hiç değilse bu sömestr yok.»

«Öyle mi?» Domostroy, Donna'nın gevezeliklerinin sürmesini istiyordu. «Jimmy'nin müzikle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum.»

«Evet, ilgilenir. Bu pek şaşırtıcı değil mi? Benden New York'ta bir müzik okulu ya da bir konservatuarda Chopin'in yaşamı üzerine dersler verilip verilmediğini öğrenmemi de istedi. Sanırım bunu hoşuma gitmek için yaptı.»

«Ee, böyle bir ders var mıymış?»

«Evet. Julliard'ın düzenlediği piyano edebiyatı atölyesinde. Onu bu konuda iki konferansa götürdüm.»

Domostroy allak bullak olmuştu. Bir kere, Andrea'ya bakılırsa, Jimmy Osten Kalifornia Üniversitesinde öğrenciymiş. Karlheinz Stochausen de bir ara orada ders vermiş ve oradakileri çok etkilemişti. Öğrencilerinden biri **Elmus**'u kurmuştu. Bu grup, elektronik aygıtlarla çok dinamik bir müzik yaratmayı başarmıştı. Domostroy, Goddard'ın bazı melodi uyarlamalarının **Elmus**'un müziğiyle şaşırtıcı benzerlikler gösterdiğini anımsadı. Ve şimdi **Elmus**'un doğduğu Davis'de öğrenim gören Osten, Andrea'nın, Goddard'a yemlik görevi gören kızın etrafında dolanıyor, ve Pregel, Lieberson ve Chopin'in yaşamı üzerine sorular soruyordu. Bunun bir tek nedeni olabilirdi, Osten mektupları okumuştı. Artık Domostroy'un hiç kuşkusu kalmamıştı, Osten'le Goddard arasında doğrudan bir bağlantı vardı. Yoksa Osten, Goddard'a gönderilen mektuplarda yazılanları nereden bilebilirdi? Onu şahsen mi tanıyordu? Goddard'la Etude Classics arasında bir bağ mı vardı? Jimmy Osten'in — babası ya da Nokturn'den birinin aracılığıyla, Goddard'ın mektuplarını kendi eline geçmesinden önce okuması mümkün müydü? Düşündükçe, Domostroy belki de mektupların Goddard'ın eline geçmediği sonucuna varıyordu. Ya Jimmy Osten bunları ele geçirip yazanı bizzat bulmaya kalkışmışsa?

Birden bir başka fikir kafasını kurcalamaya başladı. Neden yalnızca bir aydır Andrea'nın peşinde koşan Osten, onu üç ay önce fark etmiş olduğuna kızı inandırmak istiyordu? Acaba tanıştıkları tarihle, Domostroy'un Beyaz Saray zarflı mektubunu gönderdiği tarih arasında bir yaklaştırma yapılmaması için mi? Ama neden Andrea, Osten'in sözlerine hiç kuşku

duymadan inanıyor ve neden bunu tekrarlıyordu? Öte yandan Osten nasıl olmuş da Andrea'nın Beyaz Saraydaki kadın olmasından kuşku duymuştu? Osten, Goddard'ın adamı mıydı? Öyleyse Donna'yı gözetlemiş gibi Domostroy'u izlemeye gelmesi kimin kurnazlığıydı? Andrea, Osten'e her şeyi anlatmadığı takdirde, adam nasıl olur da Domostroy'la Beyaz Saray mektuplarını bağdaştırabilirdi? Ve nihayet, son bir tahmin —şimdik çok olağandışı görünüyorsa da— Osten, Goddard olabilir miydi?

«Ne düşünüyorsunuz?» Donna onu düşüncelerinden ayırdı.

«Ah! Bilmiyorum,» dedi kararsız. «Kendi kendime, Etude'le çalıştığımdan beri Jimmy Osten'i hep zararsız bir çocuk olarak gördüğümü söylüyordum.» Durdu. «Sesinde bir tuhaflık var, değil mi?» diye sordu duraksayarak.

«Birkaç yıl önce boğazından bir ur alınmış. Babasının dediğine göre epey önemli bir ameliyat olmuş. Gırtlığında izi var, ondan beri sesi değişmiş.»

«Doğrusu Jimmy'nin elâlemi gözetlemeye kalkışacağını hiç sanmazdım.» Sustu ve sıradan bir şey sorarmış gibi ekledi. «Hiç Goddard'dan söz etti mi?»

«Goddard Lieberson'dan mı?»

«Hayır, rock şarkıcısı Goddard'dan.»

«Pek ender. Ondan hoşlanıyorsa bile bana söylemedi. Evet, doğrusu onunla ilk kez Goddard Beat'de karşılaşmıştrk, ama rock hakkında neler düşündüğümü bilir.»

Domostroy bir an Osten'in Goddard'ın müzik ve sözlerini yazmış olabileceğini düşündü. Başkalarının adına çalışanlar yalnız edebiyat alanında olmazdı ya.

«Jimmy'nin aile çevresi de elverişli olduğuna göre, onun da beste yapıp yapmadığını ya da herhangi bir alet çalıp çalmadığını biliyor musunuz?»

«Jimmy müziğe değil edebiyata ilgi duyar. Müzik alanında pek cahildir,» dedi Donna. «Birazcık piyano çalar, annesi öğretmiş... hepsi bu kadar.»

Donna'nın sözlerindeki içtenlik onu inandırmıştı, kız gerçeği söylüyor ve giderek Osten'in bir numarası sandığı durumla hiçbir ilgisi bulunmadığını anlıyordu.

«Sizce Jimmy'yi, bizi gözetlemek üzere Andrea Gwynplaine yollamış olabilir mi?»

«Mümkündür,» dedi Donna, düşünceli. «Buna hiç şaşmam, entrikaya bayılır.»

Domostroy söylenenler üzerine düşünür gibi yaptı.

«Bu Andrea Gwynplaine ne biçim bir insandır?»

«Çok güzeldir. Soluk kesici. Tuxedo Park'lı bir Mormon ailesinden gelme. Bir zamanlar çok zenginmişler, ama kızın dediğine göre artık değillermiş. Görünüşe bakılırsa, bu nedenle tiyatroya atılmak istiyor. Broadway'de kendisine milyonlar kazandıracak gösteriler sahneleyip bir gün ailesiyle olmaları gereken yere ulaşacaklarını düşünüyor.»

«Pek iddialı değil mi? Yetenekli mi?»

«Kurnaz diyelim,» dedi Donna gülümseyerek. «Ama bu, tiyatro alanında yetenekli olmak kadar önemlidir.»

«Kurnaz mı? Nasıl yani?»

«Kız hiçbir ahlak kuralı tanımaz.» Duraksadı. «Bilmem size bunları anlatmam doğru mu?»

«Eh, bu bir sırса söylemeyin.»

Domostroy kızın bu huyuna bayılıyordu, istediği an içinde ne varsa hepsini dışarı döküveriyor ama gereğini hissettiği an da son derece ketumlaşıyordu. Şu an gördüğü kadarıyla, bu iki temel dürtü arasında salınıp duruyordu.

«Sır değil,» dedi. «Bir porno filmde Marcello'yu izlemem için beni davet ettikleri o gün, arkadaşlarıyla birlikte bana ettikleri oyunu daha önce anlatmıştım. İşte bunun gibi, hatta daha da beter bir olay daha olmuştu. Hepsini Andrea tezgâhlamıştı.»

«Hepsini mi? Yani?»

«Mesele şu: Çok değerli Mormon ailesinin önemi, attığı nutuklarda kalıyor, Andrea sağlıklı ve ahlak dışı her şeye ilgi duyuyor, bu durum âdeta onu çekiyor. Anımsadığım kadarıyla, özellikle cinsel alanda. Bir rock grubu olan Atavist'lerin şefi olan Chick Mercurio'yla çıktığı sıralardaydı, **Rock Stars** dergisine kapak bile olan Chick bir esrar olayına karışmıştı. Hakkında birbirinden korkunç öyküler söylenmeye başladı, hatta bunların bazısı basında bile çıktı. Hiçbir konser organizatörü onunla anlaşma yapmak istemedi. İş bitmişti. Chick üzerine bütün bu öyküleri okurken, adı geçmemekle birlikte, sevgili temiz aile kızı dostumuzun da, şarkıcıyla yaşamakla onun çok özel alışkanlıklarını paylaştığını anladık. Bununla uyuşturucu almak, garip kılıklara bürünmek, tırnaklarını siyaha boyamak, deri takımlarla jartiyer takmayı kastetmiyorum, zincirli ve kırbaçlı cinsel ilişkileri kastediyorum.» Yine duraksadı. «Görünüşe göre, Andrea insanları alçaltıp onları hakaretlere boğmaya bayılıyor.»

«Eşleri de bundan hoşlandıkça ve sevişmelerden

sağ salim çıktıkça, bunda karşı çıkılacak bir yan göremiyorum,» dedi Domostroy.

«İşte sorun orada, bazıları bundan zararlı çıktı. Chick Mercurio'yla olduğu sıralarda Andrea, Thomas adlı genç bir mali danışmanla da çıkıyordu. New England'lı kibar bir aileye mensup, çizgili, yelekli takımlar giyen, tam bir Wall Street tipiydi. Bu Thomas kızı en büyük tiyatrolara, en iyi lokantalara, en züppe davetlere, kısacası en şık yerlere götürüyordu. Ama Andrea dostlarına yanıp yakılıyor, bu adamdan sıkıldığını, yatakta da her yerde olduğu gibi düşgücünden yoksun, kalas gibi durduğunu söylüyordu. Thomas bir gün Andrea ve dostlarını Park Avenue'daki dubleks dairesine bir içki içmeye çağırdı. Nasılsa, Andrea o gün alt kattaki davetlilere ayrılan tuvaleti değil de üst kattaki evsahibinin özel tuvaletini kullandı. Orada çekmeleri karıştırırken bir sürü porno dergi buldu, bunların küçük ilanlar sayfaları açılmış, Thomas bazılarını işaretlemişti. Bunlar erkeğe hükmetmekten hoşlanan orospulara aitti, özelliklerini sayıp döküyor ve hizmetlerini olanca ayrıntılarıyla belirtiyorlardı. O çok düzgün yazısıyla sayfanın kenarına esrarengiz notlar düşmüştü. Thomas salonda konuklarıyla ilgilenirken, Andrea banyosunu öyle derinden ve iyice araştırdı ki, sonunda içi Sade Markisini ve Sacher - Masoch'u mestedecek aletlerle dolu bir golf çantası buldu. Bu keşif onu hayretten hayrete düşürdü, çünkü arkadaşlarına da anlattığı gibi, daha önceki beraberliklerinde Thomas ona son derece saygılı davranmış, kendini bir misyoner pozuna sokarak Hristiyan ahlak kurallarına sıkı sıkıya bağlı kalmıştı. Ona iyi bir ders vermek isteyen Andrea oldukça geniş

kapsamlı bir plan hazırladı. Önce Chick'ten başında bir peruk ve yüzünde deri bir maskeyle çıplak bir fotoğrafını çekmesini istedi. Çizmeleri ta baldırlarına kadar çıkıyor, dağınık saçları dümdüz önüne düşerek göğüslerini kapatıyordu. Sonra bu resmi Thomas'ın okuduğu porno dergilere yolladı. Altına şu satırları eklemişti: «Mistress Walkyrie: Zevkler, fetişler ve düşler kraliçesi. Yalnızca ince ruhlu erkekler için.» Ve altında bir posta kutusu numarası. Bu ilan haftalarca çıktı, hep bekliyordu. Sonunda ilgilenen birçok müşterinin mektupları arasında Thomas'inkini de buluverdi. Adam uzun ve içten bir mektup yazmış, randevu istiyordu. Şaka burada bitebilirdi, eğer mektup çok fazla açıklamalar getirmeseydi. Thomas mektubunda hayallerinden, tatmin olabilmesi için gereksinim duyduğu, alışılmışın dışındaki cinsel ilişkilerden söz ederek bol para teklif ediyordu.

«Andrea işi sürdürmeye karar verdi. Yine Walkyrie imzasıyla yazdığı mektupta, yüz yüze gelmeden önce gerek ilgili kişilerin rahatlaması ve gerekse mesleki güvencesi için tüm müşteri adaylarından istediği teslimiyet testinin ilkini uygulaması gerektiğini bildirdi. Adamı iyice tavlama için polaroidle çekilmiş bir resmini de koymayı ihmal etmedi. Kafası uçmuş resimde daracık deri takım elbiseler içinde, tam bir işkenceci kadın pozundaydı. Adamdan, gelecek cumartesi smokinini giyip, kentlin merkezindeki bitli otellerden biri olan Till Eulenspiegel'e tam gece yarısı gelmesini istiyordu. Orada, birinci katta kalın, yeşil bir perdenin ardında bir boşluk bulacaktı, oraya girip yüzü duvara dönük olarak kadının gelmesini bekleyecekti. Adamdan cevabını postayla gönderme-

sini ve bu emirlerine itaat etmesini istiyordu. Thomas yazılanları yerine getirdi ve bu isteklere harfiyen uya-
cağını bildirdi.

Bunu izleyen günler boyunca Andrea yine her zamanki gibi Thomas'la görüşüyor ve adam hakkın-
da bildiklerini açığa vuracak her türlü davranıştan kaçınıyordu.

Cumartesi gece yarısı Andrea, Chick Mercurio ve bir grup punk arkadaşıyla otele geldi. Hep birlikte çıt çıkarmadan birinci kata tırmandılar ve yeşil perdenin önünde durdular. Mercurio fotoğraf makinesini hazırlarken, deli dolu bir deri takım giymiş olan Andrea da gözlerine deri bir maske takıp boşluğa süzül-
dü ve ardından perdeyi kapattı. Smokinli Thomas içerde, yüzü duvara dönük duruyor, mis gibi kolonya kokuları, özenle taranmış saçlarıyla yeni sevgili-
sinin gelmesini bekliyordu.

İşte bundan sonra olanları o Tanrının cezası Andrea herkese anlattı. Yüksek topuklarıyla adamın tepesinden bakarak, bir Amazon gibi Thomas'a geriden sarılıp, eldivenli elleriyle göğsüne göğsünü bastırırken, kulağına hafif bir Alman aksanıyla küfürler mırıldanıyor, boynunu ısıyor, kulak memesini öpüyor, vücudunu vücuduna sürüyordu. Çok geçmeden Thomas inlemeye ve yüzünü görebilmek için arkaya bakmaya izin vermesi için yalvarmaya koyuldu. Kadın usulca adamın kemerini çözdü, eldivenli ellerini pantolonunun içine kaydırды, okşamaya başladı, çok geçmeden de Thomas'ın pantolon ve külotu yere düşürdü. Adam inlemeye başlayana dek sürdürdü bu cilveleri. Thomas boyun eğmek, kadının her kaptısını yerine getirmek arzusuyla bitiyordu. Kadın onu gözle

görülür bir biçimde tahrik ettiği kanısına varınca, sakın bir şekilde perdeyi açarak Thomas'ı dostlarına gösterdi.

Kalabalığın haykırış ve kahkahalarını duyunca arkasına dönen Thomas çok geç kaldığını, boyuna fotoğraflarının çekilmekte olduğunu gördü. Ona yalnızca eğilip pantolonunu çekmek kalmıştı. Bunu yaparken en yüksek sesle gülenlerin başında, göndermiş olduğu fotoğraflardan çok iyi tanıdığı o deri giysileriyle Andrea'nın geldiğini gördü.»

Domostroy'un hafiften içi bulanmaya başlamıştı. Andrea'yı tanımış olduğuna ve onun oyununa geldiğine esef ediyordu. Ne budalalık etmiş de o cinsel manevralara katılıp projelerinde yardım etmişti. Andrea'ya, bu sapık ve acımasız güzel kadına Goddard'ın ilgisini çekebilmek için elinden geleni yapmıştı. Goddard'ı iyice meraklandırıp Andrea'nın peşine düşmesine ve... kapana girmesine neden olmuştu. Andrea'nın buna benzer bir uygulamayı —yüzü belli olmayan fotoğraflar— tek başına akıl edip sadistçe nedenler için kullandığını nereden bilebilirdi? Acaba şimdi neler tasarlıyor, diye düşündü. Acaba bu yeni numarasında, son kölesi Jimmy Osten'e nasıl bir rol düşünüyor?

Ürperdi. Andrea hakkında bütün bu bilgileri topladıktan sonra yapacak bir tek şey kalıyordu: Tüm olanları unutmak. Kendi yaşamıyla ilgilenecekti, Goddard'ın kim olduğunu umursadığı da yoktu.

Domostroy, Donna'yla birlikte olduğu zamanlar ona duyduğu hisleri açığa vurmak, dolayısıyla kadı-

nın ona olan güvenini sarsacak şeyler yapmak ya da söylemekten kaçınıyordu. Üstelik kendini tam anlamıyla yarışma hazırlıklarına vermiş olduğunu da biliyordu. Birlikte çalıştıkları saatlerde pek çok kez Donna, Varşova'da dünyanın dört bir yanındaki en iyi Chopin icracısı gençlerle yarışacağı fikriyle paniğe kapılmış, vazgeçmeye karar vermiş, her seferinde Domostroy onu yatıştırıp bir deneme için bile olsa Varşova'ya gidip, tüm yeteneklerini zorlayarak çalması için onu kandırmıştı.

Yolculuk zamanı yaklaştıkça Donna her sabah gelip onun önünde piyano çalmaya başlamıştı. Domostroy kafasında yalnızca öğrencisinin yeteneklerini geliştirmek ve kızın bunun bilincinde olmasını sağlamaktan başka bir düşüncesi olmayan bir öğretmenmiş gibi davranıyordu. Kadının bakışlarında bir erkek olarak ona gereksinim duyduğunu belirten en küçük bir işaret sezdiği anda, kendine neye mal olursa olsun, onu ne kadar arzuladığını belli etmemeye özen gösteriyordu.

Ama zamanla bu ilgisizlik numarasının kadını büyük bir tedirginliğe sürüklediğini gördü. Adamın bu tutumunu değiştirmesini bekliyordu. Bu bekleyiş Jimmy Osten'in gizlice Old Glory'ye sızmasını izleyen günlerde özellikle belirginleşti. Domostroy'a, kendine ait iki fotoğraf vermiş, birine şöyle yazmıştı: «Sevgili Patrick, hep sizinle olduğumu bilmenizi isterim.» Ötekinin arkasınaysa adamın kendisini nitelemek için kullandığı cümleyi yazmıştı. «Tanığımdan beri, sizi bir güzel olarak değil, güzellik olarak düşünüyorum.»

Domostroy'un kanatları altında giderek açılmış,

eski salonda büyölü sesler yankılanır olmuştu. Pi-yano çalışındaki belirgin ustalığı ve ataklardaki ken-dine güveni, Domostroy'a Schumann'ın şu düşünce-sini anımsatıyordu: «İyi bir müzisyen müziği partis-yonsuz ve partiyonu da müziksiz anlar. Kulağın gö-ze, gözün kulağa gereksinimi kalmamalı.» Kadını din-ledikçe Varşova'da başarılı olacağına ve son sınav-larda şansı olup, çekici parçalara düştüğü takdirde ikinci, üçüncü ya da dördüncü olabileceğine inanma-ya başlamıştı.

Birinci olamamasının nedeni, hakemlerin ters te-pen ırkçı bir tutum içinde bulunmaları olasılığıydı. Adamlar karaderili bir piyaniste birincilik vermekle halkın ve öteki yarışmacıların, yorumcusunun yete-neğinden çok, yüzyıllardır yerleşen yanlış bir sosyal düzeni yıkmak amacıyla bunu verdiklerini sanmalarından korkuyor olabilirlerdi.

Buna karşılık konu Chopin olduğunda, Donna'nın enerji ve becerisiyle yarışabilecek bir başka ya-rışmacı da göremiyordu. Oturduğu yerde kızın çalış-sını izlerken, birkaç hafta içinde onun farkında ol-madan tarihin kendi renginden olanlara yüklediği tüm engelleri aştığını ve şimdi de tek başına, sanatının gücüyle bunların hepsini yok etmeye kararlı oldu-ğunu görüyordu. Varşova'da hırsı, kararlılığına, sap-tadığı hedefe ulaşmak için duyduğu umutsuz gerek-sinime eşit olacak bir başka yarışmacı, bir başka piyanist göremiyordu.

Donna onunla çalışmaya başladığından beri tuş-lara dokunuşunda büyük aşamalar yapmıştı. Parmak-ları kâh yükselen sularla dalgalanan narin yosunlar

gibi klavyenin üzerinde yüzüyor, kâh mercanlar kadar sert, tuşlara iniyorlardı.

Domostroy'un dikkat dolu bakışları altında elini gereksiz hareketlerden uzak tutmaya zorluyordu. Artık iç içe geçen pasajlarda elini oynatmadan en fazla notayı çalabiliyor ve mecbur kaldığında bu hareketleri büyük bir rahatlıkla yaparak onları aralarla bağdaştırıyordu. Kadının müzik içgüdüsü ve bir ragtime piyanisti gibi, gerektiğinde geleneksel parmak hareketlerini değiştirme yeteneği onu şaşırtıyordu.

Domostroy, onunla olmak arzusuyla dolu olduğu anlar, zamanı ancak kadını beklerken geçirdiği saatlerle bağlantılı olarak görmeye başlamıştı. Her sabah, arabasının çıkaracağı sesi duyamamak korkusuyla uyanıyordu. Donna yanında bulunduğu sürece gerek kadının varlığı, gerekse müziği onu dolduruyordu. Kadının akşam kendisini terkedeceğini biliyor ve az sonra piyanosunun kapağını indireceği düşüncesi yüreğini sıkıyordu. Her akşamüstü, vücuduna değmeye özen göstererek, dans pisti boyunca kapıya kadar onu götürüyor, dışarıda da arabasına eşlik ediyordu.

Donna'nın Old Glory'den ayrıldığı anla kendisinin Kreutzer'e gitme zamanı arasında, kendini eli boğründe kalmış, bomboş hissediyor, yaşamını değiştirmeye ilişkin tüm umutların yok oluşundan doğan bir iç durgunluğunun kurbanı olarak, kasvet dolu bir yorgunluğa kapılıyordu. Tek başına, her beton parçasını bir domino taşıymış gibi inceleyerek park alanını arşınlıyor ya da odasına çekilip akşamın son ışıkları civarı, yanık binaları sararken, pencerenin önüne dikilip gecenin çöküşünü izliyordu.

Donna'nın anısı çalışırken bile onu terketmiyordu. Kreutzer'de geçirdiği saatler onu, Donna'nın ertesini sabah gelişinden ayıran zamanın içindeki bir parantezden başka bir şey değildiler. Her gece yüz kez tekrarladığı gibi, Donna'ya yaşamını onunla paylaşmasını isteyecek hiçbir nedeni olmadığını bilmesine rağmen, bir başkasının çıkıverip kadını ondan ayırarak götürmesi fikri sürekli olarak zihnini yoruyordu. Kadın genç, güzel ve yetenekliydi, Patrick Domostroy gibi kendinden çok yaşlı, apaçık bir yaşam bilançosunu değiştirebilmek, hattâ geciktirebilmek için en ufak bir umudu olmayan bir adamın nesini arzulayabilirdi?

Ama kendisi kadını istiyordu. Genç ve yetenekli —artık kendisi bunları yitirmişti— olduğu için istiyordu. Onda uyandıracacağı istekle, tekrar sevilmeğe değer bir adam olma duygusunu tadabilmek için istiyordu.

Her gece işinden sonra, arabasıyla Manhattan'a giden köprüyü aşp, en küçük bir gürültüye dikkat kesilen yabani bir kedi gibi o kulüpten bu kulübe, o bardan bu bara dolanıyor, kendisini Donna'dan ayıran zamanın her saatini öldürüyordu.

Sabahları, kadına duyduğu arzuyu, yapmacık bir gülücüğün ardına gizleyerek onu dostça bir el uzatış, yanağa kondurulan hafif bir öpücükle karşılıyor ve hemen o gün çalışacakları partiyonların arasına dalıyordu. Bir kez olsun sesinde, ilgisizlik rolü oynamaktan dolayı duyduğu acıyı ele verecek bir anlam belirmemişti.

Varşova'ya gitme vakti yaklaştıkça Donna'nın sinirliliği de artıyordu. Birkaç gün sonra artık yabancı bir ülkede, yabancı bir halk, soğuk ve tarafsız yargıları mesleğinin geleceğini belirleyecek yargıcılar önünde yarışacaktı.

Julliard okulundaki —orada hep kendini gösterilen ilgiye değer bulmuştu— o sıcacık yaşamı tehdit altındaydı. Gerçekle yüz yüze kalınca pekâlâ başarısızlığa uğrayabilir, hatta gözden düşebilirdi, ne ailesinin, ne de az sayılan, ama başlangıç için yeterli olan dostlarının, onun tuzığa düşdüğünü anlayabileceklerini, hele onu rahatlatıp öğütler vereceklerini hiç sanmıyordu. Bu tür yardım ancak Domostroy'dan gelebilirdi ve işte sanki onu yaralamak ister gibi, kendisi hakkında, Varşova'daki şansı hakkında neler düşündüğünü bilmeye o kadar gereksinim duyduğu tam şu sırada, adam kendisine de zorla kabullendirmeye çalıştığını sandığı soğuk bir tavır içine girmişti.

Bir sabah kafasında bu düşüncelerle, piyanosunun başına oturmuş, yorucu çalışmalara hazırlanırken, bluzunun üst düğmelerini çözüp kemerini gevşetti. Adama bakmadan La Bemol Majör büyük Polonez'i çalmaya girişti.

Yarıda durup bir an düşündü ve Üçüncü Etüd'ü çalmaya başladı. Kızın sol elinden gözünü ayırmayan Domostroy ilk derslerden birini anımsadı.

Kız yine parçayı yarı yerde kesip bu kez Fa Majör Valse saldırdı. Ana motifin ilk üç mezürünün gerektiği sıçramalar nedeniyle bu parça «Kedi Valsi» adını almıştı.

Bir kez daha durdu ve piyanonun kapağını ka-

pattı. Tek söz etmeden başını kollarına dayayarak yüzünü sakladı. Domostroy'un ayağa kalktığını ve kendine doğru gelirken çıkardığı topuk seslerinin yankılarını duydu.

Donna'nın yanına oturup kokusunu içini çekmek için duyduğu isteği zor frenliyordu Domostroy. Ayakta durup piyanoya dayanmakla yetindi.

«Kedi vals yapmayı neden bıraktı?»

«Canım çalmak istemiyor.»

«Neden?»

«Neye yarar?» Başını kaldırmadan mırıldanmıştı.

«Ne demek neye yarar? İyi çalmak için gerekli,» dedi usulca.

«Kim için?» Gözlerini kaldırmadan, kollarının arasından konuşuyordu.

«Başkaları için. Benim için, sizi dinlemeyi isteyen kişiler için. Onların hatırı için. Bizlere siz olmadan asla hissedemeyeceğimiz şeyleri duyurmak için.»

Kız toparlandı, başını kaldırdığında gözlerinde yaşlar belirmişti.

«Ötekiler vızgelir bana,» dedi yaşlar arasında. «Benim adıma benim hayatımı yaşayamaz, düşündüklerimi düşünemez, duygularımı paylaşamazlar.» Dudakları titriyordu, yanaklarından yuvarlanan göz yaşları bluzuna damladı. «Neden, Patrick? Neden?» diye soruyordu kesik kesik.

Domostroy daha yaklaştı ve kızın yanı başına dikildi. Tavandaki spottan gelen ışık tam Donna'nın üzerine düşüyor, onu erimekte olan bir bronz heykele döndürüyordu.

«Ne demek neden?»

«Eskiden ilgi gösterirdiniz...» dedi kısık sesle.

«Oysa şimdi hiç umursamıyorsunuz. Neden?»

Hafiften kızın omzuna dokundu, yanağına kaçamak bir öpücük kondurur gibi, «Dünyada hiçbir şeye, hiç kimseye size karşı duyduğum ilgiyi duymadım,» dedi ağır ağır, heyecanını denetlemeyi sürdürüyordu.

Kız başını ona doğrulttu. Işık ve yaşlara bulanmış gözleri adamakıllı koyu yeşil görünüyordu. Dudaklarını ısırdı ve bir soğukta konuştu.

«Evet, benimle ilgileniyorsunuz. Ama buraya ilk geldiğimde, sanmıştım ki... sanmıştım ki, bana âşık-tınız.»

«Hâlâ âşığım,» dedi elini omzundan çekerken.

Arkasını dönüp birkaç adım uzaklaştı, sonra heyecanını yüzünden okumasından çekindiği için gölgede durarak konuştu. «Seni seviyorum, Donna. Seninle birlikte olduğum her an seni daha çok seviyorum.»

«Öyleyse... neden siz... neden sen...» Sözcükleri bulmakta güçlük çekiyordu. «Neden benden seninle kalmamı istemedin? Sana karşı olan duygularımı iyi bilmen gerekir!» diye haykırdı.

Domostroy yine piyano yaklaşıp karşısına dikildi.

«Donna, eğer bunu yapmadıysam, gün gelip kendini güçlü ve kendinden emin hissettiğinde, geriye bakıp güvensiz, zayıf ve benim yardımına gereksinim duyduğun sıralarda seni kullanmış olduğumu sanmandan korktuğum içindir.»

Durdu, sonra da kafasındakileri itiraf etti. «Sevgilin olmadığım sürece seni yalnızca güzelliğin için sevmediğimi de bilirsin.»

Kız ayağa kalktı, etrafına bakındı ve sessizce, sakın bir tavırla saçlarını tutan tokayı çıkararak pi-

rıl pırıl, gür saçlarını omuzlarına döküverdi. Sonra arkasını dönerek acele etmeksizin, sanki uzun ama çalışması kolay bir parçayı çalarmışçasına bluzunun düğmelerini çözdü, etekliğinin fermuarını açtı, onları çıkardı ve sıranın üzerine koydu. Ayakkabılarını ve külotunu da çıkararak adama döndü.

Domostroy kadının kendisine yaklaşacağını sandı, ama sandığı gibi olmadı. Çıplak omuzları, göğüsleri, baldırları ışıktan beneklerle dolu, bir harekette sıranın üzerindeki giysilerini kaldırdı, piyanoya oturdu, kapağını açtı ve çalmaya başladı. Si Minör Scherzo'nun o son derece lirik, acıklı melodisi dev boyutlu bale salonunu, Slavlara özgü o umutsuz duygu «Zal»la doldurmuştu sanki.

Ona bakar, çaldığını dinlerken Domostroy sonunda bunca beklediğinin gerçekleşmekte olduğunu anladı. İpler artık onun elinden kurtulmuşa benzerdi, ama buna rağmen kendini olayı geciktirmeye zorladığını hissediyor ve zamanı geldiğinde iktidarsızlığa uğramak ya da kadının anlattığı o pasif görünmek isteyen, kendi arzusunu kabul ettirmek ya da istemek yerine yalnızca zevk vermekle yetinen adamlara benzemekten korkuyordu. Bakışları kadının vücudunda dolaşıp narin elleri, oynak bileklerine takıldı kaldı; on nota boyu açılabilen, bir klavyenin üçte birini kavramayı beceren parmakları inceledi. Öyle enerjik, öyle hareketli ve hızlıydılar ki, sanki kollardan bağımsız, soluk almakla gerçekleşen bir enerjiyle hareket ediyor gibiydiler.

Eğer bir icracı vücutuyla piyano arasındaki boşluğu doldurmak, uyumlu sesler çıkarabilmek için gerekli kavrayış ve birliğe ulaşmak istiyorsa —Domost-

roy'un da inandığı gibi— kendini tümüyle rahat hissetmeye, kendi organik ritmini müziğinkiyle koordine etmeye gereksinim duyardı. En hafif bir çelişki, en küçük kasılma piyanistin ellerini, bileklerini, omuzlarını etkiler, dolayısıyla ses kalitesine, armoniye, ritme ve melodiye zararlı olurdu. Şu an bunu daha iyi anlıyordu. Donna çaldıkça daha geriliyor ve karsarsız davranıyordu.

Arzularının uyanmakta olduğunu hisseden Domostroy kendini yalnızca kadının piyano çalışına vermeye zorladı. Bu dikkat sonucu piyanistin omuzlarının çöküklüğü, dik ensesi, bacaklarının sert ve kesik hareketleri, sessiz iç çekişlerinden, ellerinin kalçalarından tuşlara doğru kalkışına kadar her hareketinden bir endişe, bir kadercilik, bir boyun eğme, bir bozgun hissini yükseldiğini fark etti. Birkaç dakika sonra müziği de kendi gibi alıp başını gidivermişti. Tüm enerjisini yitirmiş gibiydi, önceleri ruhunun derinliklerinden fışkıran şarkı hafifliğini kaybetmiş, piyanist aletinden ne denli uzaksa, o da piyanistten o denli uzak düşerek, yalnızca klavyenin üzerindeki notlardan yükselir olmuştu.

Şu an Varşova'ya gitse, içinde bulunduğu karmaşık durum onun birincilik şansını, hatta doğru dürüst bir dereceye girebilme şansını yok ederdi. Ne derece yoğun olursa olsun hiçbir antreman, hiçbir fiziksel ya da zihinsel çalışma, kökleri çok derinde olan bu sıkıntının hakkından gelemez, içindeki bu korkudan onu kurtaramazdı.

Kıza yaklaştı, piyano çalma sırası ondaydı; tuşlara uzanırken, kafası tümüyle yapacağı işe yönelmiş, hem bir an önce başlamak için sabırsızlanıyor,

hem de dokunuşunun beceriksizce olmasından, tüm eserin icrasının bağlı olduğu ilk mezürü bozmaktan korkuyordu. Şimdi, her piyanistin konserin başında yapmaya çalıştığını gerçekleştirecekti; ellerden, bileklerden, kollardan ya da omuzlardan değil, ama çok derinlerden, taa ruhundan gelen bir itilime bırakacaktı kendini.

Durdu. Donna'yla aralarındaki mesafe birkaç santim kadardı, ama kadın onun yakınlığının farkında değilmiş gibi çalmayı sürdürüyordu. Genç kadının çok yakınında olup vücudunun sıcaklığını ve kokusunu duymasına rağmen, kendi kendinden çok uzakta bulunuyordu; sanki ona dokunduğunda, uzun zamandır tek başına karşılaşmaktan korktuğu kendi gerçeğini bulabileceğini sanıyordu.

Kolunu uzattı, ensesine dokundu ve parmaklarının ucunu hafifçe tenine bastırdı. Kız ürperdiyse de çalmayı sürdürdü. Eti dipdiriydi ama biraz daha bastırınca yumuşadı, ilk sertliğin kızıdan mı, yoksa kendi dokunuşundaki bir hatadan mı olduğunu anlayamadı. Belki de onu okşamak için omuzlarında, kollarında, ellerinde toplaması gereken gücü ayarlayamamıştı. Ellerini sırtında gezdirdi, dokunmasıyla Donna'nın omuzları ve göğsü belli belirsiz titredi. Kız çalmayı sürdürdükçe Domostroy'un hareketleri de daha tanıdık, daha güvenli geliyordu. Sonunda tüm gerginliğin kaybolduğunu, tüm sinirsel tutukluğun geçtiğini hissetti. Vücutlarının özgürce temasını engelleyen tek şeyin kendi giysileri olduğunu, anladı. Yaşadığını hissettiği, hareketlerinin, bilincinin bulanıklıktan kurtulduğu şu anda parmaklarının ucuyla sırtını, omzunu, boynunu okşarken öteki eliyle de

soyunmaya başlamıştı.

Çırılçıplak kaldıktan sonra usul usul göğsünü ve karnını kızın sırtına sürtmeye başladı. Kız bu teması daha iyi hissedebilmek için geriye doğru yaslanırken ürperdi. O zaman Donna'nın elleri klavyedeki dengelerini yitirdi. Çalmayı bıraktı, ellerini ne yapacağını bilemiyordu, geri dönüp adama baktı. Domostroy omuzlarından tuttu, sanki geriye kaykılmasından korkmuş gibi onu sımsıkı tutuyordu. İçinden hâkim olmadığı bir istek ve korku dalgasının yükseldiğini hissediyordu. Şu an önemli olan ona kendi ruhunu vermek, tüm varlığının onda ruh bulmasını sağlamaktı.

Usulca kızın yüzünü piyanoya döndürdü, o da ellerini klavyeye koydu ve Chopin'in yumuşacık ve acıklı şarkısı «Büyü» yü çalmaya koyuldu. Her dörtlükten sonra gelen on mezûrlük müzik cümlesi adama çocukluğunda söylediği şarkının sözlerini anımsattı, annesi Varşova'daki bir Chopin resitali için çalışırken o da kadını dinlerdi.

**«O kızla şarkı söylerken, korkarım
Gidince, içimi bir hüznün kaplar
Neşelenmek istiyorum
Ama olmuyor!
Kuşkusuz
Bu işde bir büyü var!»**

Kızın omzuna doğru eğilmişti, ama onu ezmemeye dikkat ediyordu; boynunu, çenesini, kulağını öpüp yanağını saçlarına sürterken, dimdik organı kızın sırtına değiyordu.

Daha yaklaştı, ellerini göğüslerinde dolaştırmaya

başladı, göğüs uçları parmakları değer değmez diki-
lip sertleşiyorlardı. Parmaklar daha sonra göğüsler-
den uzaklaşıp altlarında gezindi, oradan karnına in-
di, tekrar başladıkları yere çıkıp yine indiler. Beline
doğru kaydılar, oradan yavaş yavaş bacaklarına u-
laştılar. O zaman teması daha ısrarlı oldu, avucunu
önüne bastırırken, parmaklar duyarlı noktayı buldu-
lar.

Donna, sırtında Domostroy'un göğsü, başı yüzü-
ne yakın, parmakları bacakarasında dolanırken çal-
mayı sürdürüyor, okşayışları altında kıvranıp istek-
leniyordu.

Göğsünün kollarının yükünü çekmekten usandı-
ğı, ellerinin kırırdıyamaz duruma geldiği an «Göz-
den Irak»ı, çalmaya başladı. Bu Chopin'in Adam Mic-
kiewicz'in bir şiiri üzerine bestelediği en ünlü melo-
dilerinden biriydi, kız da, Domostroy da bunu pek
severlerdi. Çok kez bunu piyanoda hem çalmış, hem
de söylemişti.

**Her yerde
Her gün ve her gece
Seninle ağladığım
Seninle oynadığım
Her yerde, her zaman
Seninle olacağım
Çünkü ruhumun bir parçasını
Orada bıraktım.**

Çalmasını engellemeden kızın yanına oturdu.
Onu usulca kaldırıp altına kayıverdi, kucağına aldı,
artık vücutları birleşmiş, aynı ritmle dalgalanırken..

kız ürperip inliyordu. Parmakları da hareketliliklerini, akıcılıklarını yitirmişlerdi, oradan oraya koşuşturmaktan aciz, hareket özgürlüklerinden yoksun parmaklar tuşlardan çekildi.

Domostroy kızı yine kaldırdı ve yere yatırdı. Giysilerini yastık niyetine başlarının altına koymuşlardı, izleyici olarak yalnızca balo salonunun boş sandalyeleri vardı, kız hem yumuşak ve cömert, hem kaba ve bencil, okşayıp zevk vermek isteyen kendi şehvetinin etkisi altında ürkek ve titrek, kucaklanmayı bekleyen bir küçük kız gibi adama sokulmuştu. Sonunda bu genç ve güzel vücutla son bir kez daha birleşirken, ses şiddetinde bir bilinç şimşeğiyle kendi bütünlüğüne ulaştığını anladı.

Domostroy'un otomobiliyle havaalanına gittiler, Donna'nın iki büyük bavulu — biri Varşova'daki resmi yemeklerde ve yarışmanın çeşitli safhalarında giyeceği gece kıyafetleri doluydu — arka koltuğu doldurmuştu. Öne, adamın yanına oturmuştu, Domostroy bir eliyle kullanıyordu, öteki kolu kızın omuzlarında daydı. Ara sıra onun saçlarını okşuyor ya da boynuna dokunuyordu. O zaman Donna tek söz etmeden omuzlarındaki kolu indirip, eli bacaklarının arasına doğru götürüyordu. Göğsü inip kalkıyor, soluğu sıklaşıyordu. Erkeğe iyice sokulup elini daha daha derinlere itti, coşkulu arzularının sıcaklığıyla ısıtıyordu onu. Sonra başını adamın omzuna yasladı, bakışlarını yüzüne çevirdi, kuru dudakları aralandı ve boğuk bir inilti yükseldi.

Kendisiyle birlikte Varşova'ya gelmesini iste-

mişti. Andrea'nın verdiklerinden arta kalan para bu yolculuk için yeterliydi ama Donna'nın yalnız gitmesini istiyordu, onun eleştirici kulak ve gözlerinden uzak, fetnetmesi gereken halkın karşısında tek başına olmasını istiyordu.

Annesiyle dört küçük kız kardeşinin kendisini geçirmeye geleceklerini söyledi, gazeteciler de soru sorabilirmiş. Domostroy onların karşısına yalnız çıkmasının daha iyi olacağına kızı ikna etti. Havalanına vardıklarında arabayı kaldırıma yanaştırdı, çıkıp Donna'nın kapısını açtı, bavulları hamala verdi, uzaklaştı ve ellerinde fotoğraf makineleri ve flaşlarıyla gazeteciler ve ailesi genç kadının etrafını alırlarken, usulca arabasına bindi. Durmadan yeni imgeler, değişik çehreler peşinde koşan halk yığınları, bu kez Donna Downes'da, büyük gürültüler koparılan Chopin yarışmasına uygun birini bulmuştu.

Domostroy arabasını park edip haavalanına girene dek Donna'nın etrafı, ailesini bir yana itiveren gazeteci ve fotoğrafçılardan oluşan bir tahtaperdeyle çevrilmişti bile. Kızı maskeleyen bütün omuz ve dirsek kalabalığından ötürü onu göremiyor ama bir aradan yararlanarak görebildiği anlarda da kızı hep kendinden emin ve mutlu buluyordu, bitmez tükenmez sorulara çok sakın ve usturuplu karşılıklar veriyordu. Etrafına bakınmaya başlamıştı, belki de gözleriyle onu arıyordu, ama kızın bakışları onu yakaladığında, bu anı ona bırakmaya kararlı olduğundan, bir köşeye siniveriyordu.

Sorgu sual bitti, gazeteciler ortadan yok oldu, Güney Amerika'nın bir yerinde öldürülmüş Ameri-

kan askerlerinin cesetlerini getiren bir uçağa yollanmışlardı.

Yanında ailesi ve Julliard'dan birkaç arkadaşıyla Donna ağır ağır çıkış kapısına doğru ilerliyor, bir yandan da gözleriyle hep Domostroy'u arıyordu. Kızı uzaktan izliyor, sıkı saflar halinde kapıya doğru giden bir grup öküz suratlı Doğu Avrupalı görevlinin artlarına gizlenerek ilerliyordu. Kız gitmeden önce adamı görebilmekten umudu kesince, yakınlarıyla vedalaşıp güvenlik kontroluna doğru ağır ağır gitti. O zaman Domostroy ortaya çıkıp kıza işaret etti. Yeni bir armağana kavuşmuş bir çocuk gibi güldü kızın yüzü, adama doğru koştu ve olayı, ağzı şaşkınlıktan bir karış açılmış, rahatsız ve hafiften ayıplayan gözlerle izleyen annesinin bakışları altında ona sarıverdi. Küçük kızlara gelince, hem kıkırdıyor, hem de olanlardan gözlerini alamıyorlardı. Donna yavaşça onu boynundan, gözlerinden, ağzından öptü, Domostroy ise ailenin ve arkadaşlarının üzerlerine dikilmiş bakışlarına boşvererek, kızı kollarında sıkarak, dudaklarından öpmeyi sürdürdü.

Ama ayrılık vakti gelmişti. Kız uzaklaştı, ailesine el sallıyor, ama bakışları adaminkilerden kopamıyordu, kapıdan geçip uzun geçite daldı. İnce uzun gölgesi uçağa varan koridorda yok olana kadar gözleriyle onu izledi. Sonra Donna'nın ailesini kibarca başıyla selamladı, dönüp çıkış yolunu tuttu. Ama ancak bir iki adım atmıştı ki, kalın tabanlı spor papuçlar giymiş, üzeri çiçekli geniş kenarlı şapkası olan, ufak tefek gözlüklü bir kadın yolunu kesti.

«Özür dilerim, efendim,» diye konuştu. Kalın camlar soluk, sulu gözlerini irileştiriyordu. «Az önce

sarıldığınız şu genç ve güzel kadın ünlü biri mi?»

«Henüz değil,» dedi Domostroy sabırla. «Ama döndüğünde olacak.»

«Ben de öyle düşünüyordum,» diye bağırdı kadın coşkuyla, tüm dişlerini ortaya dökerek sırtıyordu. «Ben de öyle düşünüyordum! Bu burnum iyi koku alır! Ünlü kişileri hemen çakıveririm!»

4

O akşam Andrea bir kez daha Osten'in yemeğe çıkma teklifini kabul etmişti. Osten öğleden sonra bankaya uğrayıp biraz para çekti ve hazır gelmişken kasa dairesine de inip Beyaz Saraydan gelen mektupları gözden geçirmeye karar verdi. Mektupların içerik ve üslubundan bir şeyler çıkarabileceğini umuyordu. Ama sonra fikrini değiştirdi ve küçük ses kayıt aygıtını yanına almakla yetindi.

Andrea'yla Lincoln Center yakınlarındaki «Trac» adlı lokantada buluştular. Burası yemeklerinin kalitesi ve iki piyes arasındaki boş zamanlarını değerlendiren oyuncuların oluşan personelinin zerafetiyle ünlüydü. Vücudunun tüm hatlarını ortaya koyan dar ipek eteği, ham ipek bluzu, omuzlarına dalga dalga dökülen saçlarıyla Andrea orada olay yarattı. Osten bir kez daha kızın fotoğraflardaki çıplak modelden daha uzun ve daha biçimli olduğuna inandı.

Televizyonda izledikleri, Donna'nın Varşova yolculuğundan söz ettiler. Sonra Donna'nın anısını adamakıllı silmek istemişçesine, Andrea onun tanın-

mış bir porno film yıldızıyla olan ilişkisinden söz etti. Öykü Osten'i güldürdüysen de, resimlerde gördüğü o iri kıyım yakışıklının kimliğini öğrenmek biraz yüreğini burktı.

Andrea'ya yakınlaşma konusunda aldığı karara uyarak kıza, Julliard Okulunun kafeteryasındaki ilk karşılaşmalarından beri hep onun kiminle olduğunu merak ettiğini söyledi. Artık adamakıllı samimi oldukları halde, hâlâ bu konuyu merak ediyordu: Aca-ba kızın gönlünde biri var mıydı? Kendisi son günlere dek Donna'ya bağlıydı, ama ya o?

Bir an Andrea'nın yüzü karardı. Sonra hiçbir dostu olmadığını söyledi. Okul bütün zamanını alıyor, haftasonları da çocukluğunun geçtiği Tuxedo Parkında, ailesinin yanında kalıyordu.

«Belki bir gün seni de götürürüm,» diye ekledi. «Birlikte civarın en eski ağaçları arasında sayılan meşe ve sedir ağaçlarının altında yüzeriz.»

Aralarındaki gerginlik azaldıkça,Osten kızla buluşmadan önce Beyaz Saraydan gelen mektupları okuyup kullanılan sözcükleri ve üslubunu incelemesine memnun oluyordu. Böylece önyargılara kapılmaksızın Andrea'yı dinleyebiliyor, düşüncelerini açıklayan o tatlı sesinin güzelliğine kendini bırakıveriyordu. Gördüğü eğitim gereği ukala bir yanı olan Donna'nın nutuklarından o kadar farklıydı ki.

«Neden benim hakkımda Donna'ya sorular sormadınız?» diye sordu Andrea, pek umursamaz bir tavırla. Bir süre düşündükten sonra ekledi. «Eminim size bir eski okul dedikodusundan söz ederdi.»

«Sizi çok beğendiğim için Donna'yı kıskandırmayı göze alamadım.»

Bir süre sessizce birbirlerini süzdüler.

«Kafeteryadaki konuşmamız her ne kadar kısa olduysa da, ben sık sık düşündüm sizi,» dedi Osten, sonra aklına geliveren bir anının dürtüsüyle, başını öne eğerek devam etti. «Yavaş... yavaş... Sizi karşımda görür oldum... görmemem gerektiği zamanlarda bile.»

«Ne zaman yani?» dedi Andrea alçak sesle.

«Donna'yla sevişirken...» Bu kez gözlerini genç kadına dikmişti. «Gözlerimi kapatıyor ve sizinle olduğumu düşünüyordum. Buna engel olamıyordum... tıpkı bir hayal gibiydiniz.»

«Neyin hayali?» Bu açıksözlülük kadını çok etkilemişti.

«Aşkımın...» Sözler ağzından çıktıktan sonra isteğinin basitliğinin farkına vardı. «Size olan aşkımın,» diye ekledi, elini kızının üzerine koymak üzerine koymak üzere eğilirken. Onun çekilmeye hazırlandığını hissetti. «İlk kez size dokunuyorum,» dedi alçak sesle, âdeta özür dilermiş gibi.

«Sizden hoşlanıyorum, Jimmy Osten,» dedi Andrea ağır ağır, her heceyi tartarmışcasına. «Çok hoşuma gidiyorsunuz. Donna'yla beraber olduğunuz zamanlar da sizden hoşlanıyordum. Biraz da kıskanıyordum. Aranızda tam bir uyum olmadığını sanıyor ve bunu diliyordum. Birlikteydiniz, ama birbirinizle değil. Yani siyahla beyaz kadar farklıydınız. Bunun bittiğine sevindim. Sizin için de... ne yalan söyleyeyim... kendim için de, ikimiz için.»

Az sonra duyguları konusunda öğrenecek yeni bir şeyleri kalmamıştı. Kıza yaşamını anlattırıp, uçuş derslerini, paraşütçülüğünü, avantgard rock müziği

dergisi olan **Soho Sounds**'da çıkan müzik eleştirisi denemelerini ve hepsinden önemlisi, **Broadway**'de müzikal komadiler, gösteriler sahneye koyma niyetlerini hep dinledi.

Gece çabucak geçiverdi. Kızı evine bırakmak üzere otomobilde giderlerken **Andrea**'nın elinden geldiğince ondan uzakta oturmaya özen gösterdiğini fark etti. Bu davranışıyla daha ileri gitmeye karar vermediğini belirtmek istiyor herhalde, diye düşünüyordu **Osten**, oysa yemek sırasında kadına duyduğu isteği belirtmekten geri kalmamıştı.

Kadının bu tutumuna saygı duyuyor hatta bundan hoşlanıyordu. Kendi davranışını da ona göre ayarlayarak, otomobilin motorunu çalışır durumda bırakarak arabadan inip kıza evinin kapısına kadar eşlik etti.

Andrea son derece doğal bir tavırla, «Yukarı gelmiyor musunuz?» diye sordu.

«Sizin için pek geç sayılmaz mı?» diye kekeledi, gafil avlanmıştı.

«Ne münasebet! Yarın dersim yok. Üstelik beni hiç uyku tutmaz. **Macbeth** uykuyu katletti!»

Osten arabasını yolun öteki tarafına park ederken kız giriş kapısında onu bekledi. Otomobilin içindeyken, gözüne kılıfının içindeki teyp ilişti. Duraksadı. İçgüdüleri boşvermesini söylüyordu. **Leila**'yı tanıdığından beri hiçbir kadını bu denli arzulamamıştı. **Andrea**'nın, **Patrick Domostroy** gibi bir sapığın ortağı olabileceği fikri tüylerini ürpertti. Hem kadının söyledikleriyle **Beyaz Saray**dan gelen mektuplardaki deyimler, ifadeler arasında en küçük bir benzerlik yoktu.

Yine de saniyenin dörtte biri kadar bir anda, tam kapıyı kapatırken Andrea'nın bu mektupları yazmış olabileceği konusunda en küçük bir olasılık var-- olduğu takdirde bunu bilmesi gerektiğini düşünüp, göstermeden teybi kılıfından sıyrarak ceketinin iç cebine atıverdi ve Andrea'nın yanına gitti.

Merdivenleri tırmanırken birden kendini kıza çok yakın hissetti ve ona karşı samimi olamadığına, ona kim olduğunu ve neden kimliğini gizlemek zorunda kaldığını söyleyemediğine hayıflandı.

Andrea'nın dairesinin dekorasyonunu da beğenmişti. Zevkle seçilmiş eski eşyalar, gümüş çerçeveler içinde aile fotoğrafları, plak ve kitap dolu tozlu raflar. Kız gümüş bir kutuyu açıp içinde esrar olan bir plastik torba ve sigara kâğıdı çıkardı. Sonra eski parfüm şişeleri koleksiyonunu gösterirken, Osten ona yaklaştı, tam arkasında durdu, sonra bir adım atıp omuzlarından öyle bir tuttu ki, vücutları birbirine değdi. Kızı olduğu yerde döndürdü, yüz yüze geldiler. Andrea usulca ona sarıldı, bir an gözlerine baktı, sonra bir şişe şarap açmaya gitti, bir yandan da konuşmasını sürdürüyordu. Kendisinin herkesten daha çok uykuya gereksinimi varmış, ama çok zor uykuya tutarmış. Şakayla karışık, Domostroy'un plaklarından bir ikisinin olduğunu söyledi. Osten plak koleksiyonunu incelemek bahanesiyle yere çömelerek teybini bir dizi plak albümünün arkasına gizleyiverdi. Aletin otomatik zamanlaması sabah harekete geçirdi.

Plaklara bir göz atınca Goddard'ın tüm plaklarının dizinin arasında yer aldığını memnuniyetle gördü. Bir an bunlardan birini çalmayı istediye de

sonra vazgeçip radyoyu açtı.

Kız esrarlı sigaraları ve şarabı getirdi, bir külük ve bir gümüş tepsi alarak genç adamın yanına, yatağın üzerine oturdu, sırtını bir sürü yastığa dayayıp ayaklarını altına aldı. Birlikte esrar çekmeye başladılar, oda iri duman halkalarıyla dolmaya başlamıştı.

«Söz kötüden açılmışken, hiç Domostroy'a rastlamış mıydınız?» diye sordu Osten kıza dikkatle bakarak.

«Hayır, hiç rastlamadım, ama hakkında bir iki şey biliyorum.» Öylesine rahat konuşuyordu ki, onun gerçeği söylediğine inanmıştı. Kız bir yudum şarap içti, bir nefes çekti. «Annem babam ona birkaç yıl önce Tuxedo Parkında rastlamışlar. O yıllarda bizim civarda oturan bir kadın yazarla ilişkisi vardı. İlginç bir adam mıdır?» Bu kez de o adamın gözlerinin içine bakıyordu. Sonra gülmeye başladı. «Elbette, onun hakkında tarafsız davranmanızı bekleyemem sizden.»

«Elbette hayır.» O da güldü. «Kimseler hakkında kötü konuşmayan babam bile Domostroy'un yaşama biçimini onaylamaz.»

«Ya müziği?»

«Babama göre, insanın içini titretiyormuş,» dedi Osten. «Bunu da Domostroy'un sekse, özellikle pek doğal olmayan türlerine olan düşkünlüğüyle açıklıyor.»

Kız birden pek ilgilenmişti.

«Ne tür seks?»

«Tam olarak bilemiyorum, ama yıllar önceki bir akşamı anımsıyorum, orta öğretimi yeni bitirmiştım,

babamın düzenlediği bir davette Domostroy, Chopin hakkında iğrenç bir öykü anlatarak tüm konukları tedirgin etmişti.»

«Donna'ya da bu tür öyküler anlatıyor mu acaba?» dedi Andrea gülerek.

«Hiç hoşlanmaz. Chopin'e bayılır o.»

«Şu öykü... nasıl bir şeydi?»

«Chopin'in sekse olan düşkünlüğünü, George Sand'la olan ilişkilerini herkes bilir! Ama çağdaşlarından çoğu, özellikle ona hayranlık duyanlar, veremli oluşu nedeniyle cinsel aşırılıklarını hoşgörme yanılsıdırlar. Onu el üstünde tutup çapkınlıklarını hastalığına yüklüyorlar. Domostroy'a bakılırsa, Chopin'in adını - ya da ne kaldıysa - kurtarmak için hayranları onun bir alay mektubunu, anılarını ve elinden çıkmış başka yazıları saklayıp yayınlanmasına izin vermemişler. Ama Chopin'in çağdaşlarından bazıları, daha tarafsız olanlar, onun kuşkulu ilişkileri üzerine yazılar yazmışlar ve bu belgeler de arşivlerde ve kitaplıklarda saklanagelmiş. Aralarında Domostroy'un da bulunduğu pek çok eleştirmen ve tarihçi bunlardan yararlanmış.»

«Domostroy neden böyle bir araştırmaya girişmiş ki?»

«Sanırım besteciliği tükendiğinden bu konuda bir kitap yazmak hevesindeydi. Anladığım kadarıyla, dehayla karmaşanın ancak seks aracılığıyla birbirleriyle bağdaşacağı konusundaki tezini yaygınlaştırmak istiyordu. Özgür cinsel ilişkiler, yalnızlık, çekingenlik ve duyguların sıradanlığını yenip yaratma isteği verebiliyorlar. Donna'yı tanıdıktan sonra, Chopin üzerine birkaç kitap okudum ve onun hakkında

birtakım şeyler - garip şeyler - öğrendim. Chopin büyük bir ailenin son bireyi olan Custine Markisi ve onun çevresiyle ilişki kurmuş.»

«Custine Markisi öteki marki gibi ahlak düşkünü müymüş?»

«Sade Markisi mi? Söylemesi zor. Sade cinsel ustalıklarının çoğunu uydurmuştu. Custine'in buna ihtiyacı yoktu, kendisi ve aralarında Chopin'in de bulunduğu dostları bunları uyguluyorlardı. Custine şahane konağını her tür ahlakdışı gösterilerin sergilendiği bir tiyatro haline dönüştürmüştü. Sanatçılar, müzisyenler, öğrenciler ve aktörler konukları arasındaydı. Çeşitli tanıklara göre, Chopin bu âlemlerin baş izleyicisiydi, her ne kadar kendisi sadece izleyici olmaya dayanamıyorsa da...

«Domostroy ciddi ciddi Chopin'in bu cinsel taşkınlıkları sayesinde eserlerini sürdürebildiğini söylüyor bize. Ona göre hastalığının ateşi nedeniyle hep istekleri ayakta oluyor, en ufak bir cinsel eylem hareketini daha da arttırıyor, sonuçta bu sıcaklık birkaç Koch mikrobunu öldürüyor, böylece organizmanın inatçı basillere olan direnci artıyor! Buna dayanarak, bir oturak âlemi sonrası Chopin'in kendini çok iyi hissedip beste yapmaya, piyano çalmaya - ve elbet - sağda solda yatıp kalkmaya devam ettiğini söyleyebiliriz! Bunları yaparken yattığı kişilere anı olarak mikrop bıraktığını, o devrin en bulaşıcı basili-
lini etrafa saçtığını umursamıyordu bile. Tam bir hasta, değil mi?»

«Veremi mi, sağda solda yatıp kalkmasını mı kastediyorsunuz?» diye sordu Andrea kurnazca. «Gördüğüm kadarıyla, bu tür dedikolu öykülere bayı-

lıyorsunuz. Sanırım kendi dalınızda bir hayli başarı-lısınız...»

İkinci sigaralarını bitirmişlerdi. Belli bir koreog-rafiye uyar gibi hareketlerle birbirlerine yaklaştılar. Erkek eliyle kızın saçlarını kaldırdı ve boynunu öptü. Kız da ona sarıldı. Osten usulca onu yanına yatıra-rak dirseğinin üzerinde doğrulup kıza baktı. Mari-juana gözlerini parlatmıştı, düş görür gibiydi. Kızı uzaktan heyecanla izlemiş olduğu günlerin anısı şimdiki düşüncelerine karıştı. Yavaşça kızın boyun ve yüzüne yayılmış olan saçlarını itti ve ona doğru eğilip alnını, yanaklarını, boynunu, omuzlarını öptü, dudaklarından kaçınıyor, bu öpüşü kızın başlatmasını istiyor ve bir kez başlandı mı kaçınılmaz olan olayla-rın girdabına sürüklenme fırsatını ona bırakıyordu.

Sonunda dudaklarını arayan kız oldu, önce u-sulca, sonra giderek hızlanarak, dilleri birbirine do-lanarak. Kız ellerini başının arkasına kenetlemiş, du-daklarını ağızına bastırırken, onu kendine daha yak-laştırmak için kalçasını da altına sokmaya çabalıyor-du. Osten'in bir eli kızın göğüslerindeydi, ötekiyle kalçalarını sıkıyor, külotunu çekiştiriyor, karnının sı-caklığıyla ısınan parmaklarıyla ıslaklığı duyumsuyor-du.

Sarmaş dolaşıklıklarını bozmak, öpüşlerini kesmek istemediklerinden, kollar bacaklar birbirine dolanmış bir şekilde kıvrana büküle soyunmaya çalışıyorlardı. Kız bluzunun düğmelerini çözdü ve erkeğin etek ve külotunu çıkarmasına izin verdi. Çıplak ayaklarıyla Osten'in pantolonunu ve külotunu ayak bileklerine kadar indirdi, bunu öylesine ustalıkla yapmıştı ki, a-dam ayaklarıyla çıkarıverdi.

Bu kez erkeğe kendini cırılçıplak sunuyordu. Osten onu tepeden tırnağa görebilmek için başını eğdiğinde, uyuşturucu etkisini gösterdi ve Beyaz Saraydan gelen yüzü bellisiz çıplak resim, saydam bir perde gibi aralarına giriverdi. Kadına sahip olmadan önce, hayal meyal, iki kadın birbirlerine ne kadar benzeseler de, fotoğrafların modelinin Andrea olduğunu ya da olmadığını asla kanıtlayamayacağını anladı. Şu an için önemli olan, etiyle birleşme yoluyla onunla kurduğu bağıdı.

Osten öğleye doğru uyandı. Andrea hâlâ uyuyordu. Yataktan indi ve kızı uyandırmamaya dikkat ederek kendini duşa attı. Her tarafı yapış yapış ve müthiş başı ağrıyordu. Işığa çıkınca ağrı daha da arttı, şakakları oyuluyordu sanki. Esrar yaramamıştı, bu kadar çok içmeye alışık değildi; ara sıra Kaliforniya'da çektiklerinden çok daha sertti.

Gürültü etmeden giyinip çıkmaya hazırlandı. Andrea'nın arkası dönüktü. Kızı uyandırmamaya karar verdi. Rafların önüne çömelip plakların arkasını karıştırmaya koyuldu. Ses alma aygıtını almak yerine - ilk niyeti oydu - tekrar yerine koydu.

Baş ağrısına rağmen kendini pek keyifli hissediyordu. Gece Andrea'yla aralarında geçenlerin pek silik bir anısına sahip olmakla birlikte, onunla sevişirken son derece doğal hareket ettiğini ve kendini mutlu hissettiğini anımsıyordu. Kızın onun yanında kendini ne denli doğal ve özgür hissettiğini söylediğini de anımsıyordu. Daha sonra esrar onları deliliğin ve şehvetin doruğuna sürüklediğinde, Andrea'-

yla, başka bir kadınla asla cesaret edemeyeceği kadar ileri gitmişti.

Evine gidip kendini banyoya attı, gevşerken, kafasını fazla zorlamadan Andrea'nın büyüye olan merakından söz ettiğini anımsadı. Bir aralık da otomatik elyazısı konusunu tartışmışlardı. Şehvet ve esrarın etkisiyle iyice uçup gittikleri sırada, bir buhur dumanı altında, küçük bir mum ışığında kız ona gözü kapalı bir şeyler yazdırmıştı. O da âdeta transa geçmiş gibi, budalaca bir iki satır yazmıştı... ama neydi? Macbeth'den bir satır mı? Andrea - bunu çok iyi anımsıyordu - yazısının, düşünceleri hakkında söyleyebileceklerinden çok daha fazlasını açıklayabileceğini söylemişti.

Andrea'yı Leila kadar doğal davranışlı bulmuştu. Onunla canı sıkılmıyordu. Bir takım tatlı çelişkilerle doluydu, tiyatro eğitimini çok ciddiye almasına, sağlam bir müzik kültürüne sahip olmasına rağmen, bütün bunlar büyüye ve astrolojiye inanmasını engellemiyordu. Kızın çok çekici bir saflığı vardı.

Ona sevdiği plakları, özellikle Chick Mercurio'nunkileri çalmıştı. Bundan pek hoşlanmamıştı, çünkü Goddard'ın ilk plağı çıkıp dükkânlarda satılmaya, radyoda duyulmaya başlar başlamaz, o zamanın en gözde rock grubu olan Chick Mercurio ve Atavist'lerin yaptıklarını geride bırakarak satış listelerinin ilk sıralarına yerleşivermişti. Birkaç hafta sonra da gazetelerden Chick Mercurio'nun tümüyle çıldırdığını okumuştı. Bir manga keşe yetecek kadar eroini damarına zerketmiş olarak polise yaka-

lanmıştı. Hemen hastaneye kaldırılmış ve dedikodu gazeteleri haftalarca cinsel zevklerinin özellikle iğrenç yanları konusunda uydurma haberler yazıp durmuşlardı. Sonuç olarak Chick Mercurio ve grubu yükseldikleri hızla batıp gitmişlerdi.

Bu olay altı yıl kadar önce olmuştu, Andrea hâlâ Atavist'leri dinlemekten hoşlandığına göre, kızın hal-kin durmadan değişen müzik zevkini izlemek gibi bir tasası yoktu. Üstelik, Donna'nın tersine, Goddard'ı da dinliyordu.

Andrea her şeyden önce tiyatro eğitimine önem veriyor ve müzik onun için ikinci planda kalıyorsa da, müzik formunun gelişimi konusundaki fikirleri Osten'i güzelliği kadar etkiliyordu. Müzikte her türlü yenileşmeyi ve enstrümantal Batı müziğinin hiç değilse tonalitelerin kullanılması açısından zayıfladığını kabul ediyordu. Ancak yeni elektronik araçların ve onların çıkardığı sesin ritm ve melodide daha büyük bir özgürlüğe, belki de modülasyon sanatında yenilenmeye götüreceğine inanıyordu.

Kızı aramak istedi, ama bütün gün boyunca meşgul olacağını söylemişti. Beklerken, ses alma aygıtı her aklına geldiğinde, endişe ve huzursuzluğu artıyordu. İlk fırsatta onu oradan almaya karar vermişti. Andrea da, Donna'dan daha az gururlu değildi, eğer casusluk ettiğini keşfederse bir kez daha görebilme umutları suya düşerdi.

Osten, Beyaz Saraydan gelen çıplak resimlerin büyütülmüş kopyalarını daha yakından inceledi; vücut biçimi ve tenin görünüşünde, çok yakından iz-

lediği ve kafasına iyice kazıdığı Andrea'nın çıplak, aşk dolu, durmadan sevişen görüntüsüyle benzerlikler arıyordu.

Onunla bir kez daha beraber olabilmek için yarıp tutuşuyordu. Kızın onu kabulleniş tarzı umut vericiydi. Ne geçmişine burnunu sokmuş, ne politik ya da estetik beğenilerine dokunmuş, ne de ailesinin kökenini sorun yapmıştı. Kısacası Donna'nın yaptıklarının hiçbirini! Ve her şeyi ya da hemen hemen her şeyi bir yana itip, tüm yetenek ve enerjisini piyanosuna adayan Donna'nın tersine, Andrea'nın pek çok ilgi merkezi, çeşitli yetenek ve çekicilikleri vardı. Ona şiirlerini okumuş, Osten bunları çok anlamlı, müstehcen kafiyelerini pek eğlenceli bulmuştu. Karikatürleri, desenleri, krokileri, maketleri iyi tasarlanmış ve ustaca çizilmişti. Piyes ve senaryo denemelerine gelince, Julliard Okulunda bunlar umut verici olarak nitelendirilmişti. Andrea'yı tanıyalı az bir zaman olmasına rağmen, Donna'yla aralarında çarpıcı farklılıklar olduğunu keşfetmişti. Donna marazi biçimde birtakım fikirlere saplanır, çabuk karamsarlığa kapılırdı. Andrea tasasız ve daha yumuşakbaşlıydı. Donna hep ciddiydi, ne dalga geçmeye, ne de şaka yapmaya vakti vardı, astroloji ve elfalı gibi batıl inançlara asla kulak asmazdı. Mizaç itibarıyla oyuncu olan Andrea bu tür şeylere bayılıyor, zaten pek çok ciddi konuyla ilgilendiğinden, bu yarı bilimsel alanlara olan ilgisini de saklamıyordu. Kızın yazısını inceleyerek bilinçaltını okumak konusundaki ısrarını anımsayan Osten gülümsedi. Donna'ya göre, cinsel tutku öyle yoğun, öyle aşırıydı ki, onu ne kontrol edebiliyor, ne de doğru dürüst paylaşabiliyordu. Ay-

nı derecede güzel ve ateşli olan Andrea ise sevişirken kendini tümüyle sevgilisine terk etmekten zevk duyuyordu.

Osten kendini bir an düşlere kaptırdı, birkaç hafta, birkaç ay, kısacası bir süre sonra Andrea'yı Anza Borrego'ya götürdüğünü düşündü. Ona çölün güzelliğini gösterecek, çakal seslerini dinletecek, sonra da çiftliğine götürüp tüm geçmişi olan Yeni Atlantis'in kapılarını ona açacaktı.

Osten telefonun sesiyle uyandı. Andrea'ydı arayan.

«Yalvarırım bana yardım et,» dedi titrek bir sesle. «Başım dertte.»

«Neredesin?» Uyku sersemliği içinde nerede olduğunun bile farkında değildi, saate bir göz attı, epey geç olmuştu. Bütün gün uyumuştı.

«Old Glory'deyim. Domostroy'un... hani şu geçen gün gittiğin yer.»

Şaşıp kaldı. Daha dün Domostroy'u tanımadığını söylemişti.

«Orada ne işin var?» diye sordu.

«Gel, burada anlatırım. Yalvarırım hemen gel, Jimmy, çok önemli... yolu anımsıyor musun? Bak...» Sesi dehşet doluydu.

«Yolu biliyorum,» diye sözünü kesti. «Merak etme, hemen yola çıkıyorum.»

Otomobilini sürerken kafası da olanca hızıyla çalışıyordu. Andrea, Domostroy'u tanıdığına göre, ona, yani Goddard'a o müthiş mektupları gönderen kadın olabilirdi. Keşke olsa, diyordu, çünkü bu, so-

nunda sevebileceği güzel, zeki, kültürlü ve ince bir kişiye kavuşması demekti. Hem üstelik onu sevdiğini de itiraf etmemiş miydi? Tiyatro ve müzikle böylesine ilgilenen bir kadın, yaratıcı sırrını paylaşabileceği ideal bir insan olurdu. Domostroy düşündü. Adamın rolü neydi? Yalnızca fotoğrafçısı mı? Yoksa Goddard'ın maskesini düşürmeye yönelik bu komploda başka bir rol oynamış mıydı? İyi ama, bu komployu kim hazırlamıştı?

Old Glory'nin parmaklığı açıldı, yarı aralık kapının yanında iki araba duruyordu. Osten, Domostroy'un lenduhasının yanına park edip binaya daldı. Balo salonunun tüm ışıkları yanıyor ve ortalık yerde kuyruklu piyano ışıldıyordu. Mobilyaların çoğu gibi, üzerlerine kılıf geçirilmiş çalgıcıların oturacakları yerler, sanki ansızın terkedilmiş bir sahne dekorunu andırıyordu. Osten içeri girince arkasında birtakım gürültüler işitti, başını çevirince saçı başı darmadağın, benzi soluk Patrick Domostroy'u gördü. Onun ardında elleri lastik eldivenli, koyu kumral saçlı, gömleğinin yakası açık, pantolonu bumburuşuk bir adam, elindeki tabancayı bestecinin sırtına dayamıştı. Koskocaman güneş gözlüklerine rağmen yüzü Osten'e pek de yabancı gelmedi. Yanlarında, sırtında bir süveter ve bir blucinle Andrea duruyordu, onun elindeki silah da Osten'e çevriliydi.

«Nasılınız, Jimmy?» diye konuştu Domostroy, dudakları bembeyaz.

«Kapa çeneni,» dedi Andrea. «Ceketini çıkar... usulca!» diye emretti Osten'e dönerek. «Ve yere at.»

Osten ortalıkta dönenin şaka mı, ciddi mi olduğuna bir türlü karar verememişti.

«Nedir bütün bu olanlar?» diye sordu.

Silahlı hâlâ Domostroy'un sırtında olan yabancı, «Kızın söylediğini yap,» dedi. Osten duraksayınca bağırdı. «Haydi! Hemen yap!» Sesi balo salonunda yankılandı. O bağıırken Osten de onu tanıdı, aynı yüzü Andrea'daki plakların kapağında da görmüştü.

«Siz Chick Mercurio değil misiniz?» diye soran Osten ceketini çıkarıp Andrea'nın ayaklarının dibine attı. Sonra kıza dönerek ««Ne istiyorsunuz?» diye sordu. Onu kaybedebileceği olasılığıyla kalbi duracak gibi olmuştu.

Genç kadın silahın namlusunu adamın üzerinden ayırmaksızın yere çömeldi ve sol eliyle ceketin ceplerini yokladı. Sonra elini yine yerde duran bir çantanın içine daldırarak Osten'in kendi evine gizlemiş olduğu ses alma aygıtını çıkardı.

«Sürpriz, sürpriz!» diye haykırarak aleti salladı. «Artık bu alete ihtiyacınız kalmadı, ha, ne dersin?» Teybi bir masanın üzerine fırlatıp kırdı, sonra elini yine çantaya daldırıp bu kez bir bloknot çıkardı. Osten'e fırlattı, genç adam yakaladı. «Kapağında bir dolmakalem de var,» dedi, Osten söyleneni bulunca da ekledi. «Otur ve yaz!»

Kadının sesindeki aşağılamadan huylanan Osten horozlandı.

«Ya sözünü dinlemezsem? Öldürecek misin beni?»

«Onu kışkırtmayı bırak,» diye atıldı Mercurio. «Söylediğini yapmakla yetin.»

Osten yine kıpırdamayınca Andrea tabancasını iki eliyle kavradı, bacaklarını açarak adamın belden aşağısına nişan aldı.

«Yaz!» diye uludu Mercurio.

«Yaz, Jimmy,» diye yineledi Andrea, bu kez sakin bir sesle. «Yoksa barsaklarını deşerim.»

«Ne yazmamı istiyorsun?» diye soran Osten dolmakalemi alıp en yakın masaya çöktü, Andrea'yla Mercurio'yu buraya neyin getirmiş olabileceğini bulmak için beynini zorlayıp duruyordu.

«Sevgili Andrea,» diye yazdırmaya başladı kız, Osten de yazıyordu. «Saat dörde doğru sana uğradım, ama evde yoktun. Bu mektubu kapının altından atıyorum. Patrick Domostroy bu akşam mutlaka kendisini görmemi istiyor. Eğer gelmezsem...» Osten'in yetişebilmesi için bekledi. «Ötekileri uyarıp gerçek kimliğimi açıklayacakmış, buna izin veremem.» Yine susup bekledi, sonra devam etti.

«Beyaz Saray mektuplarıyla Nokturn aracılığıyla bana ulaştırdığın o zekâ dolu mektuplar - maskemi düşürdüğü günden beri bana şantaj yapıp epey paramı sızdırdı. Şimdi daha fazlasını istiyor, bulamazsam sırrımı açığa vurmakla tehdit ediyor beni. Görüşmeyi reddedemem, ama bu herif öylesine deli ki, onu görmeye gittiğimde yanımda biri olmazsa kendimi güvende hissetmeyeceğim.»

Andrea yine sustu ve Osten balo salonunun sessizliğinde yalnızca kaleminin gürültüsünü duyabildi.

«Bu nedenle umarım Chick'le birlikte, Domostroy'un yaşadığı, Güney Bronx'daki Old Glory'ye gelebilirsiniz. Gece on bire doğru orada olacağım. Çok önemlidir. Sevgilerimle Goddard.»

Osten yazmayı bitirdi, tam kalemini bırakacak tı ki, kadın bağırdı. «Bitmedi!» Bir an durup düşündü ve ekledi. «Not: Lütfen sana verdiğim kâğıtları

iyi bir yere sakla. Domostroy'a hiç güvenim yok.»

Osten bitirdi ve başını kadına doğru kaldırdı.

«Hepsi bu mu?»

«Hayır!» Sesi kupkuruydu. «Defteri bana at!»

Kadının yanına, yere fırlattı. Andrea eğilip aldı, çantaya koydu, üzeri sıkı satırlarla dolu, daktiloyla yazılmış birtakım pullu kâğıtlar çıkardı. Silahını Osten'in beynine tutarak yanına geldi, kâğıtları ellerinin yanına bırakıp çabucak uzaklaşverdi. Osten kadının kokusunu içine çekti ve bunu en son kadının üzerinde duyduğu anı anımsadı, şimdi bunlar ne kadar uzak geliyordu.

«İmzala onları... bir asıl, iki suret var orada, hem James Norbert Osten, hem de Goddard olarak,» diye emretti. «İşaret olan her yere bas imzayı, sakın yalan yanlış numara yapayım deme.»

Osten kâğıtları imzaladı, yere attı ve bir tekmede Andrea'ya yolladı. Kadın onları topladı, imzaları inceledi ve sırtarak çantasına yerleştirdi.

«Neyi imzaladığımı öğrenebilir miyim?» diye sordu Osten, Andrea'ya öfkeyle.

«Son arzularını, başka bir deyişle vasiyetini. Üç ay önceki tarihle,» dedi Chick Mercurio. «Bir avukat yazmış, bir noter de onaylamış.»

«Sağol Jimmy,» dedi Andrea. «Onları gerektiği gibi imzaladığını görüyorum.»

Osten gözlerini koca koca açmış, kıza aptal aptal bakıyordu.

«Ne demek istiyorsun?»

«Budala sen de! Benim evde, otomatik yazı konusunda sana maval okuduğumda kâğıtlara imza ettiğini anımsamıyor musun?»

«Aklım başımda mıydı ki?» dedi Osten.

«Umarım öyle kalır,» diye sırttı Mercurio. «O toz sıradan bir esrar değildi. Herhalde zombiden farksızdın.»

«Hem de nasıl!» dedi Andrea, aşağılayıcı bir gülüşle. «Uyurgezer gibiydi. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Bana iki kez Leila diye hitap etti ve her söylediğimi de yaptı. Hatta Goddard'ın sesiyle benim için Volver, volver, volver'i söyledi.»

Osten, Domostroy'un kendisine bakmakta olduğunu sezdi.

«Çok şaşırdım, Jimmy!» dedi. «Sesinizi değiştirmeniz inanılır gibi değil. Sizin Goddard olabileceğiniz hiç aklıma gelmezdi.»

«Şarkı söylerken sesimi değiştiren bir mikrofon kullanırım, konuşurken de yalnızca sesimi,» dedi Osten gerçek sesiyle. Domostroy'un yüzünde beliren şaşkınlık ifadesine karşılık olmak üzere ekledi. «Ama doğrusu, kimsenin normal sesimi duysa bile Goddard'la bir benzetme yapacağını sanmıyorum.»

«Harika!» dedi Domostroy. «Bir keresinde Andrea'ya, Jimmy Osten'in bir gugukkuşu... bir hayalet ses... görünmez bir şey... bir sır olduğunu söylemiştim. Şimdi tam bir salak durumuna düştüm.» Güldü.

«Canınızı sıkmayın,» dedi Osten. «Ben de az kal-sın son plağımın adını Andrea koyacaktım.»

«Yeter bu kadar!» diye bağırان Chick Mercurio silahını Domostroy'un sırtına gömdü. «Andrea sen şuna bak, ben de bizim demir maskeli müzisyenimizle mutfağa geçip biraz sohbet edeyim.»

Andrea silahını Domostroy'a doğrulturken Mercurio, Osten'e doğru ilerledi. Silahıyla işaret ederek,

«Haydi düş önüme,» dedi. «Sola dön, doğru kapıya. Oraya! Kıpırda haydi!» Bir yandan bağırıp çağırıyor, öte yandan silahını şiddetle Osten'in kaburgalarına batırıyordu.

«Chick! Pek mi gerekli bu?» diye sordu Andrea.

«Evet, hem de çok!» diye karşılık verdi Mercurio, Osten'i mutfağa sokarken.

«Dostun ona ne yapacak?» diye sordu Domostroy sözde eğlenirmiş gibi. «Jimmy'yi çiğ çiğ yiyecek mi? Ya da daha önce pişirecek mi?»

«Ne zamandan beri Jimmy için meraklanır oldun? Bildiğim kadarıyla, Donna'nın onu yiyip yemeyeceğinden hiç korkmadın! Ha! Senin şu kara bebek ne âlemde?»

«Bildiğin gibi, Varşova'da.» Domostroy birden Donna'nın güvenliğinden de kaygı duydu. «Aramızda olup bitenlerden onun hiç haberi yok, Andrea,» diye ekledi yalvarırcasına.

Kadın onu silahıyla itti.

«Umarım yoktur... böylesi onun için daha hayırlı olur.»

Adam öfkesini zor tuttu.

«Bana baksana, Osten'in Goddard olduğunu nasıl keşfettin?»

«Chopin'in mektuplarını incelediğimiz piyano edebiyatı dersine Donna'yla birlikte geldiğini görür görmez kuşkulandım ondan. Hatırlar mısın, Goddard'a yazdığımız son mektupta bunlardan söz etmiştik. Bu işde bir bityeniği var, dedim, hele kurs-taki bütün kızları tepeden tırnağa inceleyip sonunda bende karar kıldığında! Fotoğraflardaki kız olabileceğimden kuşkulandığı besbelliydi. Ondan itibaren

Chick'le birlikte Jimmy'nin imzalaması gereken şu vasiyetname numarasını tasarlamaya başladık. Daha sonra Jimmy beni ilk kez üç ay önce fark etmiş olduğu iddiasında bulundu. Yalandı bu, Donna bizi tanıştıtırırken onun ancak bir ay kadar önce New York'a geldiğini söylemişti. Benim eve geldiği akşam cebinde bir şey taşıdığını hissettim, uyuyunca ceketini karıştırdım, boştu. Odaya bir şey gizlemiş olduğu sonucuna vardım ve sonunda ses kayıt aygıtını buldum. Acaba Jimmy Osten benim gibi bir garibanın nesini casuslamak istemişti? İlerleyen geceyle birlikte özel tozum sayesinde öyle bir duruma gelmişti ki, acaba beni gebe koyarsa göğüslerim daha büyür, tepelerindeki halkalar daha genişler mi, diye sormaya başlamıştı. Önümü traş etmem de onu pek şaşırtmıştı. Sonunda gerçek sesiyle o ünlü şarkısını mırıldanmaya başlamadı mı? Kısacası kendi kendini ele verdi. Son perdeyi, yani vasiyetnameyi, oynamak için imzasını ve yazısından bir örnek almaya karar verdim.» Sus-tu, sonra bir art düşüncenin etkisiyle harekete geçmiş gibi konuştu. «Başından beri istediğim buydu zaten.»

«Ve benim sayemde her istediğine ulaştın,» dedi Domostroy kızı yumuşatmak umuduyla.

«N'olmuş yani? Bu arada sende benden nasip-lendin. Şimdi sıra benim. Ve Chick'in.»

«Baksana,» diye konuşmasını sürdürdü Domostroy. «Sen ve arkadaşın Jimmy'yle beni temizleyip sonra da olaya birbirimizi vurduğumuz havasını vermek niyetinde misiniz yoksa? Sözde romantik bilinen kişiliğime daha uygun düşer diye, onu öldürdükten sonra intihar ettiğimi mi ileri süreceksiniz?»

«Görürsün,» dedi Andrea. «Tiyatro eğitimi görenin ben olduğumu anımsatırım.»

«Şimdi de kusursuz cinayet peşindesin. Bu acımasız oyunun sonu nasıl bağlanacak?»

«Artaud'ya göre, zulüm uygulama alanına konulan bir fikirdir.» Güldü. «Uygulamaya gelince, Jimmy'yle sen sahneyi terkedince, Goddard'ın vasiyetine uygun olarak son isteklerini yerine getirmek üzere ben, varolan tüm servetinin tek mirasçısı oluyorum. Ayrıca müziğinin telif haklarının da elbet. Şu bizim görünmez delikanlı kaç milyon dolar eder diyordun, ha? On beş mi? On yedi mi?»

«Hiç böyle bir iddiada bulunmamıştım,» dedi Domostroy. «Sen bu bilgiyi kendi kaynaklarından edinmiş olmalısın. Bana, neden ille beni seçtiğini söylemeni istiyorum.» Domostroy aslında bu sorunun karşılığını öğrenmek istediğinden pek emin değil gibiydi.

Kızın bakışları biraz küçümseme, biraz da acıma doluydu.

«Sanırım, çok gün görmüş, usul erkân bilen, çok insan tanıyan biri olduğun için seni seçtiğimi düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun. Listemdeki ilk ad bile değildin. Senden önce peşpeşe üç erkek daha kiralamıştım, hepsi senden daha bilgili, daha kaliteliydiler, üstelik daha da iyi yatıyorlardı. Ama hiçbirisi Goddard'ı bulmayı beceremedi. İşte o zaman sende karar kıldım, Domostroy, çünkü tüm müziğine ve deneyimlerine karşın, sen yitik biriydin, seni ucuza kapatacağımı biliyordum. Üstelik öylesine soğuk, hesapçı, iğrenç, çirkefin birisin ki, Goddard'ı bulsa bulsa ancak bu ahlak düşkünü herif bulabilir, dedim.»

O anda acı bir çığlık taa bulundukları balo salonuna kadar geldi ve Domostroy ürperdi. Tek kelime söylemeden Andrea silahını sırtına bastırarak onu mutfığa doğru yürüttü.

İçeri girdiklerinde Jimmy Osten'i ayakta, başı buzdolabının içinde, ağzı açık, dili dışarda, buzluğun donmuş madenine yapışmış olarak buldular. Göğsünden korkunç bir hırıltı yükseliyordu. Arkasında duran Chick Mercurio silahıyla oynarken Andrea'nın şaşkın haline gülüyordu.

«Chick! Ne yaptın?» diye haykırdı kız.

«Onu kurtarmak için bir tek hareketim yeter, bu arada istediğimiz kadar ABD'nin en esrarengiz dilini inceleyebiliriz.» Osten'i bir çekişte buzdolabından ayırmak üzere usul usul ilerlerken, Andrea'nın arkasındaki kapı birden olanca şiddetiyle açıldı ve Hür Doğmuşlar çetesinin iki üyesi içeri daldı, silahlarını Andrea'yla Mercurio'ya yöneltmişlerdi.

«Atın silahları!» diye bağırdı biri. Aynı anda sese doğru dönen Mercurio ateş etti. Kabadayı karnından kanlar akarak yere yıkılırken, ateş ederek büyük bir ustalıkla Mercurio'yu gırtlığından vurdu.

Hemen aynı anda Andrea da ateş edip öteki gencin çenesini uçurmuştu. Ama o da yere yıkılmadan tetiği çekti ve kurşun Andrea'nın göğsüne gömülüverdi. Ortalık birden sessizleşti. Mercurio son bir kez debelendi, ağzından kanlar boşandı. Andrea sırtüstü hareketsiz yatıyordu, bakışlar! donuklaşmış, süverinin üzerinde giderek büyüyen kızıl bir leke belirmişti.

Âdeta felce uğrayan Domostroy, hiç kıpırdamadan durduğu yerde, giderek büyüyen kan birikintisi-

ne bakıyordu. Hepsi ölmüştü. Dehşetten titredi, eğer Andrea kurtulmuş olsaydı mutlaka suçortağı olarak onun da başını yakardı. Hangi savcı, hangi mahkeme beni suçsuz çıkarabilirdi, diye düşündü. Gözünün önünde günden güne acımasızlaşan gazete başlıkları, sonsuz yazılar, Goddard'ın maskesini düşürmek amacıyla Andrea'yla yaptığı anlaşmanın en iğrenç yönlerini ortaya koyan televizyon programları canlandı. Sonra Donna'yı düşündü, tek suçu aşkına karşılık vermek olan, bir rastlantı sonucu olaya karışan o masum kızı. Adalet mutlaka onu yıllarca hapse mahkûm eder, şimdiye dek sürdüğü yaşamına veda ederdi.

Domostroy kendini zorlayarak bir adım attı ve Andrea'ya doğru eğildi. Kızın gözlerini kapattı, sonra boynuna dokundu. Gövdesi, sanki yok olmayı istemezmiş gibi, sıcacıktı daha. Onun kendine ait olduğu, zamanı ve boşluğu o çın çın güzelliğiyle doldurduğu günleri düşündü. Şimdi öylesine yenik ve güçsüz duran vücudunun her seferinde onu nasıl tatlı sürprizlerle mutlu ettiğini düşündü. Eğer elimde güç olsaydı, acaba onu tekrar canlandırmak ister miydim, diye sordu kendi kendine.

Ama sert bir ses bu sorunun anlamsız olduğunu fısıldadı kulağına. Artık o bir ölüydü. Mutfağın neon ışığı dağınık saçlarına bambaşka bir parıltı vermişti, son nefesini vermek üzere aralanmış dudakları solgun, yüzü bembeyazdı. Chick Mercurio'ya döndü. Yaşarken aldığı pozlara sadık kalan şarkıcı, ölüme de kara gözlükleriyle gitmişti, silahı hâlâ elindeydi. Onun yanında gülünç pozlarda iki haydut kalıp gibi yatıyorlardı.

Osten'in boğuk iniltilerini duyunca Domostroy iyice kendini toparladı. Birden midesi bulanmış, sarımsı gırtlığını yakmıştı. Buzdolabının düğmesini buldu, kapattı ve orada bulunduğu bir bezi ılık suya batırarak Osten'in diline koydu, madene yapışan dilin hassas dokuları yavaş yavaş kurtuluyordu.

Tepeden tırnağa tere batmış Osten, arkasına dönüp yerdeki dört cesete baktı, yüzü ölülerinki kadar beyazdı. Sonra tek kelime söylemeden kan gölünün kenarından dolanıp mutfaktan çıktı.

Domostroy onu izledi.

Titreyip duran Osten'i kendi odasına götürüp, yanmış dudaklarına ve diline antiseptik bir melhem sürmeye yardım etti.

«Polis çağırmalıyım.» Domostroy boşuna ürpermesine hâkim olmaya çalışıyordu.

«Gitseniz iyi olur... hemen.»

«Benim tanıklığıma ihtiyacınız olmaz mı?» diye mırıldandı Osten, şekilsiz dudakları ve şiş diliyle zor konuşabiliyordu.

«Bir tanık yeter.»

«Polise ne anlatacaksınız?»

«Onlara eski dostum Chick Mercurio ve sevgilişi Andrea Gwynplaine'in ziyaretine geldikleri sırada Hür Doğmuşlar çetesi elemanlarının —onlar da buraların güvenliğiyle görevli dostlardır— üstlerine geldiklerini, her iki tarafında ötekilerin kötü kişiler olduklarını sandıklarını söyleyeceğim. Paniğe kapılıp silahlarına davranıp ateşlemişler. Gerisini de polis halleder artık.»

«O sırada nerede olduğunuzu sormazlar mı?»

«Elbette sorarlar. Odamda olduğumu söyleyeceğim.»

«Tüm dostlarınızın da silahlı olmaları tuhaf karşılanmaz mı?»

«Belki. Ama polis geceleri pek çok kişinin Güney Bronx'da silahlı dolaştığını bilir.»

Umarım iş bu kadarla biter. Gitmeden önce size bir şey sormak istiyorum.» Domostroy'un gözünün içine bakıyordu.

«Ne soracaksınız?»

«Bütün bu olup bitende sizin rolünüz neydi? Goddard'ı bulabilmeleri için Andrea'yla Mercurio'ya siz mi yardımcı oldunuz?»

«Yalnızca Andrea'ya. Bana tek söylediği sizin kim olduğunuzu öğrenmek istediği idi.»

«Ya mektupları?»

«Onları ben yazdım.»

«Siz mi yazdınız? Hepsini mi?»

«Evet. Chopin'den alıntılar dışında hepsi benden çıkma.»

Osten uzun uzun baktı.

«Öyleyse...» sustu, heyecanlanmıştı. «Siz, beni ve müziğimi herkesten iyi anlamışsınız.»

«Onları benim kadar iyi anlayabilen daha başkaları da vardır belki... Vakit bulup okuyamadığınız o mektuplarınız arasında kimbilir daha ne cevherler gizlidir. Peki, benim uzaktan yakından bu işe bulaşmış olabileceğimi siz nereden çıkardınız? Mektuptaki tüm ipuçları Andrea'ya götürüyordu. Andrea dışında hiç kimse, hiçbir şey sizi bana doğru yönlendiremezdi.»

«Bir noktayı unuttunuz. Bir tek. Fotoğraflar.»

«Fotoğraflar mı? Ama onlarda hep Andrea gözüküyordu. Benden en küçük bir iz bile yoktu.»

«Bir işaret vardı. Andrea'yı çektiğiniz o garip açı.»

«Çekiş açısı mı?»

«Daha önce Vala Stavrova'yı da aynı açıdan çekmişsiniz. Çok aşağıdan, hemen hemen yer düzeyinden alınmış, sanırım kalçalarını iyice göstermek için. Sizin çekmiş olduğunuz Vala'nın o fotoğrafını anımsadım, babamın odasında durur. Hatta bir ara bu açıyı özellikle kullandığınızı düşündüm, Andrea'yı bulamadığım takdirde size ulaşabilmem için.»

«Ne münasebet! Çekim açısının garip bulunacağını hiç düşünememiştim. Vala, ha? Vay canına! ne olağanüstü rastlantı!»

«Herhangi bir rastlantıdan daha olağanüstü değil!» dedi Osten. Parçalanmış kayıt aygıtını toparlayıp dikkatle Andrea'nın çantasına koydu.

«Polis karşısında size yardımcı olmama gerek duymadığınızdan emin misiniz?»

«Hem de nasıl. Hem adınızı korumanız gerek, Goddard.»

Osten ona baktı.

«Hakkımda öğrendiklerinizi hiç kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi» diye sordu alçak sesle.

«Kime ne söyleyeyim ki? Sizin hakkında öğrendiklerim benim müziğimi diriltecek değil ya,» diye bağırdı Domostroy.

«Sağolun. Babama kalırsa Etude'ün satışları son aylarda hissedilir şekilde artmış. Sizin plaklarınız da çağdaş müzik kataloğundakilerin en değerlileri.»

«Sevindim,» dedi Domostroy. «Ama ben sizin

hırsınızı... beste yapmak hırsınızı isterdim. Son pla-
ğınızı nerede hazırlayacaksınız?»

Osten ceketini aldı, çantasını kavradı.

«Yeni Atlantis'te, Sesler Ülkesinde.»

«Francis Bacon'inkinde mi? Ben de orada otur-
muştum bir zamanlar.»

Osten güldü. «Ya siz? Siz ne yapacaksınız?»

Domostroy ayağa kalktı ve ceketini ilikledi.

«Ben mi? Ben burada kalıp... Donna'yı bekleye-
ceğim.»

«Umarım Varşova'dan başarılı döner. Ona iyi
şanslar dilediğimi söyleyin.»

Balo salonunu terketti. Domostroy arabanın se-
sini duyup, Osten'in iyice uzaklaştığına, başının der-
de girmeyeceğine kanaat getirdikten sonra polisi ara-
mak üzere telefonu kaldırdı.

Old Glory'de televizyon yoktu, Domostroy da
Donna'nın katılacağı yayını kaçırmak istemiyordu,
akşamın geç vakti onunla bir konuşma vardı. Kal-
kıp Kreutzer'e gitti. Bugün izin günüydü, cinayetler
hakkındaki fikirlerini almak için durmadan onu rahat-
sız eden gazeteciler tarafından tanınmamak için ka-
ra gözlükler, takma bir bıyık ve bir şapka taşıyordu.
Evet, artık Chick Mercurio, Andrea Gwynplaine ve iki
Hür Doğmuş'un katli olayının ilk şoku geçmişti; ga-
zetelerden biri, «Old Glory mezbahaya döndü,» diye
koca bir başlık atmıştı. Ama polis hâlâ soruşturma-
sını sürdürüyor ve Domostroy'un resmiyle ismi ara-
sıra gazetelerde görünüp duruyordu.

Goddard aklına geldiğinde —artık olduğunu bi-

liyordu— Domostroy onun dünyadan el etek çekmiş, köşesine çekildiği yerde, yine de müzikçi olarak milyonlarca kişiyle temasta olduğunu düşünüyordu. Domostroy gibi onun da az ahbabı vardı, hele gerçek dostu daha da azdı. Ama halk tarafından bilinmemesi hiç değilse ona hayatını istediği gibi yaşamak, canı istediğinde müzik dolabından müziğini dinleyebilmek hakkını veriyordu. Oysa Domostroy hem besteci, hem piyanist olarak geçmiş şöhreti nedeniyle yaşamıyla sanatını birbirinden ayıramamıştı. Beste yapmayı bıraktığı anda, yaşamı, sanatı olmuştu: Tilt oyunundaki çelik bilyenin izlediği yol kadar amaçsız. Goddard için, müziğinin halk tarafından beğenilip benimsenmesi kuşkusuz bir zevk ve teselli kaynağı oluyordu. Her türlü yaratma isteğinden yoksun Domostroy içinde zevk ve teselli kaynakları, sağda solda birtakım takıntılar, eskiden bestelerinin uyandırdığı duyguları uyandıran bir iki erotik beceriden oluşuyordu.

Yüreğinde hafif bir burkulmayla, günün yirmi dört saati gazeteciler, plak yayıncıları, sinema ve televizyon yöneticileri tarafından izlendiği, mesleğinin en parlak günlerini yaşadığı o devri anımsadı. Acaba o zamanlar ya da daha önce, o da Goddard gibi her türlü reklamdaki kaçıp, yaşamını gizleyerek ya da kimliğini saklayarak sürdürmüş olsaydı nasıl olurdu?

Eğer Goddard olsaydım yaşamımı nasıl sürdürürdüm, diye düşünmeye başladı. Deniz kıyısında bir yer alıp oraya mı çekilirdi, yoksa bir köy evinde mi yaşardı? Yoksa tersliğinden dolayı Old Glory'de yaşamayı mı yeğ tutardı? Acaba iç sıkıntısı ya da gereksinim nedeniyle kaderi ara sıra zorlayıp, halk

önüne çıkmayı, belki bugün çalışmak zorunda kaldığı küçük, kumar makineleriyle dolu barlarda dolaşmayı mı denerdi?

Domostroy kendini Goddard'ın yerine koydukça, eğer o esrarengiz yıldız olsaydı, yaşamını aynen şimdiki gibi, doğal eğilimlerini izleyerek sürdüreceğine inancı artıyordu.

Barın üstünde duran televizyon açık olmakla birlikte hiç ses çıkmıyordu. «Zamanın Getirdiği» adlı program henüz başlamıştı. Donna programın sonuna doğru ekrana çıkacaktı. Yanındaki taburede Lucretia oturuyordu. Domostroy bu orospuya sık sık aynı yerde rastlamış ama bilemediği nedenlerden dolayı kadın ona hiç asılmamıştı. Lucretia biçimli vücutlu bir zenciydi, henüz otuzunda bile yoktu. Her türlü aşırılıktan uzak, düzenli bir kız öğrenci gibi giyiniyordu. Ağırbaşlı tavırları ve edepli havası sayesinde Kreutzer yöneticileri onun müessesedeki varlığını hoşgörüyle karşılıyorlardı. Değişik kılıfına rağmen Lucretia, Domostroy'u hemen tanıdı ve elini koluna koyarak bu akşam kendisinin konuğu olacağını söyledi. Adama bir Cuba Libre, kendisine de şampanya kokteyli ısmarladı. Birkaç yudum aldıktan sonra adama yaklaştı.

«Şu sizin yerde olan korkunç olayı duydum. Çok üzüldüm. Dostlarının böyle birbirlerini öldürmesi ne acı! Zavallı Chick Mercurie... pek şirin şeydi!»

Domostroy kederlenmiş gibi başını önüne eğdi.

«Gazetede şu zenci piyanist Donna Downes'la ilgili bir yazı okudum,» diye bir sır verir gibi ekledi.

«Onun için yaptıklarını bir bir anlatıyor. Anladığıma göre sen onun akıl hocasıymışsın, sensiz asla Varşova'daki o muhteşem ödülü alamazmış.» Sustu. «Bunları pek sevdim.. yani kapıları zorlayan bu zenci kıza yardım etmeni.»

«Donna Downes çalıştı,» diye karşılık verdi Domostroy sertçe. «İnan bana, kimseye bir şey borçlu değil.»

Lucretia kuşkulu bir bakış fırlattı.

«Aranızda bir şey var mıydı? Konuşmak istemiyor musun?»

«Hiçbir şey olmadı.» Domostroy sinirlenmişti.

«Baksana, sen evli misin?»

«Hayır.»

«Çocuğun çocuğun var mı?»

«Hayır.»

Kız bir an düşündü.

«Anan baban neden öldü? Yani hastalıktan mı?»

«İhtiyarlıktan. Neden sordun?»

«Kızma canım. Kaç yaşındasın?»

Söyledi.

Kız adamı şöyle bir inceledi.

«Yaşına göre çok kırıışığın var! Ve yorgun görünüyorsun. Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Bir şikâyetim yok.»

Kız onu eğlendiriyordu.

«Bunun nedeni açık sigara içmiyorsun, çok yemiyorsun ve sağlığına dikkat ediyorsun.» Durakladı. «Bak şimdi, sana ilgilenebileceğin bir teklifte bulunmak istiyorum,» deyiverdi sonunda.

«Neymiş o?» Kadının kararlılığı onu şaşırtmıştı.

«Bir çocuğum olsun istiyorum. Bunu becerebilecek yaştayım.»

Uzun uzun adama baktı. Cevap yok.

«Ve çocuğun her şeyinin iyi olmasını istiyorum. Bunu yapabilirim. On iki yaşından beri kaldırımları arşınıyorum, eh, epey bir dünyalık da biriktirebildim. Merak etme, sağlam yerde.» Sesinde sanki adamı taklit eder gibi bir hal vardı. Konuşurken, Domostroy da onu inceliyordu.

«Evet, evlenmesine evlenebilirim, ama adam daha önceleri neler yaptığını öğrenmek isteyecektir. Utandığımı falan sanma. Hayır. Sırtıma bir kambur daha yüklenmek istemiyorum. Tek istediğim çocuğuma bir baba. Hepsi bu. Baba, koca değil.»

«Anlıyorum,» dedi Domostroy.

Kız bardağını boşalttı.

«Diyelim, sen ve ben, birlikte bir yolcuğa çıktık...» Susup fazla hızlı gidip gitmediğini inceledi, ama Domostroy ona gülümsedi. «Yalnızca ikimiz. Televizyonda gördüğümüz şu ülkelerden birine bir yolculuk. Belki de bir dünya turu! Seksen gündel!» diye gülerek ekledi. Sonra yine ciddileşti. «İkimize de yetecek param var, hiçbir eksikimiz olmaz. Birinci sınıf yolculuk, yemekler, oteller, gece kulüpleri... ne istersen. Sağlığım yerinde, dikkat et! Temizim. Kendime bakarım. Sonra erkeği memnun etmesini de bilirim, mesleğim gereği. Benden şikâyet eden bir müşteri bulamazsın. Asla.» Sustu. Barmen yeni bir bardak uzattı, kız içmeye başladı. «Bana bir çocuk yaparsan pişman olmazsın. Hem eğer bana inanmıyorsan önce paramı gösteririm sana.»

«Seni buralarda daha önce de gördüm. Palavra sıkmadığını biliyorum.»

«Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?»

«Sen gebe kalana kadar beraber yaşayalım istiyorsun.»

«Hayır, beyefendi, çocuğum doğana kadar benimle kalmanızı istiyorum,» dedi kararlı bir ses tonuyla. «Dokuz aydan bir ay eksik olmaz. Sonra siyah olsun beyaz olsun tüm bebeklere aynı ilginin gösterildiği... İsviçre mi, İsveç mi, neyse... bir ülkenin en iyi kliniğinde doğum yapacağım. İster beyaz olsun ister siyah bir bebeğin çıktığından itibaren çok sevgiye ihtiyacı vardır.»

Sakin sakın adama bakıyordu.

«Ya daha sonra? Bundan sonra ne yapacağız?»

«Sonra? Buraya döneriz,» dedi sanki olayı daha önce yaşamış gibi. «Sen yoluna gidersin, ben yoluma. Çocuk bende kalır.»

«Ya ben, seni ve çocuğu görebilecek miyim... daha sonraları?»

Kız içini çekti.

«Hayır. Kesinlikle olmaz. O artık benim çocuğumdur. Sana gelince, senin hiçbir sorumluluğun olmayacak. Teklifim bu. Ne dersin?»

Sorusunu sormadan önce bir süre bekledi.

«Neden ben?»

«Sen müziksinsin. Gazetede senin beste yaptığını, çok ünlü olduğunu, çok paralar kazandığını, televizyona çıktığını, hatta film bile çevirdiğini okudum. Çocuğumun da böyle olmasını istiyorum. Tek başına başarıya ulaşsın, kimseye bağlı olmasın. Ama ben piyano filan çalmasını bilmem. Ona aktaracak hiçbir

yeteneğim yok.» Bir süre sustuktan sonra ekledi. «Hem senin bir zenci kıza bile nazik davranacağın-
dan eminim. Donna Downes'a da yardım ettin.» Bir
kez daha sustu, sonra sürdürdü. «Gazetede senin
çok yolculuk yaptığın yazılı, nereye gidip, neleri gör-
mek gerektiğini biliyorsun. En mükemmel kliniği, en
iyi doktorları bulabilirsin. Sen beni oraya götürüp, ka-
rın olarak takdim edersen, bebek de, ben de iyi mu-
amele görür, saygıyla karşılanırsınız. Benim tek bildi-
ğim...» Eliyle bir daire çizdi. «Güney Bronx'dur, hep-
si bu. Atlantic City'ye kadar bile gidemedim.» Bar-
dağını boşalttı. «Ne zaman olursa olsun çeker gi-
deriz. Senin tek yapacağın satın almam gereken giy-
si ve bavulları bana bildirmen. Yani ikimize gerekli,
demek istiyorum.»

«Seninle açık konuşacağım, Lucretia.» Kızın saf-
lığı onu heyecanlandırmıştı. «Seninle bilikte bir yol-
culuğa çıkmak, bundan daha iyisini düşünemem bi-
le. Ama yapamam. Üstelik iyi bir yol arkadaşı da ola-
mam. Ve sen bundan çok daha iyilerine lâıksın.»

Kızın düşkırıklığına uğradığını gördü, ama Luc-
retia pozunu değiştirerek bunu gizlemeye çalıştı, du-
daklarını boyamaya başladı. Sonra içkilerin parasını
ödedi, garsona bahşiş verdi ve Domostroy'a döndü.

«Bunun nedeni benim durumum mu?»

«Ne münasebet,» dedi içten bir tavırla. «Kesin-
likle değil, inan bana.»

Büyük bir dikkatle adamı süzüyordu. Rahatla-
mış gibi sordu. «Bir başkası mı var?»

Başını salladı ve Lucretia'nın yüzü bir gülümse-
meyle aydınlandı.

«Bu kız sakın Donna Downes olmasın?»

Bir kez daha başını salladı.

«Ben de öyle tahmin etmiştim.» Ayağa kalkarak müzik dolabına doğru yürüdü. Şarkı isimlerini incelediği, deliğe para attı ve bir düğmeye bastı. Bardan çıkarken Champion Jack Dupree'nin blues'unun tatlı nağmeleri salonu dolduruyordu.

**Sabah uyandığımda sevgilim gitmişti
Sabah uyandığımda, sevgilim gitmişti
Neyse ki, bana bir mektup yazmıştı
Bir gün geri geleceğini bildiriyordu**

Domostroy'un gözleri yine tepesindeki televizyona takıldı, müzik dolabı nedeniyle sesi iyice kısılmıştı. Program sunucusunun birini takdim eder gibi hareketler yaptığını ve sahneyi örten perdeyi gösterdiğini fark etti. Televizyon stüdyosundaki konuklar alkışa başladılar ve Donna içeri girdi... sessiz film gibiydi. Onu uzaktan gördüğünde, sanki daha önce hiç rastlamamış gibi bir kez daha olağanüstü güzelliğinin bilincine vardı. Siyah tuvaleti ve topuzuyla sinema platosundaki bir Hollywood yıldızından farksızdı. Domostroy kızın oturup sunucuyla gevezeliğe başlamasını izledi. Yakışıklı, nazik bir Kaliforniya'lı olan sonucu aynı zamanda amatör bir müzisyendi, televizyon izleyicilerini eğlendirmek için ara sıra piyano başına geçmesiyle epey sempati toplamıştı. Aletten hiç ses çıkmamasına rağmen Domostroy, kızın Varşova'daki başarısından ve projelerinden söz ettiğini anlamıştı.

Kız daha ülkeye dönmeden önce Domostroy televizyon haberlerinde yarışmadan alıntıları görmüş,

hatta olağanüstü zaferine bile tanık olmuştu. Konser salonunun ciddi havası ve diğer yarışmacıların ölçülü tutumlarıyla tam bir karşıtlık oluşturan Donna, salona adımını atar atmaz kendinden emin tavırlarıyla öteki yarışmacıların tümünden daha rahat ve daha soluklu, ama bir sanatçı olarak daha eksiksiz ve daha güvenilir görünüyordu. Üstelik parmaklarından doğan nağmeler de icracı kadar tahrik edici, şehvetli ve heyecan doluydu.

Başından itibaren, çalışındaki hayret verici dinamizm, partiyonları derinlemesine bilmesi, icrasının kesinliği ve duygularını süsleyip püslemekten doğrudan dinleyicilerine aktarmadaki o eşsiz yeteneği sayesinde piyanosuna, dinleyicilerine ve jüriye hâkim olmuştu.

Onun Chopin'in Yedinci Etüdünü çalışını duymuş ve görmüştü. Bu, bestecinin en güzel ve en duygulu eserlerinden, aynı zamanda en uzun ve en karmaşıklarından biriydi. Sol el için yazılmış en zor cantabile. Parmaklarının altında etüdün iki melodi motifi, iki ses - biri erkek, hoyrat, diğeri dişi, heyecan verici - açıkça seçiliyor, birbirleriyle ne kaynaşıyor, ne ayrılıyorlardı. Dinlerken, kendisine bu etüdü çaldığı günü anımsadı, öğüt olarak ona Chopin'in şu sözlerini anımsatmıştı: «Her şeyi aynı şekilde çalmak amaç edinilemez. Gelişmiş bir tekniğin temeli, nüansların çeşitliliğini biraraya getirmeye dayanır.»

Anlaşılan Donna, Varşova'da, Old Glory'de aldığı dersleri unutmamıştı. Jüri üyelerinin verdiği puanlar elektronik alet tarafından toplanıp birinci ilan edildiğinde, nasıl elleri havada kaldığını ve ödülünü alırken ne kadar nazik ve kibar davrandığını gördü.

Kısacık söylevinin incelik dolu ve bilgece hazırlanmış oluşuna hayran kaldı, üstelik kızın Zal'dan söz edişi ve Chopin'in müziğinin yardımıyla tüm Polonyalılarla bu duyguyu paylaştığını söylemesi onu çok etkiledi. Chopin'in doğum yeri olan Zelazowa - Wola'da başbakan tarafından kutlanışının ve Dayanışma Sendikası yararına Gdansk tersanelerinde vermiş olduğu konserin resimlerini görüp yazılarını okudu. Sanki etrafını saran bu kadın ve erkeklerden herhangi biriydi ve onlar da ödül almak üzere aralarından fırlayan bu kızı delicesine alkışlıyorlardı.

Daha sonra dönüşü şerefine, havaalanında düzenlenmiş inanılmaz kargaşanın ortasından onu çekip çıkarmış, yolculuk nedeniyle son derece bitkin ama çok heyecanlı kızı, doğru RCA kulesine götürmüştü, işte orada şu anda izlemekte olduğu bantı doldurmuştu.

Sunucu eliyle davet etti. Donna ayağa kalktı. Sahnenin ortasına doğru gidip, kuyruklu piyanonun önüne otururken kameralar da onu izliyor, çalarken değişik açılardan çekiyorlardı: Tuşlar üzerindeki elleri, yakın plan yüzü, pedala basan ayakları, silueti.

Ekrandaki Donna'ya bakar, kesin ve düzenli hareketlerini, kusursuz dengesini izlerken, kişiliğinin öteki yanını, kendinin iyi tanıdığı yüzünü düşündü. Nasıl bir sevgili olduğunu anımsadı. Her gün, piyano çalışmalarından sonra, çılgınca bir isteğin zorlamasıyla üzerine atılırdı. Yanakları alev alev, dudaklarında bir iniltiyle giysilerini çıkarışı gözünün önüne geldi. Kendisi de kızın soyunmasına yardımcı olur, yastıkları örtüleri bir yana fırlatarak onu yatağa çeker-

di. Kız yüzüstü üzerine atılır, duyarlı yerlerini öpmeye başlardı. O sırada kendisi de kızı hasta bir çocuk gibi yatırır - dişler sıkılı, bacaklar spazmlarla kıpırıyor, eller titrek, ani çığlıklar, dağınık saçlar, gözler pırıl pırıl, vücut tam teslimiyet halinde - tüm gücüyle ona sahip olup, taa derinliklerinden gelen duyuları ona iletmeye çalışırdı. Bir tür transa dalmış halini anımsadı. Aralarındaki en küçük bir boşluk, aşılabilir bir uçuruma dönüşecekmişcesine adama dolanır, omuzlarına, kalçalarına asılırdı. 'Sonra dudakları ve diliyle ağızını araştırırdı. Kız haykırır, en küçük bir kıpırdanışta inlemeye başlardı. Doyumdan sonra da gözyaşı ve ter içinde devam etmesi için yalvarırdı. Ama adama sarılır sarılmaz hemen uzaklaşıverirdi. Sonra başı önüne eğik, dilini ısırp, yumruklarını sıkarak adamın yüzünü ve göğsünü yumruklamaya başlardı, ta ki adam kendini korumak için onu yatağa çivileyene dek. Kız bir an durur, yeniden yalvararak kalçalarına sarılır, yüzünü baldırlarının altına saklayana dek bacaklarının altında sürünürdü. Doğruğa ulaştığında aynı zamanda hem haykırır, hem ağlardı, doyum onu yıldırım çarpmışa çevirirdi. Soluğu kesik, dudakları kupkuru, adamın altında yay gibi gerilir, onun çekilmesine izin vermez, adama yapışır, gerilimi sürdürmesi için yalvarırdı.

Televizyon ekranındaki Donna, çaldığı küçük parçayı bitirmiş, dinleyicilerini selamlamış, gevezelik etmek üzere sunucuya dönmüştü. Son konuk olduğundan program bitince birlikte ayağa kalkıp halka veda ettiler ve derhal sessiz görüntüleri silinip yerini bir bira reklamına bıraktı. Domostroy Cuba Libre'-

ini bitirdi, yerini ayakta bekleyen bir müşteriye bırakıp barı terketti.

Bir bilardo masasının başında iki bitirim taktik tartışıyorlardı. Bir telefon kulübesinde, iyice içkili, orta yaşlı bir kadın abuk sabuk sözler haykırırken Domostroy'un baktığını görünce bir tekmede öfkeyle kapısını kapattı. Bilardo masasının yanındaki elektronik oyuncağın başındaki üç genç ekranda yıldızlarla savaşıyorlardı, bara yakın köşede de yaşlı bir zenci çift müzik dolabından yayılan rock'a uyarak dans etmeye çabalıyordu.

Vakit geç olmuştu, yatıp uyumaktan başka bir şey yapılamayacak kadar geç, ama Domostroy'un uykusu yoktu. Televizyon yayınından bitkin düşüp Carnegie Hall'deki stüdyosuna dönen Donna, şimdi yorgun olduğunu, ona gelemeyeceğini, uyuyacağını söylerdi kuşkusuz.

Bir kez daha kızın ona Varşova'dan gönderdiği satırları anımsadı.

«Eğer hâlâ anlayamamışsan bir kez daha bildiriyorum: Seni seviyorum. Eğer bunu kabullenmekte, kendimi buna inandırmakta güçlük çekmişsem, nedeni senin yaşamındaki yerimden emin olamayışımdır.»

Onu görmemek için aldığı karar pek ağır geliyordu. Old Glory'de cereyan eden korkunç olaylar adını lekelemişti. Bazı gazeteler en kötü yanlarına atıfta bulunarak geçmişinden söz etmişlerdi. Müziğine bile saldırmışlardı. Kulağa hoş gelmeyen sesleri sıralamaya olan eğilimi nedeniyle onu da ahlaksız olarak nitelendirmişlerdi. Varlığı, Donna'nın halk üzerindeki imajını da etkileyecekti, bu nedenle kızı ra-

hat bırakmaya karar vermişti. Varsın tek başına başarıdan başarıya ucsun. Bunu yapacağı da kesin zaten. Donna yalnız olmalıydı, kendini bir başarıdan öbürüne, ya da günün birinde başarısızlığa götürecek olan yolda; tıpkı kendi iflasına da tanıklık etmiş Domostroy'un sığındığı yerde yalnız olduğu gibi.

Ne gidecek bir yeri, ne de yapacak bir işi vardı. Arabasına atlayıp çekip gidebilirdi. Soho'da bir yerden söz edildiğini duymuştu. «Aşkın En İyi Şekli» diye bir grup, gece geç vakit buluşmalar düzenliymiş; ama yağmur yağıyordu, bu saatte, düzenli hareketlerinin metronomu anımsattığı silecekleriyle o kadar yolu arabasıyla gitmeyi gözü yemedi.

Bir tilt makinesinin başına geçti, çok yaygın olan bu yeni modelin adı Mata Hari'ydi. Bir önceki oyundan kalan «Bir ile dört kişi oynayabilir» ve «Oyun Bitti» yazıları yanıp sönüyordu. Işıklı panoda yarı çıplak, şehvetle divana uzanmış bir kadın, yaşlı bir adama bir belge uzatırken görülüyordu. Altında şu yazı vardı: «Gizli plan, Baron!» Domostroy'un bakışları, çok zarif, hoş hatları olan genç ve ince kadına takıldı.

Deliğe para attı. Az önce «Oyun Bitti» yazılı yerde şimdi «Oyuna Başla» yazıyordu. Patrick Domostroy düğmeye bastı ve ilk top çıktı, ama uzunca bir süre oynayıp oynamamaya karar veremedi.

BÜLBÜLÜ ÖLDÜRMEK

Harper Lee

RÜZGÂR GİBİ GEÇTİ

Margaret Mitchell

GİZLİLİK

William Targ

FANUS

Morris West

KOSINSKI

Jerzy Kosinski'nin
nicedir sabırsızlıkla beklenen
son yapıtı
Dehanın ve kötülüğün öyküsüdür.

ÇELİK BİLYE

Bir oyungibi başlayan olaylar,
cinsel tutkularla
patlama noktasına ulaşıyor
ve vahşetle son buluyor.
Çelik Bilye bir yaşam kadar
çapraşık, onun kadar oynaktır.
Nasıl sonuçlanacağı
önceden bilinmez.

GODDARD

Plakları liste başlarından inmeyen, yılların
rock yıldızıydı. Yediden yetmişe herkesin dilinde
dolaşıyordu Goddard adı. Sesiyle milyonların
gönlünü çalmıştı. Gel gelelim ne kim olduğunu
bilen vardı, ne de yüzünü gören. Sanatçı
kişiliğini en candan dostlarından, sevgililerin-
den, hatta öz babasından bile saklıyordu.
Goddard çehresini göstermeden, yalnızca bir
ses olarak kalmayı başarmıştı, ama çok gizli bir
amaçla gözü kararmış genç ve güzel bir kadın
onu bulmayı aklına koymuştu bir kez. Amacına
ulaşmak için yapmayacağı şey yoktu. Amansız
takip ve giz dolu olaylar işte böyle başladı. New
York, California ve Tijuana'da geçen, müzik,
gerilim ve şiddetle örülmüş bu çağdaş dram hiç
kuşkusuz Kosinski'nin en güçlü yapıtıdır.